

Giới thiệu Hoang Đường

Đàm Đình trong truyện Hoang Đường của tác giả Phong Tử Tam Tam ở chung với Thẩm Lương Thần ba năm, đến khi bạn gái cũ của anh trở về, mới nhận ra rằng tình yêu ngôn tình ngược của cô không có kết quả gì..

Cô vốn tưởng rằng chỉ cần mình cùng Thẩm Lương Thần chia tay là xong, cũng thầm nhủ bản thân rằng nếu như chưa từng yêu anh liệu mọi việc sẽ khác? Cuối cùng truyện lại không đơn giản như cô nghĩ, càng ngày càng khó khăn hơn vì...

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Không Cần Anh Chuộc Tội Với Em

Khi nhìn thấy Lê An Ni, Đàm Đình hơi sững sốt. Nhiều năm rồi không gặp nên Đàm Đình có chút không nhận ra cô ấy, thương trường như chiến trường, hình dáng cô ta cũng nhạt nhòa đi trong kí ức của Đàm Đình.

“Sao vậy?” Diệp Tử bên cạnh hiếu kì dừng lại, nhìn về phía hướng mắt Đàm Đình

Đàm Đình lắc đầu “Không có gì, tự nhiên mình thấy một đại soái ca!”

Diệp Tử tròn mắt “Không biết tốt xấu, người ta cũng không bằng đại soái ca nhà cậu đâu, thậm trọng một tí”

“Tốt tốt” Đàm Đình nghe vậy, khẽ cười kết thúc đề tài nói chuyện, nhưng tâm tư đã sớm không biết bị thổi đi nơi nào, nhin không được lại quay đầu về hướng Lê An Ni khi này

Nhất định là nhìn lầm thôi!

Không để ý đến sự lo lắng của Đàm Đình, Diệp Tử tiếp tục oán trách: “Thẩm Lương Thần nhà cậu đích thực quá ưu tú, mình nhất định không nói quá đâu, cho đến bây giờ tớ vẫn chưa tìm ra được ai hoàn hảo hơn anh ta”

Nghe đến 'Thẩm Lương Thần', Đàm Đình hơi ừ ừ

Đích thực, Thẩm Lương Thần không thuốc lá, không rượu bia, không ăn chơi, đối với cô cũng chăm sóc ân cần, thật sự là một mỹ nam hoàn hảo

Thấy Đàm Đình không đáp lại, Diệp Tử quay người lại liếc nhìn cô: “Kể ra hai cậu cũng ở chung lâu rồi, chừng nào mới kết hôn đây?”

Kết hôn...

Đàm Đình nào dám hy vọng xa vời gì hai chữ này, ở cùng với Thẩm Lương Thần, vốn không phải ý muốn của cả hai bên

Đàm Đình thoải mái vuốt tóc, khoá mắt nhếch lên một cách ngọt ngào “Cậu không biết hôn nhân là nắm mở tình yêu sao? Mình làm gì ngu ngốc đến nỗi bước vào, mình còn trẻ thế mà”

Nghe câu nói của Đàm Đình, Diệp Tử phản bác: “Đàm Đình cậu quá đáng, ở độ tuổi này tớ còn được coi là gái ế, mà cậu trước mặt ân ái nồng nhiệt trước như vậy à? Còn tích đức cho đời được hử?”

“Tỷ tỷ thân mến, em sai rồi”

“Bớt đi, tớ không phải là Thẩm Lương Thần đâu, đừng làm nũng”

Đã cuối năm, mọi thứ đều giảm giá, Đàm Đình và Diệp Tử hai tay xách đầy túi lớn túi nhỏ. Đàm Đình hôm nay mua không ít, mà không phải mua cho cô, đa số đều là đồ dùng cho nam. Diệp Tử không phải lần đầu tiên cùng Đàm Đình dạo phố, đối với cô chuyện này đã quá quen thuộc đi, vẫn không khỏi cảm thán: “Cậu thật xấu, khẩu xà tâm phật. Một mặt thì không để ý đến người ta, kì thật là quan tâm hết thấy, cậu không cần nói mình cũng biết!”

Thật là không ai hiểu cô hơn Diệp Tử, biết cô có tính cách kì lạ, không được tự nhiên như vậy là đều có nguyên nhân, nên cô ấy không nói đến những chuyện không tiện nói ra

“Chỉ là thuận tiện nên mua ít đồ thôi, tớ phải bắt anh ấy trả tiền lại đây” Đàm Đình nói như vậy, nhưng ánh mắt ngọt ngào hơn rất nhiều

Diệp Tử bĩu môi “Nguy hiểm! Tớ phải về công ty đây, cậu về một mình nhé”

“Không thành vấn đề” Đàm Đình khoát tay Diệp Tử, cười trả lời

Diệp Từ cũng vẫn lo lắng, dậm đi dậm lại “Cậu gọi điện thoại cho anh ấy, lỡ xảy ra chuyện gì, tớ không chịu trách nhiệm đâu đấy”

“Biết rồi, dài dòng quá”

Nhìn Diệp Từ đi về, nụ cười trên môi Đàm Đình nhạt dần, cô đứng ở siêu thị một lúc lâu, một hồi mới nhẹ nhàng thở dài

Dòng người đi qua đi lại, chỉ còn thân ảnh một mình cô, mối quan hệ cô quá hẹp, quanh đi quẩn lại chỉ mình Diệp Từ là người bạn thân nhất. Trong siêu thị vang lên bài hát tân niên, tiếng trẻ con hi hi ha ha quanh cây thông Noel tranh cãi âm ỉ, Đàm Đình nhất thời không biết nên làm gì, do dự một hồi mới lấy đi động ra

Ngay lúc này, Đàm Đình nhớ là Diệp Từ phải ở lại tặng ca, hướng chỉ là Thẩm Lương Thần. Đàm Đình vuốt ve chiếc điện thoại màu trắng, cuối cùng cất điện thoại đi

Thôi, tiếp tục đi dạo cũng tốt, thuận đường đi ăn luôn bữa tối

Ngay khi cô mới bước hai bước, điện thoại mới cất xong liền reo lên, vừa nhìn trên màn hình mới biết người gọi là người cô ngày nhớ đêm mong

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Thiệt khéo, ngay lúc cô nhớ anh nhất thì anh vừa vắn gọi cho cô. Đàm Đình ấn nút trả lời, cô nhìn gương mặt trắng nõn cũng mình trong gương đang giương gương khoé môi cười

“Alo”

“Em ở đâu?” âm thanh dễ nghe đầy dứt khoát phát ra

Đàm Đình đè nén cảm giác khác thường trong lòng, nói: “Vâng, em đang ở siêu thị mua đồ” Thẩm Lương Thần nhẹ nhàng nói: “Anh đến tìm em, bên ngoài trời tuyết rơi rất lạnh, em ở trong siêu thị chờ anh”

Đàm Đình nhìn màn hình di động tối thui. Trong lòng phẳng lặng liền gọn sóng. Cô thật không có tiền đồ, chỉ cần Thẩm Lương Thần nói một câu, toàn bộ ỷ khuất đều nuốt hết vào bụng, nhưng cô và anh có quan hệ gì với nhau đâu? Nhưng chỉ cần là anh, cô cam tâm tình nguyện

Thẩm Lương Thần đến thật sự nhanh, áo măng tô đen càng làm tôn lên khí thế anh tuấn bức người, dáng thon dài cao ráo, đặc biệt luôn nổi bật trong đám đông. Đàm Đình đứng tại chỗ híп mắt nhìn anh, chờ anh đến gần rồi nói: “Sao đột nhiên anh tốt vậy, đột nhiên tới đón em?” “Vừa tiện đường” Anh nói xong thuận thể xách túi mua hàng trong tay cô, đem khăn quàng cổ choàng lên cho cô

Đàm Đình ngẩn ngơ đứng đó, không biết tại sao, trong đầu đột nhiên nhớ tới thân ảnh kia... Hơn nữa lúc này rõ ràng anh bảo là “Anh đến tìm em” mà không phải là “Anh đến đón em”

“Sao vậy?” Thẩm Lương Thần thấy cô thất thần, liền nghi ngờ nhíu mày

Đàm Đình cố gấn làm cho biểu cảm mình tự nhiên, giả vờ vô tình hỏi: “Anh đến đây... nói chuyện làm ăn?”

Khoảng cách hai người quá gần, đôi đồng tử màu hổ phách của anh chớp động. Đàm Đình khẩn trương nhìn chăm chú anh, vừa mong chờ đáp án, nhưng lại sợ đáp án mình biết

May mắn thay điện thoại Thẩm Lương Thần vang lên, anh nghiêng người bắt điện thoại, không trả lời câu hỏi của cô

Đi xe với tốc độ rất chậm, hôm nay tuyết rơi đặc biệt dày, bay tấ lả. Thẩm Lương Thần ngoài ý muốn tự lái xe, tình hình giao thông thực tệ, chỉ có thể nhích từng đoạn ngắn, mà anh nhíu lại

Đàm Đình vài lần khơi chuyện, lại thấy anh có vẻ như không hứng thú trả lời, thoạt nhìn tựa hồ hơi ưu tư

“Có tâm sự?” Đàm Đình không kiềm chế được hỏi

Thẩm Lương Thần vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, môi khẽ ním, lâu sau mới nói: “Chuyện công việc, không có gì”

Đàm Đình trầm mặt không nói gì thêm, cô cùng Thẩm Lương Thần ở chung mười mấy năm, bởi vì quá hiểu nhau nên rất dễ phát hiện đối phương nói dối

Đoạn kẹt xe rất dài, nhích rất chậm. Thẩm Lương Thần bực mình điều khiển xe. Anh quay đầu nhìn cô, khoé môi hơi gọi lên: “Mua gì đấy?”

“Quần áo”

Đàm Đình nói sao, anh nghe vậy, tựa hồ không muốn tiếp tục nói chuyện nữa. Không khí lẩn nhẩn rơi vào tĩnh mịch. Đàm Đình thấy ngực hơi phiền muộn, liền hà hơi lên mắt kính rồi lấy tay lau sạch sẽ

Nhìn cô từ góc độ này, vừa vắn nhìn cảnh quang cáo xe buýt bên ngoài. Cô thích nhất là trang sức, bình thường cô không đeo, nhưng hôm nay cô rất lạ, đầu óc liền nổi nóng

“Sao?” Thẩm Lương Thần bỗng dung quay mặt lại, sắc mặt khó coi, ánh mắt bình thường hơi ôn hoà nhưng hôm nay ẩn hiện một ngọn lửa

Đàm Đình cắn cắn môi, than thở nói nhỏ: “Anh muốn cưới em không?”

Thẩm Lương Thần nhìn cô, thấy cô hơi vô lí, chắc là cô điên rồi

Nét mặt của anh như một con dao, mạnh mẽ chặt đứt những ảo tưởng mong chờ của Đàm Đình, cô vẫn cười như không cười, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em chỉ đọc lời quảng cáo trên xe buýt, anh nổi nóng cái gì?”

Thẩm Lương Thần không vì vậy mà trở nên tốt hơn, thậm trí sắc mặt âm trầm hơn. Chỉ có Đàm Đình hiểu, dù cho người đàn ông này có săn sóc cô bao nhiêu, “kết hôn” hay chữ này anh vĩnh viễn không thể đựng vào, bọn họ không thể có kết quả đó

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Thời tiết thật sự quá lạnh, cho đến khi Đàm Đình ngâm mình vào bồn nước nóng mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Cô mờ mịt nhìn phòng tắm mù mịt hơi nước, lòng cô thấy trống rỗng

Nhiệt khí tỏa ra làm toàn thân cô phỉm hồng. Đàm Đình chậm rãi cúi đầu, nhìn xuyên qua tầng hơi nước về phía thân hình mình, cô thật xấu xí, cùng với cô ấy có quá nhiều điểm bất đồng, khó trách Thẩm Lương Thần không chịu cưới cô

Cô còn trẻ, vậy mà trên ngực cô đã có một vết sẹo dữ tợn, năm tháng trôi qua, vết sẹo kia nhạt dần chỉ còn màu trắng nhạt. Đàm Đình dùng ngón tay nhẹ nhàng che đi, vết sẹo này nếu như không có thật tốt biết bao...

Tiếng gõ cửa cộc cộc, không cần hỏi cũng biết là ai, cô không trả lời ngay. Rất nhanh tiếng Thẩm Lương Thần vang lên: “Cần anh giúp gì không?”

“Không cần” Đàm Đình hồi lâu mới trả lời, đưa tay nắm một bên khăn tắm kéo xuống, vừa lúc ấy khoá cửa cạch cạch mở ra

Chỉ mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng, anh đứng ở cửa an tĩnh nhìn cô. Đàm Đình nhanh chóng xoay lưng lại, luống cuống tay chân dùng khăn tắm bọc lấy chính mình, hai má vì vừa rồi dùng sức quá mạnh cọ xát với khăn lông nên đỏ ửng, cô rối loạn nói: “Em bảo không cần, anh ra đi”

Phía sau lưng không có tiếng động, Đàm Đình xoay người thì suýt đụng sống mũi cao của anh

Anh ấy bay thay vì đi hay sao vậy? Đàm Đình vừa tức, vừa lấy tay giữ chặt khăn tắm

Thẩm Lương Thần không mở miệng nói chuyện, ngược lại đem khăn lông tới nhẹ nhàng lau tóc cho cô: “cẩn thận bị cảm, bác sĩ đã bảo....”

“Thẩm Lương Thần!!” Đàm Đình tức giận, rốt cuộc nói ra câu đã đè nén trong lòng: “Em không phải người tàn phế, không cần anh chuộc tội với em”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giữa Chúng Ta Giống Như Bị Ngăn Cách Bởi Dải Ngân Hà

Biết rõ khi nói như vậy chỉ làm nhau khó xử, nhưng Đàm Đình vẫn phải nói. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm của anh, mong nhìn thấy được sự tức giận của anh hay cảm xúc gì đó

Hoàn toàn không có

Bất kể cô nói gì, Thẩm Lương Thần vẫn im lặng, không có phản ứng gì cả

Từng giây từng phút trôi qua, tâm tư cô từ từ dịu lại. Cuối cùng vẫn là anh lên tiếng đánh vỡ sự trầm lặng, bằng một giọng nói vô cùng ôn nhu: “Em nổi nóng cái gì đấy, hử?”

Anh vừa nói, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhéo nhéo gò má cô, coi cô như một đứa trẻ, lại phảng phất như đang trêu đùa một bé thú cưng

Đàm Đình trong lòng thực không thoải mái, có thể là khi chiều hình bóng kia ở siêu thị làm cô bất an chẳng, tóm lại là cô bây giờ không muốn nói chuyện. Một bàn tay cô đánh nhẹ anh, quay người muốn đi thì bị anh chặn lại

“Cô nàng khó ưa” anh nói nhẹ bên tai cô, hơi thở nồng đậm dục vọng

Đàm Đình rút người lại, hung hăng trừng mắt với anh “Buông tay”

“Được” Miệng thì đáp lời, tay anh buông lỏng, nhưng đầu ngón tay nhẹ nhàng di chuyển đến chỗ khác

Anh kỹ xảo quá tốt, mặc dù Đàm Đình cất lực chống cự nhưng rất nhanh bị anh áp đảo, bị đặt lên bốn tấm. Cô giận dữ hung hăng cắn mạnh lên bả vai của anh, kết quả làm thú tính của anh bộc phát. Trước đây cô luôn tránh những tư thế để anh không thấy vết sẹo trên người, nhưng lần này không xong rồi, anh mỗi lần “làm” đều rất mạnh mẽ kịch liệt

Lúc kết thúc, Đàm Đình mệt chịu không nổi, đầu còn sức đề đôi co với anh? Nằm trên giường mơ màng ngủ, người nọ thì như có như không nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo của cô: “Lần trước em bảo muốn đi làm ở Vi Toa?”

Đàm Đình mở mắt ra, khó tin nhìn anh: “Em có thể đi chứ?”

“Được” Thẩm Lương Thần cười, nhéo nhéo vành tai cô “Nhưng phải đáp ứng anh một điều kiện”

“Một trăm điều cũng đáp ứng!” Đàm Đình nháy mắt trở nên cao hứng

Thẩm Lương Thần nghiêm túc, từng câu từng chữ nói rõ ràng: “Đi làm thì được, mà không thể đi công tác, đặc biệt là đi công tác ở thành phố khác”

Biết là anh lo lắng cho cô, Đàm Đình nháy mắt mặt tối sầm, nhưng vẫn đáp ứng anh. Tốt nghiệp cũng hơn nửa năm rồi, cô vẫn chưa đi làm, sắp mốc meo đến nơi rồi! Thấy cô trở nên cao hứng, Thẩm Lương Thần ôm cô vào trong ngực, nhắm mắt rồi khẽ lầm bầm: “Tìm chút việc để làm, cho em khỏi miên man suy nghĩ”

Miên man suy nghĩ... Là nói chuyện “Kết hôn” sao? Đàm Đình nhắm mắt lại, nhin không được cười khỏ, nguyên nhân là thế, vì đề đề cho cô khỏi suy tâm vọng tưởng, anh thật là suy nghĩ cho cô đến khổ rồi

.....Edited by Khuynh Lâu..... Hôm sau cô đến Vi Toa đăng kí, Thẩm Lương Thần chờ ở dưới lầu rất sớm, cuối cùng vẫn chưa thấy Đàm Đình xuống, rõ ràng cô đã rời giường hai giờ trước. Anh nhắm mắt nhìn đồng hồ, hơi hơi nhíu mày, nói với quản gia Tuệ tỷ: “Chú lên xem cô ấy xem”

“Là...” Tuệ Tỷ kinh ngạc nhìn thân ảnh đang xuống lầu “Tiểu thư đây ạ”

Thẩm Lương Thần cũng ngừng đầu nhìn, Đàm Đình mặc trang phục công sở, tóc cột cao, khuôn mặt trắng nõn thuần khiết nổi bật bởi một vài món trang sức trang nhã, so với sinh viên thì quả thật khác xa so với nàng. Người kiếm lời như Thẩm tiên sinh đây phải cảm thán: “Không tệ”

“Cám ơn anh” Tâm tình cô rất tốt, ngồi xuống cười với anh

Thẩm Lương Thần suy tư, gấp tờ báo trong tay lại, nói: “Anh hơi hồi hận”

“Á?” Đàm Đình vội vàng quay đầu nhìn cô, sợ anh đổi ý, người này đã làm cô thất nghiệp nửa năm rồi

Thẩm Lương Thần đưa tay nhéo nhéo cằm cô, đáy mắt chợt loé lên tia bốn cột, như cười như không: “Anh thấy cháu em ở nhà vẫn tốt hơn”

“Cút đi”

Biết anh trêu đùa mình, Đàm Đình thổi một hơi vào mặt anh, nhưng vẫn rất cao hứng cuối đầu ăn điểm tâm. Cô ăn liền hai miếng bánh mì nướng, khẩu vị đặc biệt tốt. Tuệ Tỷ rót sữa cho cô, cười hiệp mắt: “Tiểu thư gây quá, con gái nên béo một tí mới tốt”

Đàm Đình bĩu môi, trừng mắt to với Tuệ Tỷ: “Vậy sao? Cháu cảm thấy vậy rất xấu, chú biết không nữ nhân viên trong Vi Toa rất gầy, rất đẹp”

Tuệ Tỷ bị bộ dáng cô làm cho tức cười, liên tục gạt đầu: “Biết rồi, những người kia chú xem trên tạp chí nhiều rồi, vẫn là thấy tiểu thư xinh nhất”

“Tuệ Tỷ, chú không thành thật nha, với vừa rồi còn bảo cháu gầy quá khó coi” “A, là ta già nên hồ đồ” Tuệ Tỷ làm Thẩm gia lâu nhất, ông vuốt gáy “Chú nhớ rõ, năm đó cháu mới tới mới bé xíu, thực giống búp bê. Thời gian qua thật nhanh, nếu ba mẹ cháu còn...”

“Đi thôi” Trong lúc hai người trò chuyện, Thẩm Lương Thần đã uống xong tách cà phê của mình, anh nhồm dậy cuối xuống nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh lạnh lùng

Anh quả thật không có thời gian để chờ, không chờ cô ăn xong liền đứng dậy rời đi, Đàm Đình sững sốt, nhanh chóng cầm áo khoác chạy theo. Anh chân dài, nhanh chóng bỏ nàng lại phía sau. Nàng nhìn bóng hắt rời đi, bỗng nhiên cảm thấy bất lực

Anh cứ khó hiểu như vậy sao? Rõ ràng một khắc trước còn đang cùng cô trò chuyện

Trời quang mây tạnh, bóng lưng anh rất nhanh lẫn trong ánh nắng, Đàm Đình nhìn một chút, nháy mắt sinh ra ảo giác, giống như chính mình với anh hai người cách nhau ngàn vạn mét. Giữa bọn họ, là cả một dải ngân hà.....Edited by Khuynh Lâu.....

Vì có mối quan hệ của Thẩm Lương Thần, Đàm Đình thuận lợi công tác tại Vi Toa. Vi Toa nổi tiếng với những tờ tạp chí thời thượng, cô học nhiếp ảnh, mới vừa vào làm đã có thể ở một công ti lớn như vậy thật sự là may mắn. Hơn nữa cộng sự ở đây rất tốt, đi làm tới ngày thứ ba, mọi người muốn tổ chức một buổi tiệc hoan nghênh người mới cho cô

Đàm Đình dù ở mặt xã giao không tốt lắm, vì lễ phép nên cô đồng ý đáp ứng

Quan hệ của cô với Thẩm Lương Thần gần đây hoà hoãn không ít, trước đó cô lo được lo mất. Nhưng mấy ngày trôi qua, không có chuyện gì xảy ra, khiến cô hơi nghi ngờ

Gọi một cuộc điện thoại, Đàm Đình kỳ thật không ôm nhiều hy vọng. Thẩm Lương Thần rất ít khi đồng ý ăn cơm ở ngoài. Điện thoại vang lên rất lâu mới có tiếng nhắc máy, ngạc nhiên hơn là anh đã đồng ý

“Quan hệ với đồng nghiệp rất quan trọng, lúc xong tiệc thì gọi cho tài xế”

“Dạ” Đàm Đình mơ hồ nghe được tiếng nhạc qua điện thoại, tò mò hỏi: “Anh còn xã giao à?”

Việc làm ăn của Thẩm gia rất quy mô, anh mặc dù là con thứ, nhưng địa vị ở nhà rất đặc biệt, có khi phải xã giao đến khuya. Thẩm Lương Thần dường như đang bận, sau vài giây mới trả lời cô, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Nhớ đừng uống rượu”

Vừa cúp điện thoại, Đàm Đình liền bị đồng nghiệp lôi đi. Hẹn nhau rồi ăn món Nhật, một đám người nam nữ chen nhau trong ghế lô, rất náo nhiệt. Chuyện này đối với người ít xã giao như Đàm Đình thật sự rất lạ, cô tò mò quan sát mỗi người, cảm thấy thú vị vô cùng

“Cậu tốt nghiệp ở đại học N?”

Đồng nghiệp nam tới gần cô, cô không quen ở gần người khác phái như vậy, rút đầu một cái mới gật đầu “Đúng vậy”

“Thật trùng hợp, cô cũng vậy, em phải kêu anh một tiếng sư huynh đấy” Đồng nghiệp nam không nhận thấy sự khác thường của nàng, càng nhích lại gần

Đàm Đình hơi nhú mồm, không bằng lòng kêu “Sư huynh” hơi nghiêng nghiêng tránh hấn

“Sau này có chuyện gì cứ tìm anh, anh đã ở công ty lâu rồi” Cánh tay người kia chạy vào lưng nàng, Đàm Đình bụng li trà lên uống một ngụm, sắc mặt chìm xuống

May mắn thay có một người đồng sự hô to “Ai, Lâm Đông người làm gì đấy! Đừng nhân cơ hội chiếm tiện nghi của người ta, cẩn thận bạn trai người ta ấy”

“Đàm Đình có bạn trai chưa?” Một cô gái trẻ tuổi nhân cơ hội hỏi, Đàm Đình liếc mắt nhìn đối phương. Cô thật giống Hách Giai, cứ ngồi cười tùm tùm lộ ra hai cái lúm đồng tiền

Hách Giai thấy cô im lặng ngồi đó liền lúng túng hoà giải: “Thật không ít nam nhân hỏi chuyện này nha, giúp cho bọn họ khỏi đi đường vòng”

Ánh mắt mọi người đều đặt trên người Đàm Đình, cô không thích cảm giác này, cả vấn đề này nữa, chính cô cũng không có đáp án. Trầm mặt hồi lâu, cô gật đầu, mặc kệ mối quan hệ của mình với Lương Thần là gì, trong lòng cô, Lương Thần là người đặc biệt nhất

“Ồ” nhất thời mọi người vang lên một tiếng to, Đàm Đình không thích loại đùa bỡn này, hơn nữa ngực Lâm Đông đã nửa dán trên vai cô, làm cho cô không thoải mái, không được tự nhiên, thậm chí cô còn muốn bỏ về

Cô vuốt ve di động, nghiêng người nhắn tin cho Thẩm Lương Thần: anh tới đón em được không?

Tin nhắn đã gửi đi lâu rồi, có lẽ anh đang bận, không thể đọc được. Đàm Đình thất thần, bả vai bị người kia nhẹ nhàng nắm. Cô nghiêng đầu nhìn hấn, Lâm Đông cũng đang nhìn cô: “À, em thật sự có bạn trai rồi à? Lúc tan việc anh chưa từng thấy ai tới đón em cả”

Đây là do Đàm Đình yêu cầu như vậy, cô biết chắc rằng nếu Thẩm Lương Thần dừng xe trước cổng công ty, ngày hôm sau tin đồn sẽ lan truyền ngay. Nhưng chuyện này không cần thiết giải thích với Lâm Đông, chỉ là nhìn cánh tay anh ta: “Anh đang chạm vào em”

“À, ngại quá, người đông quá” Lâm Đông cười, vẫn không nhúc nhích, tiếp tục ở sát cạnh cô

Hai hắng lông mày Đàm Đình nhíu càng sâu, trông mắt đen gắt gao nhìn đối phương. Lâm Đông cũng hơi nghiêng thân mình đối diện cô, nhú nhú lông mày

Vừa ngay lúc phục vụ mang đồ ăn lên, đem cửa ghế lô kéo ra, Đàm Đình trong lúc đối diện với ánh mắt đen tối của Lâm Đông, thoáng nhìn ra bên ngoài. Lúc đó ở đối diện khách cũng vừa lúc đi ra, cánh cửa kéo mở ra, Đàm Đình liếc mắt thấy Thẩm Lương Thần, còn theo sau anh... là Lê An Ni

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bởi Vì Em Thích Anh

Cửa ghế lô rất nhanh được khép lại, một phòng toàn tiếng nói tiếng cười, chỉ còn Đàm Đình ngơ ngác ngồi chỗ kia, không ai phát hiện ra sự khác thường của cô ngoại trừ Lâm Đông. Lâm Đông thấy sắc mặt nàng tái nhợt, giống hệt như quý xuất hiện ban ngày, hấn hơi cúi người, gần như dán vào vành tai cô nhẹ nhàng nói: “Có việc gì sao?”

Đàm Đình không chút biểu cảm nhìn hấn, nắm chặt li nước trong tay, bỗng nhiên không chút do dự tạt vào mặt hấn

“Ồ” Lâm Đông lập tức bật dậy, không để ý hình tượng vang tục. Trên mặt hấn ta nước nhỏ tí tách, còn có cả lá trà rơi xuống, cả người chật vật

Tất cả các đồng sự đang trò chuyện náo nhiệt đều ngừng lại, mọi người đều không biết đã có chuyện gì xảy ra, ai cũng kinh ngạc không thể tin nổi. Chung quy ai cũng không ngờ rằng một cô gái nhỏ bé như vậy cũng có mặt này

Ngược lại với họ, Đàm Đình tự nhiên đứng dậy, không nhìn mặt Lâm Đông, chỉ ngẩn ngơ nhìn mọi người rồi nói: “Ngại quá, tôi đi trước đây”

Rõ ràng cô đang thất thần, nhưng trước khi đi còn tính cả tiền. Đàm Đình trong đầu đều là hình ảnh hai người họ. Cô thấy rất rõ, lúc họ sắp đi, Lê An Ni đuổi theo khoát tay Thẩm Lương Thần

Cô đứng bên bờ sông hứng gió lạnh, lạnh như vậy, lạnh thấu lòng cô, vẫn không xóa được hình ảnh kia. Kì thực cuối cùng là cô tự làm tự chịu, Thẩm Lương Thần cuối cùng vẫn yêu say đắm Lê An Ni, không ai hiểu hơn cô

Trời càng tối, lúc Đàm Đình cảm thấy khó chịu, hai má nóng bừng, yết hầu khô khốc như có ngọn đuốc đang thiêu cháy. Tuệ Ty thấy cô như vậy liền biết cô bệnh rồi, vội vàng mang thuốc cảm mạo cho cô uống

“Biết rõ thân thể không khoẻ, phải cho lão Lưu đến đón tiểu thư chứ, sao lại đi bộ về?” Lão đầu lòng cô, ngoài miệng tuy rằng trách móc, nhưng thật ra tràn đầy quan tâm

Đàm Đình cười cười, nói chuyện có chút khó khăn: “Thẩm Lương Thần chưa về hả chứ?”

Tuệ Ty lâu nay đã quen nghe Đàm Đình gọi thẳng tên Thẩm Lương Thần, không để ý gật đầu: “Cháu biết không, thật ra bây giờ đã là cuối năm, trong công ti có rất nhiều chuyện, tiền sinh chắc cũng mệt mỏi lắm, tiểu thư đừng khó chịu với tiền sinh”

Đàm Đình không nói thêm gì, trực tiếp lên lầu đi ngủ

Tối ấy cô vẫn mơ đến chuyện kia.....Edited by Khuyển Lâu.....

Khi ấy Đàm Đình còn rất nhỏ, có nhiều việc cô không nhớ rõ lắm, đặc biệt là hình ảnh trong giấc mơ kia, giống như là cô đã gặp qua ở đâu rồi

Không nhớ rõ rốt cuộc là vì sao, một ngày ba bỗng nhiên mang về một đứa bé trai, lúc ấy Thẩm Lương Thần mới bảy, tám tuổi, ngũ quan rất xinh đẹp. Nam thanh niên như anh luôn làm cho người khác cảm thấy yêu mến. Đàm Đình nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp anh, liền trở thành cái đuôi nhỏ của anh, lúc nào cũng đi theo anh

Mà Thẩm Lương Thần thì sao?

Cho đến giờ anh vẫn không thích cô, giống như là lúc sinh ra anh đã không thích cô, từ cái nhìn đầu tiên đã ghét cô. Mặc kệ nàng lấy lòng anh như thế nào, anh đều lạnh lùng với cô

Anh ở Đàm gia một thời gian, mỗi ngày đều dùng bữa với gia đình cô, nhưng anh gần như không nói chuyện với cô một câu nào, ánh mắt nhìn cô cũng tràn đầy lạnh lùng chán ghét

Đàm Đình không biết mình đã làm sai điều gì, chỉ cẩn trọng trốn tránh anh, cho đến lần đó, lúc ba mẹ vắng nhà, Thẩm Lương Thần đột nhiên ngã bệnh

Lúc ấy cô chỉ mới ba bốn tuổi, dù không biết gì, cô cũng cố gắng chăm sóc Thẩm Lương Thần. Nhưng cô không biết chữ, lúc nào cũng chỉ tìm một đồng hộp thuốc đưa cho anh coi, nhút nhát bảo: “Anh ơi, là thuốc này ạ?”

Bởi vì nhà cô không giàu có gì, Đàm Đình từ nhỏ rất gầy, đi qua đi lại treo lên giường anh nói chuyện, làm trên gáy cô thấm đẫm mồ hôi, nhìn rất ngốc nghếch mà thực đáng thương

Do bộ dạng của cô, Thẩm Lương Thần cuối cùng cũng hoà nhã dần, lãnh đạm trả lời một tiếng: “Ừ”

Sau đó Đàm Đình vẫn không có ấn tượng tốt với Thẩm Lương Thần, khi đó nhỏ như vậy, bị ghét chắc chắn là phải tránh xa rồi. Thậm chí cô nghĩ chắc là cô đã làm việc gì đó sai trái nên anh mới không thích cô, vì thế nên mỗi lần ba mẹ cho hoa quả gì ngon, cô đều lên để dành cho anh

Ở cùng nhau nửa năm, Thẩm Lương Thần rời khỏi Đàm gia, đến sau này ba ba cô đi đào núi liền đưa cô đến Thẩm gia để ông Thẩm đưa đón cô. Cứ như vậy Đàm Đình có thể mỗi ngày nhìn thấy Thẩm Lương Thần như trước, không biết mệt mỏi quần lấy anh, cho đến nhiều năm sau...

Sau này trưởng thành, câu dài nhất Thẩm Lương Thần nói với cô là: “Đàm Đình, một người con gái như em sao lại có da mặt dày đến vậy?”

Cô cười hì hì: “Bởi vì em thích anh a”

Cũng chỉ thế này thôi, lúc nói câu nó ấy, cô đâu biết mình và Thẩm Lương Thần cách nhau một trời một vực. Huống chi, tình cảm của cô trước giờ là tình đơn phương

Khi mơ giấc mơ này, Đàm Đình ngủ không yên, thấy chính mình cười khóc như người điên. Lúc sau phát hiện trên gối đều đầm nước mắt, nhớ lại sự việc, cô đã không cảm thấy xót xa nữa

Đàm Đình nhìn màn hình di động hồi lâu, thì ra đã hơn hai giờ sáng, cô cảm thấy thân thể không thoải mái, nhưng may là không phát sốt. Cô ngồi lâu trong bóng tối, khẽ vuốt phía giường bên kia, không có ai nằm Thẩm Lương Thần vẫn chưa về

Đàm Đình lại nằm xuống, ngủ không được, trước đây Thẩm Lương Thần luôn về nhà dù có chuyện gì, đi công tác cũng sẽ chọn thành phố gần đây. Lần này hình như khác rồi...

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Đến lúc Đàm Đình đi làm, Thẩm Lương Thần vẫn chưa trở về, ngay cả điện thoại cũng không gọi. Đây là lần đầu tiên cả đêm anh không về. Cô cả ngày không yên lòng, không biết các đồng sự nhìn cô với một ánh mắt quái dị

Đến giờ nghỉ trưa, Hách Giai lên lại gây nói chuyện với cô: “Tớ bảo, cậu tốt nhất nên xin lỗi Lâm Đông”

Đàm Đình cảm thấy kì quái: “Sao?”

“Cậu tôi qua biến hán thành trò hề lớn như vậy mà!” Hách Giai trừng to mắt, cảm thấy rất khó giải thích với cô: “Đắc tội với hán không tốt đâu”

Đàm Đình cau mày, nghĩ vẫn không biết mình sai chỗ nào, rõ ràng là Lâm Đông gây sự trước

Hách Giai có ý đề thấp giọng, tỉ mỉ phân tích cho cô: “Mặc kệ nguyên nhân gì, cậu là người mới, chuyện tôi qua làm cho mọi người rất khó xử khi làm việc chung với cậu, việc này khôn tốt. Bên cạnh đó, cậu không biết Lâm Đông là ai sao? Hán ta là con rể tương lai của chủ tịch, cậu như vậy.....”

“Vâng” Đàm Đình gật đầu, cười cười nhìn Hách Giai: “Mình cảm thấy, mình nên nhắc nhở chủ tịch một tiếng, nhân phẩm con rể tương lai của chủ tịch hình như không tốt lắm”

Hách Giai bị cô đánh bại, dờ khóc dờ cười: “Tiểu cô nương, cậu trước giờ sống trong tháp ngà hay sao? Cái xã hội này không đơn thuần như cậu nghĩ đâu”

Những đạo lý này Đàm Đình đương nhiên biết, nhưng cô chủ động giải thích với Lâm Đông, chỉ làm cho tên khốn đó càng thêm kiêu ngạo, nói không chừng làm cho hán được một nấc tiến một thước

Biết Hách Giai quan tâm mình, nên Đàm Đình thật lòng cảm ơn: “Mình có chừng mực”

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Chuyện này Đàm Đình rất nhanh bỏ qua, những vạ lần cô không nghĩ tới, chính cô không động đến phiền toái, phiền toái lại tự động tìm đến

“Tôi đi chụp hình?” cô nhìn Lâm Đông áo mũ chỉnh tề, không chịu được nhủ mày: “Tôi nhớ cái này là Tiểu Nhuế...”

“Tiểu Nhuế được tổng biên tập điều đi chụp cho Linda rồi, bây giờ chỉ có một mình cô là rảnh, nhiếp ảnh gia khác cũng đều không có ở trong công ti” Lâm Đông cười ôn hoà, nhưng trong ánh mắt lộ lên một tia gian xảo “Chuyện này là do công ti phân phó, cô không chấp thuận ư? Đương nhiên cô có thể không đi, nhưng cô sẽ bị trách phạt đây”

Đàm Đình nhìn ánh mắt hán ta đặt tại tư liệu trên bàn, đối tượng phỏng vấn kia làm cho cô trầm mặt rất lâu. Nghĩ tới Thẩm Lương Thần, cô nắm chặt tay đáp ứng: “Tôi đi phỏng vấn một chút rồi trở lại ngay”

“Thế này mới tốt”

Lâm Đông cúi lưng, định đưa tay vỗ lưng cô, lại bắt gặp ánh mắt của cô, cuối cùng tay dừng lại giữa không trung, cười ha hả đứng dậy: “Thẩm tiểu thư tới bây giờ không tùy tiện tiếp nhận phỏng vấn đâu, chỉ có thể chụp ảnh cô ấy, đối với cô chắc là không có gì khó khăn đâu”

Hán nói xong rồi bỏ đi, trước khi đi “Hừ” một tiếng

Đàm Đình ngồi xuống ghế của mình, kim lòng không được lại liếc nhìn Thẩm Bảo Ý trên ảnh chụp. Trên ảnh cô ấy có vẻ đầy đà hơn trước, ngực lớn như vậy, chỉ là cặp mắt kia quá tinh xảo, mang lại cảm giác bén nhọn cho người nhìn

Cô đương nhiên biết Lâm Đông đang tính toán chuyện gì, Thẩm Bảo Ý là chị Thẩm Lương Thần, là một tổng giám đốc lừng lẫy, là một nữ nhân thành đạt, nhưng tính tình cô ấy rất xấu nếu như làm cho cô ấy mất hứng, lần này phỏng vấn khó khăn rồi

Đây không phải là chuyện tốt gì, đặc biệt là đối với cô

Vừa ra đến trước cửa các đồng sự về mặt đồng tình nhìn Đàm Đình, giống như cô đang đối mặt với pháp trường, trái lại Đàm Đình rất bình tĩnh, Hách Giai ngồi bên cạnh nhìn cô rất lâu, muốn nói lại thôi vỗ vỗ bả vai cô: “Không sao đâu, chắc chỉ là tin vịt thôi, Thẩm Bảo Ý là thiên kim đại tiểu thư, chắc không tùy tiện làm khó dễ người khác đâu”

Nếu là đối với người khác thì không như vậy, mà nếu đối với cô thì...Đàm Đình không giải thích nhiều, cười trả lời: “Đúng vậy, không chừng sẽ có chuyện mừng đây”

Lúc nói câu nói này, Đàm Đình không nghĩ rằng đó là một lời tiên đoán

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cô Bồng Nhiên Phát Hiện, Mình Thật Ngu Ngốc

Đang trên đường, Đàm Dĩnh quyết định gọi cho Thẩm Lương Thần. Khi trước anh thường cảnh cáo cô nhiều lần rằng không được đến công ti tìm anh, nhưng lần này là vì công chuyện, là tình huống đặc biệt, chắc anh không trách đâu?

Xe đi nhanh trên đường, điện thoại kêu một hồi vẫn không có người nhấc máy, cô chuẩn bị tắt điện thoại, cuối cùng nghe được âm thanh quen thuộc: “Chuyện gì?”

Anh đột nhiên lạnh lùng, hình như là tâm trạng rất tệ. Câu nói Đàm Dĩnh đã chuẩn bị sẵn trong lòng cuối cùng bị nuốt xuống, cô dừng lại một hồi mới bảo: “À, em muốn đến Thịnh Thế một chuyến”

“...”

“Là vì công việc, phỏng vấn Thẩm tiểu thư” Bởi vì có người ở đây nên cô không nói trực tiếp, dù sao Thẩm Lương Thần nghe cũng hiểu được

“...”

Bên kia anh im lặng một hồi lâu, Đàm Dĩnh có thể nghe tiếng hít thở nhẹ nhẹ, cô nhất thời tò mò, chắc là anh đang tức giận, khẽ nhỏ giọng nói thêm: “Em sẽ không nói lung tung, anh yên tâm”

“Yên tâm cái gì? Em có bao giờ nghe lời anh đâu, em nói vậy chỉ là để thông báo cho anh là em đến đây thôi không phải sao?” Thẩm Lương Thần châm chọc, thanh âm truyền lại mang một cỗ hàn khí khó hiểu

Đàm Dĩnh cắn môi một cái, thực không hiểu anh khó chịu chuyện gì, cô đã hứa là sẽ không nói lung tung trước mặt Thẩm Bảo Ý, cũng không để cho ai biết mối quan hệ của bọn họ, nhưng anh vẫn tức giận

“Nếu như em gặp, gặp người khác...” Đàm Dĩnh cắn mạnh môi dưới, nhỏ giọng nói: “Em cũng sẽ không nói lung tung”

“Người khác? Là ai?” Thẩm Lương Thần nói ra 4 chữ này, qua điện thoại, Đàm Dĩnh cũng có thể nghe tiếng nghiến răng

Chắc là anh không ngờ cô đã thấy Lê An Ni nhỉ? Đàm Dĩnh nhìn không được cười khô, làm anh khẩn trương như vậy, đương nhiên cũng chỉ có người đó. Ngẫm lại, Lê An Ni cùng Thẩm Bảo Ý là bạn tốt, tới Thịnh Thế chắc có thể sẽ chạm mặt cô ta, mà Thẩm Lương Thần chắc chắn không muốn Lê An Ni biết mối quan hệ của bọn họ (Editor: haiz khổ hai anh chị...)

Cuộc nói chuyện bỗng nhiên trở nên im lặng, ai cũng không mở miệng, nhưng lòng nhau đã sớm biết rõ. Thẩm Lương Thần bận rộn nhiều việc, không muốn nói nhiều với cô, vài giây sau lạnh lùng nói: “Ngoan ngoãn về nhà, anh không muốn nghe em nói chuyện này lần thứ hai”

Bình thường cô luôn thuận theo anh, Thẩm Lương Thần nghĩ là cô sẽ không dám phản kháng anh, rất nhanh cúp điện thoại. Đàm Dĩnh ngồi im nhìn màn hình tối thui, trong lòng phiền muộn, từ lúc xảy ra sự việc kia anh rất ít khi nổi nóng với cô, chuyện gì cũng là chăm sóc cô một cách ôn nhu, nhưng đụng chuyện Lê An Ni thì anh sẽ như vậy. Giá như không có việc ấy....

Tài xế đang lái xe quan sát cô qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt cô không tốt, khẽ giọng dò hỏi: “có chuyện gì không tiểu thư?”

“Không có gì” Cô gượng cười, cũng không biết là đang an ủi ai, nhìn ngoài cửa xe thấp giọng bổ sung: “Có thể có chuyện gì được sao?”

Cô quyết định sẽ không theo lời hấn về nhà, đây là công việc quan trọng, bất kể có việc gì cũng phải hoàn thành tốt, huống chi Lâm Đông đang chờ nhìn cô bị bề mặt, nàng không thể để hấn tại nguyện

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Đây không phải là lần đầu Đàm Dĩnh đến Thịnh Thế, khi ba cô còn sống cô có đến vài lần, đây là chuyện vài năm trước đây. Giờ đứng trước sân công ti, cô ngửa đầu lên ngắm nhìn những toà nhà cao thẳng chạm đến những đám mây, hùng vĩ đầy khí phách...Chỉ qua một thời gian ngắn, cô không nghĩ Thẩm Bảo Ý và Thẩm Lương Thần gây dựng công ti tốt vậy

Cô lại cảm thấy cô cùng Thẩm Lương Thần quá khác xa nhau, giống như cô và nóc toà nhà này, là khoảng cách xa như vậy

“Sao vậy?” Đồng sự thấy cô đang sững sờ, cho rằng cô đang khẩn trương, cười an ủi vài câu: “Không có chuyện gì đâu, cô chỉ cần phụ trách chụp ảnh, tôi sẽ phỏng vấn. Nói chung vấn đề giao tiếp cứ để tôi lo”

Đàm Dĩnh nghiêm túc nhìn người bên cạnh, lần này đi chung với một đồng nghiệp khác tổ phụ trách phỏng vấn, cô trước đây không nói chuyện với người này, nhìn qua là một nam tử nhẹ nhàng khoan khoái. Đối phương cười ngại ngùng, mặt mày ôn hoà trầm tĩnh, làm cho người nhìn cũng dễ chịu hơn

Cô ngưng ngưng trả lời: “Tôi chỉ là cảm thấy công ti này rất đẹp, nhất thời hơi sững sờ một tí”

“Đương nhiên rồi, toàn Bắc Bộ không tìm ra toà nhà thứ 2 đâu” Thanh niên trẻ ánh mắt hâm mộ nói xong, thờ dãi một hồi: “Được, chúng ta mới xem phần ngoài thôi, vào trong nào”

Hai người cùng nhau bước vào công ti, trợ lý của Thẩm Bảo Ý đã chờ ở cửa từ sớm, nói với hai người vài câu chú ý rồi mới gõ cửa

Trong văn phòng ánh nắng chan hoà, Thẩm Bảo Ý ngồi ở bàn làm việc cũng đang gấp, vẫn cúi đầu không biết đang làm gì, hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn hai người

Không thể không nói cô ấy thật tinh mắt, liếc một cái là nhận ra Đàm Dĩnh, đem toàn bộ kinh ngạc ngoài ý muốn giấu xuống, tự nhiên bắt tay cả hai: “Tôi chỉ có nửa tiếng cho các vị, mau chóng bắt đầu đi”

Lời nói đầy ý tứ, ánh mắt cô ấy khí thế toả ra bức người

Đồng sự nhìn Đàm Dĩnh, ý bảo bắt đầu phỏng vấn, Đàm Dĩnh thấy anh ta nhìn mình, ánh mắt dừng trên người cô một chút. Cô liền hiểu ý, thoải mái nhanh chóng vui đầu vào công việc

“Thẩm tiểu thư gây dựng Thịnh Thế năm 22 tuổi, là một độ tuổi vô cùng trẻ, xin hỏi lúc ấy tâm trạng cô như thế nào?” Vấn đề này Thẩm Bảo Ý đã chuẩn bị sẵn, cho nên cô trả lời cực kì lưu loát: “Lúc còn trẻ như vậy đã lập nghiệp, đương nhiên có rất nhiều áp lực, lúc ấy rất nhiều cổ đông nghi ngờ công ti chúng tôi, hơn nữa lúc ấy ba tôi bệnh nặng, không thể nào giúp đỡ tôi được. Nhưng lúc ấy, nếu không có áp lực như vậy thì sẽ không có Thẩm Bảo Ý như bây giờ, cho nên mới nói, đôi khi áp lực cũng không phải chuyện xấu”

Cô nói xong bỗng nhiên nhìn Đàm Dĩnh, cười tà mị, đáy mắt loé lên vài tia sáng, Đàm Dĩnh tinh ý thấy được, nhìn không được hơi giương khoé môi, nhìn lại Thẩm Bảo Ý thì cô ta đã quay mặt đi

Người đồng nghiệp phỏng vấn rất lưu loát, nói tiếp: “Nếu như không có Thẩm tiểu thư, đương nhiên sẽ không có Thịnh Thế hôm nay”

“Ồ, thật quá khen, tôi còn một em trai. Hắn cũng giỏi lắm”

Nghe Thẩm Bảo Ý chủ động nhắc về Thẩm Lương Thần, Đàm Dĩnh nhìn không được nhìn cô ta một cái, rõ ràng là chị em yêu thương nhau

Đồng sự là người ngoài cuộc, đương nhiên không hiểu mối quan hệ này, vì thế nói tiếp: “Thẩm tiên sinh lúc ấy...”

“À, nó lúc ấy học ở nước ngoài, lại có bạn gái, định là sẽ kết hôn, tôi thì có thể một mình chống đỡ công ti nên không muốn làm phiền hắn”

Thẩm Bảo Ý đúng là vi diệu, biến mình trở thành một người chị tốt bụng săn sóc em trai, thành công xoá tan chuyện xấu của Thẩm Lương Thần, biến anh thành hình tượng một công tử soái ca

Sớm biết Thẩm Bảo Ý có ý nhắm vào Thẩm Lương Thần, nhưng không nghĩ tới mâu thuẫn của họ kịch liệt như vậy

Ánh mắt Đàm Dĩnh phức tạp nhìn Thẩm Bảo Ý, đối phương cũng hơi nhưn mày, ánh mắt kia rất độc, đầy tàn nhẫn

Cánh cửa bị mở ra, cuộc phỏng vấn gián đoạn, Đàm Dĩnh theo bản năng nhìn về phía cửa

Là... một người đàn ông kì quái

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Mặc dù nói anh ta kì quái, nhưng Đàm Dĩnh nhìn anh ta rất quen mặt, nhưng tại sao lại thấy quen, cô rõ ràng là chưa gặp anh ta bao giờ. Đối phương thoát nhìn trạc tuổi Thẩm Bảo Ý, ngũ quan thâm thúy, đặc biệt ánh mắt kia vừa trầm ấm vừa thần bí

“Xin lỗi, anh không biết em có khách” Anh thấp giọng nói, chuẩn bị lui ra ngoài, ánh mắt nhìn đến Đàm Dĩnh bỗng dừng lại

Đàm Dĩnh nhìn anh, trong đầu có cái gì đó mơ hồ muốn nói, nhưng lại không biết nói gì. Vẫn là Thẩm Bảo Ý đánh vỡ không khí trầm mặc, cô ta chủ động đi về phía anh, động tác thân mật: “Sẽ xong nhanh thôi, anh chờ em một chút”

Hình như là bạn trai của Thẩm Bảo Ý, có lẽ hồi nhỏ cô cũng đã từng gặp qua, Đàm Dĩnh giải thích xong liền trở lại, nhìn hình mình trong máy ảnh

Nam nhân kia lại nhìn Đàm Dĩnh một lần, rồi mới đóng cửa ra ngoài

Phỏng vấn hoàn thành sớm, thuận lợi hơn so với tưởng tượng, Thẩm Bảo Ý khách sáo nói hẹn gặp lại

Đàm Dĩnh đi ra khỏi văn phòng, nhẹ nhàng thở ra, ngoài ý muốn thấy được nam nhân kia

Thẩm Bảo Ý đi qua nói chuyện với anh, “Quý Thanh”

Quý Thanh? Tên cũng không quen mấy. Đàm Dĩnh định đi, lúc này có hai người đi ra khỏi thang máy, cô đứng lại, ánh mắt hai người nọ và cô chạm vào nhau

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Vừa mới nói chuyện điện thoại xong, giờ bắt gặp Thẩm Lương Thần, Đàm Dĩnh cảm thấy thật xa lạ. Anh nhìn biểu tình hơi phản kích của cô, ánh mắt hơi cứng lại, môi mím thành một đường thẳng tắp

“A, em đây à?” Thẩm Bảo Ý cười nhạo lên tiếng, vẻ mặt như là đang xem một vở kịch vui. Trình Quý Thanh nhú mày, ánh mắt lần nữa dừng lại trên người Đàm Đình

“Đàm Đình? Em sao lại ở đây?” Lê An Ni mừng rỡ chào hỏi cô, cánh tay kéo kéo Thẩm Lương Thần

“Em...” Đầu óc Đàm Đình hơi loạn, lòng bàn tay đầy mồ hôi, tâm mặt cô dán chặt lên cánh tay hai người nọ không dời mắt được. Cô cố gắng trấn tĩnh, lâu sau mới cười nói: “Em đang đi làm cho Vi Toa”

Lê An Ni ngây thơ gạt đầu, dường như thật không biết mối quan hệ của Đàm Đình và Thẩm Lương Thần, đẩy đẩy anh: “Anh sao vậy?”

Thẩm Lương Thần không nói lời nào, hung hăng nhìn chằm chằm Đàm Đình

Đàm Đình thấy thật buồn cười, rõ ràng anh mới là người vùng trộm, tại sao anh lại nhìn cô như cô đang làm chuyện có lỗi với anh vậy? Cô bỗng nhiên phát hiện, mình thật ngu ngốc, giống như một con hề vậy

Cô không muốn ở đây một giây phút nào nữa, kéo cánh tay đồng nghiệp đi ra: “Chúng tôi đang vội, xin phép đi trước”

“Ai...” Lê An Ni vội nhìn vào thang máy Đàm Đình, hơi hơi nhú mày, không rõ ràng quay đầu nhìn Thẩm Lương Thần: “Anh với cô ấy cãi nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tiểu Nam, Em Vẫn Luôn Biết Anh Sẽ Không Bao Giờ Yêu Em

Thẩm Lương Thần hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Lê An Ni, ánh mắt nặng trĩu nhìn bảng số đang xuống tầng của thang máy, không ai biết anh suy nghĩ gì, chỉ là cảm thấy không khí xung quanh lạnh thêm

“Không đuổi theo sao?” Thẩm Bảo Ý nhìn sắc mặt âm trầm của em trai mình, cười như không cười nói “Sắc mặt cô ấy nhìn không tốt lắm”

Lê An Ni cũng tràn đầy nghi hoặc, thấy Thẩm Lương Thần vẫn im lặng, một cổ không khí kì quái lan tràn “Có phải....Đàm Đình làm anh giận không?”

Với quan hệ của cả hai, Lê An Ni nghĩ họ trước giờ vẫn vậy, là “anh em” sống cùng một mái nhà, tiếc rằng hồi nhỏ Đàm Đình hơi nghịch ngợm, thường chọc giận Thẩm Lương Thần. Giống như ban nãy khi họ gặp nhau thì mặt lạnh trừng mắt với nhau. Lúc đầu Lê An Ni nghĩ họ không có gì với nhau, nhưng hiện tại thì....

Thẩm Lương Thần lại nhìn về hướng thang máy, khoé môi hơi nở nụ cười. Anh nhìn Lê An Ni đang ngó ra ở bên cạnh, ôn nhu nói: “Không cần, em ấy không hiểu chuyện, anh có chuyện chưa nói cho em biết”

“Chuyện gì?” không chỉ Lê An Ni, Thẩm Bảo Ý cùng Trình Quý Thanh đứng một bên đều bắt ngờ

Thẩm Lương Thần nhẹ nhàng khoát tay lên vai Lê An Ni, nói chuyện với cô ấy một cách ôn nhu: “Năm ấy em đi, nhà họ Thẩm cháy lớn, em chắc đã nghe qua”

Nhắc tới chuyện này, đáy lòng Lê An Ni áy náy, đầu vẫn cúi xuống: “Em biết, xin lỗi lúc ấy em...”

Thẩm Lương Thần vẫn tiếp tục nói: “Đêm đó tâm trạng anh không tốt, uống rất nhiều rượu, hơn nữa lúc ấy người hầu trong nhà đã đi nghỉ cả, tình huống rất nguy cấp”

Chỉ tưởng tượng thôi làm Lê An Ni cảm thấy lo lắng, tự giác nắm chặt tay anh, khẩn trương nói: “Sau đó thì sao, anh có sao không?”

“Không có sao hết, Đàm Đình đã cứu anh”

Nói vài chữ ít ỏi để miêu tả tình cảnh lúc ấy, Đàm Đình khi đó gầy yếu như vậy, cứu anh ra từ trong biển lửa, nói thì dễ mà làm thì khó. Lê An Ni trầm mặt

Thẩm Lương Thần không nói gì thêm, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Bảo Ý, khoé miệng hơi nhếch, tiếp tục nói: “Nên mấy năm nay anh đã chăm sóc, đối đãi em ấy rất tốt, chắc là vì thế nên em ấy liền...hiều lắm gì đó”

Lúc anh nói câu này, đáy mắt anh sâu thẳm không lường trước được, Trình Quý Thanh ở một bên không khỏi cười hừ một tiếng. Thẩm gia quả nhiên không đơn giản, hôm nay hẳn đã lĩnh ngộ được thật sự Lê An Ni không nói chuyện, bộ dáng cô đầy tâm sự

“Đi thôi, đi ăn cơm” Thẩm Lương Thần mỉm cười nhìn về phía Thẩm Bảo Ý, chị em tình thâm nói: “Chị hôm nay mời chúng ta một bữa đấy”

“Sớm muộn gì cũng là người trong nhà, chắc chắn phải mời rồi, đúng không An Ni?” Ai cũng là diễn viên chuyên nghiệp, Thẩm Bảo Ý rất nhanh thay đổi

giọng điệu thân thiết, kéo cánh tay Trình Quý Thanh cười khanh khách

Lê An Ni nghe tên của mình, ngưng suy nghĩ, phản ứng chậm nửa nhịp: “Vâng, để hôm sau chúng ta đi dùng cơm, hôm nay ba ba em muốn thấy mặt Lương Thần”

“Vâng để hôm sau nhé” Thẩm Bảo Ý không có vẻ tức giận: “Chị thấy em coi chú Lê quan trọng hơn nhiều nha”

Thẩm Lương Thần đỡ eo Lê An Ni xoay người, trong khoảnh khắc ánh mắt trở nên nghiêm túc, Thẩm Bảo Ý cùng Trình Quý Thanh ở phía sau cũng trở nên dăm chiêu

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Suốt dọc đường đồng sự không nói chuyện cùng Đàm Đình, hẳn không hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mơ hồ cảm thấy tâm tình cô không tốt. Cho nên suốt quãng đường đều thận trọng không dám hỏi, chỉ nhắc nhở: “Cậu không thoải mái có thể đi về trước, ảnh chụp cứ giao cho mình, hậu kì cứ để những người khác làm”

“Không cần” Hốc mắt Đàm Đình hồng hồng, những miệng vẫn cười: “Tớ có thể xử lí tốt”

Cô vẫn làm việc, đem mỗi tấm ảnh chụp cẩn thận chỉnh sửa sau đó lưu trữ, xong việc thì đã 11h đêm. Đồng sự lười biếng đuổi người, lấy điện thoại di động ra gọi cho quán bên ngoài: “Đói không, chúng ta gọi pizza đi”

Đàm Đình vừa nghe nói vậy, vội vàng nói với hắn: “Tớ biết có chỗ bán đồ ăn rất ngon, ăn thử không?”

Đồng sự sững sốt một chút, không nghĩ rằng cô khôi phục cảm xúc nhanh như vậy, cười đáp ứng: “Đi, tớ hiện tại đói bụng lắm, có thể ăn cả con trâu nhé, ăn gì cũng được”

“Được rồi, tớ còn chưa biết tên cậu...”

Trong thang máy Đàm Đình do dự có nên mở miệng nói chuyện không, quả nhiên bắt gặp ánh mắt khiếp sợ của đồng sự, hẳn nghĩ ngờ mình nghe lầm: “Chúng ta đã hợp tác với nhau mấy ngày nay, buổi chiều cũng trải qua nhiều chuyện khẩn thiết như vậy, bây giờ cậu còn chưa biết tên tớ?”

Mất thấy hắn nổi trận lôi đình, Đàm Đình bình tĩnh gật đầu: “Ngại quá”

“Cậu thật đúng là...” đôi phương bị cô chọc cho tức giận không thốt nên lời, nghiêm túc nói: “Nhớ kĩ, tớ chỉ nói một lần thôi, lần sau quên nữa tớ sẽ giận! Tớ là Tàn Ngôn, Tàn trong nước Tàn, Ngôn trong ngôn ngữ”

“Vâng” Đàm Đình lên tiếng: “Tên rất dễ nhớ, tớ sẽ không quên”

Tàn Ngôn thấy cô bộ dáng lãnh đạm nghiêm túc, quả thực đỡ khóc đỡ cười: “Khi trước thấy cậu ít nói, tôi còn tưởng cậu rất khó làm việc chung”

“Hiện tại cảm thấy dễ chịu hơn rồi chứ?” Đàm Đình nhìn anh nói: “Chỉ là cảm giác của cậu như vậy thôi”

Tàn Ngôn cười lớn, nhất thời cảm thấy cô bé này rất có ý tứ, vì thế mạnh dạn hàn huyên cùng cô: “Hồi nãy tâm tình cậu kém như vậy, cứ tưởng cậu sẽ khóc, không ngờ cậu còn đòi đi ăn cùng tôi” “Khóc gì chứ? Người khác không thích tôi, tôi càng phải yêu bản thân hơn” Đàm Đình nói với Tàn Ngôn, cũng là nhắc nhở chính mình

Tàn Ngôn thâm ý nhìn cô: “Cho nên, cậu cùng vị Thẩm tiên sinh kia thật sự không hợp, cái này nhất định không phải là cảm giác của tớ”

Thẩm Lương Thần ở Thanh Châu là đại doanh nhân, Tàn Ngôn lập tức nhận ra hắn là điều không đáng ngạc nhiên. Đàm Đình nhìn thanh máy trên tường đá, bình tĩnh lại, lâu sau mới quay đầu nhìn anh: “Tôi kể cho cậu một câu chuyện xưa nhé?”

“Hả?” Tàn Ngôn không theo kịp suy nghĩ của cô, cuối cùng hơi gật đầu: “Nói đi”

“Có con cáo nhỏ hay ảo tưởng muốn gả cho chúa tể rừng xanh, thậm chí trước giờ chúa tể rừng xanh rất chú trọng mắt nó, nó cảm thấy căn bản rằng thân phận của con cáo không xứng với mình. Rốt cuộc có một ngày cáo nhỏ có cơ hội, chúa tể rừng rậm gặp nguy hiểm, cáo nhỏ đã cứu hắn thoát khỏi hòng súng tên thợ săn”

Đàm Đình ngừng một chút, vừa cười vừa hỏi đôi phương: “Cậu nghĩ kết cục thế nào?”

“Rất khó ở cùng một chỗ với nhau” hai tay Tàn Ngôn bỏ vào túi áo, không để ý nhún vai: “Vốn chúng nó không cùng một thế giới”

Đúng vậy, đây mới là điểm quan trọng

Vừa lúc đến tầng trệt, Đàm Đình ấn mở cửa thang máy, khẽ cười, lẩm bẩm phun ra một câu: “Tôi cũng cảm thấy như vậy”

“Cậu là ám chỉ...” Tàn Ngôn là người thông minh, lập tức thấy có gì đó kì quái

Đàm Đình đánh gãy lời anh: “Tôi hiện tại nói cho cậu biết, tôi cùng vị Thẩm tiên sinh kia là mối quan hệ đó, bất quá là do tôi thường hay nghĩ lung tung thôi, người ta làm gì để ý tới tôi”

Tần Ngôn đắm chiều suy nghĩ, sờ sờ cằm, kết luận:“Cũng đúng, biết chắc kết quả không lạc quan, còn muốn lao đầu vào như thiêu thân lao đầu vào lửa, cậu nhìn không ngốc như vậy đâu”

Đúng rồi, đạo lý đơn giản như vậy mà cô lại suy nghĩ tận mấy năm, quả thật ngu ngốc

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Bữa ăn kéo dài tới khuya, Đàm Dĩnh chưa bao giờ về nhà muộn như vậy, khi mở cửa thì nhà rất yên tĩnh. Tuệ Ty buổi tối hay ngủ sớm, trong nhà không có ai khác. Còn Thẩm Lương Thần, cô nghĩ rằng hẳn chưa trở về nhà.Cầm túi lên lầu, cô còn chưa bước lên bậc thang, đèn trong phòng khách đột nhiên sáng lên

Ánh sáng chói mắt làm cô theo bản năng dơ tay lên che lại, sau khi thích ứng với ánh sáng thì thấy trên ghế sofa có người ngồi. Thẩm Lương Thần mặc áo choàng tắm, đang từ từ đứng dậy, khuôn mặt anh tuần không có biểu cảm gì

Đàm Dĩnh biết anh nhất định có chuyện muốn nói với mình, bằng không vì sao có thể bỏ Lê An Ni ở lại rồi nhanh chóng về nhà? Còn ngồi đây chờ cô để nói chuyện...

Cô không nói lời nào, đứng im chờ anh chủ động mở miệng

Mà Thẩm Lương Thần nhìn cô hồi lâu, lại nói:“Xem ra em đi công tác rất vui vẻ nhỉ, trước đây chưa bao giờ cùng nam sinh khác đi dùng bữa cả”Đàm Dĩnh hơi mím môi, không hiểu ý anh là gì, dứt khoát nói:“Anh có gì cứ nói thẳng ra đi”

“Muốn anh nói gì?”Thẩm Lương Thần vẫn là khí thế bức người,không một chút dao động. Anh nhắc chân bước về phía cô, đưa tay vuốt ve tóc nàng:“Tiểu Nam, anh vẫn thích em ở nhà, ngoan ngoãn nghe lời mình anh”

Anh rất ít khi gọi nàng như thế, tên đó chỉ có mình ba mẹ gọi anh, họ là người thân thiết nhất của cô nên mới gọi như thế, bây giờ anh lăm bằm tên này bên tai cô, cô cảm thấy rất khó chịu

Đàm Dĩnh hít vào một hơi,trong lòng chua xót, ánh mắt nhìn thẳng anh:“Nếu như em vẫn ở nhà, thì sẽ không gặp Lê An Ni, để anh có thể tiếp tục bồi thường cho em, làm cho lương tâm anh dễ chịu hơn một chút phải không?”

Anh đứng trong bóng tối, nên biểu tình của anh bị che khuất, Đàm Dĩnh không biết lúc này anh đang có biểu tình gì, qua một hồi lâu mới nghe được tiếng của anh, mang theo một tiếng thở dài:“Sao em cứ muốn làm khó anh, em cứ giả vờ như không biết gì, anh vẫn sẽ tiếp tục chăm sóc em”

Những lời nói này, anh thường ôn nhu nói cho cô nghe, từng chữ từng chữ như hung hăng lăng trì mỗi một dây thần kinh cô (lăng trì là một dạng hành hình của Trung Quốc, có thể lên google tìm). Đàm Dĩnh không thể không thừa nhận rằng Thẩm Lương Thần đúng là một diễn viên chuyên nghiệp, đôi khi anh diễn thật như vậy, làm cho cô trầm luân trong đó, không thể phân biệt thật giả

Cô hơi nghiêng nghiêng người, nắm chặt tay:“Chăm sóc? Anh cảm thấy chăm sóc em như vậy không đủ, thậm chí còn muốn chiếu cố em lúc trên giường?”

Thay vì nói lời oán trách, không bằng nói lời không cam lòng. Giờ khắc này trọng lòng cô đều phát hỏa, cô cố gắng nhiều năm như vậy, lúc ở bên cạnh anh mỗi lúc đều muốn khắc dấu vết của mình lên kí ức của anh, nhưng thật vô vọng, không địch lại nổi một ánh mắt của Lê An Ni

Chỉ cần cô ấy trở về, tất cả mọi vật đều quay về như lúc đầu

Cô giống như một tên trộm, trên đời có tên trộm nào chặt vật như cô? Mất nhiều hơn là được, còn bị thương vô vọng

Thật mất mặt.

Nói xong câu ấy, Thẩm Lương Thần trầm mặt, anh rất ít khi mất phong độ, hẳn bước lên một bước, dùng sức nắm cầm cô

“Hối hận rồi?”đáy mắt đen thẫm của anh có chút tức giận, từng chữ từng chữ nói ra như cầm dao đâm vào tim cô:“Lúc ấy không phải em rất hưởng thụ sao? Tiểu Nam, em vẫn luôn biết anh sẽ không bao giờ yêu em, là em tự đâm đầu vào”

Cầm sắp bị anh nghiền trật khớp, đều không thấy đau bằng cơn đau ở tim, yêu anh mười mấy năm, cô hoàn toàn bị anh làm tan nát triệt để. Đúng thật, là cô tự đâm đầu vào, chỉ trách lúc ấy quá ngu xuẩn, cho rằng chỉ cần yêu anh, sau này phát hiện anh căn bản không có trái tim

Thẩm Lương Thần trước mặt cô, đã trở nên quá xa lạ

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Nhớ rõ trước đây bọn họ cùng nhau xem phim, trong phim lúc ấy cặp đôi nam nữ chia tay nhau trong đau đớn, lúc ấy cô còn nhỏ, khóc không thò ra hơi. Thẩm Lương Thần rất khinh bỉ cô, ném tấm khăn tay qua cho cô:“Chỉ là diễn thôi, nhớ lấy, một khi chia tay, ngàn vạn lần đừng rơi nước mắt trước mặt nam nhân””Tại sao ạ?”

“Bởi vì đã không yêu nhau, nước mắt chỉ làm hắn trở nên chán ghét”

Anh nói từng chữ khắc sâu vào lòng cô, nên khi ấy Đàm Dĩnh tự nói với chính mình, nếu có ngày cô cùng Thẩm Lương Thần chia tay, cô nhất định sẽ không khóc

Nhưng thật sự lúc này, cô vẫn rơi lệ. Cũng chỉ đến giờ phút này cô mới biết, nước mắt không phải tự nhiên mà chảy xuống, hồi nhỏ cô đúng là ngốc

Từng giọt nước mắt lớn như hạt đậu lăn xuống, nhẹ nhàng rơi trên mu bàn tay Thẩm Lương Thần, Thẩm Lương Thần như là bị bỏng, màu đen trong đôi mắt hơi co quắp, lực đạo trên tay không tự chủ mà nhẹ bớt

Cứ như vậy trong nháy mắt, Đàm Đình cuối cùng có thể nói được vài câu, cô mở đôi môi khô khốc nói:“Được rồi, chúng ta chia....”

Chữ tiếp theo chưa kịp nói, anh bỗng nhiên cúi mạnh xuống hung hăng hôn cô, đôi môi nóng bỏng, tham lam mà bá đạo hấp thu không khí ngọt lành của cô

Đàm Đình lúc đầu bị anh làm cho choáng váng, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, trong lạnh càng thêm lạnh, bây giờ anh còn muốn nhọc nhằn cô?

Hai người như hai con dã thú mãnh liệt, cô chỉ nhớ mình bán sống bán chết bắt lấy cổ anh, móng tay có chút cảm giác mơ hồ, hình như là cào anh chảy máu. Anh cũng chẳng buông cô ra, đem cô đặt lên cầu thang, càng làm cần đoạt lấy cô

Tay vịn được làm bằng gỗ lim cao cấp, cứng ngắt, Đàm Đình cảm giác hông mình sắp bị bẻ gãy, anh như con dã thú, không còn chút ôn nhu cùng phong độ

Quả nhiên lớp mặt nạ mỏng giấy kia bị đâm một cái, liền rơi hết toàn bộ nguy trang

Cô bị anh thô bạo ném lên giường, giống như con ác mộng, rõ ràng kỹ thuật của anh rất tốt, những lúc này khi bị anh va chạm, cô cảm giác như là một loại khổ hình

Đôi khi, càng thân mật lại càng dễ gây tổn thương

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Lúc kết thúc, Đàm Đình may mắn còn có sức mặc quần áo, không đến mức quá khó coi. Quần áo cô bị ném khắp nơi, trên cầu thang, trên hành lang, nhưng cô vô tâm đi nhặt lại, cô hiện tại chỉ có một ý nghĩ là lập tức rời đi

Cô tìm quần áo mới trong tủ đồ, lúc này từ góc độ của cô có thể thấy những dấy vết đỏ đỏ trên ngực cô, nhưng cô không quan tâm

Chắc rất khó coi chứ gì? Một tí nữa, cô sẽ biến khỏi mắt anh

Thẩm Lương Thần lạnh như băng nhìn nhất cử nhất động của cô, anh thoáng sửa lại áo choàng tắm, bộ dáng bức người:“Chia tay là em nói, đừng mong anh sẽ cho em tiền, đương nhiên, em vẫn có thể quay về tìm anh...”

Anh bỏ hay tay vào túi, khẽ cười nhìn cô mặt áo sơ mi trắng tinh tẻ:“Nhân lúc anh còn chưa chán ngấy em”

Đàm Đình hung hăng bấm móng tay vào cửa tủ quần áo, không nhìn được quay người cười với anh:“Lần này khiến Thẩm tiên sinh thất vọng rồi, tôi rút cuộc cũng biết mình đã yêu nhầm một tên cầm thú, vừa mới thoát ra khỏi hố lửa, làm sao có thể nhảy xuống lại?”

Thẩm Lương Thần hơi thất thần một chút, rất nhanh khôi phục bộ dáng bất cần đời, anh nhếch khoé miệng, nói:“Không biết được, thế sự khó lường, có lẽ em sẽ chủ động quay lại cầu xin tôi không chừng”

.....edited by Khuynh Lâu.....

“Đồ hỗn đản, anh nằm mơ đi” Đàm Đình kéo hành lý ra ngoài, vừa đi vừa mắng, mắng mắng một hồi bỗng nhiên thấy tầm nhìn có chút mơ hồ, cô giơ tay lau hốc mắt, nước mắt rơi là chảy:“Thật không có tiền đồ, khóc cái gì,ngu ngốc mười mấy năm, còn thấy chưa ngốc đủ nữa à?”

Trên đường không một bóng người, đây là khu biệt thự, có rất ít xe taxi qua đây, Đàm Đình đi trên đường, trời lạnh như băng, nếu lúc này có người đi qua sẽ tưởng cô là kẻ điên

Cô không biết mình đi bao lâu, dường như không biết mệt, đến khi gọi được một chiếc taxi nàng mới hơi tỉnh táo một chút'

Tài xế taxi hỏi cô muốn đi đâu,nàng suy nghĩ hồi lâu, đi đâu bây giờ? Ba mẹ đã mất sớm trong trận hoả hoạn, cô một thân một mình, đời này cô chỉ có mình Thẩm Lương Thần. Nhưng hiện tại cô cũng không cần Thẩm Lương Thần, cô có thể đi đâu?

Tài xế không kiên nhẫn nhử nhử mảy, cô ôm túi trong ngực, thấp giọng nói địa chỉ:“Đường Hoàn Hải, an cư yên”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Thẩm Lương Thần, Rút Cuộc Anh Muốn Gì?

“Thật là cậu cùng Thẩm Lương Thần chia tay?” Diệp Tử tóc rối ngồi trên ghế salon, ánh mắt nhìn cô như người bị bệnh thần kinh:“Cậu có biết cậu đang làm gì hay không? Hay là nửa đêm đầu óc chưa tỉnh táo nên nói vậy?”

Đàm Đình nhìn Diệp Từ với ánh mắt sắt bén:“Có thể không nói về hấn không?”

Diệp Từ nghe được lời này mới cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, liền nhỏ giọng nói:“Hấn lại làm gì có lỗi với cậu?”

Mấy năm nay, nếu như Thẩm Lương Thần không làm chuyện gì mà Đàm Đình không chịu đựng được, cô làm sao có thể chủ động bỏ đi?Cô đều thấy rõ toàn bộ quá trình cô theo đuổi anh như thuốc cao bôi trên da chó (best bạn thân=))))

“Lúc trước học ở Mĩ, nghe nói hấn có bạn gái, cậu đều mặt dày đuổi theo. Hiện tại bây giờ nam thần đuổi tới tay cậu, cứ như vậy bỏ đi?” Diệp Từ chỉ nghĩ đây là mâu thuẫn nhỏ, nên một lòng khuyên cõ

Nào biết khi nói đến chuyện này, biểu tình Đàm Đình càng trở nên kì quái, cô hơi mím môi, bỗng nhiên đứng dậy, dọa Diệp Từ giật mình

Cô nhún nạy hỏi lâu nói:“Mình mệt chết đi được, cậu ngày mai không đi làm à?”

“Ừ, mỗi ngày ta đều mệt như cậu=))), hiện tại hai mắt mình muốn sụp xuống rồi”

Diệp Từ đổi chủ đề thành công, đưa cô vào phòng ngủ. Ở đây là nhà nàng thuê trọ ở một mình, nhà nhỏ, chỉ có một giường đơn

Hai người chen nhau trên chiếc giường nhỏ, nệm nằm lâu năm, xoay người sẽ phát ra tiếng “kèo kẹt“. Đàm Đình gất gao nằm im một bên không dám cử động, đêm nay có ánh trăng chiếu qua cửa sổ, trong phòng đậm nhạt một sắc trắng bệch

Có lẽ đều là vì duyên cớ của Diệp Từ, lúc này trong đầu Đàm Đình đều là kí ức năm ấy nàng ở Mĩ, giống như tất cả chỉ mới xảy ra hôm qua

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Khi đó người hầu trong nhà đều nói Thẩm Lương Thần và Lê An Ni rất đẹp đôi, nghe nói lúc đi Mĩ vẫn là cả hai đôi ngô Thẩm Bảo Ý. Kỳ thật nói tới Lê An Ni với anh đúng là duyên phận, học trung học cùng nhau ba năm, đến Mĩ vẫn tiếp tục học chung. Chắc là định mệnh tình yêu rồi?

Lúc ấy không phải là Đàm Đình chủ động đuổi theo, lúc đó Thẩm lão gia có việc đến Mĩ công tác, cô năn nỉ một hồi mới được theo cùng để có thể trở thành một phần kí ức của anh.Một phần kí ức để làm gì? Đàm Đình thật không biết, mình đã phá hư tình cảm của người ta, có lẽ cô chỉ muốn mình hy vọng? Hoặc là muốn mình xem xem, nửa năm không gặp anh...

Lúc nhận điện thoại cô như ý nguyện nhìn thấy hai người họ, Lê An Ni là một nữ tử đơn thuần, điều này trước đây Đàm Đình hiểu rõ. Cô và chính mình hoàn toàn khác nhau, vậy dài màu trắng, tóc đen nhánh dài qua eo, nụ cười thân thiện, là một hình mẫu lí tưởng trong lòng nam nhân

Còn cô, không thể so sánh với người ta được

Lúc ấy cô mới học cấp 3, Thẩm Lương Thần thấy sắc mặt cô không được tốt, nhấn mặt nói:“ Không phải bảo muốn đi học bỏ túc tiếng anh sao? Đàm Đình em mỗi lần chỉ nói thôi có bao giờ làm đâu”

Ai nói, cô thích anh, câu này là thật, cô kiên trì nhiều năm như vậy, ngay cả học bỏ túc tiếng anh cũng là vì...bất quá bây giờ không cần thiết nữa

Cô cũng biết mình là người không được hoang nghênh, chỉ có thể cúi đầu đi theo Thẩm lão gia. Thẩm Lương Thần cùng ba nói chuyện, đều không để ý đến cô, cô hoàn toàn bị ngó lơ, cuối cùng vẫn là Lê An Ni chủ động nói chuyện với cô

“Lương Thần hôm qua xem xét tư liệu cả đêm, ngủ không đủ giấc”

Ý là đang an ủi cô sao? Đàm Đình nhìn nữ tử nhũ nhận trước mắt, trong lòng càng thêm khó chịu, cô nhẹ nhàng “vâng” một tiếng, tiếp tục cúi đầu

Làm thế nào được? Một nữ tử tốt như vậy, ngay cả cô cũng thích

Thẩm lão gia có ý muốn nói, hai ngày nay ông bận rộn đến mức không có thời gian về khách sạn, Đàm Đình cứ ở trong phòng không ra ngoài. Cô nghe vậy liền hơi hột nửa vùi, do cô rất dễ quên đường về khách sạn

Cứ tưởng rằng ít nhất có thể nhìn anh vài cái, bây giờ bọn họ gần nhau như vậy, nhưng sao lại xa đến thế

Đàm Đình ghé sát cửa sổ quan sát thành phố, dị quốc tha hương,ngay cả phim truyền hình trên TV cô cũng không biết. Cô do dự trong chốc lát, vẫn là đeo túi rồi ra ngoài. Nàng nhớ mang máng trường học của Thẩm Lương Thần cách đây không xa, lúc ăn cơm anh có nói qua, chỉ vụng trộm liếc anh một cái thôi, cô liền lập tức quay về

Sau này cô phát hiện mình thật ngây thơ, cô không nhớ trường học nào, phải tìm người hỏi đường, vất vả lắm mới hiểu người ta nói gì, nhưng khi đến trường đó, cô ngạc nhiên phát hiện trường thật lớn đến kinh ngạc

Chỉ là muốn gặp gỡ cô, thật là gian nan, thật bất lực

Đàm Đình tìm từng tầng, cuối cùng mệt mỏi ngồi xuống ở chỗ cầu thang, cô lấy ví tiền của mình ra, bên trong là hình Thẩm Lương Thần, rõ ràng nhìn ôn nhu đẹp trai như vậy, nhưng mỗi lần thấy cô sẽ nhủ mảy

Sau này cô vẫn không thể nào tìm được Thẩm Lương Thần, hơn nữa còn quên cả đường về,cô rất sợ, sợ Thẩm lão gia về tìm không thấy cô. Cứ như vậy Thẩm Lương Thần cũng sẽ biết, chắc là sẽ càng thêm chán ghét cô

Bây giờ nhớ lại, tình yêu làm cho con người trở nên hèn mọn kinh khủng, cần thận để không phạm sai lầm

.....Edited by Khuynh Lâu.....Đàm Đình xoay người, Diệp Tử vẫn chưa ngủ, trong ánh sáng của ánh trăng mờ to mắt nhìn cô:“Thế sau này cậu định làm gì?”

“Đi làm, kiếm tiền, tự lực cánh sinh”

Diệp tử nghe cô nói, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười một cái, cô xoay lưng, một hồi lâu mới nói:“Nha đầu ngốc, cậu rất nhanh sẽ thấy, cậu không dễ dàng gì buông bỏ tình cảm đâu”

Ánh trăng đổ trên tóc cô, như là loại tơ lụa hảo hạng, Đàm Đình nhìn gáy cô, trong lòng khe khẽ thờ dài. Mặc kệ được hay không, ít nhất cô cũng phải cố gắng buông bỏ, tim cô không phải sắt đá, sẽ có lúc mệt mỏi

Nay nghĩ đến trước kia, quả nhiên cô quá tàn tạ, đều không suy nghĩ cẩn thận những chuyện ngu xuẩn mình từng làm, càng nghĩ lại càng cảm thấy xấu hổ vô cùng

Hôm sau về công ti làm, như thường lệ, Lâm Đông thấy cô hoàn thành nhiệm vụ cũng không tới làm khó dễ với cô, Đàm Đình cuối cùng cũng được yên tĩnh. Ăn cơm trưa xong, Tần Ngôn chạy tới ngồi cùng bàn với cô, ngón tay chỉ vào hốc mắt cô:“Tối qua cậu chưa ngủ đủ à?”

“Ừ” Đàm Đình trả lời ngắn gọn

Tần Ngôn ăn một miếng cơm, nhỏ giọng nói cho cô biết:“Nghe tin gì chưa? Nghe nói tổng biên tập của chúng ta mang thai, sẽ có một sự thay đổi về nhân sự”

Chính bản thân cô rất ít mối quan hệ, sẽ không đến lượt cô được thăng chức, cho nên Đàm Đình nói:“Cô ấy đã đến từng tuổi này rồi, cần từ chức ở nhà dưỡng thai”

“Đại tiểu thư, hiểu tôi đang nói gì không?” Tần Ngôn bị cô chọc cười “Nghe nói tổng biên tập mới mới từ nước ngoài về, nữ đồng nghiệp kia đã sớm đề cử, chỉ có mình cậu không quan tâm chuyện này. Cũng đúng thôi, cậu đã có bạn trai”

Tần Ngôn cũng nghe nó lí do thoái thác của cô lần ấy, nên mới kết luận rằng cô đã có bạn trai

Động tác ăn của Đàm Đình ngưng một chút, chuyện chia tay cô chưa nói, chắc cũng không cần đề cho cả thế giới biết

Hách Giai vừa mua xong cơm cũng bu lại, nói với hai người:“Tin nóng hồi đây, tổng biên tập mới vừa tới công ty, vừa rồi tôi mới thấy sườn mặt anh ta, chút nữa liền mua cơm không nổi luôn”

“Không có việc gì, người hào sắc như cậu không ăn cơm cũng chẳng thấy đói bụng”Tần Ngôn phối hợp với cô, chống cằm mĩa mai cô ấy

Hách Giai miệng đầy cơm, cắn giận nhìn hấn một lúc, cuối cùng cười lạnh nói:“Được rồi, tôi cũng không muốn so đo với người xấu xa, đừng ganh đua”

“Cậu...”

Một bữa cơm nghe hai người đầu trí đầu dừng, Đàm Đình ăn thực vui vẻ, chỉ là lúc về công ty thấy vị tổng biên tập trong truyền thuyết kia, cô không thể cười được. Nhìn đến người cách đó không xa là bộ dáng một nam nhân, trong đầu Đàm Đình rất nhanh hiện lên tên của hấn, Trình Quý Thanh, hấn sao lại ở đây?

Hấn là bạn trai Thẩm Bảo Ý, nàng không muốn liên quan gì đến Thẩm gia cả

Trong lúc sững sờ, Trình Quý Thanh đã bước từ thang máy tới đây, Đàm Đình không thể tránh đụng mặt hấn, người nọ cũng nhận ra nàng từ cái nhìn đầu tiên, vuốt cằm xem như chào hỏi“Soái ca” Hách Giai lại bắt đầu mê zai, lờ cánh tay Đàm Đình nói thẳng:“vừa rồi hấn còn gật đầu với chúng ta, thật soái”

“Hừ” Tần Ngôn hừ lạnh bỏ đi

Đàm Đình nhìn bóng dáng Trình Quý Thanh rời đi, hơi nhú mi, tổng biên tập mới thì ra là hấn, thật sự trùng hợp

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Chia tay với Thẩm Lương Thần, Đàm Đình không thể nào cứ ở chung với Diệp Tử mãi, vì thế cô liền lên mạng tìm phòng ở. Vừa mới tìm một lát di động liền vang lên, là Diệp Tử gọi:“Lại tăng ca à? Sao bây giờ cậu chưa về?”

Đàm Đình xem nhanh tin tức tìm phòng trên mạng, không yên hỏi:“Sao vậy?”

“cùng nhau ăn cơm đi”

“Mình về ngay”

Đàm Đình đến chỗ địa chỉ Diệp Tử cho, phát hiện đây là một nhà hàng phong cách xa xỉ, trong lòng kì quái, sao Diệp Tử lại lãng phí như vậy?Cô đợi một hồi liền gọi cho Diệp Tử, nha đầu kia còn bảo đang tới

“Cậu đợi tớ một lát, đừng đi trước”Diệp Tử đang kẹt xe, khó chịu không nghe được tiếng gì ngoài tiếng còi xe, Đàm Đình nghi ngờ cúp điện thoại, ngồi tại

chỗ xem tạp chí

Rốt cuộc nghe tiếng bước chân chậm rãi đi tới, Đàm Đình ngẩng đầu nhìn lên, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại

Diệp Tử đúng là đồ bà tám!

“Em sao lại ở đây?” Thẩm Lương Thần vẻ mặt dữ tợn

Đàm Đình lần nữa nhìn xuống tạp chí, không nhìn anh cái nào: “Đến đây đương nhiên là để ăn cơm, qua một đêm chỉ số thông minh của tiên sinh giảm đi không ít”

Thẩm Lương Thần bị nàng làm nghẹn họng, nửa ngày không thể nói câu nào, ngược lại ngồi xuống đối diện nàng

“Anh làm gì vậy?” Đàm Đình nhướn mày nhìn hắn, cảm giác chán ghét Thẩm Lương Thần cũng không hề lặn đi, rất nhanh khôi phục lại vẻ cuốn hút, cười như không cười trả lời: “Đương nhiên là ăn cơm rồi. Tiểu Nam, chỉ số thông minh của em cũng không có gì tiến bộ cả”

Tạp chí trong tay bị cô dùng sức nắm chặt, Đàm Đình ngăn chặn cơn giận trong người, cố gắng cười nhìn đối phương: “Anh cảm thấy, hai ta ngồi cùng nhau có thể nuốt trôi sao?”

Nam nhân đối diện nhìn cô, ngón tay thon dài như có như không vuốt ve khóe môi, như là đang nghiêm túc tự hỏi về vấn đề này, hoặc như là mang theo vài phần ý tứ hàm xúc không rõ: “À, em có biết, tôi đối với em khẩu vị vẫn luôn như vậy”

Đồ vô sỉ! So với da mặt dày của Đàm Đình, cô thừa nhận chính mình không bằng anh, nhưng nàng không cam lòng thua trận như vậy, vì thế lạnh lùng nói: “Thẩm Lương Thần, hai ta đã chia tay tới quá, Diệp Tử không hiểu mới an bày như vậy. Anh không biết xấu hổ còn đến? Không sợ Lê An Ni biết sao?”

Thẩm Lương Thần còn chưa trả lời, Đàm Đình bỗng nhiên nở nụ cười: “À, chắc là anh muốn một chân đạp hai thuyền?”

“Trước đây tôi không biết miệng lưỡi em lại sắc bén như vậy”

Đàm Đình lười nói chuyện với anh, nói thẳng: “Đừng làm cho tôi coi thường anh” Nói như vậy rồi mà anh vẫn không dao động, chỉ sâu sắc nhìn cô, đáy mắt có chút xem xét cô lâu sau mới cười nhẹ: “Như vậy, rất giống trước kia, không lo em bị người ta khi dễ”

Định dùng viên đạn bọc đường bắt cô làm tù binh sao? Đàm Đình hiện tại sẽ không bị anh lừa

Ngay sau đó Thẩm Lương Thần chậm rãi đứng lên, thân hình cao lớn đổ bóng che cả người cô. Đàm Đình cảnh giác nhìn anh, thấy anh nhẹ nhàng phun ra một câu: “Xem ra em đã muốn rời xa anh, thật tốt em sẽ không nói lung tung trước mặt Lê An Ni”

Đàm Đình nhất thời không hiểu ý anh là gì, chỉ thấy chân dài của anh sai bước rồi đi

Giám đốc nhà hàng vội vàng chào đón: “Thẩm tiên sinh, ngài hãy ngồi ở bàn bên cạnh ạ”

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Lê An Ni tới rất nhanh, hình như là họ đã hẹn nhau từ trước, nhưng sao lại trùng hợp như vậy? Đàm Đình thừa nhận, khi này cô rất giận dữ, nhưng cô vẫn cố nén cơn tức này xuống. Anh làm chuyện này, đơn giản muốn xem xem cô có nói chuyện ở chung của họ cho Lê An Ni hay chưa thôi

Anh thật là quan tâm quá mức đi?

Đàm Đình nhắm chặt mắt, bưng li nước đá trước mặt lên uống sạch, cô nhất định không thể rời khỏi đây, nếu vậy sẽ bị anh chế giễu

Thẩm Lương Thần ngồi cách cô không xa, đang ăn cơm cùng Lê An Ni, nhưng Đàm Đình nhìn cũng không nhìn họ một cái, cô vẫn thản nhiên, nhả nhấm ăn xong phần beefsteak của mình

“Anh à, thật sự không lên nói chuyện với cô ấy sao?” Lê An Ni đã phát hiện ra Đàm Đình từ lâu, chỉ là cô không hiểu sao Thẩm Lương Thần không cho cô lên trò chuyện với cô ấy

Thẩm Lương Thần hơi hơi liếc mắt nhìn thân ảnh kia, không tự chủ được nhướn mày, Lê An Ni quay đầu nhìn qua, thấy Đàm Đình bưng li nước đá uống một hơi cạn sạch, trời lạnh như vậy, uống nước đá dạt dầy sẽ chịu không nổi

“À, lần trước anh nói với ba em về hạng mục kia, ông ấy rất thích thú, hỏi anh khi nào sẽ gặp ông ấy” Lê An Ni nghĩ rằng Thẩm Lương Thần không thích nói về Đàm Đình, đổi đề tài

Thẩm Lương Thần có chút không yên lòng, vài giây sau mới đáp: “Không gấp, hôm sau anh sẽ đích thân đến nhà em nói chuyện”

Lê An Ni chu môi, gấp một miếng rau: “Có phải lúc trước ba em nói với anh về chuyện kết hôn khiến anh mất hứng?”

Thẩm Lương Thần nhấp một miếng rượu vang, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía nào đó, rồi mới nhìn nữ nhân trước mặt: “Không phải, anh chỉ là thấy anh vẫn còn trẻ”

Nghe câu này Lê An Ni giật mình, luống cuống cúi đầu, cắn môi một cái: “Em biết rồi, anh vẫn trách em lúc trước bỏ anh, em về sau sẽ không vậy nữa. Em...”

“Được rồi!” Thẩm Lương Thần cất lời, ngữ điệu mềm nhẹ nhưng mang vài phần sắt bén, không muốn tiếp tục đề tài này

Lê An Ni không nói tiếp nữa, cúi đầu ăn tiếp, bỗng nhiên mất hứng, cô cảm thấy lần này quay lại với nhau, Thẩm Lương Thần có cái gì đó rất khác.....Edited by Khuynh Lâu.....

“Không có, Diệp Từ tớ cho cậu biết, lần sau cậu còn làm việc nhảm chán này nữa, tình tí muối chấm dứt” Đàm Dĩnh vừa đi vừa gọi cho Diệp Từ, vừa nói vừa nhủu mảy xoa dạ dày, vừa rồi cô không nên uống nhiều nước lạnh, bây giờ bụng cô thật quá khó chịu

Diệp Từ không nghĩ sẽ phát sinh tình huống này, nghĩ rằng trong khung cảnh lãng mạn như vậy hai người họ sẽ nói lại tình xưa. Biết mình đuối lý, cô liền cười cười nói: “Được rồi được rồi, lần sau tớ sẽ không làm thế nữa, cậu đừng lãng phí thành ý của tớ. Tiền ăn ấy là nửa tháng làm việc của tớ ỉ”

“Không có, tớ ăn xong rồi”

Diệp Từ há miệng thờ dõc: “Cậu ăn hai phần luôn á?”

“Ừ, đồ ăn không được lãng phí”

Nghe cô trả lời nghiêm túc, Diệp Từ cảm lạnh nửa ngày, đỡ trán, được, lấp đầy cái bụng của Diệp Từ, lần này mệt rồi đây

Cúp điện thoại, Đàm Dĩnh đứng ở ven đường đón xe bus, bụng càng ngày càng đau, cô định đến tiệm thuốc nào đó mua thuốc. Đang đi, bỗng nhiên có một chiếc xe màu đen chạy ngang qua cô, biển số kia nàng đã thuộc lâu lâu

“Khốn kiếp” Đàm Dĩnh hung hăng mắng một câu, không ngờ sau khi chia tay, mọi tật xấu của Thẩm Lương Thần đều lộ ra, lúc trước nàng thật là đuôi mới đi yêu anh

Lúc này cô đang không thoải mái, không muốn so đo, chậm rãi đi trên đường cái, muốn mau mau tìm ra tiệm thuốc trước khi dạ dày trở nên nghiêm trọng hơn. Nhưng đi lâu lắm vẫn không thấy tiệm nào, định lấy điện thoại ra tìm, vừa lúc đó một chiếc xe chậm rãu chạy tới trước mặt cô

Cửa kính hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đáng đánh của Thẩm Lương Thần, anh lãnh đạm nhìn cô, nói: “Lên xe”

“Tôi đâu có điên” Đàm Dĩnh không để ý tới anh, quay người chuẩn bị rời đi

Không ngờ người nọ đột nhiên mở cửa xe bước tới, cúi người ôm ngang cô. Đàm Dĩnh sợ tới mức hô lên một tiếng, theo bản năng ôm cổ anh

Anh hình như rất hài lòng, khoe miệng lộ ra nụ cười: “Muốn đột tử ở đầu đường phải không?”

“Anh ước gì tôi chết đi phải không?” Đàm Dĩnh giả giụa, bắt lực không nhúc nhích được, lớn tiếng quát: “Thả tôi xuống”

“Em nặng như vậy, tưởng tôi thích ôm em chắc?” Anh nhủu mi hừ một tiếng, mở cửa xe ném cô vào, ấn khoá cửa (Editor: Ui sau này muốn ôm cũng không ôm được đâu nhe nhe)

Đàm Dĩnh bị đung đầu, thét lên một tiếng, cảm thấy cổ mình bị cắn cắn rất đau, thì ra là điện thoại của anh. Cô cầm trong tay, hung hăng nhìn cô ngồi vào xe

“Thẩm Lương Thần, rốt cuộc anh muốn gì?”

Thẩm Lương Thần ném caravat ở ghế sau, không nhanh không chậm nhìn cô: “Đưa em tới bệnh viện”

“Sau đó thì sao? Anh vẫn muốn dây dưa với tôi à?” Đầu óc Đàm Dĩnh bị anh quấy nhiễu tới qua, anh muốn làm gì, chia tay liền không dứt khoát với nhau như vậy? Thẩm Lương Thần không nói lí nhìn cô, khoe miệng hơi hạ thấp: “Dây dưa? Nếu không phải tôi nể tình ba tôi yêu mến cô, cô cho rằng tôi muốn dây vào cô hả?”

Một cỗ tức giận tràn lên mặt, Đàm Dĩnh thấy mặt mình hồng hồng, nói tới nói lui là nàng tự mình đa tình, người ta chẳng qua chỉ là báo ân mà thôi. Cô đưa tay mở cửa, Thẩm Lương Thần liền giữ cổ tay cô lại

“Thân thể của em, muốn chết tôi cũng không ngăn cản, bất quá tôi muốn nhắc em, chỗ này không gọi xe được đâu” Anh châm chọc nhìn cô, từng chữ từng chữ làm cho cô không thể phản bác

Không sai, bản thân mình không yêu, cô còn tìm ai yêu nàng nữa?

Đàm Dĩnh bỏ tay ra khỏi khoá cửa, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đúng vậy, dù sao không phải là lần đầu được Thẩm thiếu gia chăm sóc, cần gì phải gây khó dễ như vậy. Đây được tính là món quà bồi thường chia tay cũng được”

Cô nói xong tự giác cài dây an toàn

Ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống che lấp biểu cảm của Thẩm Lương Thần, ngón tay anh nắm chặt tay lái, hung hăng đạp ga làm xe vọt mạnh lên phía trước

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Giờ cô phòng cấp cứu thường rất ít người, rất nhanh đến lượt Đàm Dĩnh. Cô tiến lên phía trước, ném áo bành tô với giỏ xách cho Thẩm Lương Thần, không

cho anh theo cô:“Được rồi, để tôi tự vào”

Thẩm Lương Thần nhìn cô một cái, định nhòm dậy thì ngừng lại, dừng một chút mới nói:“Ừ”

Hồi trước lúc cô đi bệnh viện anh thường không đi theo, Đàm Dĩnh ít khi bị bệnh. Cô cẩn thận nghĩ, Lê An Ni rời đi ba năm, anh đối xử với cô rất tốt, mặc kệ mọi chuyện anh thật sự rất tốt, mọi việc anh làm đều không có gì để chê

Đàm Dĩnh chưa xót, bây giờ sống một mình, cô phải chăm sóc bản thân thật tốt

“Không có việc gì, là bị đau dạ dày cấp tính, uống thuốc thì khỏi, trời này sao lại uống nước đá?” Bác sĩ kê thuốc cho cô, lại dặn dò:“Lần trước cháu cũng bị vậy, đã bị bệnh rồi thì phải cẩn thận hơn, bệnh này rất khó hết, hệ thống miễn dịch của cháu vốn kém hơn người khác”

Đàm Dĩnh chăm chú nghe, cẩn thận nhớ chú ý của bác sĩ, trước đây mấy chuyện này đều do Thẩm Lương Thần lo. Lúc đi ra nam nhân kia đang cúi đầu không biết đang nghĩ gì, áo bành tô của cô đặt trên tay anh bị anh khẽ ôm ngay ngực

“Tôi đi trả phí” Cô qua lấy đồ đạc của mình, quần áo còn mang theo độ ấm của anh, ngón tay vừa chạm vào, ấm áp lạ thường

Anh chậm rãi ngừng đầu nhìn cô, đôi mắt đen dưới ánh đèn hành lang rực sáng lạ thường thật mê người, Đàm Dĩnh không thể dời mắt với anh, cô đã yêu anh rất lâu, mỗi lần dời mắt với anh đều là nhịn không được mà thất thần, đúng là vận kiếp bất phục

Cô định thần, nói với hắn:“Diệp Từ sẽ tới rất nhanh, anh đi đi, trễ rồi”

Thật ra bây giờ không trễ lắm, trên hàng lang có không ít bệnh nhân cùng người nhà đi qua đi lại, Thẩm Lương Thần nhìn đại sảnh bệnh viện một cái, không nói lời nào quay người rời đi. Anh rất cao, bước vài bước đã bỏ cô rất xa, Đàm Dĩnh quay đầu nhìn anh, hốc mắt bỗng nhiên nóng lên

Sau đó hình như anh nghe điện thoại, mơ hồ có thể nghe được giọng nói ôn nhu:“Hả? Không có, anh chưa ngủ. Vừa rồi mới gặp Đàm Dĩnh, anh đưa cô ấy đến bệnh viện một chuyện...”

Anh đã đi xa nên nghe không rõ lắm, hẳn là Lê An Ni gọi cho anh

Đàm Dĩnh nhìn bóng mình đổ dài trên mặt đất, dài đến nỗi bị nhuộm đi, thật giống như quá khứ nhạt nhòa của cô. Cô nhắm chặt mắt, không chút do dự quay người, đi ngược hướng với Thẩm Lương Thần

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đừng Xuất Hiện Trong Cuộc Sống Của Tôi Nữa

Vài ngày sau, trong ví tiền Đàm Dĩnh cạn sạch, cô mới nhớ tới tài khoản ngân hàng của mình, liền đi kiểm tra

Thấy thẻ cũng không còn bao nhiêu tiền. Năm ấy ba mẹ mất, cô vừa lên năm nhất, lúc đi học tốn không ít tiền, đương nhiên là không còn dư bao nhiêu

Đàm Dĩnh đứng trước máy ATM thờ dài, khó trách Thẩm Lương Thần bảo chắc chắn cô sẽ trở về tìm anh, vì mấy năm nay người ta bao nuôi cô mà cô không biết

Về nhà hỏi mượn tiền Diệp Từ, Diệp Từ liền đáp ứng:“Bao nhiêu?”

Đàm Dĩnh tính toán:“cỡ một vạn?”

“...”

Vừa rồi còn tràn đầy sáng khoái, bỗng nhiên Diệp Từ im bất, Đàm Dĩnh kì quái nhìn nàng:“Sao vậy?”

“Đại tiểu thư, cậu muốn đi ăn cướp à?” Diệp Từ vỗ gáy cô một cái:“Mấy năm nay mình đi làm, túi vẫn rất xẹp cậu không hiểu à? Minh tưởng cậu chỉ mượn mấy trăm tệ thôi”

“Mấy trăm, sao đủ trả tiền phòng?” Đàm Dĩnh nói, cô quá đề cao Diệp từ, thấy cô ấy hay mua sắm như vậy, quả thật đã hoang phí rất nhiều tiền tiết kiệm

Diệp Từ nghe cô nói, lập tức quay lại:“Tại sao lại thuê phòng? Ở đây không tốt à?”

Rất tốt, nhưng thật không thuận đường, ở đây cách chỗ làm rất xa. Diệp Từ hiểu ý cô, ôm ôm bà vai cô:“Đừng nghĩ nhiều, khi đó lúc tốt nghiệp mới đến Thanh Châu tìm việc làm, lúc đó chẳng phải là do cậu giúp đỡ hay sao, cứ an tâm ở đây, để tớ tích tiền, rồi cho cậu mượn kiểm phòng mới”

Nhìn cô ấy cười cười, Đàm Dĩnh cũng cười theo, thuận thế hôn lên gò má cô ấy:“Vậy tớ phải ăn bám ở đây rồi”

“Tớ không chê câu mặt dày đâu, ở đồng cho ắm” Diệp Tử trước giờ phóng khoáng, biết rằng Đàm Dĩnh không muốn gây phiền toái cho mình, nhưng trên đời này ngoài cô ra Đàm Dĩnh không còn ai thân thích nữa, lẽ loi một mình rất khó chịu

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Không lo về nơi ở, nhưng phải lo tiền tiêu xài, lúc xài tiền đều phải tính toán cẩn kẽ. Đàm Dĩnh bắt đầu sống tự lập, buổi sáng dậy sớm chen chúc trên tàu điện ngầm, đến khu chợ gần Vi Toa, mua một ít sủi cảo

Ngày đầu tiên chút nữa là không chen lên được, may mắn có cô gái kéo cô lên. Cô chen lấn vài ngày thì có kinh nghiệm, mang dây để bằng, đến công ti mới đổi giày cao gót, để lúc chen tới chen lui không bị ngã. Chiều này là do Diệp Tử bày cho cô, những cô gái trẻ mới tốt nghiệp đi làm đều phải trải qua tình huống này, cô bây giờ mới bắt đầu học hỏi. Nhưng trong khổ có vui, Đàm Dĩnh cảm thấy bận rộn như vậy mới làm cuộc sống có ý nghĩa

Thẩm Lương Thần không quấy rối cô, cô rất ít khi nhớ đến anh, có lẽ là do quá bận bịu, làm cho cô không có thời gian suy nghĩ lung tung

Cô thường chen lên tàu điện ngầm rất sớm, nhưng đến bến thì muộn mất 5 phút, cảm thấy sắp trễ đến nơi, cô nóng lòng như lửa đốt. Có chiếc xe vượt qua nàng rất nhanh, bỗng nhiên lui lại

Mới sáng sớm đã gặp đồ thần kinh. Đàm Dĩnh không kiên nhẫn liếc nhìn chiếc xe, chuẩn bị đi vòng qua, cửa xe hạ xuống, người ngồi trong bỗng gọi tên cô: “Đàm Dĩnh?”

Đàm Dĩnh sững sờ một chút, cúi người nhìn, thì ra là Trình Quý Thanh

Gặp nhau ở đây thật trùng hợp, đi làm vài ngày, hai người rất ít gặp nhau, cũng chưa nói với nhau câu gì. Cô đứng im vài giây, mới gật đầu chào hỏi: “Chào tổng biên tập”

Trình Quý Thanh cười rộ lên, rất có mị lực, khó trách nữ đồng nghiệp trong công ti đều bị hấn mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Khoé môi hấn hơi cong, vẫy vẫy với cô: “Lên xe đi, anh tiện đường chở em đi”

Đây quả thật là một lựa chọn khó khăn, Đàm Dĩnh đấu tranh trong lòng vài phút, đến khi Trình Quý Thanh lại nói với cô: “Giờ em không lên xe, anh cũng bị muộn luôn rồi”

Hắn đến muộn chẳng bị gì cả, nhưng cô đến muộn thì sẽ bị trừ tiền lương a. Đàm Dĩnh vừa nghĩ đến 'tiền' liền cảm thấy gan run từng cơn, vì thế không do dự nữa, mở cửa sau xe còn lớn tiếng nói “Cám ơn”

Trình Quý Thanh mỉm cười nhìn cô, mới lái xe ra ngoài. Suốt đường đi hai người không nói chuyện với nhau. Đàm Dĩnh cảm thấy người này luôn cho cô cảm giác kì quái, mới sáng sớm đã gặp hắn càng làm cô cảm thấy kỳ quái hơn

“Anh sống ở gần đây?” Hắn dường như biết nàng đang suy nghĩ gì, vừa lúc giải thích

Đàm Dĩnh nghe vậy nhú mày càng sâu, sống ở gần đây? Hình như trước giờ cô chưa từng thấy hắn, Trình Quý Thanh vẫn đang lái xe, giọng nói bình thản tự nhiên: “Công ty cung cấp chỗ ở cho anh ở gần đây, hôm sau anh có thể mời các đồng nghiệp cùng nhau liên hoan”

“Vâng” Đàm Dĩnh tâm sự nặng nề trả lời, chắc là do cô suy nghĩ nhiều?

Trình Quý Thanh liếc mắt nhìn, khoé môi không tự giác vênh lên: “Em có vẻ không có cảm tình với anh?”

Hắn là bạn trai Thẩm Bảo Ý, tất nhiên là con người không hề đơn giản, Đàm Dĩnh không ngu ngốc đến nỗi độ trí thông minh trước mặt hắn, vì thế quyết định ăn ngay nói thật: “Vâng, tôi có chút sợ anh”

Không ngờ rằng cô sẽ dùng từ 'sợ', Trình Quý Thanh giật mình, rồi bật cười: “Tại sao? Anh làm chuyện gì đó đáng sợ để em có bóng ma tâm lí như vậy ư? Bề ngoài anh cũng phong lưu phóng khoáng vậy mà....”

Hắn khoa trương, liếc nhìn bản thân trong gương, Đàm Dĩnh bị hắn chọc cười, mím môi lại không chịu phát ra tiếng, cố ý nhắm mắt không nói lời nào. Trình Quý Thanh lái xe vào bãi đỗ xe, tắt khoá xe rồi nói: “Anh biết tại sao rồi, bởi vì Bảo Ý phải không?”

Người này chuyện gì cũng biết vậy mà còn giả bộ hỏi cô, Đàm Dĩnh không nói nhiều, chờ hắn đỗ xe xong liền cởi giày an toàn rồi đi. Trình Quý Thanh không ngăn cản cô, chờ cô xuống xe mới đứng sau nàng chậm rãi nói: “Anh cũng không thích Thẩm Lương Thần, nhưng cũng không vì hắn mà phân biệt đối xử với em, cô bé, có rất nhiều việc em còn phải học hỏi đấy”

Không biết tại sao, khi hắn gọi cô là “cô bé”, Đàm Dĩnh cảm thấy... cảm giác kia thật kì lạ, giống như đã từng nghe rất nhiều rồi

Cô bỗng nhiên quay đầu nhìn người kia, hắn một tay chống trên nóc xe, cười cười thâm thúy, nói một câu càng thâm thúy hơn: “Đừng gấp, còn nhiều thời gian lắm, sau này em sẽ biết hết mọi chuyện”

“...”

.....Edited by Khuynh Lâu.....

“Mới thứ năm thôi mà tớ đã mệt chết rồi” Hách Giai lặng lẽ đẩy ghế qua, dựa vào lưng Đàm Dĩnh cầu nhàu

Đàm Đình đang bận, nghe lời này chỉ nhắc nhở: “Cẩn thận bị người khác nghe đấy, cậu là người nhàn hạ nhất đấy”

Hách Giai đứng lên, liếc mắt thấy Lâm Đông đang ngó sang bên này, cô ấy thè lưỡi vội vàng ngồi vào chỗ, lại nhìn Đàm Đình, muốn nói lại thôi: “Tan việc tớ có hẹn, cậu có thể đem bản thảo chỉnh giùm tớ không? Tớ đã chỉnh được một nửa rồi, không mất thời gian của cậu đâu”

Nếu là trước đây Đàm Đình sẽ không rảnh lo chuyện bao đồng, nhưng trong khoảng thời gian ở đây Hách Giai với Tần Ngôn đối xử với cô rất tốt, ở trong công ty nâng cũng chỉ có hai người bạn là họ. Dù sao cũng không có gì nghiêm trọng, vì thế trêu Hách Giai một tí: “Đi đâu, cuộc hẹn quan trọng hơn à?”

Hách Giai nhìn cô chớp mắt vài cái: “Hôm sau mời cậu đi xem phim”

“Được” Đàm Đình đáp ứng

Hách Giai bảo đã ‘chỉnh được một nửa’ thật không biết đã đủ một nửa chưa, Đàm Đình bận rộn một hồi lâu đến khi trời tối mịt, bụng đói meo, có rất nhiều đồng nghiệp đang tăng ca, lúc sắp rời khỏi công ty cô gặp Tần Ngôn

Tần Ngôn cũng rất bất ngờ, ấn thang máy chờ cô tới: “Cậu lại bị Lâm Đông ám à?”

“Không có” Đàm Đình đối diện nỗi ngực dán vào lưng, không có khí lực nói chuyện

Tần Ngôn vừa nhìn cũng biết là có chuyện gì xảy ra, vỗ vỗ bả vai cô, mạnh bạo vung tay lên: “Đi, người anh này mang cậu đi ăn vài món ngon”

“Anh trai, có thể đánh nhẹ một chút không?” vóc dáng Đàm Đình nhỏ nhắn, suýt chút nữa bị cô đánh đau hông

Tần Ngôn cười sờ sờ đầu, khi làm việc gì sai sẽ đỏ mặt: “Ngại quá, tôi có thói quen khi ở cùng với đám nam sinh kia, cậu không sao chứ?”

“Không sao”

Cửa thang máy nhanh chóng khép lại thì bị người cản, Đàm Đình cùng Tần Ngôn đang nói chuyện, ngẩng đầu lên thì thấy Trình Quý Thanh đi vào, đi cùng cô còn có Thẩm Bảo Ý.....Edited by Khuyh Lâu.....

“Em làm quen với công việc nhanh nh” Trong thang máy chỉ có 4 người làm không khí hơi quý dị, Thẩm Bảo Ý bắt chuyện cùng Đàm Đình, nhưng câu nói ấy làm cho người nghe đều cảm thấy không thoải mái

Đàm Đình đứng hơi xa cô ấy, nhìn không chớp mắt nói: “Xây dựng mối quan hệ tốt với đồng nghiệp, đây là điều cơ bản nhất không phải à?”

Thẩm Bảo Ý gật gật đầu, hoàn toàn đồng ý: “Cũng đúng, bắt quá thấy hai người thân thiết với nhau như vậy, tôi còn tưởng...” “Tưởng rằng thế nào?” Đàm Đình nhin không được, sắc mặt khó coi quay qua chỗ khác

Thẩm Bảo Ý cười cười nói: “Không có gì”

Đàm Đình thấy nụ cười kia rất kì quái, nhưng cô ấy không nói rõ ràng nên cô cũng không truy vấn, cô đành xoay lưng, mong thang máy nhanh chóng lên lầu một một chút

“Sẵn tiện, gần đây Thẩm Lương Thần...”

“Bảo Ý” Trình Quý Thanh khẽ giọng hô tên cô ấy, Thẩm Bảo Ý lập tức ngoan ngoãn im lặng, thoát nhìn cô ấy hơi nghe lời người nam nhân này, cô hơi mím môi không nói, nhưng vẫn cười nụ cười cổ quái kia

“À Thẩm Bảo Ý, tôi trước đây còn tưởng chị ấy là một cô gái quyền lực mạnh mẽ, hiện tại không ngờ chị ấy cũng có mặt này” Tần Ngôn vừa đi ra khỏi thang máy vừa phun một câu: “Khó trách lớn tuổi như vậy rồi vẫn không già đi được, theo đuổi tổng biên tập bị người ta bỏ chạy”

“Theo đuổi?” Đàm Đình vốn không quan tâm chuyện thị phi, nghe đến đó cũng giật mình kinh ngạc

Tần Ngôn kì quái nhìn cô: “Đúng vậy, cậu không biết à? Những nữ nhân viên trong công ty đều đã điều tra, hẳn tuy rằng lớn lên ở Mỹ, nhưng gia tộc của hẳn ở đây rất nổi tiếng, nghe nói, lần này Thẩm Bảo Ý theo đuổi hẳn, mục đích cũng không đơn thuần, khẳng định là vì lợi ích trong gia tộc của hẳn”

Lượng tin tức này quá lớn làm Đàm Đình khó tiếp thu, trong đầu cô như có cái gì hiện ra, nước Mi, dám hỏi..

.....Edited by Khuyh Lâu.....

Kết quả những ý nghĩ trong đầu Đàm Đình đều bị đồ ăn cắt đứt, Tần Ngôn quả thực sống để ăn, liền mang nàng đến quán com. Nhà hàng này trước đây nàng có đến vài lần, mỗi ngày đều có một món đặc sản số lượng có hạn. Lúc ấy Thẩm Lương Thần đưa cô đi ăn gần hết các đặc sản ở Thanh Châu, nhà hàng này cũng không ngoại lệ

Kì thật Thẩm Lương Thần là một người rất sang trọng, rõ ràng tuổi tác anh không lớn, rất chú trọng chuyện sức khỏe, trừ bỏ những buổi xã giao quan trọng anh rất ít khi ăn com ở ngoài. Không giống với cô, anh thường hay nói: “Sống tùy tiện như vậy, em trưởng thành thật đúng là một kì tích”

Ai nói không phải, cô đi theo Thẩm Lương Thần, ở chung cùng nhau nhiều năm cô vẫn không thể sống theo lối sống thượng lưu kia được, sau này Thẩm Lương Thần cuối cùng cũng buông tha cho cô, chưa từng công khai đưa cô ra ngoài

Đến lúc cô náo loạn đến mức không chịu đựng được, anh liền tự mình lái xe chở cô ra ngoài, sau đó dắt cô đi ăn những món ăn nổi tiếng trên tạp chí hoặc món đặc sản của các nhà hàng, vì thế trong phòng làm việc của hắn có rất nhiều cuốn tạp chí ẩm thực. Nhìn chung, hắn rất hoàn mỹ, khó trách Diệp tử hoàn toàn tin là anh yêu cô, ngay cả chính cô cũng luôn tin như vậy. Bây giờ nhớ lại, những điều này trước kia cô đều cho là một kỉ niệm đẹp, nay tất cả đều biến thành những thanh đao, cứa vào tim cô

“Sao vậy?” Tần Ngôn thấy cô thất thần bưng cốc trà, buồn cười quơ quơ tay trước mặt cô: “Mới mời cậu ăn cơm, mà cậu đã cảm động như vậy? Hộc mắt đều đỏ ửng”

Đàm Đình theo bản năng giơ tay lau khoé mắt, bỗng nhiên nghe Tần Ngôn nói: “Cậu đừng vì chuyện này mà thích tởn nhé, tớ không muốn làm nam tiểu tam đâu”

Chuyện chia tay Thẩm Lương Thần cô chưa nói cho ai biết, Tần Ngôn cũng vậy, Đàm Đình không muốn tiếp tục nói về chuyện này, vừa lúc điện thoại cô kêu lên. Nhìn đến số điện thoại trên màn hình, cô tưởng rằng mình hoa mắt. Trợ lý của Thẩm Lương Thần gọi nàng làm gì?

.....Edited by Khuynh Lâu.....

“Đàm tiểu thư, Thẩm tiên sinh muốn nhờ tôi hỏi cô một chút, khi nào thì cô quay về lấy đồ?”

Lời nói của trợ lý làm Đàm Đình sửng sốt một chút, vài giây mới hoàn hồn, cô cắn môi nhồm dậy đi đến ghế lô, trả lời: “Những đồ đó tôi không cần”

Bên kia điện thoại im lặng vài giây, hồi lâu trợ lý mới nói: “Những đồ vật liên quan đến ba và mẹ tiểu thư cũng bỏ sao? Nếu như cô không cần tôi liền...!”

“Không, tôi cần” Thứ khác có thể không cần, những thứ liên quan đến ba mẹ nàng đều giữ rất cẩn thận, đó là món đồ cuối cùng bọn họ lưu lại cho cô trên thế giới này

Cô nhất thời lắp bắp, sau hồi lúc mới nghĩ thông: “Tôi, tôi sẽ đến lấy vào cuối tuần”

“Không được” Trợ lý cự tuyệt”Thẩm tiên sinh định dọn căn phòng này, ngày mai sẽ có người sang đây mua nó, mấy thứ này phải được đem đi ngay”

Đây là hẩn thông báo cho cô biết cô vừa rồi đi liền đem tất cả xoá sạch sao? Tại sao không nói trước cho cô biết? Đàm Đình vừa tức vừa gấp, lập tức nói cho đối phương: “Được, bây giờ tôi qua lấy”

“Tiểu thư phải qua nhanh lên: Trợ lý nói xong liền cúp điện thoại, chỉ còn tiếng bíp bíp máy móc vang lên tràn đầy tai của cô

Đàm Đình dựa vào trụ cửa, cúi đầu phì cười một tiếng, Thẩm Lương Thần bây giờ không có chuyện gì là không dám làm. Cô ở nhà kia ba năm, cùng với anh có biết bao nhiêu hồi ức, anh còn từng ở đó nói với cô: “Tiểu Nam, đây là nhà của em”

Nay anh muốn bán, rốt cuộc cái nhà từng là của cô, bọn họ đã ở chung với nhau. Anh tưởng đem mọi thứ xoá bỏ sạch sẽ, Lê An Ni sẽ không để ý sao?

Những thứ thế non hện biến mấy chốc tan thành mây khói, cảm tình trước giờ đều như vậy, người mới vui người cũ khóc. Buồn cười thay người cũ lại là cô, một giây trước còn đắm chìm trong hồi ức với anh

Thật không có tiền đồ

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Đình tới rất nhanh, con đường kia cô đã đi qua vô số lần, lúc định bấm mật khẩu nàng còn hơi chần chừ, anh có đổi mật mã không? Sao anh có thể tiếp tục dùng ngày sinh nhật của cô làm mật mã được? Cô dứt khoát giơ tay bấm chuông cửa, người mở là Tuệ Tỷ, về mặt kinh ngạc: “Tiểu thư, người...?” “Tuệ Tỷ, cháu tới lấy đồ” Đàm Đình nói xong liền đi thẳng vào trong, mỗi một bài trí quen thuộc đều gọi lên hồi ức của cô, nhưng bây giờ tất cả cô đều không liên quan đến anh, cô không cần!

Đàm Đình trực tiếp bước nhanh lên lầu, Tuệ Tỷ không dám đi theo, đứng ở chỗ cầu thang than thở: “Đây là tạo nghiệt gì đây?”

Phòng ngủ của cô ở lầu hai tối thui, bên cạnh là thư phòng của Thẩm Lương Thần, lúc này cô không quan tâm anh có ở đó hay không. Mở cửa phòng ngủ, có gió lạnh thổi vài, rèm cửa nhẹ nhàng bay bay, đệm trên giường đến gấp lại chỉnh tề

Hết thấy đều y như khung cảnh lúc cô rời đi, phảng phất như cô chưa hề rời đi

Đàm Đình dùng sức nắm chặt tay, mở tủ đầu giường lấy cái album ảnh, hộ chiếu cùng đồ vật kỉ niệm của ba mẹ cô đều ở trong này, cô cất xong, thứ gì khác đều không lấy

Vài thứ đã cất đầy trong bao nhỏ, cô quay người rời đi, lại thấy có người đứng ở cửa

Anh thế nhưng đang ở nhà

Thẩm Lương Thần đứng ở cửa, trên người mặc đơn giản một cái áo bạc của Khai Ty Mễ (??) Không biết có phải là do trang phục hay không, Đàm Đình cảm thấy anh có vẻ gầy hơn trước. Anh đứng tại chỗ nhìn cô rất lâu, bỗng nhiên chăm chọc cười một tiếng: “Hồi trước theo anh đòi cho bằng được mấy thứ kia, bây giờ bỏ hết có phải không?”

Anh cho rằng cô ham của? Hồi trước cô hay theo anh đòi này đòi nọ, đơn giản vì muốn hưởng sự cưng chiều của anh, anh cho gì cô không quan tâm, quan

trọng là anh có nguyện ý mua cho cô hay không, hiện tại, những món đồ kia đối với cô chỉ là một đồng vật ngoài thân

Không muốn nói nhiều với anh, cô xách bao muốn đi, khi đi ngang qua anh bị hấn giữ cổ tay lại

“Buông tay” Đàm Đình liếc xéo anh, không khách khí nói

Thẩm Lương Thần hơi hơi quay đầu nhìn cô, ánh mắt hơi sáng:“Vội và như vậy sao? Chuẩn bị đi ăn cơm với tên nam đồng nghiệp kia phải không?”

Đàm Đình kinh ngạc, anh biết khi này cô làm gì? Định thần lại cô bỗng trừng to mắt nhìn anh:“Anh sai người theo dõi tôi?”

Anh không thừa nhận cũng không phủ nhận, Đàm Đình thấy bộ dáng này của anh, giận dữ:“Thẩm Lương Thần, có mặt nào của anh mà tôi chưa thấy qua nữa không? Hèn hạ,xấu xa, lúc nào cũng biến hoá khôn lường”

Cho rằng anh sẽ mỉa mai cô như trước, nào ngờ anh lại trầm mặt một cách quý dị. Anh an tĩnh nhìn cô, dùng ngữ khí như là đang nói chuyện phiếm với cô:“Chia tay với anh, nhanh như vậy tìm được một tình yêu khác?”

Đàm Đình bị anh nói nhất thời không biết nói gì, nghĩ là anh hiểu lầm, nghĩ tới nụ cười cổ quái của Thẩm Bảo Ý lúc ở trong thang máy kia, có lẽ cô ta đã nói gì đó trước mặt hấn để anh hiểu lầm cô? Mà cô với Tần Ngôn thật sự có gì với nhau cũng không đến lượt anh quản

“Thẩm tiên sinh có nghe câu không trâu bắt chó đi cày chưa?” Cô cười híp mắt, nâng cao cằm

Anh thế nhưng đứng bất động, giờ tay chống đỡ khung cửa, đem cô giam cầm bên người mình, tiện đà cúi sát bên tai mình, khẩu khí trầm thấp:“Đừng dễ dãi quá, anh hy vọng em biết nhìn người”

“Thẩm tiên sinh bận tâm quá rồi” Đàm Đình vỗ nhẹ ngực anh, học bộ dạng của anh ghé vào tai anh nói nhỏ:“Anh tự quản bản thân mình đi, đừng xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa, tôi rất ghê tởm”

Anh thế nhưng giương khoe môi cười, hà hơi nóng sau cổ cô, Đàm Đình vội vàng lui phía sau một bước, trong lòng thầm mất đồ biến thái

Cô giờ ngón giữa với anh, bả vai hung hăng huých ngực anh một cái, bước đến cầu thang nói:“Mười mấy năm nay tôi không biết nhìn người, sau này sẽ cảnh giác cao độ, hẹn gặp lại”

Nam nhân phía sau cô ôm cánh tay, lười nhác dựa vào khung cửa, không không chế được nở nụ cười, không nhanh không chậm phun ra một câu:“Rất nhanh sẽ gặp lại”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Sáng Sớm Đã Nghe Tên Của Tên Khốn Đó, Thật Xui Xẻo

“Nghe nói ngày hôm qua Đàm Đình đến nhà em lấy đồ?” Sau khi dùng cơm trưa xong, Thẩm Bảo Ý giả vờ lơ đãng hỏi, ánh mắt thâm trầm rồi lại cười dịu dàng, thoát nhìn giống như người chị quan tâm em trai của mình

Thẩm Lương Thần cũng không hỏi tại sao cô ta biết, lười biếng nhìn ngoài cửa sổ, “Chị biết không, chuyện An Ni quay về đã đá kích cô ấy rất lớn, tụi em chia tay rồi”

“Chia tay rồi ư?” Thẩm Bảo Ý dựa lưng ghế, hai tay đan chéo đặt trên đầu gối, “Hồi trước em chăm sóc cô ấy tốt như vậy, chị còn tưởng em thật lòng yêu cô ấy”

Thẩm Lương Thần nghe vậy từ từ quay lại, khoe môi mang theo vài phần mỉa mai, “Chị còn không biết tại sao em lại đối tốt với cô ấy như vậy à? Cô ấy vì em mới bị như vậy, Đàm thúc với Đàm thẩm còn cứu em..”

Nói đến đây anh có ý dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Bảo Ý, gằn từng chữ nói: “Chị đấy, sống phải có lương tâm một chút”

Thẩm Bảo Ý nét mặt không đổi nhìn hấn, cười ra tiếng, “Nhưng không phải bây giờ em cũng vì An Ni nên vứt bỏ cô ấy hay sao “

“Em cũng muốn tiếp tục chăm sóc cô ấy, nhưng tính tình cô ấy quá cứng rắn nên nhất quyết không chịu đó chứ” Thẩm Lương Thần bộ dáng hơi tiếc nuối, hơi nhắc khéo môi, cười như không cười bổ sung “Bất quá cô ấy như vậy làm em càng có khát vọng chinh phục”

Thẩm Bảo Ý quan sát em của mình hồi lâu, nhất thời không thể phân biệt sự lỗ mãng của hấn là từ đâu ra, bung tách cà phê trước mặt lên nhấp một ngụm “Cứ tưởng là em đã trưởng thành, trông em bây giờ thật giống một đứa con nít, hợp tác cùng Lê gia, từ bây giờ không được có bất cứ sai sót nào”

“Thịnh Thế phải nhờ chị chống đỡ rồi, em nào có quyền hành gì?” Thẩm Lương Thần không chút để ý cúi đầu bấm điện thoại.

Thẩm Bảo Ý chống cằm, suy nghĩ quan sát anh, cuối cùng lắc lắc đầu nói: “Bỏ qua chuyện này đi, thai ngày nữa ba mẹ sẽ về. Vào ngày sinh nhật ba, em sẽ ở

nhà chứ?”

“Nếu em không về nhà, lão già ấy cũng sẽ cho người lôi em về, tại sao em phải trốn làm gì”

“Thật ngây thơ.” Thẩm Bảo Ý trợn trắng mắt nhìn anh, cười “Em đã nghĩ kĩ lời chúc cho ba chưa? Lúc nào cũng sống lâu trăm tuổi..”

Thẩm Lương Thần đang chơi trò chơi liếc mắt nhìn cô, không muốn lãng phí thời gian nói chuyện này, không nhin được nói: “Chuyện này là chuyện của chị cùng bác gái, em chỉ cần có mặt ở nhà là đủ” Năm nay em nhất định phải đưa An Ni tới!” Thẩm Bảo Ý vừa lúc nhắc nhở anh, nghĩ đi nghĩ lại thử dò xét nói, “Muốn tiếp tục nói về Đàm Đình không? Ba hàng năm đều ăn mì trường thọ do cô ấy tự tay làm”

Thẩm Lương Thần hơi dừng động tác, rất nhanh lại tiếp tục chơi, “Mì trường thọ ai làm chả giống nhau, tay nghề của cô ấy, ba ăn nhiều sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện”

Nghe được ngữ khí lạnh lùng của em mình, Thẩm Bảo Ý ngoài ý muốn không nghĩ tới Thẩm Lương Thần đối xử với Đàm Đình thật đúng là chẳng nề nang chuyện cũ. Hồi trước hai người vô tình gặp nhau vài lần cô không phải không biết, còn tưởng rằng do Thẩm Lương Thần có ý muốn gặp cô ấy. Hiện tại bây giờ, có lẽ cô nghĩ sai rồi

Thấy Thẩm Bảo Ý sững sờ nhìn mình, Thẩm Lương Thần liền cắt điện thoại, chậm rãi đứng dậy, “Em đi đây, có rất nhiều chuyện chưa xử lí xong”

Thẩm Bảo Ý nhìn em mình dần dần đi xa, thân hình cao ráo nhanh chóng biến mất trong thang máy, nụ cười trên mặt nháy mắt biến mất

.....Edited by Khuynh Lâu.....

“Cậu lại đem đồng đồ đó về à” Diệp Từ tăng ca đến tối muộn mới về nhà, sáng sớm vừa ra khỏi cửa liền thấy trên bàn đầy album ảnh và nhật kí. Cô đương nhiên biết đồng đồ này đối với Đàm Đình quan trọng bao nhiêu, giờ khắc này rốt cuộc cũng ý thức được họ đã đi đến kết thúc thật sự!

Cô vừa xỏ giày vừa nhảy đến cửa phòng tắm, nhìn người bên trong đang đánh răng “Cậu cùng Thẩm Lương Thần chia tay thật rồi à?”

Đàm Đình nhìn trong gương hung hăng liếc mắt nhìn cô ấy, sao lại khó khăn vậy chưa? Cô nói bao nhiêu lần thì cô ấy cũng chẳng thêm tin! Cô phun miếng bọt kem, biểu cảm dữ tợn nhắc lại, “Sau này không được nhắc chuyện tớ và tên khốn kia nữa, tớ nghe chuyện này thì toàn bộ tế bào trên người đều khó chịu, mỗi sợi tóc cũng cảm thấy ghê tởm!”

Này phải là chịu nhiều đã kích lắm mới dữ tợn như vậy á, Diệp từ trợn mắt há hốc mồm một hồi, cọt nhà lại gần trấn an cô, “Được rồi được rồi, không nói nữa, sau này chị đây sẽ tìm cho em người khác tốt hơn”

Đàm Đình trừng cô ấy không nói, quay người tiếp tục đánh răng, lồng ngực vẫn còn phập phồng, bị người nọ chọc tức không nhẹ. Diệp từ bĩu môi, lại dựa vào khung cửa hỏi: “Các cậu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, anh ta ngoại tình?”

Lời nói này biến ánh mắt Đàm Đình thành một con dao, cô đảo đuôi mắt qua khiến Diệp Từ chịu không nổi run run sợ, đôi mắt nhỏ kia như là muốn ăn cô vậy. Diệp Từ vội vã cười làm lành, bước lui vài bước “Được rồi, không đề cập tới hần nữa!”

Nói thì nói như vậy, Diệp Từ nghĩ trong lòng coi có nên gặp Thẩm Lương Thần một chuyến hay không? Nếu như là hiểu lầm, cô không đành lòng để tình cảm lâu năm của bạn mình thành công cốc, huống chi nhiều năm như vậy cô ấy có thể thấy được Thẩm Lương Thần đối xử với bạn mình tốt thế nào

Chuyện tình cảm, người ngoài cuộc luôn là người sáng suốt nhất

Nếu như không phải hiểu lầm, mà thật là do Thẩm Lương Thần ngoại tình, nàng cần phải thay mặt người chị em của mình đòi lại công bằng chứ? Không thể để cho nàng bị ủy khuất còn im lặng không nói! Hạ quyết tâm, Diệp Từ rời đi, chỉ còn mình Đàm Đình đang trừng mắt lạnh lẽo trong gương. Nàng thờ phào nhẹ nhõm, ngực tràn ngập phiền muộn, nghiêng răng một hồi phun ra một câu, “Sáng sớm đã nghe tên của tên khốn đó, thật xui xẻo.”

Thật đúng là một ngày xui xẻo, mà chuyện này cũng không liên quan lắm đến nàng. Hồi trước bản thảo nàng chỉnh giùm Hách Giai bỗng nhiên có vấn đề, Hách Giai sáng sớm liền bị Trình Quý Thanh gọi tới văn phòng, sau khi đi ra sắc mặt giống như gặp phải trận mưa bão

“Chuyện gì vậy?” Đàm Đình chưa từng thấy cô ấy thất thần như vậy, đoán chắc không phải chuyện tốt. Tần Ngôn vừa đi ngang qua hai người cũng đứng lại, về mặt quan tâm nhìn Hách Giai.

Hách Giai đang ngăn người bỗng nhiên cúi xuống, hai tay che mặt, thanh âm nghẹn ngào, “Bản thảo xảy ra chuyện, báo cáo của tờ nhà thiết kế đang nghi là sao chép, hơn nữa còn là sao chép lại tác phẩm đầu tiên của chúng ta...”

“Hà?” Đàm Đình cùng Tần Ngôn nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Tần Ngôn nhìn chung lớn tuổi hơn, gặp chuyện thì tương đối bình tĩnh, lập tức chỉ ra vấn đề, “Bản thảo này tổng biên cũng đã xem qua, bây giờ có vấn đề không lẽ bắt mình cậu gánh vác?” Đàm Đình đưa khăn tay, Hách Giai khóc giải thích: “Bản thảo này từ hồi tổng biên tập cũ còn làm, tạp chí kia cũng phát hành khi ấy”

Tần Ngôn cùng Đàm Đình đều im lặng, tổng biên tập kia từ chức, xảy ra chuyện thì đổ hết lên người Hách Giai, định liên lụy luôn cả toà soạn, cuối cùng Hách Giai là người chịu thiệt nhất. Vị tổng biên tập mới chắc chắn sẽ đem chuyện này xử lí sạch sẽ

“Đàm Đình, tổng biên tập tìm cô.” Vài người thì đang phát sủa, Lâm Đông đột nhiên đi tới khinh thường ném một câu, biểu tình sung sướng cô gặp đại họa “Nghe nói bản thảo của Hách Giai lần này cô cũng có góp nhĩ?”

Đàm Đình nao nao, chỉ thấy Hách Giai bỗng đứng ngẩng đầu lên nhìn cô, lại mờ mờ nhìn Lâm Đông. “Cô ấy đâu liên quan, cô ấy chỉ là giúp tôi chỉnh sửa, tất cả tư liệu đều là do tôi tổng hợp”

“Cái này tôi đâu biết, giải thích với tôi có lợi gì?” Lâm Đông nhét hai tay vào túi, cổ ý nhú nhú lông mày, “Phải xem tổng biên tập tin hay không đã”

“Tại sao lại không tin?” Tần Ngôn nhin không được, ngồi dậy liếc Lâm Đông với ánh mắt sát bén “Tôi nghĩ tổng biên tập không phải là người không có chính kiến, tuy tiện tin lời kẻ tiểu nhân”

Tần Ngôn là người Đông Bắc, dáng người so với Lâm Đông cường tráng hơn, cái đầu cao hơn một chút, Lâm Đông tướng mạo thấp bé liền run sợ, bủn rủn môi liền chạy trốn, “Tôi là người nhàn lại thôi, hung hăng với tôi làm gì?”

.....EDITED BY KHUYNH LÂU.....So với Trình Quý Thanh trước đây, Đàm Đình chắc chắn anh ta sẽ xử trí công bằng, tuy rằng thân phận Trình Quý Thanh rất nhạy cảm, là địch hay bạn cô vẫn chưa biết rõ, cũng không biết vì sao, cô cảm thấy hẳn sẽ phân rõ trắng đen

Cô bình tĩnh gõ cửa, được đồng ý mới đẩy cửa vào “Anh tìm tôi?”

“Ngồi đi.” Trình Quý Thanh ngồi ở bàn làm việc, hẳn lúc này không còn khí thế bức người nữa mà chỉ mặt đồ thanh lịch đơn giản, áo somi trắng, cổ áo hơi hơi sường, đeo kính áp tròng, thoạt nhìn dễ gần hơn

Đàm Đình ngồi đối diện hẳn, chờ hẳn nói chuyện

Trình Quý Thanh hình như đang kí buro kiện, sau khi xong mới đưa ánh mắt nhìn cô, biểu tình nghiêm túc dị thường. “Anh muốn nghe em nói sự thật.”

Đàm Đình liền đàng hoàng đem cả câu chuyện nói hết một lần, sau bổ sung nói: “Mới nghĩ ngờ là có sao chép tác phẩm thôi đã làm quá lên, nhà thiết kế chưa biết chuyện thực hư thế nào, cứ như vậy đem trách nhiệm đổ hết lên người Hách Giai thật không công bằng”

“Trong chuyện này, em chỉ biết vậy thôi?” Trình Quý Thanh kiên nhẫn nghe cô khi nói xong, hỏi lại một không

Đàm Đình hơi sững sốt “Bằng không thì sao?”

“Em giúp đỡ đồng nghiệp là tốt, nhưng thái độ của cô ấy trong công việc như vậy, khó trách bản thảo xảy ra vấn đề.” Trình Quý Thanh nhìn thẳng hai mắt của cô, đem lời còn lại nói xong, “Bản thảo này cô ấy phải chịu trách nhiệm, nếu như cô ấy cẩn thận chỉnh lý tư liệu sẽ phát hiện ngay, bị moi ra vụ sao chép một nhà thiết kế ở nước ngoài như vậy thật không hay”

Đàm Đình chờ hẳn nói xong mới nói tiếp: “Vây ý của anh là, chuyện này không chỉ Hách Giai chịu trách nhiệm, tôi cũng vậy?”

“À” Trình Quý Thanh cười khẽ ra tiếng, “Tuổi trẻ tài cao”

“Cám ơn sự chỉ bảo của anh” Đàm Đình đứng lên, “Nguyên nhân vì tuổi quá trẻ, chúng tôi không có khả năng phán đoán sự việc như anh”

Đàm Đình đi ra tới cửa, Trình Quý Thanh ở sau lưng nàng còn nói: “Anh hiện tại đã hiểu được, nguyên nhân trước đây Thẩm Lương Thần bảo vệ em”

Bảo vệ? Đàm Đình cắn môi một cái, quay người qua, trên mặt không có cảm xúc gì “Tôi nghĩ rằng anh hiểu lầm gì đấy, ba năm trước tôi vì anh ta mà bị thương, bác sĩ dặn tôi phải tĩnh dưỡng, anh ta không phải tự nhiên muốn bảo vệ tôi”

Trình Quý Thanh nghe xong chỉ làm bộ xòe tay, “Được rồi, em thực có chấp. Nhưng chuyện này, Hách Giai thật sự phải chịu toàn bộ trách nhiệm”

Nói tới nói lui vẫn là giữ ý kiến của mình, Đàm Đình ở trong lòng đánh giá Trình Quý Thanh, không quay đầu lại đi ra ngoài. Trình Quý Thanh nhìn nàng giận dỗi, không khỏi âm thầm bật cười, nha đầu kia... Cùng với lúc ấy thật giống hai người khác nhau

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Đình vừa mới ngồi xuống ở chỗ mình, di động trên bàn liền rung rung, Hách Giai với cặp mắt sưng nhìn cô: “Kêu nhiều lần rồi, chắc là có chuyện gấp”

Thế nhưng lại là trợ lý của Thẩm Lương Thần gọi! Lúc này tâm tình Đàm Đình không tốt, nhìn đến số điện thoại này liền bức mình, giọng nói mất thiện cái “Giữ nữa? Còn đồ quên mang sao?”

“...”

Bên kia bị khí thế của cô làm im lặng, vài giây sau mới nghiêm trang nói: “Đàm tiểu thư, người chị em của tiểu thư vừa xảy ra xung đột với Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh hiện tại đang ở bệnh viện, cô có cần lại đây giải thích một chút với cảnh sát không?”

Đàm Đình bỗng nhiên đứng lên, ngón tay trắng bệch cầm di động dùng sức nắm chặt, quả nhiên sáng sớm nghe được tên của tên đáng ghét ấy liền xui xẻo! Xui xẻo này nối tiếp xui xẻo kia

Cô cắn răng một cái, nói với bên kia đầu dây: “Tôi lập tức tới ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Kẻ Thứ Ba?

Dáng Diệp Từ gầy như tờ giấy, Đàm Đình đích thực không hiểu được cô ấy thế nào lại đi đánh nhau với Thẩm Lương Thần. Tính đến bây giờ người nam nhân kia đã thay đổi đến mức cô không nhận ra, cho nên không biết anh ta có làm gì cô ấy hay không. Lòng như lửa đốt đi tới bệnh viện, chỉ thấy trợ lý Thẩm Lương Thần đứng ở cửa phòng cấp cứu, trên cánh tay cầm áo khoác màu đen.

Anh ta chủ động cùng cô chào hỏi, “Đàm tiểu thư.”

“Diệp từ đâu?” Vừa thấy trên hành lang không có ai, Đàm Đình nháy mắt liền nóng nảy, nha đầu ngốc kia chắc là bị cảnh sát lôi đi rồi?

Trợ lý há miệng thờ đốc, lời định nói thì nuốt lại “Cô ấy cũng ở trong phòng cấp cứu.”

Đàm Đình cả kinh nửa ngày không thể nói được ra lời, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vẫn là đội tiên sinh đi ra rồi nói sau.” Trợ lý hiển nhiên không giải thích gì thêm, nhãn mặt đứng ở một bên

Đàm Đình chỉ có thể đứng ở cửa hoảng loạn chờ đợi, bình thường Diệp từ cư xử rất đúng mực, tuyệt đối sẽ không nhất thời xúc động làm ra chuyện gì nguy hiểm, cô muốn một lần tin tưởng cô ấy. Cứ như vậy cô cứ tự an ủi mình cho đến khi thấy có người đi ra, lại là Thẩm Lương Thần đỡ Lê An Ni đi khắp khiêng

Đàm Đình đứng một hồi cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, khẳng định là do Diệp Từ muốn làm người hoà giải nên đến Thịnh Thế chờ anh ta, kết quả bắt gặp Thẩm Lương Thần cùng Lê An Ni, cô ấy liền nóng nảy, song phương nổi tranh chấp... Quả nhiên ngay sau đó liền thấy Diệp từ cũng y vậy, bộ dáng chật vật được vệ sĩ đỡ ra

“Đàm Đình ——” Diệp từ vừa thấy cô liền bắt đầu giả bộ khóc, ôm bả vai cô đáng thương nói “Cậu xem chân tớ phù nề như cái bánh bao rồi này, thiệt đáng thương quá”

Đàm Đình biết Diệp Từ sợ cô tính sổ, trong lòng cô mặc dù tức giận cũng sẽ không thể hiện ra trước mặt Thẩm Lương Thần cùng Lê An Ni. Vì thế cô liền đỡ cánh tay cô ấy, cũng không thèm nhìn tới hai người kia nói với Diệp Từ: “Về nhà đã”

“Khoan đã” Thẩm Lương Thần mở miệng gọi cô, vẫn thân mật ôm bà vai Lê An Ni, đứng tại chỗ lộ ra biểu tình buồn cười “Cứ đi như vậy à?”

Đàm Đình không khách khí quay đầu lại, hỏi lại: “Có gì muốn chỉ giáo sao, Thẩm tiên sinh?”

Thẩm Lương Thần chỉ hơi hơi nhướn mày, khinh thường nhìn cô nói chuyện. Trợ lý lập tức dùng giọng điệu giải quyết công việc: “Chuyện này Diệp Từ tiểu thư phải chịu trách nhiệm, nàng ở nơi công cộng xúc phạm nhân phẩm Lê tiểu thư, cũng gây thương tổn tới thân thể cô ấy, chúng tôi đã định cùng cảnh sát làm rõ chuyện này” “Thẩm Lương Thần!” Diệp từ không chế không được hô lên, “Anh đứng là tên khốn kiếp, anh cho rằng Đàm gia không có ai sao? Anh đối xử với Đàm Đình như vậy không sợ hai bác tôi tìm người tính sổ sao. Tôi gây thương tổn cho cô ta? Anh mất mủi sao, tôi cũng bị thương mà? Còn nói tôi chửi bới cô ta, không phải cô ta là kẻ thứ ba làm cho anh chia tay Đàm Đình sao? Quả thực khinh người quá đáng!”

Một chuỗi chỉ trích làm cho Lê An Ni cúi gầm mặt, Thẩm Lương Thần ngược lại không có phản ứng gì, vờ như không nghe thấy, chỉ châm chọc nói: “Kẻ thứ ba?”

Ánh mắt sáng ngời thâm trầm giờ phút này như ánh mắt xà tinh, nỗi cái nhìn của Đàm Đình làm cho cô càng ngày lạnh. Anh chưa từng nói với cô chữ “Yêu”, quan hệ của bọn họ trước giờ vẫn không xác định được là loại quan hệ gì, thật đáng buồn cười, lãng phí năm năm, cô làm gì có tư cách chỉ trích anh không có lập trường?

Nhìn gương mặt mình đã mê đắm mười năm, phong thái anh tuấn vẫn loá mắt như trước, nhưng trong đôi mắt ấy không có sủng nịnh ôn nhu dành cho cô nữa. Đàm Đình hít vào một hơi, nuốt một cổ chua xót vào bụng “Chuyện này là lỗi do tôi, là tôi không giải thích rõ ràng với Diệp Từ”

Tuy rằng tính tình cô rất cương ngạnh, nhưng cũng biết lúc nào nên nhẫn nhịn, hiện tại trước mắt phải nhịn một chút, nếu không Diệp Từ sẽ vướng vào phiền toái. Thẩm Lương Thần bất quá, đơn giản chỉ lo lắng Lê An Ni sẽ hiểu lầm, mặc kệ hai người từ trước là mối quan hệ gì, anh ta cũng không muốn cô ấy hiểu lầm, vốn dĩ trước kia hai người đã chia tay trong hoà bình, Diệp Từ bây giờ lại gây náo loạn trước nơi công cộng như vậy thật không phải

“Tớ cùng Thẩm Lương Thần, từ đầu tới cuối đều là do tớ đơn phương tự nguyện, anh ta chỉ là hảo tâm chăm sóc tớ mà thôi” Lời này mặc dù là nói cho Diệp từ nghe, nhưng ánh mắt Đàm Đình một khắc cũng không rời khỏi Thẩm Lương Thần

Đây là điều hẳn muốn nghe phải không? Chỉ là một lời nói, có khó gì đâu

Âm thanh từ cô phát ra, không khí xung quanh càng yên tĩnh, Thẩm Lương Thần cũng không liên tiếng, thần thái trên mặt hẳn vẫn chưa thả lỏng, Đàm Đình không biết hẳn còn cô phải làm như thế nào mới bằng lòng để yên

“Lương Thần...” Lê An Ni rút cuộc không kềm chế được nhẹ nhàng kéo tay áo anh, ngay cả cô ấy cũng thấy cách xử lý chuyện này của anh hơi nóng nảy, “Chuyện này đã được giải thích hết mọi sự tình rồi, dù sao em cũng là chị em với Đàm Đình, thương thể của em cũng không nghiêm trọng, không cần phải báo cảnh sát...”

“Cô ta quấy rối ở công ti anh, anh không muốn sau này bị người khác chỉ trích” Thẩm Lương Thần ôn nhu khẽ vuốt lưng cô ấy, nói chuyện với giọng điệu đe dọa “Lần này không giải quyết triệt để, anh sợ sau này cô ta sẽ tiếp tục hăm hại em”

Chủ yếu là giết gà dọa khỉ để bịt miệng, vì Lê An Ni, hẳn thật sự không có gì là không dám làm. Đàm Đình nhìn một màn mặt nồng ý mặt này chỉ thấy buồn cười, lúc trước quả thật tâm hồn cô đã bị quý mê hoặc, bằng không như thế nào lại say đắm tên này một cách ngu ngốc như vậy?

“Anh yên tâm, Diệp tử sẽ không tìm Lê tiểu thư gây phiền toái nữa”

Thẩm Lương Thần nghe lời này lại cười lạnh, “Anh dựa vào cái gì để tin tưởng em?” Đàm Đình nhất thời nghẹn lời, chủ yếu là bởi vì về mặt hấn, cô dùng một chút mới nhìn về hướng Diệp Tử đang đứng trầm mặt. Nhưng tính Diệp Tử rất quật cường, cô ấy nhất định không chịu thua, chắc chắn cô ấy sẽ không để yên

Im lặng một lát, Đàm Đình chỉ chỉ bản thân nói: “Tôi nói thì nhất định làm được, Thẩm Lương Thần, nể mặt ba mẹ tôi, chuyện này xin anh bỏ qua cho”

Cô nói xong cũng không chờ anh mở miệng, kéo cánh tay Diệp tử đi ra ngoài. Diệp tử trừng to mắt “Đàm Đình cậu...” nói chưa nói xong liền khựng lại, nhìn từ góc độ này khoe mặt cô có chút âm ỉ, rõ ràng là nhận hết mọi uy khuất về mình

Diệp Tử giờ mới biết mình đã gây ra chuyện lớn, cô chẳng những không giúp được gì, ngược lại làm cho Đàm Đình mất thể diện trước mặt hai người kia

.....edited by Khuyh Lâu.....

Bây giờ đã gần cuối năm, đêm nay gió lạnh hơn bình thường, Đàm Đình cùng Diệp tử vừa từ bệnh viện đi ra liền hít phải một trận gió lạnh. Đàm Đình thân thể vốn không tốt, lúc này đang liên tục ho khan, ho đến mức nước mắt trào ra, Diệp tử thấy bạn mình như vậy rất áy náy, cô thoát áo khoác của cô cho Đàm Đình, ngập ngừng nói hai chữ, “Xin lỗi.”

“Tớ không nghĩ mọi chuyện sẽ thành ra như vậy, bình thường anh ta tốt với cậu như vậy, tớ cũng cho rằng... Lúc tớ thấy cô gái kia liền cảm thấy bối rối, đặc biệt rất tức giận! Huống chi ba mẹ cậu bởi vì nhà bọn họ mới gặp chuyện không may, cậu sống cô đơn một mình, anh ta không thể vì chuyện ấy mà bỏ cậu được” Diệp tử càng giải thích càng nói năng lộn xộn “Lúc đầu tớ không định đi gây chuyện với bọn họ đâu, chỉ đi nói chuyện với hấn ta, đâu biết cô ta không hiểu chuyện như vậy, tớ với cô ta đều mang giày cao gót, cãi nhau liên...”

Cuối cùng cô đuối lý, âm thanh càng ngày càng thấp.

Đàm Đình đứng trong bóng tối, ánh mắt đặc biệt sáng, tóc dài bị gió thổi có chút hỗn loạn, nhưng vẫn đẹp rung động như trước. Nàng dùng sức lắc lắc đầu, cười nhìn cô ấy “Cậu sau này đừng xúc động như vậy, cậu còn chưa hiểu tớ, nếu thật sự có thể, bản thân tớ vẫn cố hết sức mình đuổi theo tình yêu này”

Rõ ràng trên là cô đang cười, Diệp Tử vẫn cảm thấy đau lòng, đưa tay ôm ôm bả vai thon gầy của cô, ở bên tai nàng xa xăm thở dài, “Không liên quan đến chúng ta nữa rồi nha đầu ngốc, tớ sẽ giới thiệu cho cậu anh chàng tốt hơn”

“Ài, thôi.” Đàm Đình chà xát cánh tay, đem áo khoác mặc lại cho cô ấy, “Không có đàn ông không chết được đâu, nam nhân bây giờ chẳng ai thật lòng, nói trơ mắt liền trơ mắt.” Diệp tử thấy cô nhanh chóng quay đầu đi, màn đêm u tối, nhìn đến một khoảng không gian nào đó suy tư. Đàm Đình kiên cường nhiều năm, lâu nay dùng sức yêu một người, đêm nay bị hấn tổn thương như vậy chịu có nổi không? Vì để cho một nữ nhân khác an tâm, buộc nàng phải định mối quan hệ của bọn họ, thật là đã thương người quá đáng...

Cô giả vờ không thấy, cánh tay khoát lên vai Đàm Đình, bạo dạn nói: “Được, sống không có đàn ông rất tốt! Phải sống thật tiêu xái, sống cho bọn tiện nhân kia xem, sống cho chị đây phải nể!” Đàm Đình nhẹ nhàng cười một tiếng, nghiêm túc liếc nhìn cô ấy một cái, “Đi, trước hết là lo cái chân bị thương cái đã, sau này phải sinh hoạt thế nào đây”

Diệp tử tròn mắt, “Cái này có sao đâu, càng sưng sưng thoải mái chứ sao, xin nghỉ phép, tét âm lịch năm nay cậu cùng tớ về nhà nhé?”

“Chuyện ấy nói sau” Đàm Đình nhớ tới bác, trong lòng vẫn là có chút không được tự nhiên.

Diệp tử biết không nên nói đến chuyện này, nhất thời im miệng, thấy cô ấy không có phản ứng gì, hai người từ tốn đi ra xe taxi

“Nếu tên khốn kia thật sự tố cáo tớ thì sao nhỉ?”

Đàm Đình nhin không được trêu ghẹo cô, “Bây giờ mới biết sợ?”

“Cũng không phải là sợ.” Diệp tử nghĩ nghĩ nói, “Tớ sợ liên lụy cậu, tính tình của cậu như vậy, vừa rồi đều bảo vệ tớ, chắc chắn sẽ không khoanh tay nhìn tớ gặp chuyện không may. Như vậy tớ sẽ càng cảm thấy có lỗi... Ài, lúc ấy sao tớ lại thiếu kiên nhẫn như vậy?”

Diệp tử áo nào vuốt tóc, bộ dáng như đưa đám

Đàm Đình nhìn cô ấy hối lỗi, mới nói an ủi: “Được rồi, anh ta chính là muốn cho Lê An Ni an tâm mà thôi, sẽ không tố cáo đâu”

“À?” Diệp tử nhìn qua với vẻ mặt ghét bỏ, “Cậu vẫn hiểu hấn như vậy ư”

Đàm Đình cúi đầu nhìn bóng cả hai trên mặt đất, hiểu nhau quá cũng không phải chuyện tốt gì. Cô chỉ trầm giọng nói nguyên nhân cho Diệp Tử, “Chuyện xe ra to, không tốt với Thẩm gia và Lê gia, mặt mũi của bọn họ quan trọng hơn”

Diệp tử mới vỡ lẽ, lại cảm thấy khó tin “Sao cậu lại nhún nhường hẳn như vậy?”

Đàm Đình dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn cô, Diệp tử cũng thức thời bủi bủi môi: nếu Đàm Đình không cho hẳn bậc thang đi xuống, với địa vị của Thẩm gia, chắc chắn sẽ có cách gây khó dễ cho bọn họ...

“Cho nên mới nói kẻ có tiền có gì tốt, chia tay cũng khó khăn như vậy.”

Diệp tử chặc chặc cảm thán, Đàm Đình cũng gật gật đầu, chia tay với Thẩm Lương Thần quả thật rất khó, khó đến mức cô không dám hồi tưởng lại quá khứ, kí ức không tốt đẹp, cô không muốn nghĩ tiếp.

Xe của Thẩm Lương Thần rất nhanh lướt qua hai người, cả hai đều thấy nhưng không nói, cười cười nói nói rất vui vẻ. Chuyện này toàn bộ đều rơi vào mắt Lê An Ni, cô theo bản năng nhìn người bên cạnh, thấy anh vẫn đang nhắm mắt tĩnh dưỡng, biểu tình nhẹ nhàng mà xa cách, giống như người bên ngoài cửa sổ đều không liên quan gì đến anh. Cô âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ lấy điện thoại đi động ra nhấn cho Thẩm Bảo Ý: cậu thua.

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Sáng sớm Diệp Tử không tranh nhà vệ sinh với mình, Đàm Đình nhanh chóng rời khỏi nhà, đầu biết lúc tới bến tàu điện ngầm thì gặp được Trình Quý Thanh. Đàm Đình cũng hoài nghi chính mình năm nay có phạm Thái Tuế hay không, không biết có cần đến chùa Linh Sơn bái lạy không nữa?

Cô cầm miếng sandwich mới vừa mua né tránh anh ta, cẩn thận ẩn nấp đám đông, người nọ liếc mắt một cái liền phát hiện ra. Anh ta không phải bị cận hay sao? Anh ta lập tức nhìn về hướng của cô, hơn nữa chủ động đi về hướng của cô, “Hôm nay em đi sớm ba phút.”

“Chúc tổng biên một buổi sáng tốt lành” Đàm Đình nói xong mới cảm thấy không thích hợp “Làm sao anh biết tôi sớm...”

Trình Quý Thanh tùy ý nói “Anh đã nói với em là anh ở gần đây, thời gian mỗi ngày em tới xông ti anh đều đoán ra hết”

“Vâng” Đàm Đình ở trong lòng yên lặng suy nghĩ, rảnh rỗi quá anh đoán giờ đi làm của tôi làm gì

Trình Quý Thanh giả vờ vô tình nhìn bữa sáng trong tay cô, “Mỗi ngày đều ăn cái này, đủ dinh dưỡng sao?”

Đàm Đình nhin không được cười ha ha một chút, “Anh xem mặt tôi tròn như cái mâm rồi”

Trình Quý Thanh bị cô chọc cười, nhưng anh vẫn không biểu hiện cảm xúc gì, cho nên Đàm Đình cảm thấy không khí rất lạnh, không biết tiếp theo phải nói gì. Đặc biệt nhớ tới chuyện của Hách Giai, càng làm cô không muốn nói nhiều với người này, nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn thẳng cô, không có ý bỏ qua cho cô

Đàm Đình đành phải tiếp tục kiên trì cùng anh trò chuyện, “Anh hôm nay không đi xe à?”

“Đem đi bảo dưỡng rồi.”

Vừa nghe lời này Đàm Đình liền buồn bực, ý đây là anh nói vài ngày tới phải đi tàu điện ngầm cùng hẳn phải không?

“Sao vậy?” ánh mắt Trình Quý Thanh thản nhiên xẹt qua trên mặt cô, bộ dáng cười như không cười “Biểu cảm của em như vậy là có ý gì?”

Đàm Đình ngượng ngùng cười nói: “Tôi chỉ là có chút giật mình, tổng biên tập như anh sao chỉ có một chiếc xe được”

“...”

Hình như cô đã nói gì làm người ta mất hứng, Đàm Đình thấy sắc mặt Trình Quý Thanh không dễ nhìn, cô quả nhiên là người không thích hợp để nói chuyện phiếm a. May mắn thay tàu vừa đến, Đàm Đình nhân cơ hội cách xa người bên cạnh, nhưng ai ngờ cánh tay Trình Quý Thanh bỗng nhiên duỗi ra đem cô kéo sát bên người

“Coi chừng không chen lên được, lại mượn có đến mượn nữa bây giờ?”

Hơi thở của hắn bên tai nàng, ấm áp mà nồng đậm, cảm giác ngứa ngáy từ từ bò lên tóc nàng. Đàm Đình cứng người, vẫn là cười híp mắt đáp một câu, “Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi sợ đạp lên chân anh thôi”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vì Người Yêu Chuyện Gì Cũng Cam Tâm Tình Nguyên

Chỉ là một câu nói tùy ý để tránh xa Trình Quý Thanh thôi, nào ngờ đầu nó đã trở thành sự thật, suốt đường đi đôi giày da cao cấp bóng loáng của anh ta đã

bị Đàm Đình đập lên đập xuống đến hồng, trên tàu quá nhiều người, cô vài lần đã tìm lại nhưng vẫn ngã nhào về trước

“Xin lỗi...”

Lại một lần nữa cô bị người phía sau đẩy nhào tới lồng ngực của Trình Quý Thanh, cô theo quán tính đưa tay chống trước ngực hắn, tuy rằng chỉ là một khắc ngắn ngủi, cô có thể cảm nhận rất rõ tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực của hắn cùng với cơ bắp rắn chắc

Lần đầu tiên Đàm Đình thân mật với người khác phái như vậy sau Thẩm Lương Thần, làm cho cô rất khó thích ứng, lúng túng đến mức không biết phải làm gì. Vừa buông tay ra, chân lại bắt đầu không nghe lời, lần nữa bị người phía sau đẩy tới, đôi giày da thượng hạng của Trình Quý Thanh lại in thêm một dấu chân

Hai bên tai của Đàm Đình đều đỏ, cúi đầu, lúc sau nhỏ giọng nói “Xin lỗi”.

Quả nhiên không nên đi chung xe với người này, thật không được tự nhiên, nháo nháo một hồi cô muốn say xe đến luôn! Người xung quanh chen lấn xô đẩy làm cô không thể hít thở một tí không khí nào

Trình Quý Thanh cũng thật dễ chịu, hồi lâu cô vẫn chưa nghe hắn nói chuyện. Thăm nghĩ, bình thường nhìn cách ăn mặc của hắn đều nghĩ hắn là người hay để ý vật, sáng sớm bị cô đập lên đập xuống, chỉ sợ anh ta sớm tức giận đến mặt mũi méo mó

Đang xuất thần, bỗng nhiên cảm giác cổ tay bị người khác dùng sức nắm lấy, ngay sau đó cơ thể bị một lực mạnh kéo tới, sau đó... chớp mũi Đàm Đình cách cúc áo sơ mi của Trình Quý Thanh chỉ có mấy cm! Cô cứ như vậy đột nhiên bị kéo vào lồng ngực Trình Quý Thanh

Đàm Đình trừng lớn mắt, không dám thở mạnh, sợ vừa nói sẽ đụng vào những thứ không nên đụng, cách nhau gần như vậy, mũi cô đều có thể ngửi hết mùi hương trên người anh ta

“Xem ra em không chỉ có thù với anh, còn thù cả áo sơ mi của anh”

Hơi thở nóng bỏng của anh dừng trên gáy nàng, Tô Tô - tê tê, làm cho cô không thể phân biệt được anh ta là dạng người gì, chỉ nghe anh nói tiếp, “Giày bị giẫm chưa nói, còn muốn làm cho áo sơ mi của anh nhăn nhúm à?”

Lời này là cho Đàm Đình xấu hổ cực kì, hồi trước cô không thích anh ta, đối mặt với tình huống này làm cô rất khó xử, tức giận liếc mắt nhìn hắn, nhin nhin mới nói: “Tôi thật sự không cố ý! Anh cũng thấy đó, có rất nhiều người...” “Vậy thì cứ đứng đợi vậy đi.” Hắn chỉ nói một câu, ánh mắt xẹt qua trên mặt nàng, không một chút cảm xúc nào

Người khác trên xe nhìn họ, Đàm Đình cũng không nháo nữa. Cô cắn môi một cái, vẫn đứng im trước ngực hắn không động đậy, đôi tay nhỏ nhẹ nhàng kéo vạt áo âu phục hắn để giữ trọng tâm, hành động suồng sã như vậy, người ngoài không biết còn tưởng bọn họ là cặp tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, bị hắn ôm ở trước ngực, hình như hắn còn cố ý vòng hai tay để tạo không gian cho cô, ít nhất làm cho cô cảm thấy thoải mái hơn một chút

Đàm Đình vụng trộm ngẩng đầu nhìn hắn, từ góc độ của cô có thể thấy rõ ràng chiếc cằm góc cạnh của hắn, mà bên môi hắn còn nhàn nhạt ý cười?

Đàm Đình cảm thấy nhất định là cô bị hoa mắt, đầu bị giẫm lên, áo sơ mi thì bị nhăn nhúm, tổng biên tập làm sao có tâm tình tốt được? Trừ phi hắn rất thích bị ngược đãi?

.....edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Đình rất nhanh liền biết đây là ảo giác của cô, ngài tổng biên tập không chỉ là người thích bị ngược đãi, còn là một kẻ tiểu nhân có thù tất báo! Lúc nghỉ trưa cô đang chuẩn bị cùng Hách Giai đi xuống canteen, bỗng nhiên bị Trình Quý Thanh gọi lại, người nọ đứng dựa vào khung cửa vẫy vẫy tay, tư thái tiêu sái.

“Có chuyện gì không?” Đàm Đình đến gần hắn không khách khí đặt câu hỏi, cô lúc này đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng, thái độ đương nhiên không chút khách khí

Trình Quý Thanh chậm rãi rút từ trong ví ra mấy tờ tiền cho cô “Mua com ở Quán Việt, hai phần.”

Đàm Đình bất khả tư nghị trừng to mắt, dùng ngón tay chỉ chính mình, “Tôi đi mua?” Quán com Quán Việt cách công ti này một giờ đi xe, mua về rồi chắc cô đã đói đến ngất xỉu

“Biến giày và áo của anh thành ra như vậy, em không cần bồi thường cho anh một tí à?” Trình Quý Thanh bộ dáng đương nhiên, cười híp mắt còn nói, “Đương nhiên, em có thể trực tiếp mua lại trả anh, anh không ngại?”

Đàm Đình đứng tại kia không nói.

Giày cùng áo sơ mi của Trình Quý Thanh cô chắc chắn mua không nổi, mà bây giờ cô lại là người nghèo rớt mồng tơi, tiền lương tháng này cũng không đủ trả. Suy trước tính sau, cô phải khuat phục hiện thực, nhận tiền trong tay hắn, hung hăng nghiêng răng nói: “Tiền xe nữa!”

“Đương nhiên.” Trình Quý Thanh một chút cũng không so đo, đứng ở cửa ưu nhã xung phát tay cô “Đi sớm về sớm.”

Giờ này là giờ nghỉ trưa, giao thông không lạc quan cho lắm, Đàm Đình đứng ở cửa quán ăn Quán Việt mua com trưa, nàng quyết không gọi xe taxi. Trình Quý Thanh cố tình nhấn tin cho cô: anh không thích ăn nguội.

“Khốn kiếp.” Đàm Đình mắng một câu, càng gấp càng không đón được xe, có lần chen lấn xe với tên kia còn bị hấn xô suýt ngã, cô thật là không có tâm tình

Đang tại do dự không biết có nên đi bộ tiếp không, bỗng nhiên có chiếc xe dừng lại trước mặt cô, hình ảnh này quá quen thuộc, làm cho cô không tự chủ được đề phòng. Đứng trước mặt cô là chiếc xe hơi màu trắng, vừa nhìn chính là loại xe chuyên dành cho phụ nữ, cửa xe vừa hạ xuống quả nhiên lộ ra khuôn mặt Lê An Ni đang mỉm cười. Cô ấy như không muốn nhớ lại chuyện nào loạn khí trước, vô cùng nhiệt tình hỏi: “Muốn đi đâu? Tụi chị cho em đi quá giang một đoạn, bây giờ rất khó gọi xe”

Đàm Đình nhìn không được nhìn vị trí phía trước, quả nhiên người lái xe chính là Thẩm Lương Thần. Xem ra hai người này rất thân rồi, thời gian nghỉ trưa ngắn như vậy mà chạy tới tận đây ăn cơm, nơi này cách Thịnh Thế còn xa hơn công ti của cô nhiều

Trước kia thì cô sẽ cảm thấy vui vẻ, hiện tại bây giờ cô cũng chẳng có cảm giác gì

Thẩm Lương Thần an tĩnh ngồi ở đó, không nhìn cô cái nào, một tay chống vô lăng, tay kia không nhìn được gõ gõ tay lái. Anh giống như mỗi lần thấy cô dường như đều khó chịu, không tự giác cau mày

Không muốn hấn lại ngày càng khó chịu, Đàm Đình do dự một chút, vẫn lắc đầu cự tuyệt, “Không cần, hai người đang vội mà”

“Tiện đường mà... Em muốn giành taxi với người ta nữa à?” Lê An Ni nói từ từ, cẩn thận, sợ tổn thương lòng tự trọng của cô

Nguyên lai hai người đều nhìn thấy bộ dáng chật vật của cô khi này, khó trách họ chủ động lại đây đón cô. Đàm Đình cũng không cảm thấy xấu hổ lắm, chỉ là đứng tại chỗ do dự như cũ. Lê An Ni vì chuyện Diệp Từ lần trước nên hơi áy náy, nghĩ cách khuyên Đàm Đình, “Chị thấy em còn xách theo cơm trưa, đề nghị không tốt”

Nhớ tới tin nhắn của Trình Quý Thanh, Đàm Đình hơi khó xử, người nợ tính tình thiếu gia, có thể mang cơm trưa người ngất đến gây khó dễ cho cô hay không? Xe đằng sau vẫn còn liên tục, Thẩm Lương Thần rút cuộc không kiên nhẫn xoay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô

Ánh mắt kiên quyết, khi trước chắc chắn cô sẽ bỏ chạy, Đàm Đình bỗng nhiên nghĩ lại, dựa vào cái gì mỗi lần thấy anh cô đều phải trưng cái bộ dáng nhát gan ấy cho anh xem? Cô thản nhiên mở cửa xe ngồi vào ghế sau, còn khẽ cười với hai người nói: “Vậy thì làm phiền hai người rồi.”

Cô làm ra vẻ đứng đưng nhất mới có thể đánh trả hấn, cô ngồi ngay ngắn ở hàng ghế sau, cười cười tự nhiên

“Sao lại khách khí như vậy” Lê An Ni không quen với bộ dáng này của cô, theo bản năng liếc mắt nhìn Thẩm Lương Thần

Thẩm Lương Thần đang nhìn gương chiếu hậu lái xe, nhưng không ai biết, ánh mắt anh thuận thế nhìn cô gái đang ngồi ở hàng ghế sau. Ánh mắt hơi hơi hướng xuống, nhìn hộp cơm cao áp trong tay nàng vài giây, tiếp theo hung hăng đạp chân ga, xe liền phút chốc phóng lên phía trước

.....Edited by Khuyh Lâu.....

Ba người bọn họ cùng ngồi trong xe làm cho không khí càng thêm xấu hổ, nhưng lần này biểu hiện của Đàm Đình rất tốt. Lê An Ni nói chuyện với cô, cô cũng có thể bình tĩnh trả lời

“Vị toa cách đây rất xa, chắc em cũng chưa ăn cơm?”

“Vâng” Đàm Đình nói xong lại bổ sung, “Mua về xong em mới ăn” Mua hai phần lận nhì ——” Lê An Ni quan sát đồ trong tay cô, chớp chớp mắt, “Có phải em đang định ăn cơm chung với người nào đó? Đối phương chắc chắn là nam nhĩ”

Thẩm Lương Thần đang lái xe bỗng nhìn quay lại, ánh mắt bén nhọn lại châm chọc. Đàm Đình hiểu được ý tứ anh, lúc trước khi hai người chưa ở chung cô thường mang cơm trưa cho anh, đừng nói là cơm trưa, bữa sáng bữa tối cũng làm cho anh.

Cô tuy rằng nấu ăn không ngon, nhưng vẫn tin tưởng câu nói “Muốn đi đến trái tim một người, trước hết phải đi qua con đường dạ dày cái đã”, cho nên cô hay quán theo Tuệ Ty hỏi khẩu vị của anh. Học nấu ăn không rắc rối lắm, nhưng phải thật kiên trì, lúc ấy nàng bỏ công đi nghiên cứu cách nấu ăn, lúc đó đang là mùa hè trung học năm nhất, nhưng cô vừa buồn chán vừa chịu nóng trong phòng bếp vẫn không than vãn một câu nào

Lúc còn trẻ, vì người yêu chuyện gì cũng cam tâm tình nguyện

Cô đem thành quả đưa đến trước mặt Thẩm Lương Thần, người nợ luôn cau mày nói “Khó ăn”, nhưng cô biết anh chưa động miếng nào

Lúc ấy cô luôn tự diễn, Thẩm Lương Thần đối với cô chắc là không giống với đồ ăn của cô đâu

Lời này vẫn giấu trong lòng cô rất lâu, cho đến khi cô đem hộp cơm ngon nhất đến văn phòng, lần đó cô còn bị bỏng dầu, trong lòng ủy khuất, không thể không chế liên nói hết ra

Thẩm Lương Thần nhìn miếng vết thương nghiêm trọng của cô, cũng không khách khí trả lời, “Em nằm mơ giữa ban ngày phải không? Anh chán ghét nhất tiểu thư như em. Còn nữa, cơm em làm khó ăn lắm, đừng làm nữa”

Anh hơi hột nói một câu, cô thật sự rất cuộc chẳng nấu cho anh bữa nào ra trò, nhưng cô vẫn cố gắng học tập. Thẩm Lương Thần từ đó đến bây giờ, chưa từng ăn qua một bữa cơm của cô, cho nên cũng chẳng biết tay nghề của cô đã tiến bộ đáng kể...

Khi còn trẻ phạm nhiều sai lầm ngu xuẩn, cô không hối hận, ít nhất mỗi một chuyện đều để lại cho cô một bài học. Hiện tại cô có tay nghề khá như vậy, cung

nên cảm ơn anh đã ban ân huệ

Ký ức cùng với hiện thực thật giống nhau, đôi mắt anh vẫn tỏ ra miệt thị như vậy, có lẽ Thẩm Lương Thần đang cho là cô dùng thủ đoạn tương tự theo đuổi người khác? Đàm Đình cười, cũng không muốn giải thích.

Lê An Ni thấy cô nãy giờ không nói gì liền hiểu kì, “Người nào có quyền lực lớn như vậy, em còn đi mua cả com trưa cho hắn?”

Đàm Đình không nói ra tên Trình Quý Thanh, chỉ hàm hồ nói: “Một đồng nghiệp”

Nào biết Lê An Ni ngẫm nghĩ một hồi, lập tức đoán trúng, “Quý Thanh?”

“...”

Lê An Ni chăm chú quan sát từng cái nháy mắt, cô nhìn ngoài cửa sổ, vài giây sau mới bắt đầu cười khẽ, “Thật đúng là hắn rồi. Người này thật cẩn thận, chỉ ăn com Trung ở quán Quán Việt, hắn cự tuyệt sự theo đuổi của Bảo Ý, bởi vì hắn vẫn chung tình với...”

Người tổng biên tập biến thái kia chung tình như vậy? Đàm Đình còn chưa kịp hỏi, xe bỗng nhiên bị giật mạnh. Tốc độ lái quá nhanh, nếu như không đeo dây an toàn, Lê An Ni cùng với cô suýt nữa ngã sấp xuống

Biết Thẩm Lương Thần không thường xuyên lái xe, nhưng anh ta lạng lách quá đáng! Đàm Đình khinh thường nhìn người ngồi trước, ánh mắt hai người vô tình chạm nhau trong gương chiếu hậu. Cô không khỏi giật mình, bởi vì ánh mắt Thẩm Lương Thần rất kỳ quái, đó là ánh mắt cô chưa từng thấy qua... Phần nộ cùng kinh hoàng?

Hai lại cảm xúc mâu thuẫn này sao lại xuất hiện trên mặt hắn

Chưa kịp xem lại, Thẩm Lương Thần rất nhanh thu hồi tầm mắt, sắc mặt xanh mét nói với Lê An Ni: “Chỉ ấy lần đầu theo đuổi người khác, liền thất bại, em nói cho người khác biết chuyện này chị ấy sẽ giận”

Nói cũng đúng, Thẩm Bảo Ý mạnh mẽ khí thế như vậy, trên phương diện tình cảm gặp trắc trở chắc là mất mặt lắm? Đàm Đình bĩu môi không lên tiếng, chỉ là do sắc mặt Lê An Ni thật không dễ nhìn

Dù sao cũng là một đại tiểu thư, bị Thẩm Lương Thần la một tiếng, cô ấy trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng khó chịu “vâng” một tiếng

Sau đó không ai nói gì, Đàm Đình mừng rỡ vì có được phút giây yên tĩnh, ngẫu nhiên chạm phải ánh mắt của Thẩm Lương Thần, người nọ lúc nào cũng lạnh lùng với cô, giống như cô đã làm chuyện gì khiến anh không thể tha thứ

Cuối cùng cũng đến trước cửa công ti, Đàm Đình cười híp mắt vẫy tay tạm biệt hai người, Lê An Ni cũng cười nói với cô “Hẹn gặp lại”, chỉ là sắc mặt Thẩm Lương Thần vẫn âm trầm. Anh ghé liếc nhìn cô, tâm tình ác liệt tới cực điểm, “Nhiếp ảnh gia của công ty, còn muốn kiêm cả chức phục vụ trà nước? Em hiện tại cần tiền như vậy, đều sẵn sàng để người khác leo lên đầu lên cổ sai vặt hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Anh Xấu Xa, Sao Lúc Trước Còn Thích Anh?

Chưa từng thấy qua bộ dáng này của Thẩm Lương Thần bao giờ, Lê An Ni có chút giật mình, anh cũng không để ý phản ứng của cô, mặt mày tối sầm nhìn chằm chằm Đàm Đình

Đàm Đình bị anh vừa nhìn vừa chăm chọc như vậy vẫn thản nhiên nói, “Dù sao đi nữa, Thẩm tổng như anh sẽ không bao giờ biết sự quan tâm giữa đồng nghiệp là gì, anh thích nghĩ như thế nào thì nghĩ, suy nghĩ xấu xa của anh sẽ không bao giờ trong sạch trở lại được.”

Lời này làm sắc mặt Thẩm Lương Thần đen thêm một tầng, Lê An Ni đứng bên cạnh có thể ngửi được cả mùi thuốc súng, cô đứng gần anh, có thể thấy được gân xanh trên trán hắn nổi lên giống như anh có thể xông lên đánh người. Chưa bao giờ có ai nói chuyện như vậy với Thẩm Lương Thần, Lê An Ni vì Đàm Đình lau mồ hôi hột

Quả nhiên rất nhanh nghe tiếng giễu cợt của Thẩm Lương Thần: “Bây giờ em xem anh là một kẻ cực kì xấu xa phải không? Anh xấu xa, sao lúc trước còn thích anh?” Anh cười như không cười nhìn cô, độ ẩm trong mắt không cao hơn nhiệt độ không khí là bao

“Vâng.” Đàm Đình bỏ bàn tay sắp đông thành nước đá của mình vào túi áo, rồi cười híp mắt trả lời anh, “Trước đây tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, mắt nhìn người khi ấy cũng quá kém”

“Vậy bây giờ phải nhìn người thật tốt vào, đừng mới gặp người khác vài hôm đã dán chặt vào người hắn” Anh giận dữ cười trả lời lại cô, ngón tay nhẹ nhàng gõ tay lái, tư thái nhàn tản giống như đang đùa giỡn với một chú mèo

Đàm Đình thoát nhìn giống như đang tán thành, gật gật đầu, “Đương nhiên, có người ngoài tiền ra chẳng có gì cả, cho nên có tiền hay không, trước giờ tôi

chưa bao giờ để ý”

Thẩm Lương Thần âm trầm liếc nhìn cô, tức mình nói lớn “Em không để ý đến tiền? Vậy em để ý cái gì, tình yêu? Nếu anh ta thật sự để ý em, trời lạnh như vậy sẽ không bắt em chạy khắp nơi mua đồ”

Cô với Trình Quý Thanh căn bản không phải mối quan hệ đó, Đàm Đình cũng lười nói nhiều với anh, chỉ nhắc mí mắt trả lời: “Vậy bây giờ tôi nói cho anh biết, có vài thứ anh dù sao cũng không bằng anh ấy, nếu nói rõ ra không phải đã kích lòng tự trọng của anh sao?”

Câu nói như vậy Lê An Ni sợ rằng Thẩm Lương Thần thật sự xông lên bóp chết Đàm Đình, tay cầm tay lái của anh vì dùng sức mà khớp xương trắng bệch, cố gắng không chế chính mình để không gây ra chuyện. Hai người họ thật sự không hợp nhau chút nào, thấy mặt nhau thì không lần nào là không gây gổ. Anh thì ta một lời, cô thì chen vào một dạng

“Được rồi, Lương Thần...”

Lê An Ni định nói gì đó, chưa kịp thì nghe người nam nhân bên cạnh lạnh nhạt nói: “Cho rằng anh thích quản em? Anh chỉ là tốt bụng nhắc nhở em một câu, đàn ông ghét nhất phụ nữ dùng thủ đoạn cũ, sợ em chưa làm được gì đã bị người ta đuổi ra khỏi tầm mắt”

Anh nói xong thì không khống chế tâm tình của mình được nữa, hung hăng đạp chân ga một cái, xe trước mặt Đàm Đình liền lao đi như tên bắn, mang theo một trận gió lạnh

Nói tới nói lui anh vẫn hiểu lầm, cho rằng cô vẫn xài chiêu “dùng mỹ thực” để theo đuổi đàn ông? Đàm Đình đứng ở chỗ cũ cười nhẹ, toàn thân bị khí lạnh xâm nhập đến tận xương cốt làm cô không nhận được rung mình một cái

Làm sao có thể chứ? Cố gắng như vậy để theo đuổi một người, cả đời cô chắc chắn chỉ có một lần đó? Đáng tiếc Thẩm Lương Thần không hiểu, anh ta trước đây không quan tâm cô tưởng cô chỉ yêu một người bằng cách như vậy, cho dù đó là Lê An Ni.

Rõ ràng bị anh nói những lời cay độc như vậy, Đàm Đình đều không có cảm giác gì, cô hoài nghi có phải tim mình đã được bọc áo chống đạn rồi hay không, bằng không tại sao bị anh đâm một dao lại một dao vẫn chưa ngã khuỵ. Cô thở ra một hơi, đứng ở góc đầu đường trong thời tiết giá rét, mới cảm thấy công cụ chịu không nổi, vội vàng cầm hộp cơm bước nhanh chạy vào trong công ty

.....Edited by Khuynh Lâu.....

“Anh vừa rồi đối xử với Đàm Đình như vậy, có quá đáng hay không?” Xe phóng một đường trên quốc lộ, tốc độ nhanh đến dọa người, Lê An Ni mắt nhìn phía trước, lòng lâng lâng không thể bình tĩnh, “Anh biết rõ Quý Thanh thích Đàm Đình, còn cố ý nói nhiều lời như vậy để kích thích cô ấy...”

Cô cắn môi một cái, quay đầu nhìn anh một cái, đem lời còn lại nói một hơi, “Nếu người hoà đàm đình không quan hệ, như vậy mặc kệ người kia là Quý Thanh cũng hảo người khác đều tốt, người vì cái gì còn muốn nhúng tay?”

Thẩm Lương Thần vẫn trầm mặt như nước, lâu sau mới mím chặt một nói một câu, “Dù sao cũng không thể là Trình Quý Thanh.”

“Vì sao?” Cả Lê An Ni đều cảm thấy buồn cười, “Quý Thanh có điểm nào không tốt? Nhiều năm như vậy rồi, lúc trước Đàm Đình ở Mĩ biết hẳn —— “

Thẩm Lương Thần bỗng dừng xoay đầu lại, ánh mắt như con dao sắc bén, cũng giống như một con thú dữ ngủ đông đang chuẩn bị thức giấc, lời Lê An Ni chưa nói xong đều kẹt ở yết hầu, bị dọa đến mức thở mạnh cũng không dám. Cô cố gắng điều chỉnh hô hấp, rốt cuộc vẫn đem câu nghi vấn ở ngực nói ra “Bây giờ anh vẫn không muốn Đàm Đình ở cùng một chỗ với tên đàn ông khác phải không?”

Lần này xem ra người nọ không nói gì nữa, không khí trong khoang xe phút chốc trở nên ngột thở, sau một lúc lâu anh mới đột nhiên bật cười, “Anh điên rồi sao, em biết rõ chuyện này không có khả năng.”

“Vậy sao anh mỗi lần thấy cô ấy ở cùng với người khác đều mất bình tĩnh như vậy?” Lê An Ni cười khổ nói, lần nữa kể cho anh nghe “Lần trước ở nhà hàng cũ kia, anh thấy cô ấy cùng một đồng nghiệp nam cùng nhau ăn cơm, không biết sắc mặt anh lúc ấy khó coi cỡ nào đâu? Còn nữa hôm nay, nhìn cô ấy vì anh ta cùng người khác tranh xe thiếu chút nữa ngã nhào, ánh mắt anh lúc ấy như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta...” “Em suy nghĩ nhiều rồi.” Thẩm Lương Thần không chờ cô nói xong liền trực tiếp cắt đứt lời của cô, “Anh không muốn người đó Trình Quý Thanh, chỉ là vì mối quan hệ của chị anh, em có biết chị anh sẽ là người dùng mọi thủ đoạn đạt được thứ chị ấy muốn”

Lê An Ni nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Anh là sợ, chị Bảo Ý sẽ bởi vì vậy nhắm vào Đàm Đình?”

Thẩm Lương Thần căng thẳng, giống như trước hùng hổ, lại cực lực kiên nhẫn trả lời cô: “Trình gia sẽ không chấp nhận xuất thân của Đàm Đình, hai nhà Trình – Thẩm đám cưới chỉ là chuyện sớm hay muộn, đến thời điểm kia cô bé ngốc —— “

Hắn gần như thốt ra, kịp thời chuyển lại, “Cô ấy rất ngu ngốc, cuối cùng sẽ bị người ta lừa gạt mà thôi. Cô ấy tốt xấu gì cũng có ân với anh, anh không muốn nhìn cô ấy đi đến bước kia.”

Thấy anh giống như là nói thật, Lê An Ni mới trầm tĩnh lại, khóe miệng cô cười cười, đưa tay véo cánh tay anh, “Nhưng anh có đôi khi, đối với cô ấy rất đặc biệt”

Thẩm Lương Thần tránh được cánh tay nàng, lại cười như không cười nói “Như thế nào, em cũng thích anh hung hăng với em?”

“Nhàm chán.” Lê An Ni dẫu môi không để ý tới anh.

Thẩm Lương Thần lại nhìn về đoạn đường phía trước, một tay còn lại theo bản năng thả lỏng caravat, cho dù cùng Đàm Đình cãi nhau gay gắt tổn thương nhau, nhưng trong ngực anh vẫn không thấy thoải mái tí nào, ngược lại càng ngày càng buồn bức thêm, phảng phất như có cây đuốc, hừng hực thiêu đốt toàn bộ lí trí của anh

.....Edited by Khuynh Lâu.....

“Mới vừa gặp người yêu cũ sao.” Đàm Đình mới đẩy cửa văn phòng ra, Trình Quý Thanh mở miệng nói một câu, anh đứng trước cửa sổ, nên chắc chắn đã thấy một màn kia

Đàm Đình vô tâm giải thích với anh, tức giận đem com hộp đặt trên bàn làm việc của hắn, không nói một lời liền cúi đầu đi ra ngoài.

“Khoan đã.”

“Tôi biết trời lạnh dễ nguội, anh còn muốn tôi đi hâm đồ ăn? Phòng trà nước có lò vi sóng.” Đàm Đình bất mãn quay lưng phất phất tay anh, bộ dáng hữu khí vô lực, “Tổng biên tập thương xót tôi với, ngày sau lại hành hạ tôi được không?”

Trình Quý Thanh nheo mắt đánh giá phản ứng của cô, biểu tình trên mặt nháy mắt trở nên nghiêm túc, “Xong chuyện thì trở mặt như vậy, anh còn nghĩ Đàm Đình em là một nữ hán tử, cảm được thì cũng buông được chứ.”

Đàm Đình quay đầu, ánh mắt không có ý tốt đẹp nói với hắn “Tôi là đang đói bụng có được không? Đại gia anh có miếng ăn rồi, tuy rằng hơi nguội nhưng tận hai phần lận nhé! Còn tôi, còn phải đi canteen...”

Thấy bộ dáng cô hơi sàu sảo, Trình Quý Thanh cố nín cười, nhưng anh không nói gì, chỉ mang hai hộp com trực tiếp đi đến phòng trà nước.

Đàm Đình một đường chạy như điên đến canteen, quả nhiên nhìn thấy các cô nhân viên đang dọn bàn, nàng bụng đói lợc cộc gọi món, còn phải kéo lê hai chân mềm nhũn của mình lên lầu ngồi. Nhưng khi đến vị trí ngồi, cô liền tròn tròn mắt, trên bàn có một hộp com, mà cái hộp kia nhìn rất quen mắt, hình như là cô mới vừa mua về ở quán Quân Việt? Cô nghi ngờ nhìn về phía văn phòng Trình Quý Thanh, chuyện gì đây, trùng hợp như vậy ư

Com là cô mua, thức ăn bên trong cô nhớ rõ nhất, trong đó có một phần gồm toàn là món ăn cô thích. Đàm Đình vừa mở ra thì hơi com nóng hơi toả ra nghi ngút, danh tiếng quán Quân Việt lâu nay quả nhiên không phải là đồn đãi

Nhìn màu sắc của thức ăn trong cà men, Đàm Đình cảm thấy bụng càng ngày càng đói, Trình Quý Thanh cho dù lỡ để ở đây đi nữa cô cũng sẽ không trả cho hắn!

Không biết có phải hay gần đây cô ăn uống quá tùy tiện hay không, Đàm Đình ăn sạch toàn bộ đồ ăn trong cà men, con người quả nhiên là động vật ăn tạp, làm cả buổi chiều cô làm việc cực kì hăng hái

Sau đó Trình Quý Thanh hay kêu cô đi mua com trưa, tất nhiên là trong đó có một phần dành cho cô. Lúc này Đàm Đình nhìn không được nghi ngờ, tổng biên tập đại nhân có phải đang tính toán chuyện gì không? Cô làm việc không phải là tốt nhất, còn được anh mua com, hơn nữa trước đó áo sơ mi và giày của anh đều bị cô làm hỏng, dần dần ăn như anh tính toán như vậy hơi bị lỗ nha

Nhưng cô ngược lại thật vui vẻ, dù sao gần đây nàng nghèo đến nỗi không có tiền ăn com, có người mua com trưa miễn phí cho cô như vậy thật tốt

.....Edited by Khuynh Lâu.....

Nháy mắt liền tới tết âm lịch trước đi làm ngày cuối cùng, này thiên còn có cái tin tức tốt, đó chính là về Hách Giai phía trước đưa tin kết quả xử lý rốt cuộc đi ra. Này phía trước mọi người đều lo lắng đề phòng, đặc biệt Hách Giai chính mình, liên thư từ chúc đều đánh tốt lắm, kết quả lại hoàn toàn không phải sử dụng đến.

Chung quy Trình Quý Thanh lén dùng mối quan hệ của mình với nhà thiết kế kia để giải quyết, từ đó tạp chí đăng bài chính thức thanh minh những rắc rối trước kia

, hơn nữa Trình Quý Thanh còn kí hợp đồng với nhà thiết kế kia để giật dây qua cầu, kết cục là cho nhà thiết kế rất hài lòng

“Nghe anh nói lúc trước, tôi còn tưởng rằng anh muốn đuổi việc Hách Giai.” Lần này cô thân thiết hơn với Trình Quý Thanh rất nhiều, cho nên Đàm Đình nói chuyện rất thoải mái với anh, “Không nghĩ rằng anh cũng là người nhu tình như vậy a.”

Trình Quý Thanh nghe cô nói thì nhìn cô, ý vị thâm trường nói: “Vốn là định xử lí chuyện như vậy, làm cho cô ấy rút được một bài học kinh nghiệm lớn, nhưng sau này anh đã thay đổi chủ ý.”

“Vì cái gì?”

Nhìn gương mặt nghi ngờ của cô, anh thần bí khó lường cười cười: “Đương nhiên là, không muốn có người không vui”

Đàm Đình nhìn anh nghiêng người đi, gương mặt góc cạnh của hắn giấu ý cười, nhưng không biết ý tứ trong lời nói kia là gì. Ý là sợ các đồng sự thất vọng sao? Cũng đúng, chung quy anh ta mới nhậm chức, quan hệ tốt với cấp dưới rất quan trọng a

Quả nhiên chiều này của Trình Quý Thanh làm lung lay trái tim của rất nhiều người, giờ tan việc Hách Giai nhất định phải mời người ta một chiều. Bởi vì hôm nay là ngày đi làm cuối cùng, mọi người đều rõ rệt phấn khởi, Đàm Đình cũng bị Hách Giai cùng Tần Ngôn kéo đi, nhưng cô không yên lòng để Diệp Tử một mình, cho nên có ý trốn một bên gọi điện thoại.

Diệp Từ lần trước bị thương vẫn ở nhà tĩnh dưỡng, bình thường kì thật cô ấy có thể tự chăm sóc chính mình, hôm nay cô ấy lại áp ứng nói với cô trong điện thoại: “À, cậu về nhà một chuyến đi”

Đàm Đình vừa nghe lời này của cô ấy biết chắc chắn có chuyện, lập tức khẩn trương nói “Sao vậy, cậu có chuyện gì à?”

Diệp từ tròn trắng mắt, “Không có đâu, chính là... Chính là trong nhà có khách đến. Tìm cậu, tóm lại cậu mau trở về đi.”

Nói xong lời này điện thoại liền bị cúp, Đàm Đình nhìn màn hình tối thui ngây người, cô đích thực không thể tưởng được có ai đến nhà cô để tìm cô

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thẩm Lương Thần Bây Giờ Đang Uy Hiếp Cô?

“Sao vậy?” Trình Quý Thanh thấy cô nghe điện thoại xong liền đứng ở trong góc ngăn người, đi tới thân thiết hỏi.

Đàm Đình nhìn anh một cái, “Đột liên hoan này, tôi đi không được.”

Cô chỉ nói đơn giản là trong nhà có việc, cuối cùng Trình Quý Thanh cũng không ngăn cản cô, ngược lại kêu tài xế đưa cô về, “Vừa lúc anh muốn về nhà thay quần áo, tiện đường”

Trên đường rất nhiều người tụ tập, tết càng đến gần, rất nhiều cửa hàng có chương trình khuyến mãi, vang lên câu khẩu hiệu “Chúc mừng phát tài” cùng rất nhiều ca khúc tân niên, Đàm Đình nhìn ngoài cửa sổ liền nhớ tới lời đề nghị của Diệp Từ. Diệp Từ kiên trì muốn cùng cô về quê, tuy rằng ở Thanh Châu này cô chỉ còn một người cô ruột, tưởng tượng đến sắc mặt của cô và dự định, cô lại bắt đầu do dự.

“Cuối năm em chuẩn bị được gì rồi? Có định đi chơi không?”

Lời nói của Trình Quý Thanh làm cô nao nao, lắc đầu, “Không có, chỉ ở Thanh Châu thôi.” Cô quyết định không đi nữa, sau khi ba mẹ qua đời, người thân của cô liền cắt đứt quan hệ với cô, ngay cả người cô người dượng thân mật nhất của cô cũng né tránh cô

Đàm Đình không có oán hận bọn họ, mọi người đều là người nhà, ai cũng không dư giả gì, muốn nuôi một học sinh đại học như cô quả nhiên là chuyện không đơn giản...

Trình Quý Thanh nhìn cô đang xuất thần, “Vừa lúc anh cũng ở đây một mình, chúng ta có thể lập nhóm chơi tết âm lịch.”

“Anh cũng không về nhà?”

“Ừ.” Trình Quý Thanh hơi hơi trầm ngâm nói, “Có việc không đi được.”

So với khi trước mối quan hệ của bọn họ có vẻ tốt hơn hẳn, huống chi hai người vẫn chưa thân nhau cho lắm, cho nên Đàm Đình cũng không hoàn toàn thuận lòng Thanh, lần sau sẽ cho anh ném thư tay nghề của tôi”

Ánh mắt Trình Quý Thanh sáng ngời, sâu sắc nhìn cô, “Nói phải giữ lời”

Hai người nói cười một hồi đã đến dưới lầu nhà cô, Đàm Đình tháo dây an toàn chào hẹn gặp lại anh. Vừa đi được vài bước thì bị Trình Quý Thanh kêu lại, cô phải bắt đất dĩ quay lại cười nhìn hắn “Còn có chuyện gì cần dặn dò sao? Tổng biên tập.”

Trình Quý Thanh bắt đầu dĩ nhắc nhở cô: “Hiện tại chúng ta đã tan tằm, không cần xưng hô với anh như vậy”

“Vâng.” Đàm Đình ngượng ngừng sờ sờ mũi, nhưng nếu không gọi anh ta là tổng biên tập thì gọi là gì, Trình tiên sinh? Thấy cô đứng ở kia bộ dáng cục súc, Trình Quý Thanh cũng không miễn cưỡng, “Hôm tết âm lịch... Nguyên liệu nấu ăn anh sẽ mua, em đến nhà anh đi, nhà anh khá rộng”

Anh ta kêu cô lại chỉ để nói chuyện này? Đàm Đình bật cười nói: “Được rồi, dù sao tiền lương của anh cao hơn của tôi, anh bỏ tiền tôi bỏ sức”

Cô trừng mắt nhìn hắn, tiện đà vẫy tay tạm biệt, “Biết rồi, anh đi nhanh đi, muộn bữa liên hoan bây giờ. Anh hôm nay là nhân vật chính đấy.”

Trình Quý Thanh tựa hồ còn muốn nói, hình như rất khó mở miệng, hồi lâu mới áo não nấn vuốt mi tâm, “Thôi, định nói với em cái này, nhưng chắc bây giờ chưa thích hợp, tết âm lịch sẽ nói với em”

Nói cái gì mà phải tỏ vẻ thần bí như vậy? Đàm Đình hơi suy tư một phen, “Chẳng lẽ anh muốn tăng lương cho tôi?”

Trình Quý Thanh ánh mắt thập phần khinh bỉ nhìn cô, tiện đà lái xe rời đi. Đàm Đình chờ anh đi mất, nắm thật chặt áo măng tô trên người, chuẩn bị chạy lên lầu, vừa quay lại thì thấy chỗ cầu thang có người

Thật kỳ quái, rõ ràng chỗ đó tối như mực, nhưng cô liếc mắt liền nhìn thấy người kia, còn thấy thân ảnh cao ráo quen thuộc của người đó, nháy mắt nhận ra chính là Thẩm Lương Thần.

.....Truy cập <https://> để xem chương mới sớm nhất.....

Trên đường về cô vẫn nghĩ người chờ mình sẽ là Thẩm Lương Thần, thật đúng như vậy, nhưng cô thật sự nghĩ không ra anh tìm mình vì lý do gì, nên rất nhanh cô dẹp bỏ suy nghĩ đó. Giờ quả thật nhìn anh xuất hiện trước mặt mình, cô vẫn có chút giật mình hoảng hốt

Cô không chủ động nói gì, ngược lại Thẩm Lương Thần bước tới phía cô, chân anh rất dài, rất nhanh bước đến trước mặt cô. Gương mặt chìm trong bóng tối của anh bỗng nhiên được đèn đường chiếu sáng, bộ dáng anh vẫn khiêu khích châm chọc cô như xưa, “Nhanh như vậy đã tìm được bạn trai mới, xem ra em rất thủ đoạn như trong tưởng tượng của anh”

Người này mỗi lần gặp cô chẳng nói được câu nào hay, Đàm Đình lười so đo cùng anh, đi thẳng vào vấn đề chính, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“À ——” Thẩm Lương Thần cười nhạt, ánh mắt so với trước còn lạnh lùng hơn, “Anh không rảnh như vậy, là ba anh nhất định muốn tới gặp em”

Đàm Đình thân mình cứng đờ, “Chú Thẩm quay về?”

“Ồ trên lầu chờ em đã nửa ngày.” Thẩm Lương Thần cười như không cười nhếch môi, “Thật đáng tiếc ông ấy không ở dưới lầu chờ em, bỏ lỡ một trận chia tay quyến luyến như vậy.” (Editor: chua lét chua lè:)))

“Có thể nói tiếng người với tôi được không vậy?” Đàm Đình lườm anh một cái, trực tiếp lướt qua anh bước lên lầu, không ngờ bên hông chợt bị ôm, tiếp liền bị người dùng sức ôm vào trong ngực.

Xông vào mũi cô đều là mùi hương nam tính quen thuộc của anh, cô bỗng dưng trừng to mắt, “Anh điên rồi! Buông tay.”

Thẩm Lương Thần vờ như không nghe thấy lời cô, con người xanh đen được ngọn đèn vàng chiếu sáng, nhìn rất ma lực rung động lòng người, anh an tĩnh ngưng mắt nhìn cô, bỗng nhiên chậm rãi giơ tay lên. Không biết anh định làm gì, nhưng cô vẫn theo bản năng né đi. Cứ như vậy anh đối diện với một bên mặt của cô, ánh mắt phảng phất biến thành băng lãnh, “Cứ như vậy không muốn anh chạm vào em? Đàm Đình, chúng ta mới vừa chia tay thôi mà?”

Anh thoát nhìn rất giận dữ, rất khó để nén cơn thịnh nộ, đáng tiếc Đàm Đình không biết anh đang giận cái gì? Nhìn anh như vậy giống như là đang dùng ánh mắt đông chết cô. Cô cắn môi một cái, thế nhưng nở nụ cười với anh, “Anh cũng đã đồng ý chia tay, bây giờ anh đang làm gì vậy? Thẩm Lương Thần, vẫn là anh có sở thích đặc biệt, luôn nhớ thương bạn gái cũ?”

Anh khó quên chuyện cũ với Lê An Ni như vậy, chẳng lẽ bây giờ cô trở thành bạn gái cũ, anh cũng nước lên thuyền lên?

Sắc mặt của anh chìm trong bóng tối, đen dọa người, đôi tay đang nắm ở bên hông nàng cũng đang dùng sức. Thật lâu sau mới nghe anh cười lạnh một tiếng: “Xem ra Đình đã thích ứng thân phận bạn gái cũ nhanh như vậy? Gấp rút từ cự xử xa lạ như vậy, vì đã tìm được người khác?”

Đàm Đình quay đầu không nhìn anh, anh lại nắm cằm cô xoay lại nhìn thẳng mặt anh

“Nhớ giữ khoảng cách với Trình Quý Thanh, hai người không có kết quả tốt” Anh nhíu mày nhìn cô, môi mỏng vừa phun ra câu nói

Cô bị anh chọc cười, ngổ nghịch đối đầu với anh, “Vì sao không có kết quả? Tôi ở cùng với ai còn đợi anh đồng ý hay sao? Anh không cảm thấy mình quá buồn cười hả?”

Thẩm Lương Thần rất nhanh khôi phục lý trí, khác hẳn lúc nãy kích động khiêu khích cô, chỉ đưa tay vỗ nhẹ nhẹ gò má cô, ý vị thâm trường mỉm cười nói: “Em cảm thấy, anh sẽ để bạn gái trước cùng anh về tương lai ở một chỗ?”

Nói đi nói lại cũng là vì mặt mũi Thẩm gia, lòng ngực Đàm Đình phập phồng kịch liệt, càng nhìn cô anh càng cảm thấy xa lạ. Trước kia quen với Thẩm Lương Thần lạnh lùng với cô, nhưng sẽ không ác liệt như vậy, Thẩm Lương Thần bây giờ, trong mắt chỉ toàn là ham muốn đạt được lợi ích

Cô nhìn anh, trái tim từng đợt căng lên, yết hầu cũng phát không ra thanh âm gì.

Thẩm Lương Thần thấy cô không nói lời nào, lại suông sã nhéo nhéo gò má cô, “Ngoan, em biết cái gì anh không thích, chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để ngăn chặn nó xảy ra

“...” Đàm Đình bất khả tư nghị nhìn anh, gần như không thể tin được điều mình nghe, Thẩm Lương Thần bây giờ đang uy hiếp cô?

.....edited by Khuynh Lâu.....

Tâm sự nặng nề lên lầu, Đàm Đình vừa mở cửa liền thấy Thẩm Trạch Nghiệp chống gậy đi ra. Ông đứng ở cửa ra vào nhìn cô, râu hơi nhếch lên, “Cuối cùng cũng đợi được cháu trở về, thật đáng giá”

Nửa năm không thấy ông ấy, khẩu khí của ông vẫn mạnh mẽ như xưa, nhưng chỉ có Đàm Đình biết ông đang uy nghiêm trách cô, thật là nội tâm phức tạp. Cô đã sớm quen bộ dáng này của ông Thẩm, cười cười, chủ động đi qua ôm ông một chút, “Chú Thẩm”

“Hừ.” Thẩm Trạch Nghiệp nhìn xuống đánh giá nàng, “Chú còn tưởng rằng cháu đã sớm quên lão già này rồi”

“Sao có thể như vậy được?” Mặc dù không có máu mủ tình thâm, nhưng Thẩm Trạch Nghiệp vẫn rất thương cô, có lẽ là bởi vì ba mẹ cô đã táng thân trong

biển lửa nên ông cảm thấy áy náy, hay là sự thương hại từ người lớn, tóm lại ông áy đối xử với cô trước giờ vẫn tốt

Thẩm Lương Thần không bằng cô, quan hệ của anh và Thẩm Trạch Nghiệp không tốt, cho nên anh đã đi ra xe trước. Không có anh ở đây Đàm Dĩnh rất tự nhiên, thân mật kéo cánh tay Thẩm Trạch Nghiệp đi vào trong phòng khách.

Diệp Từ đang thoải mái gác chân băng bó lên ghế, thấy cô trở về cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, “Ài, cậu về rồi, toàn bộ giao cho cậu.”

Cô thực không biết nói gì với ông Thẩm, ông ấy lại là người không thích bắt chuyện trước, vì thế cô vết sạch tâm tư tìm đề tài nói chuyện, mệt chết đi được. Diệp Từ chống tay vịn sofa chuẩn bị rời đi cho hai người có không gian riêng, ngay lúc này Thẩm Trạch Nghiệp lại nhìn chằm chằm chân bị thương của cô ấy

Ông nhìn xong lại nhìn quanh căn phòng chật hẹp, cuối cùng chặc chặc lắc đầu, “Nha đầu này ông nói cho cháu nghe, phong này nhỏ lại không tốt, chạy tuốt ra đây ở trọ, có có một cô bạn gốc cùng phòng, mưu đồ gì đấy?”

Trong phòng chớp mắt trở nên an tĩnh, Đàm Dĩnh chưa kịp giải thích, Diệp Từ nói, “Bạn cùng phòng cái gì, cháu là chị của cô ấy, chị!”

“Biết rồi, không phải là năm đó cháu để cho Tiểu Nam lẻ loi một mình ở nhà một người không thân thích phải không” Thẩm Trạch Nghiệp mở miệng nói đến tên Thẩm Lương Thần đáng ghét, bắt đầu dĩ nhiên câu làm cô ấy không thể phản bác.

Diệp Từ đỏ mặt không nói được một chữ

Thẩm Trạch Nghiệp lại liếc mắt nhìn chân của cô, “Người lớn như vậy còn không cẩn thận, còn bị thương, không phải là gốc sao? Chỉ số thông minh như vậy lấy cho Tiểu Nam thì sao?”

Diệp Từ tức chết, vết thương trên chân cô không phải là do con trai bảo bối của ông ta ban tặng hay sao? Cô từ trên sofa bật dậy, “Ông —— “

Đàm Dĩnh vội vàng tiến lên ngăn lại cô, lúng túng cười nói với ông: “Chú Thẩm, chú đến tìm cháu có chuyện gì hay không?”

Hai người này ồn ào với nhau một hồi, khiến Diệp Từ bức mình chịu không được, cô chưa bao giờ lĩnh giáo qua công phu mềm mỏng của ông, đây chính là Thẩm Lương Thần khi còn nhỏ cùng ông cãi nhau giáp lá cà mà dung luyện ra

Thẩm Trạch Nghiệp liền nhớ đến chuyện quan trọng, vỗ vỗ trán, “Đầu óc của chú đều bị con nha đầu ngốc này che mờ hết. Chú thật ra không có gì khẩn cấp, chỉ là tới đón cháu về nhà ăn tết thôi”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: anh Trai

Thẩm Trạch Nghiệp nói “nhà”, dĩ nhiên đó là nhà mới của nhà họ Thẩm, ở đó không chỉ có ông Thẩm và bà Thẩm, còn có Thẩm Bảo Ý và Thẩm Lương Thần, tuy rằng chị em bọn họ chỉ về nhà trong hai ngày nghỉ. Đàm Dĩnh đương nhiên chẳng nghĩ nhiều, ngoại trừ Thẩm Trạch Nghiệp cô chẳng muốn nghĩ về ai cả

Cô đứng ở kia thái độ chán chừ làm cho Thẩm Trạch Nghiệp nhú nhú mày, ông chống gậy khập khiễng, dùng sức một hồi mới bước đến gần cô, “Nha đầu, chú biết thằng nhóc đáng ghét kia đã làm cho cháu chịu nhiều ủy khuất...”

Trong lòng Đàm Dĩnh suy nghĩ câu trả lời, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn ông, “Chú Thẩm, cháu nhớ trước đây chú đã từng nói, chỉ cần cháu cảm thấy vui vẻ, chú đều sẽ đáp ứng đúng không?”

Thẩm Trạch Nghiệp rất thông minh, lập tức liền đoán được cô muốn nói gì, mím môi không lên tiếng.

Đàm Dĩnh vẫn cương quyết nói ra, “Cháu không muốn cùng chú trở về.”

“Bởi vì thằng nhóc chết tiết kia?” Thẩm Trạch Nghiệp thờ phỉ phò trừng mắt nhìn, nói xong hùng hăng dùng gậy chống gõ hai tiếng trên sàn nhà.

Đàm Dĩnh cảm bàn tay ông trấn an, “Không phải vì anh ấy, nam nữ chia tay là lẽ thường tình, cháu sẽ không để ý. Nhưng cháu không thể cả đời cứ ý lại vào chú, cháu muốn sống độc lập”

Thẩm Trạch Nghiệp nghe cô nói vậy bỗng cảm thấy bi thương, “Tiểu Nam, cháu muốn vứt bỏ chú Thẩm?”

Đàm Dĩnh quả thực không biết nên khóc hay cười, “Chú đừng như vậy mà”

“Chú biết” Thẩm Trạch Nghiệp cuối cùng cũng khôi phục thái độ bình thường, thờ dài một hơi “Chú biết cháu là người có chí khí, mấy năm nay chẳng sợ bị ủy khuất cam tâm tình nguyện tại Thẩm gia, không phải là vì tên nhóc chết tiết kia sao. Nay nó làm cho cháu thương tâm khổ sở, chẳng còn lí do cho cháu kiên trì nữa, chú ép cháu trở về như vậy thật sự khó cho cháu”

Những việc này không ngờ người ngoài cuộc có thể thấu lòng cô như vậy, Đàm Đình không còn gì để nói, chỉ cảm kích nhìn ông Thẩm, “Cảm ơn chú đã nói giúp cho cháu”

Thẩm Trạch Nghiệp lúc sắp đi về thì nhìn Đàm Đình đã trưởng thành một lần nữa, lại khuyên: “Cháu cứ nghĩ kỹ, không thì cháu tới ăn tất niên thôi, lúc đó chú sẽ kêu ông Triệu đưa cháu về?”

Đàm Đình đã đỡ ông xuống lầu dưới, xe Thẩm Lương Thần đang chờ cách đó không xa, anh ngồi ngay ngắn ở ghế lái, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn đêm, tựa hồ không quan tâm đến cuộc đối thoại của hai người họ. Cô cũng thoải mái nói với Thẩm Trạch Nghiệp: “Không đâu ạ, nếu chú muốn gặp cháu, cháu đi uống trà, dâng hương với chú được chứ ạ? Dù sao chú cũng biết nhà cháu” Thẩm Trạch Nghiệp nhìn cô, liên tiếp thở dài, “Chú đi đây, cháu thật là ngang bướng”

Đàm Đình đưa ông lên xe, hoàn toàn không nhìn đến người ngồi trước, chỉ cúi người dặn dò ông, “Có gì chú có thể gọi điện thoại cho cháu”

“Được rồi, vào nhà đi, ngoài trời lạnh lắm.” Thẩm Trạch Nghiệp lo lắng nhìn cô, không thể không lo lắng cho một cô bé độc thân ở riêng

Thấy Đàm Đình đứng bất động, vẫn trầm mặt không nói, Thẩm Lương Thần liền chậm rãi hạ cửa kính xe xuống, cau mày quan sát cô, “Em không đi cùng à?”

Đàm Đình trước mặt ông khó nói, cúi xuống, ghé vào lỗ tai anh ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vừa rồi tôi đồng ý với anh không qua lại với Trình Quý Thanh, không cùng ở cùng anh ta quá một năm... Nhưng tôi không đáp ứng ở cùng với anh a”

Thẩm Lương Thần bị lời của cô chọc giận, Đàm Đình lại mặt mày hờ hững anh phát phát tay, “Tết âm lịch vui vẻ nhé anh trai, đi đường cẩn thận.”

.....edited by Khuyh Lâu.....

Đàm Đình lâu rồi không kêu “anh trai”, Thẩm Lương Thần đã quên, lúc nhỏ nha đầu ngốc kia luôn ở sau lưng hắt la lên anh trai anh trai, làm cho anh vô cùng chán ghét. Anh từ nhỏ rất ghét lối xưng hô “anh trai em trai” này, không vì lý do gì khác, chỉ vì lúc năm tuổi mẹ qua đời, anh bỗng nhiên có thêm một người “chị”...

Người chị kia mỗi khi thấy anh luôn cười hí hóp gọi anh “Em trai”, nhưng ánh mắt chị ta nhìn anh không thân thiện cho lắm

Mẹ kết hôn với Thẩm Trạch Nghiệp 10 năm, anh năm tuổi, nhưng anh lại có thêm người chị tám tuổi? Sau này lớn lên, rốt cuộc anh cũng hiểu rõ sự thật bên trong của ba mình. Chuyện này làm cho anh rất ghét Thẩm Trạch Nghiệp, càng thêm căm ghét có người gọi mình là “anh trai” hoặc là “em trai”, xưng hô thân mật như vậy mà lại đâm sau lưng nhau làm anh cảm thấy thật ghê tởm

Đàm Đình rất nghe lời, anh nói không thích cô kêu như vậy, cô cũng không kêu, nhưng sau này cô cả gan làm loạn, gọi thẳng tên của anh luôn

Có đôi khi anh bắt cô gọi mình lại là anh trai vì anh nghĩ như vậy còn đỡ chán, cô lại thần thần bí bí nói với anh: “Không chịu, em muốn cho mọi người biết, anh thật ra không phải anh trai em”

“Tại sao?” Thông minh như anh cũng nhất thời không phản ứng kịp, quay đầu hỏi lại cô

Cô liền hí hóp, như con mèo nhỏ hà hơi vào lỗ tai hấn, “Như vậy em mới có thể tuyên bố chủ quyền, cho mọi người đều biết em thích anh á. Người khác muốn vào giành anh với em, tự biết họ là người đến sau”

Cô chính là một cô bé ngốc không biết xấu hổ, mặc kệ anh nói như thế nào cô cũng không thềm để ý, nhưng đến năm ấy chuyện của anh với Lê An Ni đã ép cô lần nữa gọi anh là “anh trai”. Thẩm Lương Thần vĩnh viễn quên không được năm ấy ở Mỹ, cô đứng đó hốc mắt đỏ bừng không ngừng rơi lệ, mà phía sau cô là Trình Quý Thanh đang đứng

Đến sau này anh rốt cuộc biết rõ một sự thật, “anh trai” hai chữ này trong lòng cô có nghĩa là đã phân định khoảng cách cả hai, gọi hai chữ này, biểu lộ tâm cô đã quyết...Như mắt không chế chuyện gì đó, Thẩm Lương Thần hung hăng dẫm chân chân ga, tiếp nghe được giọng Thẩm Trạch Nghiệp hả hê, “Sao vậy, không thoải mái?”

“Con không có gì là không thoải mái.” Thẩm Lương Thần mặt âm trầm, thanh âm như là muốn giết người. “Cho rằng mình có thể làm vua trong thế giới của cô ấy, kết quả phát hiện thật ra không phải vậy, cảm giác này rất không dễ chịu đúng không?” Thẩm Trạch Nghiệp liếc hần đang ngồi thẳng lưng, khẽ thở dài một cái, “Tình tình con bé Đàm Đình kia ba hiểu hơn ai hết, thích mềm không thích cứng, con bức nó như vậy, sớm muộn gì con cũng sẽ hối hận”

Thẩm Lương Thần nắm thật chặt tay lái, nhưng vẫn cười, “Không hiểu ba có ý gì”

Thẩm Trạch Nghiệp một lần nữa nhắm mắt lại, hồi lâu mới nói: “Con suy nghĩ gì ba đều biết cả. Đợi con làm xong chuyện con muốn làm, nó cũng chưa chắc vẫn đứng đó chờ con, con trai, tóm lại con vẫn là một con người bình thường mà thôi”

Khoang xe lần nữa rơi vào yên lặng, Thẩm Lương Thần có thể nghe được tiếng tim của mình đang đập kịch liệt, có một vài thứ đã lệch khỏi quỹ đạo anh mong muốn, anh biết rất rõ ràng. Anh từ trong kính chiếu hậu nhìn ba mình đang ngồi sau, nửa năm không thấy, tóc ông bạc càng nhiều, râu bắt đầu lấm chấm bạc, không thể không thừa nhận ông già thật rồi.

Thẩm Trạch Nghiệp cảm giác được con trai đang nhìn mình, chậm rãi mở to mắt. Tầm mắt hai người chạm nhau trong kính, ông liền né ánh mắt của con trai, không khỏi cười khê: “Một mình Tiểu Nam, vẫn không thể bù lại thiếu sót trong lòng con?”

Thẩm Lương Thần mím môi, đem kính chiếu hậu bẻ lệch đi, “Mối quan hệ của con với Đàm Đình rất đơn giản, chỉ là báo đáp ơn cứu mạng của cô ấy, cùng cô ấy hoà thuận ở chung. Thật đáng tiếc là con không thể thích cô ấy, cho nên nhất phách lưỡng tán.”

Nhất phách lưỡng tán: vì đạt được lợi ích, hai bên đều cam lòng chịu thiệt

“À, nhất phách lưỡng tán.” Thẩm Trạch Nghiệp như là nghe chuyện hài, nhắm mắt lại không nói. Đúng vậy, lúc còn trẻ không trải qua khó khăn, làm sao trưởng thành được?

Thẩm Lương Thần sau khi về nhà liền về phòng của mình, hẩn ngồi ngay ngắn trên ghế, không nháy mắt nhìn chăm chăm bức tranh trên tường. Chỉ là một nét phác hoạ đơn giản, tuy rằng người vẽ rất có hoa tay, nhưng đây không hẳn là một kiệt tác, nhưng anh chuyên chú nhìn rất lâu, cuối cùng tâm trạng mới từ từ trầm tĩnh lại

Anh kéo học bàn trên cùng, bên trong có một cái khung ảnh, có thể nhìn rất rõ ảnh chụp sau lớp kính —— là một cô gái trẻ, khuôn mặt xinh đẹp đoan trang, nhìn kỹ rất giống anh

Ngón tay nhẹ nhàng đặt lên, anh hạ quyết tâm, “Ông già nói tới nói lui, vẫn là tưởng tôi che chở cho hai mẹ con kia, tôi chắc chắn sẽ không bỏ dở nửa chừng đâu.”

“Tôi đã ra tay rồi thì không ai chạy thoát” Khoé mắt hẹp dài của anh hơi nheo nheo lại, trong con ngươi dường như có một tia nguy hiểm

.....<https://>.....

“Tớ nghĩ là cậu sẽ không về nhà Thẩm gia đâu, nhưng không ngờ về nhà tớ cậu cũng từ chối” Diệp Tử đứng ở chỗ xe khách tạm biệt Đàm Đình, chu môi, “Ba mẹ tớ hai năm nay đều hỏi thăm cậu”

“Tớ biết.” Đàm Đình ôm ôm bà vai cô ấy, “Tớ thật không oán trách cô và chú, chỉ là tớ không muốn gây thêm phiền toái cho bọn họ”

Diệp Tử lẩm bẩm một câu, “Đều là người một nhà cả, phiền toái cái gì.”

Đàm Đình không muốn nói chuyện cũ, nói sang chuyện khác: “Cậu đi một mình được không?”

“Được chứ.” Diệp Tử bắt đầu đi nói, “Mẹ tớ sẽ đến đón tớ, chân tớ đã đỡ nhiều rồi.”

Đàm Đình biết chân của cô ấy đã gần hồi phục nên mới an tâm để cô ấy đi một mình, vì thế cũng không hỏi nhiều, chờ cô ấy thuận lợi lên xe, lại nhìn chiếc xe mất dạng mới rời đi

Bây giờ về nhà chỉ còn mình cô, thuê một chung cư nhỏ như vậy, thiếu mất một người cô cảm thấy không cô đơn lắm. Đàm Đình đứng ở chỗ hành lang gần cửa ra vào, nhìn bốn bức tường lạnh như băng, ngay cả bước đi cũng phát ra thanh âm tĩnh mịch dọa người

Đây là lần đầu tiên cô nếm thử tư vị của nỗi cô đơn, không khí tết đã tràn ngập ngoài cửa sổ, khắp nơi xa gần đều có tiếng pháo, chỉ cách một cánh cửa sổ, những thứ nhộn nhịp ngoài kia với hoàn cảnh của cô bây giờ thật chẳng liên quan

Đàm Đình nhìn tuyết ngoài cửa sổ, nhìn không được khe khẽ thở dài, cô xắn cổ tay áo lên, định dọn phòng cho sạch sẽ, đón tết âm lịch một mình phải thật đặc biệt

Cô đến siêu thị sắm đồ tết và câu đối, trang trí phòng trọ cho ấm áp, sáng sớm còn đến tiệm hoa mua hoa về cắm, rảnh rồi thì mở TV to tiếng, như vậy làm cho cả phòng trọ không trở nên vắng lặng cô đơn

Mấy ngày kế tiếp thật yên bình, Trình Quý Thanh bỗng nhiên bốc hơi, vốn Đàm Đình còn buồn bã không biết tìm lí do gì để từ chối hẳn. Cô luôn luôn nói được làm được không bao giờ nuốt lời, duy chỉ có lần này không thể không thoả hiệp với Thẩm Lương Thần, nói đến cùng, cô bị uy hiếp quá nhiều.

Trên đời này cô chỉ lẻ loi một mình, đáng tiếc Thẩm Lương Thần lại nắm rõ điều này, tùy tiện nhắc tới liền chột trúng chỗ đau của cô... Nhớ đến chuyện này, Đàm Đình vẫn lấy điện thoại di động ra gọi cho Trình Quý Thanh, định giao nguyên một cái tết âm lịch của cô cho hẳn, nhưng bên kia đầu dây đã khoá máy

Đàm Đình gọi vài cuộc vẫn như vậy, cô rút cuộc ngấm ra có gì đó không đúng, cảm giác rất kì quái, nhưng không biết vì sao. Cô nhú nhú mày, chuẩn bị đi nấu đồ ăn, vừa đem di động để trên bàn, tiếng chuông quen thuộc bỗng vang lên.

Đàm Đình hoảng sợ, trong lòng có cảm giác bất an

Là số lạ, cô không biết là ai, vì thế do dự vài giây mới nghe máy, rất nhanh đầu dây bên kia truyền đến một tin tức không tốt lành..

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đây Là Cách Em Cầu Xin Tôi Phải Không?

"Xin lỗi Đàm tiểu thư, Thẩm tổng hai ngày nay không ở Thanh Châu." Trợ lý của Thẩm Lương Thần lần nữa không đồng ý cuộc hẹn của Đàm Đình, thái độ

khách khí, không phân biệt được thật giả

Đàm Đình nắm điện thoại thật chặt, kiên nhẫn hỏi: "Vậy chừng nào anh ấy trở về?"

"Tôi cũng không rõ, lúc tiên sinh đi tiên sinh không nói với tôi"

Trầm mặt một lúc lâu, Đàm Đình cuối cùng hạ thấp giọng, "Đương Hằng, tôi thật sự có chuyện khẩn cấp muốn gặp anh ấy"

Đương Hằng đã làm trợ lý cho Thẩm Lương Thần nhiều năm, chuyện của bọn họ hẳn cũng biết rất rõ, hơi hơi trầm ngâm một lát, hần hẩng giọng một cái nói: "Huyện Trần tuyết rơi dày đặc, nhà máy có sự cố cần Thẩm tiên sinh đích thân xử lý"

"Cám ơn anh!" Đàm Đình cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, cúp điện thoại liền chạy thẳng bên xe.

Thời điểm này rất khó mua vé, cô xếp hàng rất lâu cũng chỉ mua được vé xe ban đêm, nhưng có còn hơn không. Đi được một giờ, đến huyện Trần đã được hơn mười giờ đêm, cả một con đường phủ đầy tuyết trắng xoá, Đàm Đình mang ủng đi tuyết, đem mặt vui vào trong khăn quàng cổ

Vừa ra khỏi bến xe gặp không ít gã taxi đang câu khách, cô cũng không thêm để ý cứ tiếp tục đi về phía trước, bây giờ chẳng có chiếc xe buýt nào, hơn nữa cô cũng không biết phải đi đâu để tìm Thẩm Lương Thần

Nếu là ban ngày có thể chạy thẳng đến nhà máy tìm anh, nhưng lúc này Thẩm Lương Thần chắc chắn không ở đó... Đàm Đình ánh đèn leo lét, do dự một lát vẫn gọi một chiếc taxi, nói với tài xế: "Tôi khách sạn tốt nhất đi ạ"

Trong hai năm qua huyện Trần phát triển rất nhanh, Thẩm Lương Thần ngoài ở nhà thì rất thích ở trong khách sạn, anh ấy đặc biệt rất chú ý đến chỗ ở. Quả nhiên là khách sạn tốt nhất của huyện, ngay cả chuyện bảo mật thông tin khách hàng cũng tốt vô cùng. Cô tiếp tân chuyên nghiệp cười lễ phép, lắc đầu với cô, "Ngại quá, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin khách hàng"

"Tôi có quen anh ta ——" Đàm Đình định nói thì dừng lại, nói không không vậy làm sao cô ấy tin được? Muốn cô ấy tin, cô có thể gọi điện cho anh, mà có điều Thẩm Lương Thần không muốn nghe điện thoại của nàng!

Đàm Đình bỗng nhiên nhanh trí, "Tôi biết số điện thoại và giấy chứng minh của anh ta, không tin cô có thể kiểm tra một chút. Cái này là thông tin riêng tư rồi phải không? Tôi không bao giờ lừa cô"

Cô tiếp tân vẫn là vẻ mặt khó xử, "Xin lỗi."

"Vậy cô gọi điện thoại cho hắn? Nói là Đàm Đình gọi."

"Tiểu thư, thật sự rất xin lỗi."

Nghĩ đến chuyện xưởng nhà máy của công ty Thịnh Thế đã cống hiến to lớn cho nền kinh tế huyện này, chỉ sợ rằng Thẩm Lương Thần vào thẳng uỷ ban huyện ở người ta cũng chẳng nói gì, không thể để cho một người lạ tùy tiện làm phiền anh ấy. Đàm Đình buồn bực gục đầu xuống quầy tiếp tân, nhin không được kêu một tiếng, lại ngẩng đầu bất đắc dĩ nhìn đôi phương, "Cho tôi thuê một phòng được không?"

"Đương nhiên là được ạ"

Cô tiếp tân đưa tay lấy giấy tờ của cô, nào ngờ Đàm Đình lại nói thêm, "Có thể ở cùng tầng với anh ta được không?"

"..." Cô tiếp tân lắp tức rút tay về

Đàm Đình chê cười nói: "Tôi nói đùa thôi."

.....edited by Khuyh Lâu.....

Tiền thuê phòng khách sạn của Đàm Đình không rẻ tí nào, cô ngồi ở trên giường ảm ức nhìn vì tiền của mình chăm chăm, trong lòng mắng Thẩm Lương Thần một trăm lần. Đến bây giờ cô cũng cuối cùng hiểu, người nợ rõ ràng cô tình ép buộc cô! Hèn gì Đương Hằng cứ gọi điện báo tin cho cô

Nghĩ tới điều này, cô liền cầm di động lên gửi tin nhắn, sau đó liền đưa chân dài đặt ở trên giường. Quả nhiên không quá vài giây sau di động liền vang lên, tiếng chuông một lần lại một lần vang vọng cả phòng, lần này cô cố tình để thật lâu vẫn chưa nghe điện thoại

Thẩm Lương Thần không kiên nhẫn, thế nhưng vẫn gọi lại, Đàm Đình sau một lát mới nghe điện thoại hồng chút hoang mang, biểu tình lạnh buốt, cố ý nói to "Anh trai?"

"Số phòng."

Âm thanh lạnh ngắt của anh mang theo vài phần tức giận, Đàm Đình lại nhẹ nhàng cười nhẹ một tiếng, "Anh có bản lĩnh như vậy, cũng chẳng biết số phòng của tôi à?"

Hơi thở Thẩm Lương Thần nặng một chút, phút chốc tắt điện thoại.

Đàm Đình yên tâm thoải mái nằm ở đó, lấy remote bật TV lên. Rất nhanh cảm thấy có người nói chuyện trên hành lang, gian phòng này dành cho một người, hiểu quả cách âm không tốt, tiếng bước chân ngày càng lớn, ngay lập tức khoá cửa phòng cô "Tích" một tiếng bị người từ bên ngoài mở ra.

Sau đó cô có thể nghe giọng trầm thấp dễ nghe của Thẩm Lương Thần, hình như đang nói cảm ơn với ai đó, Đàm Đình cũng lười nhồm dậy xem, cứ như vậy nằm ở trên giường xem tv.

Rất nhanh bóng dáng Thẩm Lương Thần đứng ở chỗ hành lang gần cửa ra vào, anh chỉ mặc áo choàng tắm của khách sạn, tóc hơi ướt, rử trên trán, thoát nhìn trẻ hơn rất nhiều so với độ tuổi của anh. Vừa nhìn tới, anh giống như hồi còn đi học ở trường cùng với Đàm Đình

Anh thấy cô bình tĩnh nhìn mình, lại thần nhiên quét nhìn gian phòng, lúc này mới lên tiếng nói: "Bệnh à? Anh thấy bản lĩnh của em ngày càng lớn, còn học cách nói dối với anh"

Đàm Đình anh muốn quay người đi, ném cái remote trong tay, cứ như vậy nhảy chân trần xuống giường, tiếp không chờ anh phản ứng liền nhảy lên lưng anh. Cô cực kì gầy, khi còn nhỏ cô thường bắt ngờ nhảy lên lưng hẳn như vậy một cách nhẹ nhàng, làm Thẩm Lương Thần không thể tránh né được.

Lần này cũng vậy, lưng anh đột nhiên cứng đờ, liền lạnh giọng ra lệnh, "Xuống mau!"

Đàm Đình chẳng những không nghe lời còn há miệng cắn lỗ tai anh, cắn thật, một phát mạnh. Cô vừa cắn vừa mơ hồ mắng, "Thẩm Lương Thần anh là cái đồ chết tiệt, lấy khu mộ của ba mẹ tôi uy hiếp tôi, anh không phải là người!"

.....edited by Khuyh Lâu.....

Nhớ tới lúc nhận được cuộc điện thoại kia thì Đàm Đình liền trở nên bối rối, lúc trước hậu sự của cha mẹ là do người nhà Thẩm gia xử lý, khi đó cô vẫn đang còn đi học, không có năng lực kinh tế để giải quyết chuyện này, huống chi lúc ấy ba mẹ là người hầu nhà Thẩm gia, xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở nhà họ Thẩm, nhà bọn họ cũng muốn che giấu sự cố này

Vì thế việc mua khu mộ của là do Thẩm gia mua, cô nhớ rõ lúc ấy Thẩm Lương Thần còn thật lòng đề xuất, nói muốn đưa ba mẹ cô về quê an táng. Cho nên khu mộ kia được mua ở quê nhà cô, nhưng Đàm Đình vạn nhất không thể tin được khu nghĩa địa kia bây giờ đã bị người ta quy hoạch

Cô mới nói được một nửa thì bị cắt lời, Thẩm Lương Thần tức giận nắm chặt cánh tay cô, thuận thế quật cô lên giường. Anh thật không để cho cô đường sống, lợi dụng môn taekwondo trước đây anh học một cách triệt để, dùng toàn lực cánh tay để đối phó cô, Đàm Đình cảm thấy cả người mình đều bị mềm nhũn ra, gọi là gì ấy nhỉ, gầy gầy giống như là liệt cả người

Cô chưa phục hồi lại tinh thần, Thẩm Lương Thần đã quỳ một gối lên nệm, anh nhẹ nhàng bóp chặt cằm cô, hơi hơi nheo mắt nói, "Nếu anh đoán không sai, bây giờ em đang cầu xin anh phải không?"

Đàm Đình nhất thời ngớ ra, con tức nhảy mất liền biến mất không còn dấu vết.

Không sai, cô tưởng cô có thể tìm bạn cô để giúp cô trong chuyện này, nhưng lại bị ai phát hiện cô chỉ có thể tìm một mình Thẩm Lương Thần. Thẩm Trạch Nghiệp đã sớm nghỉ hưu, ông lâu nay không có ở trong nước, chuyện trong nhà và chuyện công ty đều do Thẩm Bảo Ý giải quyết, nếu như muốn đi cầu xin anh, anh chỉ biết giao toàn bộ chuyện này cho người chị thân thương của anh ta xử lý, mà Thẩm Bảo Ý căn bản không thật tâm giúp cô

"A ——" Thẩm Lương Thần lại lộ ra vẻ mặt đùa cợt, phảng phất khí chất vương giả nhìn xuống, "Đây là cách em cầu xin tôi phải không?"

Anh nheo nheo gò má cô, ghé vào tai cô nói với giọng điệu trầm thấp, "Vậy bây giờ anh nói cho em biết, em làm anh rất không hài lòng, chuyện này anh không giúp em được"

Thẩm Lương Thần buông cô ra định đi, Đàm Đình vội vàng đưa tay vòng lấy cổ anh kéo anh về. Hai người cách nhau vô cùng gần, gần đến mức rất lâu cô mới che giấu cảm xúc phẫn nộ trong ánh mắt mình, ra vẻ xinh đẹp bật cười, "Em vừa rồi chỉ giỡn với anh thôi, anh không biết cái đó gọi là tình - thú sao?"

Nhìn cô vụng về lấy lòng mình, Thẩm Lương Thần cũng không vạch trần cô, khá hứng thú nhếch môi, "Thật không? Lâu nay không gặp, em còn học được cái gì nữa?"

"Em học hồi nào nha, anh đang làm khó em phải không?" Cô nói xong tự cảm thấy ghê tởm, nhưng không sao, để ba mẹ yên tâm an nghỉ, chuyện gì cô cũng chịu được

Đàm Đình bây giờ chắc chắn biết được anh chắc chắn có liên quan đến khu mộ kia, mục đích chính là ép cô tới cầu xin anh Nhưng sao? Anh ta tưởng anh ta làm cái gì cô đều không biết, đoán không ra à. Cho nên bây giờ phải bất động, yên lặng theo dõi quân địch

Nhưng Thẩm Lương Thần vẫn không có hành động gì quá đáng, tư thế mập mờ như vậy, chỉ nói một câu đùa một câu với cô như nói chuyện phiếm

Đàm Đình có chút không chịu được, dứt khoát chủ động hôn hắn, dù sao Thẩm Lương Thần không yêu cô, làm như vậy không biết có làm rớt rắm thế sự hiện giờ hay không. Cô ở trong lòng tự nói với chính mình, coi như là bị quỷ ám đi, trước đây do bản thân cô không nhìn rõ ràng, bây giờ muốn nói cái gì nữa?

Tốc chiến tốc thắng rồi khỏi người đàn ông này mới là mục đích chính!

Thẩm Lương Thần tròn mắt u ám, bình tĩnh đẩy cô ra. Anh vất chéo chân, nghiêng người đánh giá cô mặt đỏ tới mang tai đang ngồi trên giường, đột nhiên anh chậm rãi nở nụ cười, "Tiểu Nam, em cảm thấy bây giờ em đáng giá nhiều tiền như vậy?"

Đàm Đình cả người đều run rẩy, cô tưởng cô nghe lầm, khi này cô đã chuẩn bị tâm lý chịu nhục nhã, nhưng vẫn là không thể không bị thương. Ngồi trước mặt anh, rất nhanh cô mở miệng, đôi môi gọi cảm, lời nói như một thanh kiếm sắc bén, một đao lại một đao

"Mảnh đất đó rất nhiều người đang nhắm tới, em ra giá một đêm với anh nhiều đây" Thẩm Lương Thần nhìn hàng chữ số, lại cười như không cười nhìn xuống đánh giá cô "Em ngủ cùng anh một đêm đáng nhiều tiền như vậy? Bây giờ ở phố đèn đỏ ngủ một đêm đâu nhiều tiền như thế, huống chi em —— "

Ánh mắt trần trụi đáng ghét như vậy làm cho cô khổ sở che giấu ánh mắt bị thương, cả người Đàm Đình giống như bị đóng đinh tại chỗ, trái tim từng đợt co quắp. Trước đây Thẩm Lương Thần không dùng những từ ngữ như vậy vũ nhục cô, nay... Quả nhiên cái gì cũng thay đổi.

Cô cần môi, như làm muốn đem môi của cô cần nát cho máu me bết, như vậy cô mới có thể phần hạn nuốt được đồng uất ức này, bây giờ cô đã học được đức tính nhẫn nại

Hồi lâu cô mới ngẩng đầu lên, sắc mặt không thay đổi hỏi: "Vậy cuối cùng anh muốn thế nào?"

Bây giờ chỉ tức vì cô không có bản lĩnh, uống thời gian sống chung nhiều năm như vậy, không biết hẳn là một tên cảm thú, nếu như cô hiểu đạo lý này sớm hơn, có lẽ cô đã sống tự lập từ lâu rồi, có thể dễ dàng tìm người khác giúp nàng giải quyết. Nhớ tới mấy năm nay bị anh "chăm sóc", lấy lý do thân thể không tốt không cho cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nay gặp khó khăn, cô quay đầu lại tìm cũng chỉ có thể tìm đến anh

Đây chính là Thẩm Lương Thần, đây là người đàn ông cô yêu nhiều năm, anh nhìn tưởng chừng như vô hại, chăm sóc cô tỉ mỉ, kì thực mỗi việc đều là một thế cờ của anh, tính kế cô vô cùng nhuần nhuyễn

Đàm Đình ngồi ở đó, trong đầu bỗng nhiên ngẫm nghĩ cẩn thận, lại liếc mắt nhìn anh trở nên ngày càng xa lạ

Thẩm Lương Thần không nhìn ra ánh mắt biến hoá của cô, chỉ chậm rãi nâng ngón tay thon dài lên - nắm lấy đôi môi mềm mại của cô, tiện đà cúi người nói với cô: "Muốn anh giúp em cũng không phải là chuyện gì khó, em ở lại bên cạnh anh, cho đến khi... Xong chuyện mới thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đáp Phi Sở Vấn

Xong chuyện? Đàm Đình nhìn không được nhử mảy, nhất thời mờ mịt không hiểu dụng ý trong lời nói của Thẩm Lương Thần, đột nhiên cô ngẩng ra, lạnh lùng nở nụ cười: "Đến khi nào anh kết hôn với Lê An Ni mới thôi?"

Ánh mắt Thẩm Lương Thần thâm trầm như nước, dường như cũng không muốn giải thích gì với cô

Đàm Đình cười chế giễu, "Anh không phải thật lòng yêu Lê An Ni sao? Làm như vậy để nhục nhã tôi cũng được, nhưng anh không sợ cô ấy biết sẽ thương tâm sao?" Ánh mắt cô hướng về chiếc điện thoại của mình, dùng sức nắm thật chặt

"Em muốn nghe đáp án gì?" Thẩm Lương Thần nheo mắt, âm điệu vẫn không cao không thấp, đáp phi sở vấn nói, "Lúc đêm đó em bỏ đi, anh đã nói với em cái gì nhớ không?"

(Đáp phi sở vấn: nói một đằng trả lời một nẻo)

Cô đương nhiên nhớ rõ! Thẩm Lương Thần đã nói là thế sự khó lường, chắc chắn cô sẽ quay đầu lại cầu xin anh, lúc trước khi anh nói những lời đó anh đã sắp xếp hết tất cả mọi chuyện. Đàm Đình ngồi ở đó, ngực kịch liệt phập phồng, cổ rặn ra một nụ cười, "Nhiều khi tôi không biết anh đang tính toán cái gì trong đầu, anh đã lớn như vậy rồi còn trẻ con phí hoài tâm tư ép buộc tôi ở bên cạnh anh, anh có mưu đồ gì?"

"Nói chung là... đã quen có em bên cạnh?" Thẩm Lương Thần vô tư nói, không rõ có là anh ta có cùng tâm tư với cô anh không, "Hoặc là đơn giản không thích em ở bên người đàn ông khác, càng không thích người đó là anh rể tương lai Trình Quý Thanh. Ai biết được?"

Anh quay đầu thấy Đàm Đình hung hăng nhìn mình chằm chằm, không giận ngược lại cười nói: "Mặc kệ lý do là gì, Em vẫn sẽ không có lựa chọn nào khác. Tiểu Nam, không phải em đã suy nghĩ kĩ từ trước rồi à, nếu em có đường lui, em sẽ không đến tìm anh"

Chính xác là không có đường lui nào, Thẩm Lương Thần trời sinh là thương nhân, anh đã quyết định bức cô đến con đường này, đương nhiên sẽ không lưu lại nửa điểm đường sống cho cô, đã đem mọi con đường cắt đứt

Bất đắc dĩ mấy năm nay cô có rất ít mối quan hệ xã giao, người duy nhất có khả năng giúp cô được là Trình Quý Thanh thì cô không liên lạc được, mà hết thấy đều sợ đây là một kế hoạch của Thẩm Lương Thần, nói chung chuyện anh đã làm, sẽ không từ mọi thủ đoạn để đạt được

Thẩm Lương Thần đợi một lát cũng không thấy cô nói chuyện, mất kiên nhẫn, hai tay nắm chặt trong túi áo choàng tẩm đứng lên, anh cao ngạo nhìn xuống cô nói: "Nghỉ sớm đi, anh không ngại cho em một đêm để suy nghĩ" Cô không ngẩng đầu lên, chỉ cúi đầu không lên tiếng. Thẩm Lương Thần sau khi đứng lên thì không rời đi ngay, ngược lại đột nhiên cúi xuống lấy di động của cô

Đàm Đình bị dọa cho giật mình, cô chết chắc rồi

.....edited by Khuynh Lâu.....

Thẩm Lương Thần nhếch khóe miệng cười, nhìn màn hình hiện 4 chữ “Đang ghi âm”, thần nhiên liếc nhìn cô, “Em thật không biết điều, chỉ biết hành động một cách ngu ngốc, em cho rằng những thứ này có thể uy hiếp được anh?”

Tìm Đàm Dĩnh đập như trống chầu, trừng mắt đề phòng nhìn anh, cô không ngờ anh có thể phát hiện ra được

“Vừa rồi thấy em chủ động như vậy anh đoán được ngay” Thẩm Lương Thần một lần nữa ném điện thoại vào lòng cô, ý tứ ghét bỏ rõ ràng, “Định ghi âm cuộc đối thoại thân mật của chúng ta, sau đó nói muốn đưa cho An Ni, như vậy khiến anh luống cuống liền ngoan ngoãn nghe theo ý em? Về sau có thể thoát khỏi lòng bàn tay anh?”

Khẩu khí anh tùy ý, nhưng lại nói hết ý đồ trong bụng cô, “Không sai chứ, ý tưởng rất hay.”

Tại Đàm Dĩnh bắt đầu nóng lên, lần thứ 1000 hỏi hận tại sao cô lại yêu tên chết tiệt này nhiều năm như vậy! Cô bị bộ dáng đó của anh bức đến nổi trở nên kích động, phút chốc liền nhảy dựng lên túm lấy cổ áo anh, “Thẩm Lương Thần anh —— “

“Hừ.” Đối với sự phẫn nộ của cô, Thẩm Lương Thần chỉ vỗ nhẹ xoa dịu cô đang kích động đến mức run cả hay tay, “Muốn uy hiếp anh, lại không biết anh để ý nhất là cái gì, đương nhiên sẽ thất bại.”

Đàm Dĩnh nao nao, chẳng lẽ người anh để ý nhất không phải Lê An Ni sao?

Cô thất thần không để ý đến anh đã quay lưng chuẩn bị đi ra cửa, nói với cô, “Ngủ ngon.”

.....

Rõ ràng là một mối cả một ngày, buổi tối Đàm Dĩnh trần trọc một hồi mới ngủ được, cô cả đêm suy nghĩ cách đối phó Thẩm Lương Thần, cảm thấy bản thân mình sắp biến thành một kẻ mưu mô rồi. Không ngờ mới ngủ được một tí cô liền mơ mơ màng màng cảm thấy cửa bị đẩy ra lần nữa, cô hí mắt nhìn khe hở giữa hai bức màn, có một chút ánh sáng chiếu vào, trời đã sáng rồi

Không cần nghĩ cũng biết ai đang tới, cô cuộn chặt mình trong chăn, cả người giống như một con nhộng phủ kín cả đầu. Người nọ đứng ở bên giường nhìn cô một hồi, thanh âm sâu kín truyền lại, “Cho em 2 phút, nếu vẫn chưa chịu dậy, chuyện gì cũng không xem xét nữa.”

Không cam lòng nhưng Đàm Dĩnh vẫn mang hai đôi mắt quàng thâm bật dậy từ trên giường. Toàn thân cô oán khí nhìn anh chằm chằm, hận không thể biến ánh mắt mình thành con dao sắt bén xuyên qua người anh

Thẩm Lương Thần nhìn cô như vậy thì nhịn cười, nhưng anh cẩn thận che giấu đi, chỉ lạnh giọng nhắc nhở: “Còn một phút.”

“Đồ biến thái chết đi” Đàm Dĩnh rất nhanh bò dậy, tóc tai rối bời, liền chạy ngang qua trước mắt anh vào phòng thay đồ

Từ sớm Thẩm Lương Thần đã lôi cô dậy, nhưng chỉ để ăn điểm tâm cùng anh? Khi sáng rời giường, Đàm Dĩnh rất đói bụng, cô ngồi ở đó không khách khí, ăn sạch hết món trứng ốp lết với bánh mì nướng phục vụ đã đưa lên “Khẩu vị tốt đấy”

Đàm Dĩnh bây giờ mới liếc nhìn anh, “Đương nhiên, không ăn no thì sẽ không có sức cãi nhau với anh”

Thẩm Lương Thần vậy mà tán thưởng gật gật đầu, “Rất sáng suốt, cũng thật độc sức”

Đàm Dĩnh im lặng trợn trắng mắt.

Ăn điểm tâm xong anh đưa cô đến nhà máy, tuyết đọng trên đường vẫn chưa tan, xe đi rất chậm, trong khoang xe máy sưởi rất ấm áp, Đàm Dĩnh rất nhanh bắt đầu buồn ngủ. Tiếc rằng cô vẫn chưa ngủ được thì đầu bị người kia đẩy đẩy, thật là bức mình!

Đàm Dĩnh nổi giận đùng đùng nhìn về phía người gây chuyện, “Anh làm gì vậy!”

Thẩm Lương Thần lại cúi đầu xem văn kiện, “Vừa ăn xong thì ngủ, em là heo à”

Cố gắng kìm lại để không chửi anh, Đàm Dĩnh bỗng nhiên cười hí mắt nhích lại gần nói với anh “Cùng một con heo ngủ cùng giường ba năm, Thẩm tiên sinh là loài gì?”

Thẩm Lương Thần nghe vậy mới từ trong văn kiện ngẩng đầu lên, vẻ mặt “đương nhiên” nói cho cô biết, “Rõ ràng, anh là chủ.”

“...” Đàm Dĩnh có cảm giác ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo

Người ngồi ghế tài xế phía trước chắc là người của huyện Trần cử đến, là một người đàn ông trung niên, đối phương nói một hơi bằng tiếng phổ thông: “Thẩm tổng nói rất đúng, vừa ăn xong điểm tâm sẽ ngủ không ngon, không tốt cho cơ thể. Đó là tiên sinh đang quan tâm cô đấy”

“Cháu không có ngủ a, chỉ là nhắm mắt lại mà thôi, chú nhìn lầm rồi.” Đàm Dĩnh thề lười với tài xế, kết quả vừa quay đầu liền nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của Thẩm Lương Thần đang nhìn chính, rất khinh thường lời nói dối vụng về của cô

Đàm Dĩnh bỗng nhiên xao động, nhân cơ hội nhích lại gần nói với tài xế: “Chú không biết chứ, ánh mắt của anh cháu không thân thiện lắm”

“Anh?” Biểu tình của chú tài xế nháy mắt trở nên phấn khích, như là nhìn thấy một chuyện vô cùng ghê gớm, rõ ràng khi nãy ông nghe được là hai người này

đã ở chung với nhau ba năm

Đàm Đình gật đầu như giả vờ, “Đúng rồi, anh ấy là anh trai”

Tài xế lần này nhìn thấy ánh mắt Thẩm Lương Thần rất mâu thuẫn, trên mặt rõ ràng viết 4 chữ lớn “Người nhà nổi loạn”. Nhưng bộ dáng Thẩm Lương Thần ngược lại tỏ vẻ không sao cả, đưa tay túm lấy cổ áo của Đàm Đình kéo về ghế ngồi, đen mặt quát lớn, “Ngồi im đi.”

“Chỉ đùa một chút thôi, nhỏ mọn quá” Đàm Đình nói xong thuận thế liền đem tay khoát lên trên bả vai anh, Thẩm Lương Thần nhú nhú mày, một phen đẩy cô ra

Bộ dáng kia như là chuyện đã rõ ràng còn che dấu, tài xế lặng lẽ quan sát hai người, ưỡn lưng cũng không dám tùy tiện nói tiếp. Đàm Đình buồn cười nói với nam nhân bên cạnh: “Người ta tưởng anh là kẻ biến – thái bây giờ, không phải như thế đâu phải không?”

Thẩm Lương Thần ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Phải không vậy? Một khi đã như vậy rồi, tối nay sẽ cho em nhìn một tí bộ dáng anh biến – thái thế nào?” Cái này Đàm Đình cảm thấy không buồn cười tí nào, ngồi nghiêm chỉnh, dứt khoát lấy điện thoại đi động ra chơi tiếp. Thẩm Lương Thần hình như bẽ bộn nhiều việc, thấy cô yên tĩnh thì không nói gì, dọc theo đường đi đều đọc rất nhiều tư liệu văn kiện.

Đàm Đình chơi trò chơi trong di động, bên tai vang lên âm thanh lật trng giấy, cô không hiểu anh bận rộn như vậy còn muốn giành chút thời gian tính kế cô, rốt cuộc là ý gì?

.....edited by Khuynh Lâu.....

Hai người đều làm việc riêng như vậy cho đến khi xe tới trước cửa nhà máy, nơi này ở vùng ngoại thành, gần sát với biển, nên vừa xuống xe Đàm Đình vẫn bị gió tuyết thổi qua liền hắt hơi một cái

“Ồ đây hoang vắng, gió to, tiểu thư mặc ít đồ quá.” Chú tài xế cồng đến mức hai má hồng hồng

Đàm Đình kéo kéo khăn quàng cổ, lúc cô thức dậy đã phục trang đầy đủ, đầu gối ở đây nhiệt độ thấp như vậy. Thẩm Lương Thần im lặng bất động nhìn cô một cái, không nói gì liền nhắc chân đi về phía trước.

Cô vội vàng cúi đầu theo sau, người nọ thân cao chân dài, mỗi một bước đi đều đạp lên tuyết một dấu chân rất to, cô đi sau đạp lên, nên khi đi không làm cô mất nhiều sức lắm, chỉ là cảm thấy hay tay sắp cồng thành đá

Đi ra phía sau Viễn Chi, Thẩm Lương Thần không quay đầu lại bỗng nhiên đưa qua một thứ, Đàm Đình sững sốt một chút, vừa nhìn mới biết trước đó anh mang bao tay lông dê

Đàm Đình nhìn trừng trừng, không hiểu tình huống này là gì đây, người này không tốt đến mức trời lạnh cồng đến như vậy lại đem bao tay của hắn cho cô? Anh ta tốt như vậy sao?

Cảm thấy cô không chịu đưa tay ra nhận, Thẩm Lương Thần mới cau mày xoay người liếc nhìn cô một cái, “Anh hai ngày nay bẽ bộn nhiều việc, nếu như em ngã bệnh, chỉ sợ ảnh hưởng đến tiến độ công việc của anh.”

Anh nói như vậy, Đàm Đình cũng không dám để bản thân mình bị bệnh, chung quy thì Thẩm Lương Thần vẫn chưa trả lại mảnh đất kia cho cô

Cô mang đôi găng tay có chút hơi ấm của anh, đi theo phía sau anh, nhìn không được liếc nhìn y phục trên người anh. Anh mặc cũng không nhiều, áo khoác màu đen lạnh lẽo, trời lạnh nhìn có vẻ hơi mỏng manh, có lẽ người máu lạnh như anh có thể chống chọi lại cái lạnh cũng không chừng...

Đàm Đình lao đảo theo sát Thẩm Lương Thần trong nhà máy, bây giờ là lúc các công nhân đi làm, khuôn viên nhà máy lớn như vậy, không khí tĩnh lặng, chỉ mơ hồ nghe được tiếng gầm rú của máy móc

“Thẩm tổng.” Có một nhân viên công tác vội vã chào đón, khẩu khí nôn nóng mùi phàn, “Phía Bắc vừa có tin báo, đường vẫn chưa thông, đợt hàng này bị chậm trễ rồi”

Thoạt nhìn anh rất bận rộn, nghe vậy thì hơi trầm ngâm một chút liền trấn định phân phó đối phương, “Thông báo cho họ, hàng phải đúng hạn hoàn trả, những thứ khác tôi đã có cách rồi.”

“Vâng vâng.” Người nọ một đường rời đi, chỉ là trước khi ánh mắt nghi ngờ nhìn Đàm Đình.

Tài xế cũng đã sớm rời khỏi, Đàm Đình đi theo Thẩm Lương Thần vào văn phòng, anh đang nói chuyện điện thoại, cô không biết phải làm gì, vì thế đứng cách anh không xa nhìn anh trần trụi

Thẩm Lương Thần nói chuyện rất lâu mới tắt máy, xoay người lại, nhìn cô đến khi cô chịu không được nhú mày, “Ngây ngốc làm gì?”

“...” Đàm Đình không biết cô đến đây để làm gì!

Thẩm Lương Thần mở máy sưởi, vừa cởi áo khoác vừa nói với cô, “Đi pha cho anh ly trà.”

“A?” Đàm Đình cho rằng mình nghe lầm

Thẩm Lương Thần kéo ghế ra ngồi xuống, thấy bộ dáng này của cô không khỏi cười như không cười hỏi ngược lại, “Bằng không, em cho rằng anh giữ em ở

bên cạnh anh để làm gì, không phải em tính toán muốn lên giường với anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Một Giây Kia Cô Chợt Thấy Anh Cười Thật Thê Lương

Đàm Đình trợn trắng mắt liền đi ra ngoài, lúc pha trà cô mới nhẹ nhàng thở ra, so với những việc khác, chuyện này đối với cô còn đỡ chán. Nhưng nếu tiếp tục ở bên cạnh anh dù sao đi nữa đối với cô là chuyện không thể... Đàm Đình quyết định sẽ tùy cơ ứng phó

Vì thế cả ngày nay cô vừa làm trợ lý vừa kiểm luôn sai vặt, vừa chạy đi in ấn tài liệu, vừa chuẩn bị cơm trưa cùng điểm tâm, thường thường còn phải thay anh liên lạc với đối tác làm ăn. Bởi vì tuyết rơi quá nhiều, rất nhiều đơn hàng không giao cho khách hàng đúng hạn, bởi vậy không ít người tỏ ra thái độ khó chịu

Đàm Đình bị đối phương hung dữ răn dạy, cũng chỉ có thể làm cái túi xả giận, nếu Thẩm Lương Thần có thể làm việc nghe máng này, cô cũng muốn hấn làm cùng cô cho biết mặt

Kết quả cô bị người khách hàng mắng cả một buổi chiều, cúp điện thoại thì đến nửa câu cô cũng không thêm nói. Thẩm Lương Thần ngược lại hình như rất rảnh rỗi, còn bớt chút thời gian liếc nhìn cô, nói: “Oán khí nặng như vậy, định quay phim kinh dị với gương mặt đó sao?”

“Bây giờ tôi cạn kiệt năng lượng rồi, đừng có nói chuyện với tôi” Cô nằm trên bàn, gương mặt buồn bực, hữu khí vô lực khua tay với anh

Thẩm Lương Thần không lại để ý cô, lại cúi đầu, cả ngày bận rộn, cơm trưa cũng vội vàng ăn được có mấy miếng liền trở về văn phòng. Đàm Đình nhấc mắt nhìn bộ dáng anh chuyên tâm làm việc, tự nhiên cô lại liên tưởng đến bộ dáng của hân lúc đang ôn thi đại học... Nhìn ra được anh thật sự giống trước kia

Cô nhìn không được đem nghi hoặc trong lòng mình ra hỏi, “Sao chuyện này anh lại đích thân đến đây xử lý?” Tuy nói vị trí của anh ở Thịnh Thế không phải là cao nhất, nhưng đầu gì cũng là phó giám đốc, mấy vấn đề này nếu như cấp dưới không giải quyết được thì cũng có người khác, huống chi bây giờ đã gần đến tết, anh ngược lại còn bị cử đi đến chỗ xa lắc này để xử lý?

Hỏi câu này bây giờ thật không thích hợp, vì thế Thẩm Lương Thần không trả lời ngay, mà trầm mặc một hồi, “Xưởng này trước giờ thu ít lợi nhuận, năm trước bỗng nhiên lại có rất nhiều công nhân viên rời chức, hơn nữa tuyết rơi gió mạnh... Cục diện rối rắm như vậy, đương nhiên chẳng ai muốn tiếp nhận”

Anh nói xong thì chăm chọc cười, nụ cười kia vô cớ làm Đàm Đình cảm thấy rất không thoải mái.

Cô trở mắt nhìn anh, bỗng nhiên thấy người nọ ngẩng đầu nhìn qua đây, ánh mắt hai người chạm nhau, đáy mắt sâu thẳm của anh làm cho người nhìn khó có thể đoán ra được tâm tư. Cuối cùng hân lại chủ động tránh ánh mắt cô, hỏi ngược lại: “Sao vậy?” “Tò mò thôi, có người thế mà lại thích ôm những rủi ro này” Đàm Đình nói nhỏ, cúi đầu tiếp tục xử lý công việc, trong lòng hơi hơi có chút dao động, cô vừa rồi chắc chắn là không bình thường, một giây kia cô chợt thấy anh cười thật thê lương?

Về mặt này sao có thể xuất hiện trên mặt anh?

Tuy rằng đoán được nhất định là Thẩm Bảo Ý làm khó dễ quảng cục diện rối rắm này cho anh xử lý, nhưng việc này không đến lượt cô quan tâm, anh ta ra sao cũng không đến lượt cô bận tâm

Quả nhiên Thẩm Lương Thần lập tức khôi phục vẻ mặt lãnh đạm độc miệng nói: “Rất vinh hạnh, có lẽ chuyện sẽ trở nên rất thú vị cũng không chừng.”

Đàm Đình thấy trông mắt anh lạnh băng, nghĩ nghĩ cuối cùng quyết định không kích thích anh nữa

.....edited by Khuynh Lâu.....

Thẩm Lương Thần phải đối mặt với cả một cục diện rối rắm, Đàm Đình có thể giúp hân xử lý một vài việc vặt đơn giản, chớ cô bận rộn với việc bên này, thấy anh còn cầm điện thoại liên lạc những người khác. Nhưng sự tình tựa hồ so với bọn họ tưởng tượng còn phiền toái hơn nhiều, mặc kệ ra giá bao nhiêu tiền những nhà cung cấp anh liên lạc đều lắc đầu cự tuyệt. Nghĩ đến cũng là, đi hướng giải quyết trực tiếp vấn đề chính đã không tốt rồi, anh tưởng đi đường tắt sẽ đơn giản như vậy sao?

Lúc này đã hơn chín giờ đêm, bên ngoài khắp nơi đều sáng ánh đèn, Đàm Đình đã không giúp được anh cái gì, dứt khoát quấn khăn quàng cổ chạy đi

Cô đang làm thì chạy xuống gặp người tuyết, năm nay mùa đông đặc biệt lạnh, cô chưa kịp làm gì cả thì mùa đông đã muốn đi qua. Trước kia Thẩm Lương Thần sẽ cùng cô làm những việc ngây thơ như thế này, khi đó anh không bận rộn như bây giờ, cô cũng không phiền não, bọn họ tuy rằng vẫn cãi nhau như trước, nhưng so với trước kia vui hơn nhiều

Thời gian vui sướng luôn ngắn ngủi, những kí ức kia tràn về như là họ đã qua một đời, tuy rằng người kia cách cô chỉ có một đường ngăn cách

Đàm Đình vừa mới đắp một nửa thì Thẩm Lương Thần bước đi ra, anh đứng tại trên bậc thang, biểu tình cứng đờ. Ánh mắt của anh hơi hơi liếc qua người tuyết vẫn chưa thành hình, nói với cô: “Đi thôi.”

Đàm Đình cũng không hỏi là đi đâu, phui phui bông tuyết trên tay liền vội vàng đuổi kịp anh, đi được nửa đoạn cô vẫn quay đầu lại nhìn người tuyết bé nhỏ

Đây là trận tuyết cuối cùng của năm nay, cô cuối cùng vẫn không thể gặp người tuyết được nữa rồi——

Thẩm Lương Thần đưa cô đến một nhà hàng, điều kiện nơi này không bằng Thanh Châu nhưng thoát nhìn khung cảnh cũng không tệ, vừa nhìn thì biết anh có dụng ý. Đàm Đình suy đoán Thẩm Lương Thần nhất định là có hẹn, quả nhiên hai người đẩy cửa phòng ra, đã sớm có người chờ đợi ở bên trong.

“Thẩm tổng.” Đối phương là một người đàn ông trung niên, nhưng thoát nhìn rất phong độ, thấy hai người tiến vào vội vàng đứng dậy bắt tay Thẩm Lương Thần

Thái độ Thẩm Lương Thần cũng không kiêu căng, trên mặt vẫn lễ phép mỉm cười, “Trương tổng, đã lâu không gặp.”

“Ài, quả thật đã lâu lắm rồi.” Trương tổng nắm tay anh không buông ra, bộ dáng thâm hậu, “Nói ra cũng là do duyên phận a, ở nơi này lại gặp nhau. Tôi còn tưởng rằng tết âm lịch chỉ có mình tôi tăng ca thôi chứ!” “Ông đây là một quý nhân bận rộn, tôi làm sao có so với ông được” Thẩm Lương Thần vậy mà cũng có lúc ôn hoà như vậy, Đàm Đình nhìn không được liếc mắt nhìn anh

Kế tiếp hai người đàn ông ôn hoà ngồi bàn chuyện trên bàn cơm, Đàm Đình hoàn toàn không chen miệng vào được, dứt khoát chuyển tâm ngồi ăn, hồi nãy cô còn tưởng rằng Thẩm Lương Thần không muốn bàn chuyện công việc nữa là

Bữa ăn được hơn hai mươi phút, rốt cuộc nghe được Thẩm Lương Thần vô tình nhắc tới, “Vâng, lần trước tôi còn nghe chị nhắc tới ông, nói Trương tổng vô cùng trọng nghĩa, lại quen biết rộng, là một người bằng hữu đáng để kết bạn.”

“Có đâu chứ” Trương tổng vừa nghe tên Thẩm Bảo Ý thì cả khuôn mặt đều hồng, ánh mắt đều bắt đầu trở nên khác thường, “Là Thẩm tổng khen nhầm thôi.”

Đáy mắt Thẩm Lương Thần hiện lên ý cười, lại có chút lãnh đạm, “Chị ấy ngược lại vẫn luôn luôn khen ông, không bằng lần sau hẹn chị một bữa cơm?”

“Được chứ?” Trương tổng biểu hiện kích động không thôi, bộ dáng nóng lòng muốn thử, “Mà Thẩm tổng bận rộn như vậy, có khi nào rảnh đâu”

“Nói tới cũng là, chị ấy gần đây có chút bận rộn” Thẩm Lương Thần nói xong lộ ra vẻ mặt lo lắng

Trương tổng lập tức liền nói tiếp: “Sao vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ là gần đây có đợt hàng xảy ra vấn đề, bởi vì thời tiết nên không thể giao hàng đúng hẹn, vì chuyện này nên chúng tôi bồi thường không ít tiền” Thẩm Lương Thần nói xong biểu tình đặc biệt tiết hận (hồi tiết + hối hận), “Kỳ thật tiền bồi thường không quan trọng, chỉ là chị ấy lo lắng Thịnh Thế sẽ bị tổn hại danh dự.”

Trương tổng nghe được liên tục gật đầu, “Cái này đúng là... A, tôi có biện pháp a!”

Thẩm Lương Thần một bộ dáng kinh ngạc, “Trương tổng ngay cả chuyện này đều có thể giúp chúng tôi một tay?”

Trương tổng hắc hắc cười một tiếng, “Cậu cũng biết đây là quê hương của tôi mà? Tôi có người cháu hay chạy xe đường dài, quen biết rộng, hơn nữa lại thành thực giao thông ở đây, nói không chừng có thể có biện pháp gì đó”

“Tôi xấu hổ lắm” Thẩm Lương Thần khước miệng mang theo vài ý cười, làm Đàm Đình ngồi sau liền lạnh run

Người này cũng quá giáo hoạt, vốn chuyện này phải trì hoãn rất lâu mới giải quyết xong, anh thế mà chỉ một bữa cơm liền giải quyết hết, hơn nữa còn dùng danh nghĩa của Thẩm Bảo Ý, không biết sau này Thẩm Bảo Ý biết chuyện, sắc mặt sẽ biến thành cái dạng gì đây?

Trương tổng vừa lấy đi động ra vừa an ủi anh: “Chỉ là chuyện nhỏ, cậu không phải là người ở đây, mấy thứ sẽ không rảnh bằng tôi, hơn nữa bây giờ là cuối năm, dân bản xứ ở đây không giết dây thì sẽ không ảnh hưởng đến mặt mũi của cậu đâu”

Đàm Đình cũng tràn đầy đồng cảm, Trương tổng nghĩ tới hướng giải quyết giống như Thẩm Lương Thần đã đưa ra, còn kèm theo người hỗ trợ chuyển tuyến trung gian

Trương tổng cầm điện thoại ngoài liên hệ với đối phương, Thẩm Lương Thần rót cho mình một li trà, một bộ bộ dáng nhàn nhã. Đàm Đình khinh bỉ mắng: “Gián thương.”

Thẩm Lương Thần uống ngụm trà, lạnh lạnh nhìn cô một cái, “Em nói anh?”

“Chẳng lẽ là tôi?”

Nhìn vẻ mặt đũa cọt của cô, Thẩm Lương Thần vẫn gật gật đầu thừa nhận, “Quả thật, nói em thông minh, thật là vũ nhục hai từ này”

“...” Chẳng lẽ hai chữ này là lời ca ngợi sao?!

Thẩm Lương Thần hình như còn đang suy nghĩ cái gì, có chút xuất thần, Đàm Đình không kìm chế được hỏi: “Trương tổng này thoát nhìn rất thích chị của anh, đến lúc đó anh sẽ không nuốt lời chứ?”

Người này rõ rệt đang lợi dụng Trương tổng, cô thấy vẻ mặt Trương tổng nhiệt tình như vậy có chút không đành lòng

“Chuyện gì?” Thẩm Lương Thần quay đầu lại, rất nhanh tinh táo lại, “Em nói chuyện ăn cơm?”

Đàm Đình gật gù đầu, cô không nghĩ Thẩm Bảo Ý sẽ cùng vị Trương tổng này ăn cơm, nhưng cô cảm thấy vị Trương tổng này tuy vậy mà xứng Thẩm Bảo Ý, nhưng rõ ràng là không hợp nhau. Nội tâm của Thẩm Bảo Ý còn cách xa vị Trương tổng này vài con phố.

Thẩm Lương Thần hơi hơi nhếch nhếch môi, “Như thế nào, cá nhân anh phi thường chờ mong bữa ăn đó, nhất định sẽ không nuốt lời.”

Đàm Đình nhìn nụ cười kia của anh thì nhìn không được rung mình một cái, Thẩm Lương Thần bây giờ rất khác trước kia, khi cười đều để lộ ra một cổ hàn ý nồng đậm

.....

Sự việc thuận lợi hay không, còn phải chờ tin tức từ cháu vị Trương tổng kia nữa, mà Thẩm Lương Thần tựa hồ đã nắm chắc phần thắng. Lúc trở về thoát nhìn tâm tình anh rất tốt, tuy rằng vẫn nhần mặt như trước, nhưng Đàm Đình có thể cảm giác được. Quả nhiên xe chạy được một đoạn, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên nói với cô: “Ngày mai sẽ là giao thừa, chúng ta sẽ không quay về.”

Đàm Đình ngoài ý muốn quay đầu, “Không phải có thể giải quyết chuyện ngay lập tức sao?”

Thẩm Lương Thần nói nghiêm trang, Phải chắc chắn 100% không có rủi ro”

Đàm Đình trầm mặc, thử thăm dò hỏi: “Vậy khu mộ của ba mẹ tôi—— “

“Không có anh phân phó, không ai dám động vào”

Nghe anh nói như vậy, lòng Đàm Đình cuối cùng cũng trầm xuống, thế trận trước kia hấn dồn cô vào, cô không khỏi tức giận cùng khổ sở. Thông qua chuyện này cô ngày càng hiểu con người Thẩm Lương Thần bây giờ, cũng càng hiểu thêm cô với anh quá chênh lệch nhau

Muốn thoát khỏi anh, so với nàng tượng tượng ngày càng khó khăn hơn nhiều

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng Đàm Đình liền bị Thẩm Lương Thần đánh thức, người nọ dùng thẻ phòng cô thật tự nhiên như thẻ của hắn. Đàm Đình trầm mặt lên án, “Tôi muốn trách cứ bọn họ, nhưng vì cái gì chuyện của anh thì riêng tư, còn của tôi thì không phải!”

Thẩm Lương Thần đã chờ xuất phát từ sớm, hôm nay anh ăn mặc thật tùy ý, áo phông kèm theo áo lông, cả người anh nhu hoà hơn trước. Anh vờ như không thấy biểu tình ai oán của cô, trực tiếp đi qua kéo rèm, “Nếu chậm, cho em đi bộ”

Đàm Đình biết Thẩm Lương Thần anh là cái người có thể làm ra chuyện vô si này, liền gờ ngón giữa với bóng lưng hắn

Giờ này bầu trời bên ngoài dù vẫn còn xanh thẫm, nhưng vẫn rất sáng sủa, bóng dáng của cô đều bị phản chiếu bởi ánh sáng qua cái cửa sổ sát đất, bao gồm cả hình ảnh cô gờ đầu múa may sau lưng anh

Thẩm Lương Thần trầm mặt quay đầu lại, Đàm Đình lập tức đem gối đầu ôm vào trong ngực.

“Ba...” Anh chưa kịp hô con số còn lại, Đàm Đình đã chạy thật nhanh vào phòng tắm

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tết Âm Lịch

Xe chạy đường núi, trời chưa sáng hẳn, xung quanh đều đen như mực, lặng ngắt như tờ. Đàm Đình nhìn ngoài cửa sổ, ánh đèn quốc lộ như kéo dài vô tận, dường như không có điểm dừng

Cô nhìn không được hỏi người bên cạnh, “Đi đâu vậy?”

“Yên tâm, sẽ không đem em đi bán đâu”

Anh từ chối trả lời câu hỏi, Đàm Đình cũng lười đòi co với anh, dù sao người này đã không muốn nói rồi thì hỏi cũng vô dụng

Đường đi rất khó khăn, đường núi dốc đứng gấp ghe, về mặt Thẩm Lương Thần nghiêm túc, phải lái cực kì cẩn thận, Đàm Đình dần dần cũng không muốn nói gì, lời nói trong bụng đều nghẹn ở cổ họng. Lái xe hơn một giờ, núi non trùng điệp, có ánh nắng chiếu xuyên qua những tán lá cây trong rừng, sương mù bao phủ khắp nơi, trên đỉnh những dãy núi đầy những mảng tuyết trắng xoá, khung cảnh vô cùng hùng vĩ nhưng vậy nhưng chẳng ai có tâm trạng quan tâm

Đi xuyên qua một đường hầm rất dài, rốt cuộc bọn họ cũng thấy một toán xe tải dài đang đỗ ở bên đường, một cánh đàn ông mặc áo măng tô đang đứng đó dựa gối, trong đó có vị Trương tổng kia là nổi bật nhất

Thẩm Lương Thần vừa đỗ xe, vị kia Trương tổng kia đã chủ động đi tới. Ông cười cười chào hỏi với Đàm Đình, liền bắt đầu nói chuyện chính với Thẩm Lương Thần, “Đã chuẩn bị xong, sẽ xuất phát ngay, cậu có muốn nhìn xem một tí không?”

“Cách làm việc của ông làm tôi rất yên tâm.” Thẩm Lương Thần cười, từ trong đáy lòng nói một câu, “Lần này thật sự cảm ơn ông.”

Trương tổng là một người vô cùng thú vị, lớn tuổi rồi còn cười rộ lên một cách xấu hổ, “Giúp đỡ chút đỉnh mà thôi, giữa bạn bè không phải nên như vậy sao? Cậu giúp tôi, tôi cũng giúp cậu một chút, ai mà chả có khó khăn.”

Đàm Đình nhìn ông lộ ra vẻ mặt thật thà, trong lòng không khỏi thở dài, vị Trương tổng này thật đúng là một người rất tốt. Thẩm Lương Thần thấy cô xuất thần nhìn chằm chằm Trương tổng, ánh mắt sắc bén quét tới, âm điệu hạ thấp vài phần, “Ngăn người cái gì?”

Trương tổng đã đi qua nói chuyện với cháu của mình, mặt Đàm Đình liền lộ ra vài phần khinh miệt nói với anh: “Chỉ là có chút cảm động thôi, cũng là thương nhân nhưng sao lại khác nhau như vậy? Có người lợi ích là trên hết, có người lại thành tâm giúp đỡ vì tình cảm. Đáng tiếc thật, những tâm ý kia đều tặng cho một tên gian xảo...” Đối với chuyện này trong lòng Đàm Đình rất khinh thường Thẩm Lương Thần, chung quy chuyện quan tâm về danh dự của Thịnh Thế đều là giả dối! Anh chỉ là thông qua chuyện này để chứng tỏ năng lực của mình mà thôi, vừa muốn chứng minh cho Thẩm Trạch Nghiệp xem, vừa tính toán làm cho Thẩm Bảo Ý xấu hổ.

Nói tới đây cũng không có gì đáng trách, mà hôm nay khi cô thấy tình hình giao thông, trong lòng liền rất không thoải mái. Vì miếng ăn, đám người vận chuyển này bất chấp mọi hiểm nguy, nếu như một trong những chiếc xe này gặp rủi ro thì sao bây giờ?

Đêm nay chính đêm giao thừa, bọn họ phải nên ở nhà với vợ con và cha mẹ mới đúng

.....edited by Khuynh Lâu.....

Thẩm Lương Thần đương nhiên biết Đàm Đình đang khinh bỉ mình, nhưng kì lạ là anh không so đo với cô, ánh mắt u trầm nhìn cô một cái thì quay đi

Đàm Đình vốn đang chuẩn bị sức lực để cãi nhau với anh, đầu gối anh lại có loại phản ứng lãnh đạm này đâu? Nhất thời cô có cảm giác mình bị đánh một cái

Đoàn xe phía trước đã chất đủ hàng hoá, Thẩm Lương Thần cùng người phụ trách bàn bạc một hồi, tất cả đám tài xế đều lên xe mở khoá chuẩn bị xuất phát.

Trải qua một đêm, tuyết trên đường tan đi một chút, như so với trước thập phần nguy hiểm hơn, con đường bây giờ trở nên đặc biệt khúc khuỷu. Đoạn đường phía trước chật chội trơn ướt, kéo dài một đường đến tận dãy núi bên kia, bên đó có nguy hiểm gì hay không chẳng ai biết rõ

Trong lòng Đàm Đình có chút bất an, đứng tại chỗ khăn trương nhìn bọn họ, vừa lúc Thẩm Lương Thần cũng đang chậm rãi đi tới. Anh lên xe rồi mở khoá, hơi nhú mồm nói với cô: “Lên xe.”

Đàm Đình không nghĩ tới, Thẩm Lương Thần không đem xe rời đi, ngược lại còn lái xe đi theo đoàn xe trung chuyển. Cô ngoài ý muốn ngẩng người vài giây, “Anh —— “

“Anh nên cao hứng vì làm cho em giật mình mới đúng, em vẫn nghĩ anh là tên cầm – thú lạnh lùng như vậy à” Anh cười lạnh lùng, ánh mắt lạnh như lưỡi dao

Đàm Đình mím môi không lên tiếng nữa, quyết định này của Thẩm Lương Thần làm cô có chút ngoài ý muốn, cô còn cho rằng người này đã lãnh khốc đến tận xương tủy

.....

Đoàn xe đi với một tốc độ thông thả, giữa núi rừng hoang vu, ánh mặt trời toả sáng làm cho tuyết đọng trên đường tan dần, cho nên mọi người đều đặc biệt cẩn thận. Đàm Đình này giờ không nói chuyện với Thẩm Lương Thần, sắc mặt người nam nhân rất khó nhìn, hình như là đang mất hứng, bộ dáng cô ngược lại thân nhiên như không có gì, chỉ nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ

Hai bên đường có rất nhiều cây tùng, có thể nhìn thấy hai ba chú sóc con chạy lui chạy tới trên đường, cảnh này chẳng thể ngắm lúc ở Thanh Châu, Đàm Đình vui sướng lấy điện thoại di động ra chụp mấy tấm ảnh.

“Răng rắc” có tiếng vang lên, cô cảm giác nhiệt độ bên trong xe ngày càng thấp hơn, cô quay đầu nhìn người đang lái xe đang hé hé môi, hình như có sinh khí hơn khi nãy. Anh mở miệng nói với giọng lạnh băng, “Còn có tâm tình chụp ảnh, không sợ xe lao xuống vực à?” Cô cất điện thoại xong, trộm không thay đổi trả lời anh, “Không sao, anh sẽ không bao giờ để cho bản thân anh gặp chuyện không may, cho nên tôi một chút cũng không lo lắng.” Nói xong còn miễn phí tặng kèm thêm một nụ cười

Thẩm Lương Thần “Hừ” một tiếng không nói gì nữa, sắc mặt so với khi nãy càng thui hon

Nhớ tới lúc trước anh luôn làm cho cô khó chịu, bây giờ Đàm Đình cũng bắt chước làm cho anh khó chịu

Không khí xấu hổ quỷ dị này kéo dài cả ngày, sắc trời cực kì âm đạm, họ quyết định dừng ở một khách sạn ven đường để ăn no một trận. Lúc này TV bắt đầu chiếu “Tiệc tối liên hoan cho Tết Âm Lịch”, rồi chiếu cảnh các bàn cơm tất niên của các nhà, Đàm Đình nhìn chỉ cảm thấy thật khó tin, vài ngày trước cô còn hên ăn cơm tết với Trình Quý Thanh... Nay lại cùng một đám người không quen biết ngồi chung bàn ăn lẩu.

Điện thoại của Trình Quý Thanh vẫn chưa gọi được, nhưng bây giờ Đàm Đình không còn lo lắng nữa, bởi vì hôm qua Thẩm Lương Thần cuối cùng cũng có lương tâm nói cho cô biết, anh ta quay về Mi thăm cha mẹ. Tuy rằng không biết giữa họ phát sinh chuyện gì, nhưng cô biết anh ta an toàn là được rồi

Cô vuốt ve di động, cuối cùng vẫn chúc tết Trình Quý Thanh qua blog, cô không có nhiều bạn, tính đi tính lại chỉ có mấy người đó là bạn thôi

Thẩm Lương Thần ngồi bên cạnh cô, qua sát toàn bộ hành động của cô, khoe môi cong cong biểu lộ sự căng thẳng

Đàm Đình không ngờ mình vừa mới nhấn một cái thì đã có tin nhắn hồi âm, một dãy số nước ngoài gọi tới, không cần đoán cũng biết là ai, cầm di động đứng lên, Thẩm Lương Thần ngồi bên âm u nhìn chăm chăm cô, ánh mắt kia hận không thể đánh bay cái điện thoại trong tay cô

Đàm Đình nói “Xin lỗi” với những người trong bàn rồi đi ra ngoài, dù sao ở đây có nhiều người, Thẩm Lương Thần sẽ không làm khó cô

“Chắc là bạn trai gọi rồi. Thẩm tổng không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, tặng ca vào dịp tết âm lịch cậu nên tìm một trợ lý nam nha, người ta là con gái nên bất tiện lắm” Trương tổng cười trêu ghẹo, không phát hiện thần sắc Thẩm Lương Thần cực kì khó coi

Thẩm Lương Thần uống ngụm trà, rồi mới bật cười, “Cô ấy đâu có bạn trai gì đâu”

Trương tổng bắt đầu ngửi được mùi vị kì quái, thần bí hề hề lại gần hỏi: “Cậu trong chuyện gì cũng rõ ràng rành mạch mà. À, tôi nhớ rõ trước đây cậu không bao giờ dùng chọn một cô gái làm thư kí!”

Lời nói này làm mọi người ở đây nhìn anh mập mờ, Thẩm Lương Thần cũng không giải thích nhiều, chỉ ý vị thâm trường nói: “Cô ấy là bạn từ nhỏ cùng lớn lên với tôi, tôi rất yên tâm giao việc cho cô ấy”

“Nguyên lai là thanh mai trúc mã à ——” Trương tổng hiểu ý cười, “Vậy phải nắm bắt cơ hội, nói thế nào đi nữa, gần quan được ban lộc, cô ấy lớn lên xinh đẹp như vậy, chắc là rất nhiều người theo đuổi nha”

Thẩm Lương Thần nhìn xuyên qua cửa kính trong sân, Đàm Đình đứng ở đó đang nghe điện thoại, khoe miệng mang theo ý cười, vẻ mặt này lúc cô ở gần anh anh chưa bao giờ thấy qua

Anh nhú nhú mày, trong đầu lại bắt đầu hiện lên những hồi ức không vui, biểu tình thêm ủ dột

“Xem xem, chắc là cô ấy có rất nhiều người theo đuổi rồi!” Trương tổng nhìn sắc mặt anh liền đoán được một hai ngay, cười ha ha, “Người nọ tám đời nhà hán đã làm cái gì khiến cho cậu canh cánh trong lòng giữ vậy? Nhìn mặt đều đen hết cả kìa.”

Thẩm Lương Thần căng thẳng để tay lên bàn, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ không quan tâm, “Đừng nói bừa, con gái da mặt mỏng, cô ấy quay lại nghe thấy khóc bây giờ.”

.....

Ngay lúc này ở trong sân, thanh âm Trình Quý Thanh từ trong sóng điện thoại truyền qua rõ ràng, trầm thấp dễ nghe, “Xin lỗi, muộn như vậy mới gọi cho em”

“Không có việc gì, anh... Có phải là gặp chuyện gì rồi không?” Đàm Đình muốn hỏi có phải Thẩm Lương Thần đã làm cái gì rồi không, bằng không tại sao Trình Quý Thanh đang yên đang đẹp tự nhiên về Mỹ, như hỏi như vậy hình như không thích hợp lắm

Trình Quý Thanh quả nhiên là không muốn trả lời, anh trầm ngâm một lát, chỉ hàm hồ nói: “Có một số chuyện phiền phức, nhưng đã giải quyết được rồi.”

“Giải quyết được thì tốt” Đàm Đình cười, cảm thấy bây giờ không biết nói gì, vì thế chủ động nói tiếp, “Tết âm lịch vui vẻ”

“Em cũng tết âm lịch vui vẻ nhé.” Không biết có phải là cách nhau qua điện thoại hay không, giọng của anh hôm nay đặc biệt ôn nhu, khác nhau một trời một vực với vị tổng biên tập chỉ biến áp bức cô

Đàm Đình cảm thấy không khí lạ lạ, đầu óc trống rỗng cười ngượng ngùng, cố ý buông lỏng nói: “Lần đầu tiên tưởng được khoe khoang tài nghệ với anh, tiện thể hỏi lộ vị tổng biên tập của chúng ta, xem ra là không thành rồi.”

Trình Quý Thanh thế nhưng cười nói, “Lần sau anh về nhất định sẽ có cơ hội”

“Vâng” Đàm Đình hàm hồ trả lời một câu, có cơ hội hay không đã không phải do cô quyết định nữa, cô không muốn liên lụy tới Trình Quý Thanh.

Hai người trầm mặc, Đàm Đình nhìn thấy vị Trương tổng kia đã đứng ở cửa vẫy vẫy mình, vì thế đành nói với bên kia đầu dây: “Vậy tôi cúp máy trước nhé tổng biên”

Trình Quý Thanh sau một lát mới đồng ý, trước khi cô cúp máy bỗng nhiên nói: “Thật ra đây không phải là lần đầu cô bé, đây là lần thứ hai rồi, lần thứ hai anh thất hứa, xin lỗi em”

“Hà?” Đàm Đình còn chưa định thần, đầu dây bên kia đã cúp máy

Cô sững sờ tại chỗ, cố gắng nhớ lại cũng không nhớ được trước đây hai người họ đã hứa với nhau cái gì, chẳng lẽ tổng biên tập thật sự gặp phải chuyện rắc rối khó giải quyết, bằng không tại sao lại nói chuyện không có logic gì hết trơn vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vết Sẹo Còn Chưa Khỏi Hẳn

Đàm Đình vừa quay lại bàn ăn, những người ở đây hiểu chuyện không tiếp tục đề tài khi nãy nữa, cô vừa tốt nghiệp không bao lâu, vẫn còn rất ngây ngô chưa hiểu sự đời, mọi người lo rằng cô đa mặt mông sẽ khóc nhè mắt

Không khí ẩm cúng đêm âm lịch dần dần trở nên kì lạ, Trương tổng trò chuyện một tí thì liền kể về sự nghiệp của mình, trong lời nói tràn đầy xúc cảm, “Tôi nghèo đến nỗi trong túi áo lúc đó chỉ còn vài đồng, xe cũng không dám ngồi, mỗi ngày trong đầu chỉ suy nghĩ một chuyện duy nhất, tiền. Lúc ấy chả dám nghĩ đến chuyện gì cảm, chỉ cần có tiền, những thứ trước đây chê bỏ tôi đều lục lại đem về.”

Mọi người trong bàn im lặng như tờ, chỉ còn nỗi lẫu nóng hổi đang sôi ầm ầm toả khói trắng nghi ngút

Đàm Đình nghe được thì thất thần, cô ở tuổi này chưa bao giờ trải qua khó khăn gian khổ như vậy, nhưng mấy ngày này ở một mình cô cũng hiểu được đời sống sinh hoạt của cô khổn khó thế nào

Trương tổng nói xong lại trầm thấp cười một tiếng, “Bây giờ có tiền rồi, nhưng có một số thứ bây giờ tôi mới biết là không thể mua được bằng tiền, chẳng hạn như tình cảm.”

“Ý của ông là, có phải là lúc trước...”

Có người trêu chọc ông, Trương tổng cũng thành thật thừa nhận, “Lúc trước có một cô gái tôi rất thích, người ta đối với tôi cũng thật lòng thật dạ, không ngại tôi nghèo khó bần hàn. Mà lúc ấy tôi nào biết, tương cô ấy thích tôi sẽ không bỏ tôi đi, nên không bao giờ để ý đến tâm trạng của cô ấy”

Đàm Đình có chút xúc động, khẽ giọng nói tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Cô ấy cưới người khác, con của cô ấy bây giờ đã được sáu bảy tuổi” Trương tổng cười ha hả cúi đầu uống một ngụm nước, không biết trong lời nói đó của mình có bao nhiêu chua xót

Hồi lâu ông mới thở dài một hơi nói: “Có một vài thứ, nếu như cô có cả thế giới cũng không bao giờ đổi lấy được, tình cảm chính là thứ như vậy, không mất đi thì sẽ không biết cái gì là quan trọng với mình nhất”

Đàm Đình không nói thêm, lặng lẽ cúi đầu ăn. Đạo lý này mỗi người đều hiểu, ai cũng sẽ phạm sai lầm, cuộc đời con người kì diệu như vậy đấy

Vừa liếc nhìn Thẩm Lương Thần thì thấy gương mặt anh có chút đăm chiêu, anh nhếch nhếch môi cười, hiếm lắm mới mở miệng cho ý kiến, “Nên một khi đã biết được cái gì quan trọng nhất rồi, thì sẽ dùng trăm phương nghìn kế để giữ nó lại bên mình, sẽ không bao giờ để bản thân có cơ hội hối hận phải không.” Trương tổng giật mình, không khỏi cười to, “Đúng đúng, đúng là nam nhi, nói chung phải thật quyết đoán, ai cũng phải kết hôn rồi sinh con mà... Nhưng nói đến cùng tôi vẫn là người xứng đáng nhất ấy chứ.”

Không khí liền bị ông làm cho sôi động hẳn lên, một đám đàn ông cười vang khanh khách. Không biết có phải là ảo giác hay không, Đàm Đình luôn cảm thấy lúc Thẩm Lương Thần nói câu kia ánh mắt anh dường như có ý xẹt qua người mình, nhưng cô hoàn toàn không suy tưởng đó là lời nói dành cho cô

Nói tới đây, đời này người duy nhất Thẩm Lương Thần sợ mất đi chỉ có mình Lê An Ni mà thôi. Cô vẫn còn nhớ dáng vẻ thất hồn lạc phách của anh trong trận hoà hoãn năm đó, nếu như không yêu thật lòng, làm sao phải để ý đến như vậy?

Nói chung mối tình đầu của cô đã có người yêu nên cô không thể làm làm anh yêu cô, khó trách cô ở bên cạnh anh lâu như vậy, vẫn thất bại thảm hại. May mắn hiện tại bây giờ cô đã hiểu chuyện, nếu không cô sẽ ngu xuẩn trong bao lâu nữa?

.....edited by Khuyh Lâu.....

Giữa trưa mùng một, đoàn xe rút cuộc cùng đến nơi đúng hẹn, do có Thẩm Lương Thần theo sau, nên các thương nhân đối tác tiếp đãi anh rất tốt. So với ngày hôm qua lời ngắn gọn, thần sắc nghiêm nghị, hôm nay mặt mày ông thoạt nhìn rất hơn hớn, “Thẩm tổng thật tận tình làm ông Lưu tôi đây rất khâm phục, đúng là hậu sinh khả ư.”

(Hậu sinh khả ư: thế hệ sau tài giỏi hơn thế hệ trước)

“Có gì đâu, đây là việc thôi phải làm, tôi phải cảm ơn Lưu tổng đã chấp nhận tin tưởng chúng tôi.”

Người họ Lưu kia càng thêm khiêm tốn cười với anh, “Có người như cậu phụ trách, tôi có thể tin tưởng Thịnh Thế hơn rồi”

Lại là kiểu a dua nịnh nọt cũ rích, Đàm Đình nghe được thì khoe miệng run rẩy, ngược lại là Trương tổng nói với cô: “Thẩm tổng rất thủ đoạn, chẳng màng ở trong tình cảnh độc địa cũng có thể tung ra cú đòn tuyệt mĩ, tôi phải học tập cậu ta một chút rồi”

Đàm Đình nghe được thì trong lòng cả kinh, nguyên là vị Trương tổng này cũng biết Thẩm Lương Thần đang lợi dụng ông

Trương tổng nhìn cô biểu tình ngạc nhiên, không khỏi mỉm cười nói: “Business is business, Thẩm tổng có dã tâm cũng có thủ đoạn, có thể học được từ cậu ấy một ít thứ đấy chứ”

Đàm Đình mắt nhìn Thẩm Lương Thần đứng cách đó không xa, biểu tình nhất thời có chút phức tạp.

“Nếu anh đã có giao hàng đúng hạn, vì sao còn gọi cho bọn họ xin kéo dài thời gian giao hàng?” Lúc trở về Đàm Đình nhin không được hỏi Thẩm Lương Thần, trước đó cô nghĩ anh chỉ phòng trừ chuyện lỡ không may xảy ra, nhưng bây giờ hình như chuyện không phải như cô tưởng

Thẩm Lương Thần hơi làm trầm ngâm nói: “Rất đơn giản, nếu như không có cuộc điện thoại hôm qua, hôm nay anh giao hàng đúng hạn, công của anh cùng anh vị nhân viên kia sẽ trở thành công cốc. Mà bây giờ em cũng thấy được, chúng ta gây dựng lợi nhuận bằng cách làm chơi ăn được, Lưu tổng sẽ tiếp tục hợp tác với Thịnh Thế, hơn nữa sẽ trả giá cao cho đơn hàng của chúng ta” Anh ta quá thủ đoạn đi? Đàm Đình trong thâm tâm lặng lẽ rùng mình một cái, so với Thẩm Lương Thần, cô quả thực kém không chỉ có một nửa, hơn nữa cô càng nhìn Thẩm Lương Thần trước mặt, càng cảm thấy run sợ, giống như trước kia cô chưa bao giờ một lần nhìn rõ nội tâm hắn

Thẩm Lương Thần thấy sắc mặt cô khó coi, nhíu nhíu mày: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Đàm Đình quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu bỗng nhiên lóe lên một ý niệm đáng sợ —— nếu bây giờ cô không đủ năng lực thoát khỏi Thẩm Lương Thần, không bằng bây giờ học tập vài thứ trên người của anh để đủ lòng đủ cánh, sau đó sẽ...

Nhưng ý niệm này chỉ chợt lóe qua trong đầu cô, cô nghi ngờ chính mình có phải là do ở chung với Thẩm Lương Thần lâu quá nên bắt đầu trở nên đáng sợ hay không

Thấy trên mặt cô trắng xanh luân phiên, Thẩm Lương Thần rốt cuộc không kềm chế được mở miệng hỏi, “Có phải Trình Quý Thanh nói gì với em không?”

“Hả?” Đàm Đình chưa phục hồi lại tinh thần, biểu tình có chút hoảng hốt, sau một lúc lâu mới lắc đầu, “Không có.”

Sau đó cô liền cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, Thẩm Lương Thần sao lại hỏi như vậy? Hình như rất sợ Trình Quý Thanh sẽ nói gì đó với cô? Thẩm Lương Thần hình như không tin lời của cô, mi tâm nhíu chặt, mà biểu tình của anh như vậy càng chứng minh suy đoán của Đàm Đình là đúng

Đàm Đình im lặng thanh sắc cười cười, có chút che dấu, “Tôi không sợ anh lấy mảnh đất kia uy hiếp tôi hay sao? Tôi đâu có gan lừa anh.”

Lời làm cho khoe môi Thẩm Lương Thần mím lại, anh hung hăng nhìn cô một cái, ngược lại khoe môi hơi giương lên, “Biết thì tốt. Hai ngày nay biểu hiện của em không tệ, tiếp tục như vậy đi.”

Đàm Đình sắc mặt trầm lại, im lặng

.....

Tuy rằng khổ cực một ngày một đêm, nhưng việc lần này không thể nghi ngờ được rằng thật sự Thẩm Lương Thần đã cho Thẩm Bảo Ý xinh đẹp một cú đá ngoạn mục. Đang trên đường về điện thoại hân rung liên hồi, đầu tiên là Thẩm Trạch Nghiệp gọi đến, “Ba nghe nói, con đã xử lí xong, đúng là có phong thái của ba năm đó.”

Ba anh hiếm khi khen anh, Thẩm Lương Thần nghe được lời này lại không có cảm xúc gì, đôi mắt lạnh như băng

Thẩm Trạch Nghiệp còn nói: “Ba nói với Bảo Ý, năm sau ban cổ phần của nó sẽ thưởng cho con thật hậu. Nhìn xem chị của con đối xử với con tốt chưa, khi trước dù con có chút thành kiến với nó nhưng nó vẫn không phân biệt đối xử chút nào.”

“Vậy con phải cảm ơn chị đã ban cho con cơ hội lần này?” Thẩm Lương Thần mĩa mai nhếch môi cười, trông mắt tối đi, ngay cả người tài xế và cạnh Đàm Đình đều có thể cảm nhận được anh đang tuột cảm xúc

Thẩm Trạch Nghiệp hiển nhiên cũng cảm nhận được con mình mất hứng, dừng một chút mới nói: “Sao con vẫn luôn có thành kiến với chị như vậy, ngay cả năm đó trận hoà loạn kia con cũng —— “

Thẩm Lương Thần ánh mắt phút chốc thay đổi, khó chịu ngắt lời ông, “Không có việc gì con cúp đây.”

Đầu kia rốt cuộc truyền đến tiếng la giận dữ của Thẩm Trạch Nghiệp, “Tên nhóc này, thái độ gì đây?!” Sắc mặt Thẩm Lương Thần đã âm u đến độ mây đen dày đặc, có thể hô mưa gọi gió bất cứ lúc nào. Anh rõ ràng là đang khê cười, đáy mắt hiện lên một tia hàn ý mãnh liệt, “Đường núi tín hiệu không tốt, ba không phải gấp đến độ gọi con để kể rằng chị ấy đã thương em trai mình như thế nào chứ?”

Thốt ra lời này, làm cho Thẩm Trạch Nghiệp nửa ngày không biết nói cái gì cho phải, ông vừa tức vừa quát, “Được, ba nói xong chuyện chính rồi mới được cúp máy.”

“Vâng.” Thẩm Lương Thần cười cười, “Con còn tưởng rằng ba đã nói xong chuyện chính rồi từ sớm rồi.”

Thẩm Trạch Nghiệp thật sự bị thằng con làm cho tức chết, bình tĩnh một chút mới mở miệng, nói: “Con bé Đàm Đình kia có phải đang ở cùng con không?”

Câu này làm cho Đàm Đình không được tự nhiên rụt một cái, Thẩm Lương Thần lạnh lùng nói: “Ba hỏi làm gì?”

Thẩm Trạch Nghiệp không giận mà cười: “Con làm cái gì thì con biết rõ hơn ai hết mà, lần trước nói chuyện với con xong ba biết con sẽ nổi giận mà, dùng thủ đoạn này đem con bé trối bên người, sớm muộn gì con cũng sẽ hối hận.”

“Chuyện này không cần ba bận tâm”

“Cho rằng ba bận tâm con? Ba là lo lắng cho con bé kia lại chịu ủy khuất. Chuyện này của con mà để cho Lê gia biết, con có nghĩ con sẽ đẩy nó đến bước đường kia không?”

Đàm Đình chỉ có thể nghe được vài câu đứt quãng, không biết được Thẩm Trạch Nghiệp nói gì, nhưng chỉ biết là có liên quan đến cô, chỉ là sắc mặt người nam nhân bên cạnh càng ngày càng khó coi, điều này làm cho cô càng khẩn trương.

Quả nhiên Thẩm Lương Thần liền không nhịn được nói, “Con có chừng mực, như vậy đi”

Cách một sóng điện thoại nhưng Đàm Đình cũng có thể cảm giác được Thẩm Trạch Nghiệp đang vô cùng tức giận, “Vô liêm si, ba còn chưa nói xong! Đưa Đàm Đình về nhà ăn cơm, về phần con, có về thì về cùng nhau đi”

Hình như Thẩm Trạch Nghiệp bị tức chộc tức không nhẹ, vừa nói xong thì điện thoại vừa tắt, trong khoang xe càng thêm im lặng. Đàm Đình nhìn người bên cạnh tràn đầy lệ khí, nắm thật chặt ngón tay, thử dò xét nói: “Chú Thẩm nói gì với anh?”

Thẩm Lương Thần trầm mặt nhìn qua, bỗng nhiên cười cười, “Sao, mới hai ngày thì không tiếp tục làm bộ nữa à? Em chắc không cho rằng ông ta có thể giúp đỡ em đúng không?”

.....edited by Khuynh Lâu.....

Lúc đó chả ai nói gì, cả người Thẩm Lương Thần tràn đầy một cỗ khí âm trầm làm cho người ta sợ hãi, Đàm Đình nắm chặt nắm tay, móng tay gần như bám mạnh vào lòng bàn tay phần nòn

Chỉ nghe anh lại cười lạnh nói: “Bây giờ anh làm em khó chịu ngồi chịu đựng như vậy à?” Chưa gây khó dễ cho cô, chỉ là muốn cô yên tĩnh ngồi cạnh anh cũng không được?

“Đúng.” Đàm Đình cũng quay đầu nhìn anh, gượng cười không nổi, “Nếu như lúc trước lúc rời khỏi anh, tôi còn có thể ngẫu nhiên nhớ lại những hồi ức tốt đẹp, nhưng bây giờ một hồi ức tôi cũng không muốn.”

Thẩm Lương Thần bỗng dừng quay đầu nhìn cô, đáy mắt như là có lửa đang thiêu đốt, không nghĩ cô thản nhiên nói thẳng như vậy, gân xanh trên trán đều nổi lên, nhưng anh mím môi không nói nửa lời

Mòng một đầu năm trên núi gần như vắng bóng con người, Đàm Đình nói xong liền có chút sợ hãi, chộc giận Thẩm Lương Thần là bất lợi đối với cô, đều đã nhìn anh hai ngày, vì sao cũng chịu nhìn tiếp a?

Lòng ngực Thẩm Lương Thần kịch liệt đập phồng, không biết là do giận cô hay là giận ông Thẩm, may sao di động của anh lại vang lên, dây thần kinh Đàm Đình mới có thể thả lỏng đôi chút

Cô nhìn ngoài cửa sổ điều chỉnh hô hấp, bên tai truyền đến âm thanh ôn nhu bất ngờ của Thẩm Lương Thần, “Ừ?”

“Em vừa nghe ba nói, chúc mừng anh.” Bên kia có một giọng nữ truyền lại đây, mềm nhẹ nhàng “Chùng nào anh về?”

Đàm Đình dùng sức nhéo nhéo đầu ngón tay lạnh lẽo của mình, cố gắng không muốn nhìn không nghe. Mà Thẩm Lương Thần lại ngồi gần cô như vậy, từng chữ từng câu đều rõ ràng truyền vào tai cô, “Sao vậy, nhớ anh?”

Giọng điệu này nhẹ như lông vũ, xẹt qua trái tim sớm đã khô khốc của Đàm Đình làm nổi lên một tia ngọn sóng, mang theo một nỗi chua xót khó hình dung. Cô vẫn là con người trần tục, vết sẹo còn chưa khỏi hẳn, khó tránh khỏi con đau quay về

Lê An Ni đầu dây bên kia vẫn tĩnh tĩnh, mở miệng có chút thẹn thùng, lại có vài phần giận hờn thiếu nữa nói, “Em nói muốn đi với anh, mà anh không chịu.”

Trùng hợp vừa lúc xe mới đi qua đường hầm, Đàm Đình có thể thấy được ánh mắt Thẩm Lương Thần có ý cười, cặp mắt đen nhìn trân trân cô, nhưng lời nói ôn nhu đó lại dành cho người khác. Anh gần từng chữ rõ ràng nói: “Sao anh có thể để em chịu khổ cùng anh được, bên này chán lắm”

“Thiệt không?” Lê An Ni hoài nghi nói, “Hình như tâm tình của anh rất tốt.”

Mắt Thẩm Lương Thần nhìn người bên cạnh, ý tứ hàm xúc không rõ nói: “Công chuyện rất thuận lợi, đương nhiên là anh vui rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Duy Nhất Không Phải Là Bởi Vì Yêu

Do trước đó đã từ chối lời mời của Thẩm Trạch Nghiệp đến Thẩm gia, cho nên lần này Đàm Đình khó có thể ngại ngùng nói “Không” tiếp, huống chi ông ấy đối xử rất tốt với cô, mòng một đầu năm đi chúc tết là một lễ nghi cơ bản

Cô mua quà đem qua biếu, Thẩm Lương Thần nhìn chế nhạo nói: “Em đối với ông ta tốt thật, nhìn người chỉ biết nhìn bề ngoài.”

Đàm Đình nghiêng người để đồ ở hàng ghế sau, rồi mới gật gật đầu trả lời anh: “Tôi trước gì nhìn người không thấu, thay vì tốn hao tâm trí suy nghĩ xem họ nghĩ gì, chỉ bằng nhìn bề ngoài thấy thoải mái là được”

Nha đầu này bây giờ mồm mép như rót mật, bất kể anh nói cái gì đều trả lời trôi chảy, mặt Thẩm Lương Thần mặt lạnh lùng không tiếp tục đòi co, lái tăng xe về biệt thự nhà họ Thẩm

Biệt thự nhà họ Thẩm này được mua từ ba năm trước, Thẩm Trạch Nghiệp và vợ ít khi ở nhà, cho nên bình thường chỉ có Thẩm Bảo Ý quán xuyên nhà cửa, vì thế cả biệt thự đều mang phong thái nữ tính, có thể nhìn ra được chủ nhân ngôi nhà này sủng ái con gái bao nhiêu

Đàm Đình đứng ở cửa hít một hơi thật sâu, định tự mình cầm hộp quà đi vào, ai ngờ Thẩm Lương Thần vừa đậu xe xong cũng đi tới đây

Đàm Đình nhú nhú mày nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, trong Thẩm gia quan hệ hai cha con họ không tốt, khi này cô tưởng Thẩm Lương Thần sẽ không theo cô về đây nên mới nói vậy, kỳ thật ở sâu trong lòng là do cô không muốn ở cùng một chỗ với anh

Thẩm Lương Thần thản nhiên liếc cô một cái, gờ tay bấm mặt mã, “Tuệ Tỳ đã về quê rồi, chẳng lẽ bây giờ em muốn anh về nhà ăn không khí sao?”

Vừa nghe đã biết đây là lí do lí trá, chẳng lẽ thiếu gia họ Thẩm như anh lại thiếu chỗ ăn cơm?

Vào trong, Thẩm Trạch Nghiệp nhìn thấy Đàm Đình thì rất vui vẻ, cười cười dịu dàng, lôi kéo tay cô vào trong, “Chú sắp ghen chết rồi, cháu đến thì tốt rồi, cùng chú Thẩm đánh vài ván cờ nhé?”

Ông thêm nhìn Thẩm Lương Thần, ngược lại Thẩm Bảo Ý đứng sau ông nhiệt tình nói chuyện cùng em trai, “Giải quyết vấn đề ở Trần Huyền rất kịp thời, đột hàng đó Lưu tổng cũng muốn quyên tặng cho thị trấn, nếu như xảy ra chuyện thật sự, danh tiếng Thịnh Thế đi tong luôn. Nhưng trái lại, em đã lập công lớn cho Thịnh Thế rồi.”

Thẩm Bảo Ý cười vỗ vỗ vai anh, bộ dáng thành thật, “Đến lúc đó chị sẽ đề nghị ban giám đốc khen thưởng cho em.” Thẩm Lương Thần nhìn hai người kia đang cách đó không xa, Thẩm Trạch Nghiệp mặc dù đang nói chuyện với Đàm Đình, nhưng vẫn đang chú ý chuyện ở đây, nghe Thẩm Bảo Ý nói xong thì ông rất hài lòng, vừa chạm mắt anh ông liền nói: “Xem đi, chị con tốt với con như vậy, trước giờ con vẫn luôn hiểu lầm chị đấy thôi!”

Khoé miệng Thẩm Lương Thần hơi hơi nhếch lên, bỗng nhiên nói với Thẩm Bảo Ý: “Chỉ là khen ngợi thôi, em còn tưởng rằng có một phần thưởng đi kèm cơ”

Biểu tình Thẩm Bảo Ý chớp mắt trở nên xấu hổ, rất nhanh khôi phục như thường, “Đương nhiên, chuyện này chị cũng biết tự sắp xếp.”

“Vâng ——” Thẩm Lương Thần kéo một hơi dài, nheo mắt, “Chị biết em vẫn luôn hứng thú với bất động sản, vừa lúc năm nay Thịnh Thế có kế hoạch về lĩnh vực này, hay là giao cho em làm đi?”

Thẩm Bảo Ý không nghĩ rằng anh sẽ vội vàng đưa ra yêu cầu này, nếu bình thường cô sẽ nói anh không đủ thành khẩn, không có đủ kinh nghiệm xã hội và qua loa tắc trách, nhưng trước mắt bây giờ họ đang đánh một trận chiến ác liệt như vậy mà.

Quả nhiên Thẩm Trạch Nghiệp trước đây không quan tâm đến công việc cũng mở miệng, bộ dáng không để ý, “Nhìn nó có cố gắng như vậy, cho nó thử sức chút đi.”

Bàn tay Thẩm Bảo Ý để trên đầu gối dùng sức nắm thật chặt, trên mặt lại cười nhạt nói: “Nếu ba đã nói vậy, thì để cho em chịu trách nhiệm vậy, ngàn vạn lần không được để chị thất vọng”

“Tất nhiên là không.” Thẩm Lương Thần nhìn nàng cô cười nhưng trong lòng không cười, đáy mắt chợt lóe lên ngoan ý.

Kế tiếp chị em bọn họ sẽ có một trận chiến phải đánh, Thẩm Bảo Ý ở ngoài mặt thì đáp ứng, nhưng sau lưng lại tính kế để Thẩm Lương Thần thất bại té nhào... Đàm Đình đứng bên cạnh nhìn được hiểu được rõ nhất, Thẩm Trạch Nghiệp cố tình vì cái gì đều biết rõ, có thể nghĩ được mùi vị thuốc súng nồng đậm

.....edited by Khuynh Lâu.....

Nói xong thì Thẩm Lương Thần liền lên lầu, Đàm Đình cùng ông Thẩm vào phòng chơi cờ, lúc này cô mới thấy mẹ của Thẩm Bảo Ý trên hành lang —— nữ chủ nhân chính thức của Thẩm gia, Phó Tuệ.

Phó Tuệ trông vẫn trẻ như ba năm trước, cũng có lẽ là do Đàm Đình ít khi thấy mặt bà, cho nên mỗi lần gặp đều cảm thấy bà vẫn trẻ như trước

Nhắc tới cũng lạ, cô cảm thấy bà có chút bài xích mình, nên khi đụng mặt trực tiếp như vậy, cô theo bản năng cúi đầu, ấp úng chào hỏi, “Chào cô ạ.”

Về mặt Phó Tuệ ôn hòa, đáy mắt vẫn mang theo ý cười nói chuyện với cô, “Đàm Đình à? Đã lâu không gặp a”.

Đàm Đình “vâng” một tiếng thì không biết nên nói cái gì, bộ dáng lúng túng đứng đó

Phó Tuệ cũng không tiếp tục nói chuyện với cô, chỉ oán trách Thẩm Trạch Nghiệp một câu: “Con nghiện cờ lại nổi lên à? Nghĩ sớm tí, thân thể Đàm Đình không tốt.”

“Biết rồi, anh tự biết suy xét mà.”

“Sợ anh lại bệnh hay quên” Phó Tuệ cười híp mắt nói xong muốn xuống lầu, nhưng vừa đi ngang qua Đàm Đình thì bỗng nhiên lại quay đầu nhìn cô nói, “Nếu chú Thẩm chơi cờ khuya quá, cháu có thể tới trò chuyện với cô, khi nhỏ cháu hay đi theo cô lắm mà.” Huyệt thái dương Đàm Đình giật giật vài cái, bỗng dưng ngẩng đầu nhìn đối phương một chút, mắt Phó Tuệ hơi cong, cô khó có thể bắt được cảm xúc của bà, làm cho tim cô tự nhiên hơi run rẩy.

Có một vài chuyện cô không thể nhớ ra, bởi vì những thứ kia không quan trọng gì, chỉ khi nào Phó Tuệ nhắc tới, Đàm Đình mới đột nhiên nhớ lại khi trước cô hay leo đèo theo bà, hơn nữa quan hệ của cô với bà Thẩm không tệ.

Nhưng hiện tại cảm giác sợ hãi của cô với bà là từ đâu đến? Cô cảm thấy một vài kí ức trong đầu cô đột nhiên bị xoá sạch, chỉ cần nghĩ tới, đầu óc sẽ bắt đầu loạn cả lên

Thẩm Bảo Ý đi theo sau, bỗng nhiên lên tiếng, “Sao vậy, nhìn sắc mặt em không tốt lắm, có phải không thoải mái ở đâu hay không?”

Câu này làm ánh mắt Thẩm Trạch Nghiệp cũng rơi trên người cô. Đàm Đình trừng thẳng hai mắt nhìn về phía trước, phía sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cô khăn trương ướt nước bọt một chút, chậm rãi lắc đầu, “Không sao, vừa rồi dạ dày bỗng nhiên có chút không thoải mái.”

.....

Như là có cái gì đó bỗng nhiên ủa về, cả ngày nay Đàm Đình đều cảm thấy rất đau đầu, cô không yên lòng, vài ván cờ thua rất thê thaem. Thẩm Trạch Nghiệp than thở nói: “Tiểu Nam, có phải cháu cố ý đùa cho chú Thẩm vui không? Trước giờ chỉ có mình cháu thắng chứ.”

Đàm Đình che giấu trả lời: “Vài năm nay không chơi, cháu xuống tay rồi.”

“Thôi, nên đi ăn cơm rồi.” Thẩm Trạch Nghiệp nhìn đồng hồ, bảo Thẩm Bảo Ý dọn bàn cờ

Đàm Đình nhìn không được nhẹ nhàng thở ra, ông Thẩm vừa đi rửa tay, liền thừa chỉ có cô và Thẩm Bảo Ý trong phòng. Thẩm Bảo Ý đem cờ trắng cất xong, có ý từ hỏi cô: “Em ssao lại nghĩ quẩn như vậy, quay về bên người Lương Thần? Nó với An Ni đã rõ ràng rồi mà”

Biết lời này Thẩm Bảo Ý nói không phải chỉ đơn giản là muốn tốt cho mình, Đàm Đình im lặng nhìn chăm chú cô ấy, cũng không phát biểu ý kiến gì

Khoé miệng Thẩm Bảo Ý mang một ý nghĩ không rõ, chậm rãi ngồi xuống, “Chị nói cho em hiểu, Lương Thần cũng không phải là yêu An Ni sâu đậm, nó với An Ni ở chung với nhau, thật ra là do cạnh tranh Thịnh Thế với chị. Em cũng biết ba của An Ni là ai.”

Trong phòng cực kì im lặng, có thể nghe được những tiếng động rất nhỏ, Đàm Đình nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp tinh xảo kia, không khỏi khẽ mỉm cười nói: “Phải không? Có liên quan gì tới em đâu?”

“Không liên quan?” ý cười trong mắt Thẩm Bảo Ý sâu hơn, “Chẳng lẽ em không phát hiện ra, Lương Thần đối xử với em rất khác sao? Em chỉ thua An Ni ở chỗ là em không có người ba nhiều tiền thôi”

“Vâng.” Đàm Đình thừa nhận gật gật đầu, gia thế Lê An Ni cô đương nhiên không sánh bằng.

Lúc này bộ dáng cô vẫn lãnh đạm trở mắt nhìn Thẩm Bảo Ý, cô ngừng một chút nói: “Biết rõ trong lòng nó vẫn còn có em, chẳng lẽ em không muốn cướp nó về? Đàm Đình, chị biết em trước giờ không phải người dễ dàng nhận thua.”

Nói đến đây Đàm Đình đại khái cũng hiểu được ý Thẩm Bảo Ý, cô ấy nói chuyện cũng có vài câu là thật lòng, ví dụ như khả năng Thẩm Lương Thần thật ự muốn mượn thế lực nhà Lê An Ni, cho nên bây giờ chị ta đang luống cuống, vì thế muốn lợi dụng cô để kích thích Thẩm Lương Thần?

Nhưng cô ta thật sự tính toán sai rồi, cô đối Thẩm Lương Thần có được tính là gì đâu, nếu là chuyện thật quan trọng, làm sao anh có thể lần lượt nói mấy lời nói làm đau lòng người khác, ở trước mặt cô ân ái với Lê An Ni? Người bình thường sao có thể làm những chuyện như vậy với người mình yêu?

Đàm Đình bị kế hoạch của chị ta làm cho tức cười, chị em bọn họ thật sự quá đáng sợ

Thấy phản ứng này của cô, biểu tình Thẩm Bảo Ý nháy mắt chìm xuống, “Em cười cái gì?”

“Xin lỗi, em nhìn không được.”

Đàm Đình khẽ thở dài một cái, điều chỉnh biểu tình của mình, cố trở nên nghiêm túc, “Em nghĩ em làm Thẩm tiểu thư thất vọng rồi, trước giờ Thẩm Lương Thần căn bản là không yêu em, nếu như thật sự yêu em, chị tìm đến em là mười phần sai rồi. Anh ấy vì chuyện gì đều có thể đánh đổi hết ngay cả tình yêu, chị nghĩ có cái gì có thể ảnh hưởng đến anh? Chị đánh giá em quá cao rồi.”

Thẩm Bảo Ý bị cô nói thế thì mặt trắng mặt xanh, biểu tình trông rất đẹp mắt, cuối cùng mới cười lạnh nói: “Thật không? Vậy nó tốn nhiều tâm tư như vậy buộc em bên cạnh nó làm gì?”

Chuyện ấy có thể giải thích rằng, chính anh cũng nói, có thể là do thói quen, cũng có thể là không thích cô ở cùng một chỗ với ti phú tương lai Trình Quý Thanh. Tóm lại là anh cho cô hàng trăm ngàn lý do, nhưng duy nhất không phải là bởi vì yêu.

Mà tại sao cả thế giới này đều tưởng là anh ấy lụy tình với cô vậy?

Thấy bộ dáng Đàm Đình không thông, Thẩm Bảo Ý cất xong con cờ cuối cùng, chậm rãi ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô, ngoan cố cắn môi một cái, “Được rồi, nếu em tin cảm giác của mình, thì chị cố một số việc quan trọng muốn nói với em. Đàm Đình, em đã bị Lương Thần lừa từ lâu rồi —— “

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mọi Sự Do Người

Lời nói Thẩm Bảo Ý còn chưa dứt, cánh cửa liền bị người nhẹ nhàng mở kêu lên, không đợi người bên trong lên tiếng trả lời, Thẩm Lương Thần đã nghiêng người tiến vào, không nhận được nói: "Ăn cơm."

Anh xuất hiện lúc này, dường như liền chứng minh lời nói mơ hồ của Thẩm Bảo Ý là đúng, Đàm Đình tình tường nhìn thấy trong mắt chị ta một ý cười không tốt lành gì.

Thấy Đàm Đình còn ngơ tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt kiên nhẫn trên mặt Thẩm Lương Thần càng hiện rõ, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, ngữ khí cũng không khách sáo, "Không nghe thấy lời anh nói?"

Tay Đàm Đình xuôi ở bên người dùng sức cầm chặt tay, vừa lúc Thẩm Trạch Nghiệp từ phòng vệ sinh đi ra, thấy bộ dáng này của anh liền hung hăng trừng mắt, "Con đây là đang nói chuyện với ai đó!"

Mắt Thẩm Lương Thần nhìn hướng Thẩm Bảo Ý, cũng không trả lời, nhưng cũng không định rời đi trước.

Thẩm Trạch Nghiệp không để ý tới anh, chỉ thân thiết đi qua kéo Đàm Đình ra khỏi cửa, ngoài miệng còn an ủi: "Không cần để ý tên nhóc chết tiệt đó, bình thường nó quen ồn ào cùng chú rồi, nó nói được câu nào tốt đẹp còn khó hơn cả trời nữa đấy."

Thấy Đàm Đình cúi đầu không lên tiếng như trước, Thẩm Trạch Nghiệp còn nói: "Yên tâm, cháu cứ ngồi bên cạnh chú, nó không dám hung hăng gì cháu đâu."

Nghe ông ôn hoà trấn an, Đàm Đình cuối cùng bật cười, "Không có gì đâu, cháu mới không sợ anh ấy."

"Thật sự?" Thẩm Trạch Nghiệp cười to, "Chú quên mất, khi còn nhỏ toàn là nó bị trêu chọc không à mà..."

Hai người kia dần dần đi xa, Thẩm Lương Thần giờ mới nâng tay ngăn cản Thẩm Bảo Ý đang đi theo phía sau. Thẩm Bảo Ý nao nao, lại rất nhanh phục hồi lại, ôm cánh tay nhìn lại anh "Sao vậy?"

"Không có gì." Thẩm Lương Thần nhếch nhếch môi, "Chỉ là muốn nhắc nhở chị, đừng lãng phí thời gian với cô ấy, chị biết rõ chuyện năm đó, nhớ tới nó không có lợi gì cho chị đâu."

Thẩm Bảo Ý bộ dáng một chút cũng không thêm để ý, thoải mái mà dựa vào cánh cửa, "Chị mà không lo lắng, dù sao Trình gia đã nhận định chỉ mình chị là con dâu rồi."

"Thật không?" Thẩm Lương Thần cười lạnh nhìn chị ta một cái.

Thẩm Bảo Ý biểu hiện càng thêm bất an, cô liền ngồi dậy, gần từng chữ nói: "Đừng nhìn Quý Thanh bây giờ hay đi theo nó rồi nói, sớm muộn gì cũng sẽ trở lại bên cạnh chị. Chị ngược lại là tương đối quan tâm em hơn, mỗi ngày nhìn bọn họ sớm chiều ở chung, em không ăn giấm chút nào sao?"

"Em điên rồi phải không?" Thẩm Lương Thần bình tĩnh phun ra một câu này, trong mắt không có chút nào gọn sóng.

Thẩm Bảo Ý bất động thanh sắc cười, cánh tay nhẹ nhàng khoát lên trên bả vai anh, "Em trai thân ái của chị, kỹ xảo biểu diễn của em còn chưa đủ tốt, em có quan tâm Đàm Đình hay không, đáp án này chị đã biết ba năm trước."

"Nguyên lai chị hiểu rõ em như vậy? So với em thì tự em có thể lý giải chính em được rồi." Thẩm Lương Thần chăm chọc nhìn chị một cái, chán ghét tránh sự đụng chạm của chị ta.

Thẩm Bảo Ý cũng không ngại, chỉ làm lui tiếp tục nói: "Có đôi khi giấu lại em cũng rất đáng thương. Cảm tình của em với nó, em không lừa được chính em, càng không lừa được toàn thể giới, lại cố tình lừa nó. Cũng không biết đây có nên tính là báo ứng hay không?"

Rốt cuộc khi nghe được một câu cuối cùng thì biểu tình Thẩm Lương Thần hơi gọn sóng, anh hung hăng nhìn Thẩm Bảo Ý, lại cười càng thêm thâm trầm, "Báo ứng? Em trước nay không tin hai chữ này, em chỉ biết, mọi – sự – do – người."

Anh quay người rời đi, sắc mặt Thẩm Bảo Ý cũng nháy mắt trở nên âm u, cô đứng tại chỗ hồi lâu mới cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại, rất nhanh sau đó liền lộ ra ý tứ hàm xúc không rõ cười nói, "Mọi sự do người, đích thật là như vậy, chúng ta nên mỗi mắt chờ xem sự việc nào"

.....edited by Khuynh Lâu.....

Bữa cơm sau đó nhạt như nước ốc, vài lần Đàm Đình không nghe rõ Thẩm Trạch Nghiệp nói gì, đáp phi sở vấn, náo loạn làm mọi người đều chê cười. Phó Tuệ như thường sẽ mở miệng giảng hoà, luôn luôn tạo nên không khí thoải mái "Đàm Đình vẫn còn dễ thương như hồi nhỏ, cô nhớ rõ trước đây cháu rất hài hước, cô nhớ ông bà Đàm mỗi lần nhắc đến cháu đều cười haha."

Đã lâu rồi, bỗng nhiên nhắc tới ba mẹ đã qua đời, sắc mặt Đàm Đình cũng khó coi. Mà Phó Tuệ giống như là không thấy được bộ dáng này của cô, lại tiếp tục gặng giữ nói, "Thật tiếc, người tốt như vậy."

Thẩm Trạch Nghiệp ho một tiếng, hiển nhiên là muốn nói sang chuyện khác, nào biết ông còn chưa kịp tiếp lời, Phó Tuệ còn nói: "Vừa nói tới, Đàm Đình hiện tại 22 tuổi rồi?"

"23." Đàm Đình trả lời.

Phó Tuệ cười gật đầu, "Cháu vẫn còn độc thân, cô với lão Thẩm cũng không yên lòng, nếu không cô giới thiệu cho cháu vài đối tượng nhé?"

Đây là ngày lễ tết không nên nói chuyện trước đây, Phó Tuệ vẫn không biết chuyện mấy bữa nay của Đàm Đình và Thẩm Lương Thần, quan hệ của cô cùng Thẩm Lương Thần chung quy rất vi diệu, cho nên bà rất ít quan việc tư Thẩm Lương Thần

Trừ Phó Tuệ thì một bàn đều trở nên xấu hổ, Đàm Đình tính toán cự tuyệt, nào biết Thẩm Trạch Nghiệp biết rõ nội tình cũng bỗng nhiên hòa theo gom góp náo nhiệt đến, "Được được, cháu thích ngoại hình gì, nói cho chú Thẩm, chú nhìn người chuẩn lắm nha."

Thẩm Lương Thần nghe lời này bỗng nhiên lạnh lùng cười, ngược mắt nhìn ông, "Ba?"

Sắc mặt Thẩm Trạch Nghiệp nhảy mắt trở nên trướng hồng, đương nhiên hiểu được con trai đang mượn chuyện châm chọc mình, lập tức nghiêm mặt nói: "Có đúng hay không không nói, ít nhất ba sẽ cho Tiểu Nam một chỗ dựa, một người biết nóng biết lạnh biết quan tâm chăm sóc."

Lời này vừa nghe đã biết là nói cho Thẩm Lương Thần nghe, ngụ ý chính là nói ông Thẩm không quen nhìn anh từ trước tới nay đối đãi như vậy với Đàm Đình, mà Thẩm Lương Thần bộ dạng nghe không hiểu, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Phó Tuệ tiếp tục nói với Đàm Đình: "Ba mẹ cháu không ở đây, chúng ta cũng là nhìn cháu trưởng thành, nếu thấy cháu có được một bến đỗ tốt, chúng ta cũng bớt bận tâm"

Cả bàn ai cũng ôm tâm tư, Thẩm Lương Thần dường như không có hứng xem kịch vui, Thẩm Bảo Ý vẫn hàm súc không rõ đánh giá anh, giống như tùy thời chờ mong anh lật bàn mà đi.

Đàm Đình tóm lại vẫn là nữ hài tử, da mặt mòng, rất nhanh sẽ không chịu nổi, đồ bưng hai má trả lời: "Chú Thẩm, cô Thẩm, cảm ơn ý tốt của mọi người, nhưng là bây giờ cháu vẫn không muốn những thứ này." "Vẫn là nói, em đã có người em thích?" Thẩm Bảo Ý liếc mắt nhìn em trai đối diện, chống cằm hỏi Đàm Đình, "Đồng nghiệp?"

Đàm Đình không biết dụng ý chị ta, lập tức lắc đầu.

Phó Tuệ lại hỏi: "Đó là ai, nói đi để cô với chú Thẩm thay cháu quan sát tên đó"

Mặt Đàm Đình càng ngày càng đỏ hồng lợi hại, "Thật sự không có mà, cháu bây giờ chỉ muốn làm việc thật tốt."

"Có sự nghiệp đương nhiên là tốt, nhưng cũng không thể chậm trễ chuyện nhân sinh đại sự. chú biết cháu ngại, cứ quyết định như vậy, chú thay cháu an bài."

Phó Tuệ đập bàn định ra, lần này xem ra ánh mắt Thẩm Bảo Ý cùng Thẩm Trạch Nghiệp đều đồng loạt nhìn mặt Thẩm Lương Thần

Thẩm Lương Thần cũng vừa xong một cách ngon lành, hợp thời buông bát đĩa, không biết là phát ra từ tấm lòng hay không mà còn là giả ý nói câu, "Bác gái nói rất đúng, em cũng không còn nhỏ, nên suy xét về vấn đề này."

Anh nói xong liền ra khỏi phòng ăn trước, hai tay bỏ vào túi bộ dáng tiêu sái bất kham, Đàm Đình mắt nhìn bóng lưng anh, nhin không được nhú nhú mày, cảm giác hơi khó chịu. Anh quả nhiên như lời anh nói, chỉ là không thích cô và anh rẽ tương lai ở cùng một chỗ, không phải là Trình Quý Thanh, ai anh đều không quan tâm

.....

Buổi tối Đàm Đình rút cuộc cũng trở về phòng trọ nhỏ của Diệp tử

Mới hai ngày không trở về, cô có cảm giác như đã trải qua mấy đời, trong bồn tắm nước nóng, thoải mái nằm trên giường chuẩn bị ngủ, đã mệt mỏi hai ngày, nằm xuống một cái thì không ngủ được

Trong đầu luôn hiện lên lời nói bị cắt đứt của Thẩm Bảo Ý, còn có Thẩm Lương Thần...

Cô cưỡng ép chính mình ngưng suy nghĩ, lật người, nhưng vẫn là không thể không được suy nghĩ lung tung, rốt cuộc là cái gì? Thẩm Bảo Ý nói Thẩm Lương Thần lừa cô rất lâu, liệu có chuyện gì để anh lừa cô lâu như vậy?

Y như cá tính Thẩm Bảo Ý, việc kia nhất định đối với chị ta mà nói có thể là có lợi.

Đàm Đình đang cân nhắc, di động đặt trên tủ đầu giường liên vang lên, là Diệp tử gọi. Từ lần trước cô ấy đi, hai người chỉ thỉnh thoảng blog cho nhau, bây giờ nghe được âm thanh của cô ấy, Đàm Đình cảm thấy thân thiết lạ thường

"Cậu có nhớ tớ không?" Diệp tử liền mở miệng

Đàm Đình không khỏi cười, "Ừ, nhớ cậu muốn chết."

"Đang tết phải kị lời nói nhảm, chết cái gì, điềm xấu."

Đàm Đình nhìn mình trong gương lớn đối diện đang cười, gãi cánh tay nói: "Sao đâu, ngủ không được à, vừa lúc cậu gọi ịchó tớ luôn."

Diệp Tử nói: "Không phải tớ sợ cậu cô đơn sao? Làm sao, tớ phá hư chuyện tốt của cậu?"

"Không có, tớ thì có chuyện gì tốt."

"Nói vậy, ta nhớ rõ lần trước đêm giao thừa muốn gọi chúc tết cậu, điện thoại cậu vẫn hiện đang bận, như thế nào cũng không gọi được, nói nhanh lên, cùng ai trò chuyện lâu như vậy?"

Khi Diệp Tử nói cái này, Đàm Đình mới nhớ tới, "Là tổng biên tập của tụi tớ."

Diệp Tử bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo, thanh âm đề cao vài độ, cực kỳ hưng phấn, "Có phải đại soái ca đưa cậu về hay không? Tớ đã nói anh ta có ý với cậu mà, nào có cấp trên nào đặc biệt đi chúc tết cấp dưới chứ."

Đàm Đình cũng không phản bác, từ lúc có lần Trình Quý Thanh đưa cô về nhà bị Diệp Tử gặp được thì Diệp Tử liền luôn nói với anh

Không phải đây sao, vừa nghe tên đối phương liền bắt đầu, "Tớ nói với cậu, tớ tìm bạn đi nghe ngóng, nguyên lai cha mẹ người tổng biên tập kia li dị, còn nhỏ liền theo ba đi Mỹ. Được, tớ còn phát hiện rất nhiều chuyện nhảm, anh ta học chung đại học với Thẩm Lương Thần, có phải trước đây cậu đã từng gặp anh ta hay không? Hoặc là anh ta còn đối với cậu nhất kiến chung tình?"

Đàm Đình vốn định không nghe cô ấy bịa chuyện, bỗng nhiên phảng phất nghe trong điện thoại có câu gì đó gõ mạnh cô một cái, tim đập chột nhanh, trong đầu có chút hoảng hốt gì đó bắt đầu loáng thoáng nhớ ra

Cô phút chốc liền ngồi dậy, khí tức không ổn hỏi: "Cậu vừa rồi, nói cái gì đó?"

"Nhất kiến chung tình?"

"Không phải, cả câu trước."

Diệp Tử thử dò xét nói: "Các cậu trước đây chưa gặp qua nhau? Tớ cũng là nói đùa thôi, chỉ là tớ xem tình báo thì thời gian rất vừa vặn, lúc đó cậu ở Mỹ, anh ta vừa vặn về trường diễn thuyết"

Lòng Đàm Đình trong nháy mắt chấn động hạ, cô nhìn trân trân cái sàn, rất lâu mới thì thào nói nhỏ một câu, "Không, Diệp Tử, tớ giống như, giống như thật sự đã gặp Trình Quý Thanh..."

Hơn nữa cô bỗng nhiên phát hiện, thực kì quái, kí ức của cô về lần lạc đường kia ở Mỹ, dường như có đoạn trở nên cực kỳ mơ hồ, mơ hồ đến nỗi rất nhiều thứ cô căn bản nghĩ không ra! Vừa nhớ liền đau đầu cực kì, này thật là quá kỳ quái

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Nghi Ngờ

"Ôi, hôm nay trời có gió lạ rồi, Đàm đại tiểu thư thế nhưng chủ động muốn gặp mặt chị đây." Thẩm Bảo Ý ngồi trong quán cà phê, lấy mắt kiếng xuống khi trước âm dương quái khí tới một câu như vậy.

Đàm Đình chỉ hơi hơi ngược mắt nhìn, "Chị ngày hôm qua cùng tôi nói những lời này, không phải là chờ tôi chủ động gặp chị?"

Thẩm Bảo Ý bĩu môi, "Vậy em bây giờ không sợ chị lừa em? Em không phải vẫn luôn cùng thằng nhóc kia cùng một giuộc sao?"

Đối với cá tính của Thẩm Bảo Ý, cực kì cẩn thận ở bên ngoài rất ít khi xưng hô như vậy với Thẩm Lương Thần, cho nên nhìn ra được chị ta giờ phút này kỳ thật đã lựa chọn tin tưởng mình, cho nên Đàm Đình cũng không giải thích nhiều, chỉ nói: "Chị chỉ muốn nói cho em biết, về phần tin hay không, là do em tự mình quyết định."

"Thật đúng là cô gái thông minh"

Thẩm Bảo Ý chống cằm, cười như không cười đánh giá cô, "Em vì cái gì bỗng nhiên liền muốn biết vậy? Có phải là do chính bản thân cũng đang nghĩ đến hay không? Chị đã sớm nói, ông trời làm sao có thể giúp nó mọi thứ, chung quy nó làm nhiều chuyện xấu như vậy."

Trong miệng chị ta "Nó", nghĩ đến nhất định là đang nói Thẩm Lương Thần? Mí mắt Đàm Đình hung hăng giật giật, trên mặt cũng không có biểu tình gì. Cô

biết Thẩm Bảo Ý không có khả năng hoàn toàn nói thật, nhất định chỉ biết nói những lời có lợi cho mình, nhưng cô muốn biết rõ ràng những chuyện kia thì chỉ có thể xuống tay áo trước với đối phương, ai bảo Trình Quý Thanh thần bí như vậy.

Dù sao cô đừng cả tin quá là được

Thẩm Bảo Ý thấy cô vẫn thận trọng, bĩu môi, son môi điểm lệ làm bật lên thần thái của chị ta, "Sự việc ba năm trước, em đã quên hoàn toàn? Trình Quý Thanh rốt cuộc là ai, em thật sự một chút cũng nhớ không nổi?"

Phảng phất lại nghe chuyện của mình, lại phảng phất nghe chuyện của người khác, trong đầu Đàm Đình vẫn một mảnh trống không, không nhớ ra một điều gì! Cô trở mắt lác lác đầu.

Thẩm Bảo Ý cười một tiếng, "Kỳ thật chị cũng rất không bằng lòng nói cho em biết, chung quy tình cảm của chị đối với Quý Thanh không phải giả, đương nhiên không nguyện ý nhìn thấy hai người nói lại chuyện cũ. Nhưng chị cũng là thật sự không quen nhìn anh ấy đối với em như vậy, rõ ràng lúc trước dùng nhiều thủ đoạn đoạt em từ Quý Thanh về bên người, kết quả bây giờ vì Lê An Ni lại vứt bỏ em..."

Chẳng sợ biết rõ Thẩm Bảo Ý bụng dạ khó lường, Đàm Đình vẫn bị lời nó chị ta làm cho chấn động, cô cùng Trình Quý Thanh? Làm sao có thể! Đừng nói cô đến nửa điểm ấn tượng đều không có, nếu thật sự cô cùng Trình Quý Thanh có cái gì mờ ám, anh như thế nào sẽ vẫn giả bộ như người bình thường không nói chuyện gì cho cô biết được?

Không đúng, Trình Quý Thanh cũng hình như cũng không hoàn toàn là không ám chỉ cho cô ——

Đầu Đàm Đình loạn hơn, như là có vô con sợi mơ hồ, càng kéo càng loạn, loạn đến mức cả người cô đều hồng bết

Thẩm Bảo Ý nhấp cà phê, quan sát sắc mặt cô, nói tiếp: "Chị thừa nhận chính mình làm như vậy là có chút hèn hạ, Thịnh Thế là chị một tay gây dựng nên, không những có công lao cũng có khổ lao. Nhưng em biết đấy, Lương Thần rất hận chị và mẹ, một khi Thịnh Thế về tay nó, chị và mẹ sẽ nhất định có ngày không dễ chịu. Chị cũng là không có lựa chọn khác."

Vì Thịnh Thế, chị ta chỉ có thể tiếp tục làm kẻ tiểu nhân.

Đàm Đình cũng không quan tâm nỗi khổ và cái có của chị ta chỉ là hai mắt đăm đăm nhìn chị ta chăm chăm, "Chị nói cho em biết chuyện này, không phải là muốn em hận Thẩm Lương Thần, tốt nhất là phải trả thù anh ấy làm cho anh ấy cùng Lê An Ni nhất phách lưỡng tán? Như vậy anh ấy sẽ không có thể lực bên ngoài để dựa vào, cũng không có khả năng tranh Thịnh Thế với chị."

(Nhất phách lưỡng tán: một đánh hai mất)

Tâm tư bị vạch trần, Thẩm Bảo Ý không chút cảm thấy xấu hổ, gật gật đầu thừa nhận nói: "Đúng, chị trước nay không giấu diếm mục đích của mình, cũng không phải là ích kỷ kiêu căng vì bản thân. Không giống nó, vì ích lợi cái gì đều có thể hi sinh, cũng cái gì cũng đều có thể thẳng tay thương tổn."

.....edited by Khuynh Lâu.....

"Chị biết em không hoàn toàn tin chị, dù sao em cũng sẽ tìm Quý Thanh chứng thực, cho nên chị không có khả năng lừa em. Em cùng Quý Thanh ở Mĩ quen nhau, sau này vẫn liên lạc, cuối cùng như thế nào lại đi cùng nhau chị cũng không rõ chuyện này lắm, nhưng chị chỉ biết chuyện này hình như làm cho Lương Thần rất không dễ chịu." Đàm Đình nay nghe Thẩm Bảo Ý kể lại hết thấy chuyện khi đó, như trước vẫn cảm thấy câu chuyện này với câu chuyện lúc trước chẳng khác gì nhau

Thẩm Bảo Ý cũng không để ý, tiếp tục chậm rãi nói: "Em cũng biết, hần em chị lòng háo thắng rất mạnh, bản thân đã quan tâm cái gì đó, dù chỉ là một món đồ chơi, một khi đã không muốn buông tay cho người khác thì không ai có thể đem đi. Lúc ấy khi phạm điều này, nó đã nhiều lần làm chuyện hại người"

Chị yta nói đến đây thì dừng một chút, nhấc lên mi mắt quan sát Đàm Đình, đột nhiên bật cười, "Về chuyện là những chuyện gì, chị cũng không dám nói."

Đàm Đình giật mình, bất khả tư nghị nhìn Thẩm Bảo Ý, chuyện mà chị ấy cũng không muốn nói ra, đến tột cùng là chuyện gì, lại có thể là cái gì mới được? Thẩm Bảo Ý dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đều tách cà phê trước mặt, ánh mắt thần nhiên dừng tại mép ly, như là tại suy nghĩ lời kế tiếp có nói hay không, hơi trầm ngâm một lát, vẫn là cắn răng nói: "Còn có một chuyện nữa, chuyện này chỉ vẫn chưa rõ chính xác, nhưng vẫn cảm thấy khả nghi. Chị không phải là người hay đi nói lung tung, chỉ là cảm thấy quan trọng nên nói cho em biết, tránh cho em tiếp tục suy tưởng ngốc nghếch"

Đàm Đình còn chưa tiêu hóa xong câu chuyện khi này, bỗng nhiên lại nghe được một câu này, trái tim chợt siết thật chặt, cô cầm nắm tay, bỗng đứng ngẩn đầu nhìn Thẩm Bảo Ý.

"Đừng khẩn trương, chị cũng chỉ suy đoán." Thẩm Bảo Ý buông thìa, ngón tay thon dài giao nhau, "Hơn hai năm trước đây, chị từng bắt gặp chú Đàm cùng một người nọ gây ra tranh chấp, bọn họ khắc khẩu nhau rất căng thẳng, còn đánh nhau, chú Đàm bởi vậy còn phải vào bệnh viện."

Đàm Đình không cần đoán cũng biết Thẩm Bảo Ý ám chỉ người kia là ai, mà... Ba cùng Thẩm Lương Thần gây ra xung đột nghiêm trọng? Chuyện ấy cô trước giờ vẫn hoàn toàn không biết, hai người này trước mặt cô đều là bộ dáng ôn hòa

Cho tới giờ khắc này, cô bỗng nhiên có cảm giác chính mình ba năm nay đều sống trong một khung cảnh dối trá. Có lẽ Thẩm Lương Thần đem cô "chăm sóc" rất tốt, cũng không phải là bởi vì lo lắng thân thể cô khôi phục không tốt, mà là lo lắng cô biết một ít chuyện không nên biết?

Đàm Đình cuối cùng vẫn đánh giá cao chính mình, cô vẫn không thể tránh khỏi chuyện bị lung lay, trong lòng đã bắt đầu có vô số vấn đề suy diễn.

Lòng bàn tay cô mồ hôi ướt đẫm, nhưng lại vẫn cực lực duy trì bình tĩnh, vài lần như vậy mới miễn cưỡng làm cho mình tĩnh táo hỏi, "Chuyện có mâu thuẫn

cũng bình thường thôi mà, chị muốn ám chỉ em cái gì?"

Thẩm Bảo Ý lắc lắc đầu, "Chị tuy rằng cùng Lương Thần đối phó nhau, nhưng đều chỉ vì tranh đấu cho Thịnh Thế thôi, chẳng sợ thất bại hoàn toàn, cùng lắm thì lưu lạc đầu đường xó chợ. Chị vẫn không độc ác đến mức để nó làm cho mọi chuyện tệ hơn đâu"

"Cái gì... Chuyện tệ hơn?" Đàm Dĩnh cường ép chính mình không được suy diễn, ngàn vạn lần đừng trúng bẫy Thẩm Bảo Ý, nhưng vừa nghe tới vẫn khó có thể kìm chế nhảy dựng lên

Thẩm Bảo Ý sâu sắc liếc nhìn cô, gần từng chữ nói: "Sau trận hoả hoạn kia, Lương Thần đối với em gần như là thiên y bách thuận, mấy năm nay tại em ở cùng nhau nó đối xử tốt với em thế nào em là người biết rõ nhất. Tính tình nó không phải là tí mỉa tởm bụng gì, nếu quả thật muốn cảm kích ân cứu mạng của em, hoàn toàn có thể cho em một chút tiền hoặc là vật chất gì đó để em sống tốt, nhưng biểu hiện của nó chăm chút như vậy, chị cảm thấy rất bất thường ——"

(thiên y bách thuận: bảo gì làm nấy)

Chị ta nói đến đây liền dừng lại, hơi mím môi cuối cùng không tiếp tục nói

Đàm Dĩnh lại không chế không được hô to lên tiếng, "Chị nói cho rõ ràng, chuyện gì không bình thường!"

"Đàm Dĩnh." Biểu tình trên mặt Thẩm Bảo Ý đột nhiên trở nên ngưng trọng, nếu như nói chị ta đang giả vờ, vậy người này kỹ xảo biểu diễn thật quá tốt đi.

Trong mắt chị ta thật sự mang theo một tia lo lắng che giấu cùng đồng tình, "Chị không tin em mấy năm nay không nghi ngờ, chú Đàm cô Đàm ở lâu một, rất gần cánh cửa! Mà lúc phát sinh hoả hoạn, mọi người ở cùng lâu tại em đều chạy ra an toàn, bọn họ vì sao không ra!"

Đàm Dĩnh ngó tại tại chỗ, rất lâu không mở miệng, đúng vậy, đây là tâm ma của cô, cô vẫn chưa hiểu rõ chuyện này

Năm đó cô cứu Thẩm Lương Thần, một lòng cho rằng ba mẹ ở lâu một đã chạy ra an toàn, cô từ lầu trên chạy xuống, đứng dịp nhìn qua cửa cầu thang thấy cửa phòng Thẩm Lương Thần đang mở. Anh lúc ấy nằm trên mặt đất, cô thì đứng trên bậc cầu thang nhìn qua, cũng không biết anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn ương ngạnh mà đi vào.

Sau này khi đốc toàn lực đem anh từ trong đám cháy ra, bác sĩ chẩn đoán chính xác anh bị xuất huyết dạ dày, khi đó chính là thời điểm Lê An Ni rời đi...

Đàm Dĩnh có thể nào không quan tâm hẳn được không, cô khi đó mới biết được ba mẹ không trốn ra ngoài, nhưng vì sao? Bọn họ trước giờ đều không phải người ngu không biết trời đất gì, cô nghĩ vô số loại lý do đều nghĩ không ra, căn phòng của bọn họ rõ ràng cách cửa gần như vậy!

Mà sau này còn để lại trong ngực cô một vết sẹo, cô bị lửa đốt để lại dấu vết này đây, cô không dám đụng vào, lại không dám nhớ lại

Rõ ràng cô không cứu Thẩm Lương Thần anh ta cũng không quan tâm gì chuyện này, nhưng cô vẫn luôn tự trách. Thẩm Lương Thần trước giờ đều không biết, mỗi khi anh đối tốt với cô, tưởng dùng những chuyện kia để báo đáp ân cứu mạng, những ý tốt đẹp kia đều biến thành con dao, đâm vào ngực Đàm Dĩnh một chút lại một chút.

Những ý tốt kia thật sự luyện ra từ lửa địa ngục, làm cô đau đớn một lần lại một lần.

Thẩm Bảo Ý thấy sắc mặt cô không tốt, chần chờ hồi vẫn đem một phần tài liệu chậm rãi đẩy đến trước mặt cô "Em xem cái này sẽ hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sinh Nhật

Đàm Dĩnh mắt nhìn vật trước mặt, là một hoá đơn chuyển tiền khủng, mà tên người chuyển khoản là Thẩm Lương Thần, lại nhìn sang tên người nhận... Chính xác là ba cô! Cô chỉ cảm thấy hoa mắt, khó có thể miêu tả cảm giác thất hồn lạc phách, cả người đều giống như bị hung hăng gõ một cón

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nhiều năm trôi qua như vậy, giữa bọn họ đến cùng là phát sinh cái gì, mà Thẩm Lương Thần vì sao lại không nói lời nào? Những câu hỏi đa nghi trong khoảnh khắc liên tràn đầy đầu óc cô, nhưng vẫn như cũ không có lời đáp

Chuyện này vốn dĩ là chuyện liên quan đến cô, bây giờ nghe đến vừa xa lạ vừa đáng sợ

Thẩm Bảo Ý hợp thời còn nói: "Mỗi lần chuyển một khoản tiền khủng tới tài khoản này, hơn nữa còn chuyển thường xuyên, chuyện này xảy ra trước lúc hoả hoạn không lâu ——"

Quả nhiên lời chị ta vừa mới nói xong, sắc mặt Đàm Dĩnh càng không dễ nhìn, chính cô cũng hiểu rõ ràng ý chị ta là gì.

"Chị không phải là thông qua chuyện này để ám chỉ cái gì cho em, nhưng chị nghĩ, tóm lại vẫn là chuyện của em. Trận hoả hoạn trước kia có phải xảy ra một vài chuyện mà chúng ta không biết hay không, mà nói chú cùng Lương Thần tranh chấp là vì cái gì, lí do Lương Thần cho chú tiền, này chị đều không biết,

cũng sẽ không suy đoán lung tung.” Chị ta nhìn chăm vào hai má trắng bệch của Đàm Đình, từng chữ từng chữ nói: “Còn phải dựa vào việc em tự mình tìm hiểu đầu đuôi câu chuyện.”

“...”

Sau khi Thẩm Bảo Ý rời khỏi quán, cả người Đàm Đình đều lâm vào hỗn loạn, cô ngồi trong quán cà phê mà không lập tức rời đi, ngồi lâu nhìn cửa sổ thất thần

Cô đương nhiên cũng sẽ không dễ tin lời Thẩm Bảo Ý nói, nhưng mấy thứ này đều dễ dàng tìm hiểu, Thẩm Bảo Ý sẽ không ngu ngốc đến nỗi dùng những chuyện này để đi lừa gạt cô

Hôm nay thời tiết rất đẹp, là một ngày ấm áp sau tết âm lịch, mặt trời gay gắt chiếu sáng cả vùng, khắp nơi đều ấm áp, đáy lòng cô lại lạnh đến mức từng đợt phát run. Đó là cảm giác sợ hãi đối với mọi thứ, nồng đậm tràn đầy nội tâm của cô

Ngồi không biết bao nhiêu lâu, bà vai bỗng nhiên bị người ta nhẹ nhàng gõ, cô giống như chim sợ cành cong một loại hung hăng co quắp bà vai, quay đầu nhìn đối phương mang theo vài phần cảnh giác che giấu

Phục vụ bị bộ dáng này của cô làm cho hoảng sợ, khiếp khiếp chỉ xuống di động cô để ở trên bàn, “Ngại quá tiểu thư, điện thoại di động của cô đã vang lên rất lâu, những vị khách kia cảm thấy cực kì khó chịu.”

Đàm Đình giờ mới phát hiện tiếng chuông điện thoại của mình reo một lần lại một lần, mấy vị khách kia vẫn đang nhìn cô, cô ngượng ngùng xin lỗi, mặt đỏ ửng với vầng nhấc máy lên nghe

Là Thẩm Lương Thần gọi, mở miệng liền hỏi, “Ở đâu?”

Lúc này, ngay tại đây, bỗng nhiên nghe được tiếng của anh làm cho cô chóng mặt theo bản năng, cô gần như không chút nghĩ ngợi liền hỏi lại, “Chuyện gì?” Nhớ tới trước kia thường bị anh trêu đùa, cô liền dỗi chủ đề, nào biết như vậy càng làm thỏa mãn ác thú của anh, làm cho cả người anh đều trở nên sung sướng

Tâm tình Thẩm Lương Thần hôm nay rất tốt, mặt mày hơn hờ nhìn cô, hai tay ôm chặt cô ở trước ngực. Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng khoan khoái của anh nhẹ nhàng lướt qua bên tai cô, mang theo vài phần ôn nhu, “Tiểu Nam, hôm nay là sinh nhật anh.”

“...”

.....Lúc trước vào ngày sinh nhật Thẩm Lương Thần, đối với Đàm Đình mà nói là một ngày đặc biệt quan trọng, quan trọng đến nỗi so với sinh nhật cô còn quan trọng hơn. Cô còn khoanh đồ cả ngày trước ngày đó trên lịch của mình, đặt báo thức ngày sinh nhật trên di động, để có thời gian những ngày tiếp suy nghĩ điều bất ngờ dành cho anh.

Khi trẻ yêu một người, luôn tràn đầy đủ loại hành động ngây thơ ngốc nghếch, lúc đó Đàm Đình cũng không ngoại lệ.

Kỳ thật người như Thẩm Lương Thần, trước giờ đều không thiếu nữ sinh chủ động lấy lòng anh, rất nhiều món quà đối với anh chẳng hiếm lạ gì. Cho nên vài năm trước Đàm Đình có ý lấy lòng Thẩm đại thiếu bằng một món quà không giống ai, cô phải dụng tâm chuẩn bị một món quà rất lâu chỉ để làm anh cười vui vẻ, nhưng cô trước giờ làm như vậy chẳng biết mệt

Mấy năm trước, cô lúc nào cũng suy nghĩ món quà tặng anh, tuy rằng không phải vật gì giá trị, nhưng trên thế gian này tuyệt đối chỉ có một món —— đó là món quà do chính tay cô làm, đem tên của anh khắc thành logo rất tinh xảo, tự tay vẽ thành bút máy

Quá trình chế tác cây bút không đơn giản, hơn nữa cô muốn cho anh bất ngờ nên mới chờ anh ngủ rồi làm, cho nên liên tục mất ngủ vài đêm. Cứ như vậy, cô chưa bao giờ thấy Thẩm Lương Thần dùng lần nào, càng không bao giờ mang theo bên người

Mà chẳng sợ như thế, Đàm Đình lại đem việc quan trọng này bỏ qua một bên, mà mấy năm nay cô thật sự quên, quên sạch sẽ. Càng chầm chọc là, cô hôm nay mới biết một vài chuyện...

.....edited by Khuynh Lâu.....

Ánh mắt Thẩm Lương Thần thâm trầm nhìn cô chăm chăm, dường như còn có chút chờ mong. Đàm Đình trầm mặc một hồi lâu, rồi mới chậm nửa nhịp nhìn anh, không gọn sóng nói câu, “Ừ, sinh nhật vui vẻ.”

Mi tâm Thẩm Lương Thần hung hăng trừng một cái, “Như vậy thôi?”

Anh dường như rất mất hứng, vẫn tưởng anh là đại thiếu gia, mới năm rồi cô càng náo nhiệt thì anh càng lạnh lùng, năm nay hình như tình hình hơi bị chênh lệch

Thấy Đàm Đình vẫn không nói lời nào, cũng không tỏ vẻ gì, Thẩm Lương Thần an tĩnh một lát, nói: “Em chưa kịp chuẩn bị quà? Bây giờ em có thể mua bù”

“Không phải chưa kịp mua, là tôi quên.” Đàm Đình ăn ngay nói thật, hoàn toàn không để ý sắc mặt âm trầm của anh, nghĩ nghĩ còn nói, “Anh cũng đâu thiếu quà sinh nhật đâu.”

Thẩm Lương Thần hung hăng nhìn chăm chăm cô một lát, khẽ cười một tiếng, “Được, không thiếu, chỉ là thói quen hàng năm khiến anh vui vẻ thôi, em có biết có thói quen rất khó thay đổi hay không, mà anh cũng lười sửa.”

Đàm Đình nhìn chằm chằm gương mặt anh tuần kia, cặp mắt màu hổ phách, trong đầu bất tri bất giác nhớ lại câu nói khi nãy của Thẩm Bảo Ý: người như Lương Thần, cho dù là một món đồ chơi yêu thích, chính nó không muốn buông tay thì không ai có biện pháp mang đi

Cô trước giờ đều không nghĩ tới, dục vọng chiếm hữu của Thẩm Lương Thần có đôi khi thế nhưng cũng rất đáng sợ, mà dục vọng của anh so với cô tưởng tượng còn đáng sợ hơn

Nhìn cô vẫn ngơ ngác ngó tại chỗ đó như trước, như là không đem lời của anh nghe lọt vào tai, sắc trông Thẩm Lương Thần âm trầm, ngón tay dùng sức nhéo nhéo hai má trắng mịn của cô, ngữ điệu bức ách ba phần, “Tiểu Nam, thật đúng là em không tiến bộ chút nào, không phải bây giờ em muốn cầu xin anh? Như vậy ngược lại em chẳng chuẩn bị gì cho anh cả? Em nói xem anh nên phạt em thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đừng Làm Cho Anh Mất Hứng

Hành động và ánh mắt của anh như vậy, làm cho Đàm Đình nhìn không được cảnh giác, thân thể cũng trở nên cứng ngắt, cô theo bản năng lui ra sau, nào ngờ anh đã đi trước một bước đã cúi xuống trước mặt cô

Cảm giác đau đớn như dự tính không có, ngược lại trên môi bị chạm nhẹ nhàng một chút, nhẹ như lông chim

Đàm Đình vẫn đứng như khúc gỗ, mặt không thay đổi nhìn anh

“Giao căn nhà này cho em, em suy nghĩ mang ra cho anh một món quà sinh nhật đi.” Anh không quan tâm hành vi mập mờ vừa rồi, lúc nói những lời này giống như là đưa nhỏ câu kinh, bởi vì không được tặng quà ngọt mà tức giận

Đàm Đình bất khả tư nghị trừng lớn mắt, còn chưa kịp nói, người nọ đã đứng dậy rồi đi.

Biệt thự lớn như vậy, khắp nơi đều trống rỗng, chỉ còn hơi gió biển thoang thoảng trong không khí, Đàm Đình đứng tại chỗ rất lâu, bỗng nhiên lại nghe được dưới từ lầu vọng lên một câu, “Tiểu Nam, đừng làm cho anh mất hứng, em đã biết hậu quả rồi đấy”

Đàm Đình ra sức cắn chặt răng, hối hận vừa rồi sao không hung hăng cho anh một bạt tai!

Sau đó Thẩm Lương Thần ngồi ở quầy bar vừa uống gì đó, Đàm Đình ngồi tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng vẫn khuất phục hiện thực

Đồ đạc trong nhà quả thật không ít lắm, cô đi dạo một vòng phòng bếp, trong tủ lạnh bỏ đầy nguyên liệu nấu ăn, thoạt nhìn dường như Thẩm Lương Thần định nghỉ dưỡng ở đây. Đàm Đình một chút đều không thêm nghĩ xem anh thích gì, lại càng không thật sự phí tâm tư chuẩn bị quà sinh nhật vì anh

Vì thế cô chọn cách đơn giản nhất, xắn cổ tay áo lên, làm bánh ngọt.

Thẩm Lương Thần liền chống cằm, ngồi cách đó không xa ngắm nhìn cô, cảm xúc trong mắt đen tối không rõ.

Chờ cô tùy tiện đem bánh ngọt để trước mặt anh, Thẩm Lương Thần rất lâu không lên tiếng. Nhìn ra được anh không quá cao hứng, cuối cùng mở miệng âm sắc lạnh như băng, “Em có thể làm ra cái nào xấu hơn được nữa không?”

Đàm Đình tìm cơ bảo chữa cho mình, nghiêm trang nói: “Tôi không phải thợ làm bánh kem chuyên nghiệp, lần đầu tiên làm được như vậy là tốt lắm rồi.”

“Lần đầu tiên?” Anh ngược mắt nhìn cô một cái, con ngươi đen tối đột nhiên sáng long lanh

Đàm Đình gật gật đầu.

Thẩm Lương Thần bỗng nhiên lại cao hứng, cánh tay đưa ngang nhẹ nhàng ôm chặt bả vai cô, “Thôi, xấu cũng đã xấu rồi.”

Sự thật chứng minh, Đàm Đình làm bánh ngọt không chỉ xấu, mà hương vị cũng không được tốt lắm. Chính cô ăn miếng đầu tiên còn không có dừng khí thử miếng thứ hai mà, mà Thẩm Lương Thần vẫn xúc ăn rất nhiều, cuối cùng còn lại hơn một nửa còn vô cùng cẩn thận bỏ vào trong tủ lạnh.

Đàm Đình nhìn hành động kỳ quái của anh, hàng lông mày nhăn càng sâu

Thẩm Lương Thần giải thích: “Khó ăn như vậy cũng hơi khó, lưu lại làm kỷ niệm cũng được.” Đàm Đình không nói trọn trắng mắt, không cần thì làm thành đồ trưng bày a, chết tiết tiết – thái!

.....edited by Khuynh Lâu.....

Ăn xong bánh ngọt, Thẩm Lương Thần cũng không bảo cô trở về, chỉ có hai người một phòng thế nào cũng có mùi nguy hiểm mười phần. Đàm Đình như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, lại nhìn đồng hồ, rốt cuộc ho nhẹ một tiếng nói: “Nếu là không còn chuyện gì khác, tôi liền —— “

“Liên cái gì?” Anh thân nhiên nhắc mắt nhìn qua, đáy mắt lại tràn đầy cảm giác áp bức, “Cảm thấy nhàm chán?”

Căn bản anh ta không nói gì mà! Đàm Đình cảm thấy chính mình muốn điên với anh rồi, trong đầu không chỉ một lần lại một lần nhớ lời nói của Thẩm Bảo Ý khi này, càng không kìm được bắt đầu suy tưởng. Cô sợ mình nhất thời không khống chế được hành động thiếu suy nghĩ, đem sự việc náo loạn cho rối rắm thêm

Thẩm Lương Thần vuốt ve khuy áo, trầm ngâm chốc lát nói: “Không bằng chúng ta làm chút gì?”

Lời này làm thần kinh toàn thân Đàm Đình đều căng thẳng, tiếp lại thấy anh mập mờ cười cười, “Nghĩ gì thế, nam nhân và nữ nhân, chẳng lẽ trừ chuyện kia đều không thể làm chuyện gì khác à.”

Đàm Đình nhìn biểu tình của anh liền biết người này đang ghẹo mình, cô thở ra một hơi thật sâu, dứt khoát nói thẳng: “Sinh nhật anh, không định cùng Lê An Ni ở cùng nhau sao?”

Hao tổn tính toán ở chung với cô làm gì? Lê An Ni mới là bạn gái chính thức, càng là người anh tâm tâm niệm niệm không phải sao?

Ai biết lời của cô không chút nào liền kêu gọi “lòng liêm sĩ” của Thẩm Lương Thần, người nọ nhìn cô chằm chằm một lát, nói: “Cô ấy có việc, không ở Thanh Châu.”

Nguyên lai là như vậy, cho nên Thẩm đại thiếu gia mới có thể tìm đến cô như lớp xe phòng hồ?

Thấy mặt cô không đổi không nói lời nào, Thẩm Lương Thần lại nói: “Chúng ta hình như lâu rồi không xem phim”

“Không có gì để xem” Đàm Đình trực tiếp bác bỏ đề nghị của anh, bộ dáng căn bản không hứng thú

Mà Thẩm Lương Thần tựa như không quan tâm lời nói của cô, tự nhiên lấy điện thoại di động ra lật xem, “Anh lần trước nghe Dương Hằng nói qua, có mấy bộ phim không tệ lắm”

Nhìn hứng thú của anh, Đàm Đình ôm cánh tay, vẫn là trấn định tạt chậu nước lạnh, “Không muốn đi nơi công cộng”

Thẩm Lương Thần rõ ràng giật mình, mặt mày âm trầm trừng cô, “Có ý gì?”

Đàm Đình tươi cười rạng rỡ, từng câu nói nhuệ khí bức người, “Thân phận này của tôi, thấy thật là vinh quang nhỉ? Vì trước mặt anh tôi không còn lựa chọn khác, tuy rằng Thẩm tiên sinh không ngại, nhưng có thể chừa chút mặt mũi cho tôi hay không?”

“...”

.....edited by Khuynh Lâu.....

Thẩm Lương Thần hiếm khi bị cô làm nghẹn lời không nói được câu nào, cách nhau gần như vậy, đều có thể nhìn gân xanh trên trán anh nhảy nhẩy, như là một giây sau sẽ vỡ toan ra, mà sắc mặt càng đen rõ hơn. Đàm Đình cũng không trông mong gì câu này sẽ làm cho anh đổi ý, nhưng lần này thật thần kỳ, anh thể nhưng cái gì cũng không phản bác. Chẳng những như thế, quả thật không kiên trì đưa cô ra ngoài

Trong biệt thự nguyên lai có một phòng cách âm lớn, màn hình cực bự, còn có ghế da rộng thoải mái. Nhìn Đàm Đình ngồi cái mình xa cả trượng, Thẩm Lương Thần đánh giá cô, như là cuối cùng đã tới giới hạn chịu đựng, lạnh lùng cười nói: “Sợ anh ăn em?”

“Không phải.”

“Qua đây ngồi”

“Tôi thích ngồi đây”

Đàm Đình hiếm khi cố chấp, làm Thẩm Lương Thần nhin không được nhìn cô hồi lâu, “Hôm nay em ăn phải thuốc nổ?”

Tuy rằng bình thường nhà đầu kia cùng anh nói chuyện luôn nhường nhịn nhỏ nhẹ, nhưng hôm nay đặc biệt khác lạ, từ lúc vào cửa, ánh mắt nhìn anh như mang theo mười ngàn volt điện áp, hận không thể xé nát anh

Đàm Đình cắn môi một cái, ở tuổi này của cô, học không được chiêu thức che giấu tâm tình lão luyện của anh, trong lòng một khi có tâm sự, tất cả đều viết lên mặt rõ ràng. Cô theo ánh sáng màn hình nhìn khuôn mặt anh, thấy mi tâm anh không vui, chần chờ hồi, nói: “Đến kì kinh nguyệt, tâm trạng không tốt.”

Thẩm Lương Thần lại liếc mắt nhìn cô, cũng không biết tin hay là không tin, chỉ bình tĩnh nói: “Lại đây, đừng để anh lặp lại lần thứ hai.”

Người này cho dù nổi giận sẽ không bao giờ tăng cao âm lượng hay trừng ra khuôn mặt dữ tợn, nhưng nhìn vẻ mặt ôn hoà của anh, so với một người bình thường đang nổi giận còn đáng sợ hơn vài lần. Đàm Đình đã thấy được anh mất hứng, cầm nắm tay vẫn là miễn cưỡng đi qua.

Thẩm Lương Thần dùng sức kéo cô vào trong lòng mình, tư thái bất can. Anh nghiêng người sang, hơi thở anh gần như bao phủ cả người cô

Hô hấp Đàm Đình trở nên dồn dập, lưng dùng sức kề sát lưng da của ghế, nhưng cuối cùng không còn đường lui, chỉ có thể cứng đờ thân mình đối diện anh

Anh chậm rãi cúi đầu gần sát cô, khí tức sáng quắc phun trên mặt cô, cô dùng hết khí lực toàn thân xiết chặt ngón tay, chần chờ đến cùng coi có nên cho anh bạt tai hay không?

Cuối cùng lúc cô vừa giơ tay lên, anh cũng đồng thời giơ tay lên, nhưng hướng lại trái ngược với cô, bàn tay nóng bỏng kia chỉ nhẹ nhàng đặt lên bụng cô

“Có phải bụng lại đau hay không?”

Anh đột nhiên hỏi câu này, Đàm Đình ngớ ra, liền nâng bàn tay vội vàng thu về, xấu hổ cực kì, sau một lúc lâu mới nói quanh co: “Không, không có!”

Âm lượng của cô đột nhiên rất cao, lại đem anh đẩy ra, Thẩm Lương Thần nhìn phản ứng kỳ kỳ quái quái của cô, cho rằng cô vẫn còn đang cáu kỉnh, nhấn nại quát khẽ một tiếng, “Đừng nhúc nhích, cử động nữa anh sẽ hôn em.”

“...”

.....

Đàm Đình cảm thấy một ngày này quả thực rất kì lạ, đầu tiên là Thẩm Bảo Ý nói một đồng chuyện thiên phương dạ đàm. Tiếp đến là cùng Thẩm Lương Thần ở cùng một chỗ, chuyện như vậy thật làm người ta khó chịu. Cô nhìn người nam nhân gần trong gang tấc, ngay cả hô hấp đều chậm, căn môi trầm giọng nói: “Tôi thật sự không đau.”

(thiên phương dạ đàm: nói chuyện hoang đường)

“Nói vậy, em chảy mồ hôi kia.” Anh nói xong, còn sẵn sàng đưa tay thay cô chùi mồ hôi

Đàm Đình cảm giác trên trán có chút mồ hôi, có lẽ là bởi vì khăn trang mới vậy, cô ngồi im hồi sức, dứt khoát giơ tay đẩy anh, “Đó là bởi vì anh cách tôi gần quá, thực —— “

Chữ “Nóng” còn chưa nói xong, cổ tay (thủ đoạn) liền bị dùng sức nắm lấy, đầu ngón tay Thẩm Lương Thần lạnh lẽo thấu xương, làm cho cô cảm thấy lạnh theo

Đôi mắt xanh đen của anh đầy dự vọng, ngón tay đã dọc theo làn da trắng mịn của cô từng chút một hướng xuống sờ soạng, Đàm Đình bởi vì vụ hoả hoạn khi trước, thân thể chịu lạnh không nổi, cho nên hôm nay mặc tới mấy lớp áo. Áo lông vẫn là loại lông dê, cho nên rất ấm áp dễ chịu, nhưng anh rất cố kiên nhẫn, chậm rãi hướng xuống vuốt ve, đem từng lớp từng lớp vải lật lên, lộ ra làn da trắng nõn bóng loáng của cô

“Tiểu Nam, biết anh ghét nhất cái gì không?” Anh cúi thấp bên tai cô nỉ non, ngữ điệu lộ ra khí lạnh thấu xương, “Nói, dối.”

Trái tim Đàm Đình rút mạnh một cái, không biết hai chữ này là anh ám chỉ cái gì

Thẩm Lương Thần chống cánh tay, tiếp tục nhìn cô lộ ra dáng vẻ vô tội, không khỏi khẽ cười, “Chu kì kinh nguyệt của em anh nhớ rất rõ, em nói dối anh liếc mắt cái cũng có thể nhìn ra, cho nên chớ diễn xiếc với anh, bị khai ra rồi, chỉ biết là dối với em không tốt chút nào đâu.”

Nguyên lai là anh nói cái này, Đàm Đình không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng rằng bị anh phát hiện mình đi gặp Thẩm Bảo Ý. Cô tiếp tục không nói lời nào, mắt lạnh nhìn anh.

Thẩm Lương Thần hỏi: “Bởi vì sợ anh chạm em, cho nên gạt anh?”

Đàm Đình dứt khoát nhìn anh, bộ dáng nửa thật nửa giả nói: “Đúng, có người con gái nào thích làm kẻ đến sau, thích bị người bạn gái của người nam nhân khinh – thường? Thẩm Lương Thần, anh cứ như vậy muốn nhục nhã tôi sao?”

Nói đến đây, cô bỗng nhiên châm chọc cười, “Vì sao chứ? Miệng anh thì nói muốn chăm sóc tôi, nhưng hành động của anh thì không như vậy. Không chịu nhận lời cưới tôi, nuôi tôi như nuôi tình nhân, luôn bắt tôi làm chuyện không muốn, thoát nhìn, giống như có thù với tôi vậy?”

Biểu tình trên mặt Thẩm Lương Thần nhảy mắt liên động lại, ngay cả huyết sắc đều biến mất, con ngươi đen kịch liệt co rút nhanh, “Em —— “

Anh đáp lại như vậy, càng thêm xác nhận một vài suy đoán ở đáy lòng Đàm Đình, ít nhất phản ứng như vậy đủ để chứng minh Thẩm Bảo Ý không hoàn toàn là chỉ nói cho vui

Tim Đàm Đình nhảy mắt rơi vào mâu thuẫn kịch liệt, cô vẫn bất động thanh sắc nhìn anh, chờ đợi phản ứng tiếp của anh

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chỉ Muốn Ở Bên Nhau

Biết mình đang nói cái gì không?” Thẩm Lương Thần lại mở miệng, từng chữ đều giống như là nén từ trong kẽ răng ra, thần sắc tuy lạnh, mà rõ ràng có che

giấu nổi kinh hoàng bên trong

Đàm Đình như trước không lên tiếng, lại tỉ mỉ quan sát biểu tình biến hoá trên mặt anh

Ánh mắt Thẩm Lương Thần trở nên âm trầm, phút chốc liền dùng ngón tay nắm chặt cằm cô, lực đạo làm cô đau từng đợt “Có phải em xem quá nhiều phim điện ảnh và tiểu thuyết, đúng không?”

“Đúng không ——” trầm mặc thật lâu, Đàm Đình nhẹ nhàng bật cười, nghiêng đầu cười một cách tự nhiên, “Anh lúc nào cũng như vậy, tôi đương nhiên sẽ miên man suy nghĩ, bằng không sẽ rất khó giải thích những hành động kì lạ của anh”

“Có cái gì khó giải thích chứ?” Thẩm Lương Thần cười lạnh, cả người thoát nhìn như dã thú bị chọc giận, “Không muốn kết hôn là vì lí do gì phải không, chính là đơn giản anh chán ghét em thôi. Về chuyện khác, anh đã nói rồi, thích để em ở bên cạnh anh, anh lười suy nghĩ vì sao lại vậy”

“Vô si.” Bàn tay Đàm Đình dùng sức nắm chặt, rốt cuộc không thể nhịn được nữa nâng tay lên hung hăng cho anh một bạt tai

Anh đã sớm đề phòng, một phen nắm lấy cổ tay cô

Hai người giằng co chuẩn bị đánh nhau một trận, hai tay hai chân Đàm Đình chuẩn bị xuất trận, hoàn toàn không để ý hình tượng. Trong đầu cô trừ bỏ hận đã không còn cái khác, mà lí trí còn sót lại đã bị anh nghiền nát thổi bay đi, giờ phút này chỉ có một ý niệm bất anh nói ra chân tướng

Thẩm Lương Thần rốt cuộc vẫn nhường nhịn cô, khi này cũng chỉ là muốn không chế cô mà thôi, nhưng anh chung quy vẫn không muốn đánh cô, nhất thời chống đỡ không vững liền nhận vài cú đánh

Từng vết máu đỏ tươi trang gương mặt anh tuần của anh càng làm thêm vẻ chói mắt, đau thì không đau, chỉ là thoát nhìn rất mất mặt. Tính tình Thẩm Lương Thần cũng nổi lên, dùng sức vịn chặt cánh tay cô, gầm nhẹ một tiếng: “Em cứ động một chút nữa thử xem!”

“Đồ đáng ghét, anh dựa vào cái gì!” Đàm Đình đỏ mặt, mọi cảm xúc đều vọt lên tới ngực

Chỉ bằng một tình đơn phương lúc trước của cô, anh cũng không nên vũ nhục cô như vậy, anh càng như vậy, chỉ có thể bức cô thừa nhận năm đó trái tim của cô thật đúng như cầu! Nhưng cô đã làm sai điều gì đâu? Bằng cả trái tim mà yêu một người, không có làm bất kỳ chuyện gì thương thiên hại lý, tại biết lúc anh lựa chọn Lê An Ni cũng lập tức lựa chọn buông tay, nhưng anh không buông tha cô

Nhất định muốn dùng phương thức này làm cô thương tích đầy mình mới bỏ qua sao?

Nếu như đây chính là hậu quả của việc yêu anh, Đàm Đình hối hận, thông đến tận ruột. Cô thật sự hi vọng chính mình chưa từng gặp qua người này, như vậy ác mộng cũng sẽ không bắt đầu, tất cả mọi thứ đều sẽ không phát sinh...

Thẩm Lương Thần chợt thấy khóe mắt cô tràn ra nước mắt, cả người ngẩn ra, lực đạo đè hai tay cô cũng buông lỏng Hình tượng của anh trong lòng Đàm Đình là không thể phá vỡ, từng mặc kệ anh nói lời khó nghe như thế nào cô đều giống như con nhóc bướng bỉnh đánh không buông, mỗi ngày như mỗi ngày không biết mệt bám anh, bỏ đầu bỏ không được... Anh suýt nữa đều cho rằng, cô sẽ không bao giờ khóc

Vừa định hỏi có phải làm đau cô hay không, tiếp trên mặt liền hung hăng bị đánh một cái, một bàn tay thanh thủy hữu lực, “Ba” một tiếng thậm chí tiếng giống như trong phim ảnh

Thẩm Lương Thần đời này còn chưa bị người khác chạm qua, ngay cả ông Thẩm bị anh chọc tức đến mức mắt trợn trắng cũng không thể chạm anh một đầu ngón tay, cho nên anh có chút ngây ngẩn cả người, nhất thời đều quên phải phản ứng gì

Lòng bàn tay còn một chút đau đớn mơ hồ đến phát run, Đàm Đình dùng sức siết chặt ngón tay, bộ dáng thấy chết không sợ, “Anh thật khiến tôi ghê tởm, Thẩm Lương Thần. Chưa bao giờ tôi cảm thấy hối hận khi biết anh như bây giờ!”

Mi mắt Thẩm Lương Thần hung hăng co quắp, con ngươi kịch liệt co rút, Đàm Đình nhìn thấy anh nổi gân xanh, đã chuẩn bị để nghe anh nhục nhã lần nữa. Nào biết anh lại chẳng làm gì, chỉ nhìn cô thật sâu, hồi lâu mới hỏi, “Tiểu Nam, hôn nhân đối với em mà nói, quan trọng như vậy?”

.....edited by Khuyh Lâu.....

Con gái một khi đã yêu rất đơn giản —— không cầu phú quý, chỉ muốn ở bên nhau. Mà điều hiển nhiên này, người nam nhân trước mặt cô không hiểu. Đàm Đình cũng không muốn giải thích với anh, nguyên lai sự chênh lệch giữa bọn họ thật sự rất lớn, từ trước nay chỉ cảm thấy cô không xứng với anh, nay lại nhìn, bộ dáng thể tục của anh càng làm cô thêm chán ghét

Cô không thêm nói nửa câu, nhồm dậy muốn đi, lại bị anh thô bạo dùng sức một kéo lại “Đi đâu!”

Khi nói xong ngược lại là điện thoại di động của anh kêu lên, thân máy rung rung, tại làm không khí căng thẳng trong phòng càng thêm dày đặc. Hai người đều theo bản năng nhìn về phía màn hình, rõ ràng là hai chữ “An Ni”, giờ khắc này thật chậm chạp làm sao

Đàm Đình cười như không cười nhìn anh, trong mắt tràn ngập mỉa mai.

Thẩm Lương Thần mặt lạnh lùng, như trước siết chặt cánh tay cô không cho cô máy may nhúc nhích, nhận điện thoại trước mặt cô, “Chuyện gì?”

Ngữ khí của anh làm cho đối phương trầm tĩnh lại, Lê An Ni lại mở miệng có chút mơ hồ, “Anh đang bận?”

Mắt Thẩm Lương Thần nhìn Đàm Đình, lại thấy nụ cười chói mắt của cô, anh nhanh chóng quay đầu, mơ hồ không rõ “Ừ” một tiếng.

Lê An Ni có chút do dự, “Nhưng ba có việc tìm anh, bây giờ anh đến đây được không?”

Mi tâm Thẩm Lương Thần hơi vẩn vẩn, cũng không do dự đáp ứng. Lê An Ni giờ mới cao hứng đứng lên, cách sóng điện đều có thể nghe được thanh âm nháy nhót, “Vây em ở nhà chờ anh.”

Ở nhà? Không phải nói cô ta không ở Thanh Châu sao? Sự nghi ngờ chỉ lóe qua trong đầu Đàm Đình, cô bây giờ đã nhàn rồi không quan tâm thứ gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thẩm Lương Thần. Thấy anh muốn nói gì với mình nhưng thôi, đột nhiên cười, “Đi đi, anh là Thẩm thiếu gia mà, không phải hay làm theo ý mình hay sao, lộ ra vẻ đắn đo này cho ai xem?”Mày Thẩm Lương Thần càng nhăn, hồi lâu mới nói: “Đàm Đình, anh có thể cho em mọi thứ em muốn, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh. Em biết là em trốn không thoát mà, anh luôn có biện pháp làm em quay về”

Lời này anh nói không chỉ một lần, Đàm Đình lãnh đạm quay sang hướng khác, từ chối nói chuyện

Thẩm Lương Thần không có thời gian, vốn tựa hồ còn định nói tiếp, nhưng tóm lại không tiếp tục nói, đứng dậy rời đi, còn dặn dò cô, “Anh sẽ về rất nhanh, em ở đây không được đi đâu hết”

Tòa nhà quá lớn, Thẩm Lương Thần rời đi rồi, càng thêm lạnh lẽo. Đàm Đình ngồi nguyên vị trí nhìn bóng người trên màn, chỉ cảm thấy thật hoang đường. Cô đương nhiên không bao giờ chờ ở đây, trên thực tế cô không chỉ một lần nghĩ tới việc bỏ Thẩm Lương Thần đi, nhưng bây giờ ý niệm này mãnh liệt hơn cả

Cần phải rời đi, cô còn có rất nhiều chuyện quan trọng cần hoàn thành.

Đàm Đình nhồm dậy nhìn biệt thự, Thẩm Lương Thần rất cẩn thận, vật gì hữu dụng sẽ không bao giờ bỏ lại. Cô chuẩn bị đi, phát hiện ra cửa biệt thự bị khoá, đang chần chờ có nên leo cửa sổ hay không, vừa lúc điện thoại trong túi kêu lên Là Trình Quý Thanh gọi đến.

Đàm Đình nhìn ba chữ kia, tim đập không chút quy luật, từ trước kia không biết quan hệ của hai người khi cô có thể đối đãi anh như bạn bè, nhưng hiện tại..

Cô cực lực điều chỉnh hô hấp, nói ra câu “Ừ” cảm thấy khí tức vẫn chưa ổn định

Thanh âm Trình Quý Thanh trầm thấp từ tính như trước, chậm rãi truyền tới, “Anh đã trở về.”

“...”

“Em đang ở đâu?”

Có một ít thứ kỳ quái như thế đấy, trong phút chốc, Đàm Đình luôn cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc, quen thuộc dọa người. Cuộc đối thoại như vậy, hình như đã từng xảy ra trước đây rồi

...../.....

Thẩm Lương Thần lái xe thật nhanh bay nhanh tại trên cao tốc, anh một bàn tay chống vô lăng, rõ ràng ngoài trời vẫn lạnh như trước, anh lại hồn nhiên không hay, mặc cho gió lạnh thổi tóc bay tán loạn, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể làm cho đầu óc lúc nào cũng thanh tỉnh.

Hết thấy đều tiến hành theo kế hoạch, anh tuyệt đối không để cho mình bước loạn một tấc

Đàm Đình ở chỗ này, sẽ vẫn ở nơi đó...

Anh không biết là anh vẫn an ủi chính mình vì cái gì, một lần lại một lần ở trong lòng tự nhủ như vậy, mà trong đầu vẫn lần lượt hiện lên hai mắt của cô

Cô tràn đầy uỷ khuất cùng tức giận, anh chỉ gặp qua một lần.

Thẩm Lương Thần dùng sức nhắm chặt mắt, cưỡng ép chính mình đừng tưởng tượng nữa, điện thoại bị anh ném một bên, anh do dự một chút vẫn đem điện thoại nhấc lên.

Trợ lý Dương Hằng luôn rất có hiệu suất, điện thoại vang lên hai tiếng liền lập tức nghe máy, “Thẩm tổng?”

“Bên kia thế nào?”

Dương Hằng làm hết phận sự trả lời: “Trình Quý Thanh náo loạn cả nhà, đại tiểu thư hai ngày nay không gặp anh ta, chắc là đã nói chuyện gì đó, cô ấy bây giờ rất nóng nảy, còn dọa mướn sức ban giám đốc công ti, nghĩ biện pháp buộc tội Thẩm tổng”

“Ừ.” Thẩm Lương Thần trong lòng khó chịu một trận, anh không nghĩ tới Trình Quý Thanh vì Đàm Đình có thể làm đến bước này, ngực vô cớ phát nổ

Dương Hằng trầm mặc nói, “Sự tình của anh cùng Lê tiểu thư đã thành, mướn quan hệ Lê gia, chúng ta ngược lại chẳng sợ cô ấy nữa”

Thấy anh không nói lời nào, Dương Hằng ngạc nhiên nói: “Thẩm tổng?”

Thẩm Lương Thần không yên lòng “Ừ” một tiếng, còn nói: “Không có việc gì, cúp đi.”

Dương Hằng chuẩn bị cúp điện thoại, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên lại gọi anh ta, “Cảm xúc của cô ấy hôm nay không tốt, anh qua nhìn một chút.”

Không cần cố ý nói ra Dương Hằng cũng biết “cô ấy “trong miệng là chỉ ai, anh ta khẽ thờ dài nói “À...”

Nào biết một tiếng thờ dài này vẫn bị Thẩm Lương Thần nhảy bên nghe được, anh rất nhanh hỏi, “Thờ dài cái gì?”

Dương Hằng toàn thân cứng ngắc, trong lòng biết câu này trả lời không tốt sẽ gây ra rui ro lớn, chầm chước một phen nói: “Đàm tiểu thư tính tình mãnh liệt, thích mềm không thích cứng, tôi là nghĩ... Nếu không để cô ấy rời đi như trước, đợi lúc chuyện đi quá xa thì...”

Lời của anh ta chưa nói xong đã bị cắt đứt, Thẩm Lương Thần nhìn con đường phía trước, từng chữ từng chữ tinh tường nói: “Dương Hằng, tôi không rời bỏ cô ấy được.”

“...”

.....edited by Khuynh Lâu.....

Đàm Đình tìm một hồi mới phát hiện chỉ có cửa sổ phòng bếp có thể thuận lợi mở ra, may mắn thân hình cô nhỏ xinh, khi còn nhỏ lại hay leo cây leo tường thân thủ linh hoạt, cho nên vô cùng dễ dàng chui đi ra ngoài. Chỉ là bên ngoài nhiệt độ không khí quá thấp, cô vừa lộ ra ngoài liền rung đến nấc cục

“Ồi, khốn kiếp ——” Đàm Đình vừa nấc cục vừa khẽ nguyên rửa, cẩn thận dọc theo ống thoát nước đi xuống.

Gió biển ẩm ướt lạnh lẽo đều làm xung quanh bám thêm một tầng hơi nước, cô ôm ống thoát nước leo xuống vài lần suýt trượt chân. Bởi vì là biệt thự sát biển, cho nên tường hơi cao, cửa sổ cách mặt đất khá xa

Đàm Đình vẫn còn đang tìm cách, hai má bị gió biển thổi liên đỏ bừng, bộ dáng này thoạt nhìn thật buồn cười.

Đột nhiên có đôi bàn tay ấm áp bóp chặt eo của cô, cánh tay hữu lực thoáng dùng sức liền đem cô ôm xuống

Sau lưng của cô đột nhiên đụng vào một lồng ngực ấm áp, cùng gió biển, có thể nghe giọng nam khẽ cười vang lên bên tai, “Em thật đúng là mỗi lần gặp nhau đều làm anh bất ngờ a, cô bé?”

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Anh Hận Không Thể Lập Tức Xông Lên, Chặt Đứt Móng Vuốt Của Tên Kia!

Lúc Đàm Đình quay người nhìn Trình Quý Thanh, còn thực không còn hình tượng nấc cục một cái, “Anh, anh đã trở lại.”

Thật là một câu nói vô nghĩa, mà tổng biên tập đại nhân vẫn vô cùng phối hợp gật gù đầu, trong mắt tràn đầy là ý cười, “Có muốn uống chút gì hay không?”

Trình Quý Thanh mang cô lên xe, trong xe có hệ thống sưởi, nóng lạnh luân phiên làm Đàm Đình càng khó chịu, không thể chịu nổi, uống nước của anh cũng không đỡ hơn chút nào

“Không có việc gì đâu, trước đây tôi, mẹ tôi từng nói, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sẽ, sẽ không nấc cục.” Đàm Đình nói nghiêm trang, trừng lớn mắt nhìn thẳng lên trời

Trình Quý Thanh ngồi bên cạnh cũng không lên tiếng, ngón tay khi có khi không gõ tay lái.

Nhưng bây giờ trời chưa tối hẳn, màn trời đâu có ánh trăng. Đàm Đình cảm thấy rất xấu hổ, trước đó qua điện thoại không gặp mặt Trình Quý Thanh, bây giờ hai người ở cùng một chỗ, cô hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải.

Rõ ràng khi nãy có một bụng câu hỏi!

Trong khoang xe cực kì im lặng, nhất thời chỉ còn lại tiếng nấc cục của Đàm Đình, một chút một chút, còn đặc biệt vang dội. Tuy rằng da mặt cô dày, mà tóm lại là con gái, bộ mặt hồng như quả táo.

Trình Quý Thanh bỗng nhiên nghiêng người sang, bởi vì không khí quá mức yên tĩnh, cho nên một khi ai có một chút hành động gì đều vang lên tiếng động. Đàm Đình lập tức quay đầu nhìn anh, kết quả là thấy mặt anh cách chính mình càng ngày càng gần.

Cô sợ tới mức ngay cả hô hấp đều dừng lại, hai tay hoàn toàn không biết nên để như thế nào, nhưng cô còn nhớ cô đã đưa tay ngăn cản anh, “Tổng biên tập!”

Trình Quý Thanh dừng ở vị trí rất gần cô, khí tức nồng đậm nam tính phả vào mũi cô, anh cười, “Đừng sợ, anh chỉ giúp em thôi”

Quả nhiên bị anh dọa như vậy, Đàm Đình quả thật không nắc cục nữa, nhớ rõ trước đây xem tình tiết này trong tiểu thuyết, lúc ấy cô thiếu nữ đó liền bị nam chính bắt làm tù binh, nhưng trước mắt cô giờ là Trình Quý Thanh...

Thấy cô nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, Trình Quý Thanh hơi hơi nhú mày, “Có lời muốn hỏi anh?”

Không biết vì cái gì, cô theo bản năng nguyên ý tin tưởng Trình Quý Thanh, vì thế bật thốt lên liền nói: “Tôi nghĩ đến một vài việc, có chút mơ hồ, nhưng cơ bản có thể xác định rõ ràng.”

Trình Quý Thanh thần sắc dừng một chút, “Em nói đi”

“Chúng ta quen nhau ở Mỹ, tôi lạc đường gặp được anh?” Chuyện này cô chỉ nhớ đứt quãng, nhưng tóm lại là có chút ấn tượng, chỉ là chi tiết đã trở nên mơ hồ.

Trình Quý Thanh mi mắt giãn ra, ôn hòa cười, “Đúng, lúc anh đến trường cũ diễn thuyết thì gặp được em.”

Đàm Đình cắn cắn môi, cẩn thận nhìn anh, “Vậy thì vì sao gặp lại, anh không nói chuyện chúng ta quen nhau?” Thậm chí dựa vào cách nói của Thẩm Bảo Ý, quan hệ của bọn họ có khả năng càng thân mật hơn so với trí nhớ của cô hay sao? Vấn đề này Trình Quý Thanh cũng không suy nghĩ lâu, như là đã sớm đem đáp án nghĩ xong, “Bởi vì anh tin, cho dù gặp lại, em vẫn sẽ yêu thích anh như trước”

“...”

Không thể không thừa nhận, câu này so với cô là một câu nói gây chết người, đặc biệt do một người nam nhân như vậy nói ra. Mà lúc này Đàm Đình nhìn anh, ngoại trừ xấu hổ vẫn là xấu hổ

Cô thật sự không nhớ rõ tại sao sau này hai người phát triển đến bước kia, nếu như lúc trước quyết định ở cùng một chỗ, mà cô ba năm nay ——

Thấy biểu tình cô ngưng trọng, Trình Quý Thanh giờ tay xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, nhẹ giọng nói: “Nhớ không ra cũng không sao, anh ở đây, không có thay lòng đổi dạ. Còn em? Muốn quay về sao?”

.....

Đàm Đình không biết trả lời đối phương như thế nào, cô nghĩ có lẽ ba năm trước mình thật sự có động tâm, ở tuổi đó, gặp được người tốt như vậy... Nhưng cô chắc chắn không nhớ rõ lựa chọn lúc đó của mình, tựa như bây giờ, giống như không biết trả lời như thế nào

Nam nhân như vậy, cô lại vũ nhục tình cảm của anh, lòng anh tràn đầy hết sức chân thành, mà cô chưa đủ thuần túy.

Cô khó chịu nhìn anh, “Xin lỗi, hiện tại tôi rất loạn, ở tình huống như vậy cùng anh cùng một chỗ, tôi sẽ cảm thấy chính mình rất kém cỏi.”

Trình Quý Thanh đã sớm liệu được cô sẽ trả lời vậy, tìm xẹt qua một tia chua xót, lại vẫn là cười nhạt nói: “Không sao, ba năm nay chờ, không kém lúc này. Anh nghĩ bây giờ em rất muốn thoát khỏi anh ta”

Đàm Đình ngẩn ra, bàn tay đặt trên đầu gối dùng sức nắm chặt

“Anh ta không thích hợp với em.” Trình Quý Thanh khởi động xe, biểu tình ảm nấp tại đèn tối trong bóng đêm, thanh âm lại sáng sủa, “Anh ta vĩnh viễn chỉ chính anh ta, năm đó như vậy, hiện tại cũng như vậy.”

Đàm Đình mờ mịt quay đầu, “Năm đó tôi cũng muốn thoát khỏi anh ta sao?”

Thẩm Bảo Ý nói là Thẩm Lương Thần ép buộc cô quay về, sự thật này Trình Quý Thanh nhất định hiểu rõ nhất, quả nhiên bản tính Thẩm Lương Thần không thể thay đổi, mặc kệ qua bao nhiêu lâu, anh chỉ quan tâm bản thân mình. Giữa bọn họ kết cục cũng chỉ có cái này, khi xa cách ba năm, mọi chuyện lại lần nữa tái diễn.

Trình Quý Thanh căng thẳng nắm chặt ngón tay, lại giờ khóe môi mỉm cười nói, “Quá khứ rất quan trọng sao? Em bây giờ đã xác định muốn bỏ anh ta đi, anh sẽ giúp em”

Đàm Đình ngồi thẳng lưng, “Thật ư?”

“Thật”

Cô thả lỏng người tựa vào ghế dựa, thò ra một hơi thật sâu, nhất thời có loại cảm giác như trút được gánh nặng, những cảm giác kia dồn nén trong ngực bấy lâu nay, không cam tâm cũng không muốn, tất cả nháy mắt đều được trút ra. Nếu quả thật có thể rời khỏi Thẩm Lương Thần, cô nhất định vĩnh viễn vĩnh viễn không muốn bị anh bắt được! Thời trẻ trải qua một cuộc tình hoang đường, đây là lần cuối cùng trải qua

Lại tiếp tục dây dưa tiếp, chỉ có lưỡng bại câu thương, ai cần chứ?

(lưỡng bại câu thương: cả hai bên đều thương tổn, không ai có lợi)Trình Quý Thanh tựa như cũng không muốn nói thêm gì về chuyện năm đó, chủ động đề nghị: “Chúng ta đi ăn cơm?”

Đàm Đìnhbây giờ mới nhớ tới mình chưa ăn gì, bụng đã sớm bụng đói kêu vang, “Được!”

Cô nói xong lại cảm thấy không đúng, “Vì sao chúng ta gặp nhau đều đi ăn vậy?”

Trình Quý Thanh bị cô chọc cười, “Em muốn làm chuyện khác, anh có thể chiều em, hơn nữa kỹ xảo anh không tệ.”

Đàm Đình suy nghĩ cẩn thận ý tứ của anh, nhất thời nghẹn họng nửa ngày nói không ra lời, cười ngây ngô một tiếng, “Tôi nhớ rõ cửa Vân Lộ bên kia có món ăn Nhật ăn không tệ lắm...”

.....edited by Khuynh Lâu.....

Mà lúc này ở Lê gia, Thẩm Lương Thần ngồi trên sofa tiếp tục thất thần, huyết Thái Dương thỉnh thoảng nháy nháy, cũng không biết có phải là do gần đây ngủ không ngon hay không. Lê Triệu Khang cùng anh lúc nói chuyện anh rất ít khi định thần, chậm một chút mới trả lời: “Chuyện gì ạ?”

Lê Triệu Khang hiển nhiên nhìn anh thế này thì không vừa lòng, từ tốn uống ngụm trà, nói: “Cháu hôm nay có tâm sự?”

Cùng lão hồ ly này nói chuyện đương nhiên phải thật cẩn thận, cho nên Thẩm Lương Thần hơi hốt nói: “Chỉ hơi một chút mà thôi, gần đây Thịnh Thế không được an ninh lắm.”

Lê Triệu Khang cũng biết rõ chuyện chị em Thẩm gia tranh đấu nhau, càng biết rõ mình đang ở vị trí trung gian, khéo miệng hơi hơi nhếch nói, “Cho nên chú mới nói, cho cháu thành hôn với An Ni sớm một chút. Thầy Chu đã xem ngày rồi, năm nay kết hôn là tốt cho cả cháu và An Ni.”

Khoé môi Thẩm Lương Thần hơi hơi nhếch, ánh mắt chìm dần, “Chú Lê, chú như vậy, đang dùng An Ni nói điều kiện với cháu?”

Lê Triệu Khang nghe vậy cười to, “Bác chỉ có An Ni là con gái, sủng còn không kịp, làm sao bỏ được?”

Thấy Thẩm Lương Thần vẫn lạnh mặt như trước, Lê Triệu Khang nhồm dậy chậm rãi đi đến phía sau anh, bỗng nhiên cúi người ghé vào lỗ tai anh nói: “Bác chỉ là sợ nó quá đơn thuần, bị người ta lợi dụng cũng không biết.”

Thẩm Lương Thần gọn sóng không sợ hãi mà ngồi tại chỗ đó, trong mắt ngược lại dần dần hiện lên ý cười, “Chú Lê nói lời này, cháu không hiểu.”

“Không hiểu không sao.” Lê Triệu Khang đứng phía sau anh, nhẹ nhàng đem tay áo kiểu Tôn Trung Sơn cuộn lên một lai, rồi mới nói tiếp, “Dù sao An Ni thích cháu, tcon gái của bác, bác rất tin tưởng, làm sao đám cô đại ngoài kia có thể so bì được.”

Ý tứ trong lời nói này đã quá rõ ràng, Thẩm Lương Thần nắm chặt tay đến mức khớp xương trắng nhợt, cơ cổ trên gương mặt cũng hơi động, nhìn kỹ phía dưới thì không khó để nhìn thấy con tức của anh. Nhưng anh vẫn im lặng ngồi đưa lưng về phía Lê Triệu Khang, lưng vẫn thẳng tắp, “Nếu chú Lê hoài nghi cháu, vì sao còn để chúng cháu kết hôn? Chú không sợ vạn nhất —— “

Lê Triệu Khang đang xới đất cho chậu cây cạnh cửa sổ, nghe lời này liền lộ ra một tia cười nhẹ, “Bởi vì chú hiểu cháu, tuy rằng cháu không phải là người chồng tốt nhất cho An Ni, nhưng cháu lại thích hợp kế thừa Lê gia sau này. Lương Thần, cháu thông minh như vậy, trước giờ đều biết chính mình muốn cái gì, chú cũng không lo lắng.” Thẩm Lương Thần không nói, Lê Triệu Khang vỗ vỗ lòng bàn tay dính bùn đất, lần nữa quay lại ngồi đối diện anh.

Trên mặt anh như cũ là vẻ mặt ôn hòa, “Nam nhân mà, lúc còn trẻ gặp dịp thì chơi là bình thường, mà chuyện kết hôn này, tự nhiên muốn cẩn thận cùng cân nhắc. Hai mẹ con Phó Tuệ, ngay cả người ngoài như cháu vẫn biết bọn họ muốn gì, mà lão già ngu ngốc kia chuyện gì cũng chẳng thêm để ý. Mấy năm nay mất quyền lực quyền lợi ở bên ngoài mở rộng quan hệ ngoại giao, Thịnh Thế chỉ sợ sẽ bị đối thành họ Phó ngay lập tức thôi.”

Lê Triệu Khang thấy Thẩm Lương Thần vẫn không tỏ thái độ, lại tăng thêm ngữ khí, “Cháu muốn báo thù, bằng vào sức mình cháu thì hơi khó.”

Thẩm Lương Thần hoặc mắt ngẩng đầu nhìn ông, híp lại trong con ngươi tràn đầy cảnh giác cùng đề phòng.

“Cháu cứ mặc kệ làm sao chú biết đi.” Lê Triệu Khang khoát tay, “Người trẻ tuổi có dã tâm là chuyện tốt, nhưng vạn nhất không thể xúc động, rất nhiều thứ vĩnh viễn đều ra ngoài dự liệu của cháu đấy.”

Mỗi lần gặp Lê Triệu Khang đều làm cho Thẩm Lương Thần rất không thoải mái, anh đi ra thư phòng thì hung hăng kéo kéo caravat, tâm tình bực mình tới cực điểm. Vừa mở cửa liền nhìn thấy Lê An Ni khấn trương chờ ở bên ngoài, làm cho anh càng có cảm giác bị áp bách cực điểm.

“Ba em, có phải hay không đã nói gì làm anh mất hứng?” Lê An Ni khiếp đảm đánh giá anh, như là lo lắng anh phát giận.

Thẩm Lương Thần đi về phía trước vài bước mới dừng lại, nhẩn nại quay đầu lại, “An Ni, anh nhớ trước kia đã nói với em...”

“Em biết!” Lê An Ni đánh gãy anh nói tiếp, hốc mắt nháy mắt trở nên hồng hồng, “Là em muốn chủ động giúp anh”

Thẩm Lương Thần rũ mắt nhìn cô, vừa định nói chuyện, điện thoại di động liền kêu lên.

Dương Hằng thấp cổ họng hướng anh báo cáo, “Lúc tôi tới đây, Đàm tiểu thư không thấy đâu.”

“...”

“Vừa rồi nhìn camera, là bị Trình Quý Thanh đưa đi.” Dương Hằng gần như có thể tưởng tượng về mặt người đầu dây kia có bao nhiêu khó xem, liền thông minh kết thúc cuộc trò chuyện, “Tôi phải đi điều tra xem họ đi đâu.”

Lê An Ni không nghe được nội dung cuộc trò chuyện, nhưng từ góc độ cô nhìn qua, ngũ quan Thẩm Lương Thần giống như bị sương lạnh bao trùm, toàn

thân trên dưới đều tràn đầy một cổ khí lạnh. Anh nắm chặt điện thoại di động, đầu ngón tay không ngừng dùng sức, dường như muốn đem chiếc điện thoại kia bóp nát

“Lương Thần?” Cô vừa hô một câu, Thẩm Lương Thần bỗng đứng xoay người lại.

Anh không thèm nhìn cô một cái liền xoay người rời đi, đi rất vội vàng, chỉ còn bóng dáng cao ngạo lạnh lùng

.....

Đàm Đình vận nhất không nghĩ tới, tổng biên tập đại nhân không gì không làm được kỳ thật là người mù đường. Trình Quý Thanh mò rất lâu cũng không tìm thấy quán ăn cô nói, cuối cùng ngược lại lái xe đến một khu phố hoang vắng. Hẻm nhỏ cũng rất có lợi, luôn giấu kín các món đặc sản phong phú. Đàm Đình cùng Trình Quý Thanh đi không lâu liền phát hiện một quán ăn nhỏ, thoát nhìn cảnh quan không tệ lắm, đặc biệt là mới qua tết âm lịch không bao lâu, quán ăn bán rất chạy, cảnh quan trang trí trước cửa rất đẹp

“Nhìn là thấy nản rồi” Đàm Đình cùng Trình Quý Thanh đi vào, nhìn thấy toàn là người, cô nhện không được quay đầu than thở với người đi sau

Trình Quý Thanh thoát nhìn tâm tình không tệ, hơi hơi nhướn mày nói: “Không sao, chờ đợi mới tốt.”

Lời này hình như có thâm ý khác, anh cũng có thâm ý khác nhìn cô, Đàm Đình giả vờ không hiểu, vội vàng quay đầu. Cô vẫn không quen anh thành thạo nói vài câu mập mờ...

Hai người đem ghế tròn, liền ở ngồi trong góc im lặng chờ, mà không gian quán quá nhỏ, bọn họ gần như ngồi sát vào nhau, bả vai ai cũng cách gần nhau, vô tình còn chạm vào nhau. Đàm Đình không dấu vết nhìn bên cạnh cúi cúi, ánh mắt Trình Quý Thanh hơi hơi lóe, bỗng nhiên nói với cô: “Em còn nhớ rõ, chúng ta quen nhau thế nào không?”

Đàm Đình nghiêm túc nhớ lại một chút.

Cô khi đó đến trường học tìm Thẩm Lương Thần, sau đó lạc đường, sau đó ngồi trước cầu thang uể oải. Tiếng anh của cô kém kinh khủng, đang tìm xem ai có gương mặt Châu Á để hỏi, nói không chừng có thể gặp gỡ người-trung-quốc?

Nhắc tới cũng khéo, cô vẫn đang suy nghĩ không biết sao, Trình Quý Thanh bỗng nhiên xuất hiện. Trong tay anh kẹp điều thuốc, một bộ dáng phiến muộn, vào cầu thang cũng không liếc nhìn cô một cái liền dựa vách tường bắt đầu đốt thuốc.

Bộ dáng giống như bị nghiện thuốc lá rất nặng

Đàm Đình nhìn anh tóc đen da vàng, ánh mắt sáng, thì dường như là phát hiện được chân trời mới. Cô vội vã đi đến phía sau anh, do dự chào hỏi, “Xin hỏi, anh hiểu tiếng trung không?”

Trình Quý Thanh rõ ràng cũng nhớ lại tình hình khi ấy, trên mặt cười cười, “Khi đó anh còn tưởng rằng là nữ sinh nghĩ ra được phương pháp tiếp cận mới chứ, thật sự rất bất ngờ với phản ứng của em.”

Khó trách khi đó anh giả vờ nghe không nghe, làm bộ nhìn chăm chăm cô. Đàm Đình nhớ tới lúc ấy bộ dạng cô ngốc nghếch, cũng nhện không được, “Anh như thế nào lại như tự kỷ vậy a, không nhìn tôi rồi đến sắp khóc à? Muốn gây chú ý với anh, khóc thành như vậy không phải chán lắm sao.”

“Đây là tự bản thân anh nghĩ vậy thôi, không có khuếch đại sự thật nha. Mà anh cũng chỉ đường đường hoàng hoàng cho em rồi mà.”

Đàm Đình bị bộ dáng anh nghiêm trang tự luyện đánh bại, “Được, một người mù đường chỉ đường cho một người mù đường, kết quả thiếu chút nữa hai người đều đi lạc.”

Ánh mắt Trình Quý Thanh trở nên phá lệ ôn nhu, hiển nhiên những ký ức kia với anh mà nói rất tốt đẹp, ngữ điệu đều trở nên mềm nhẹ, “Nhưng buổi chiều đó rất vui vẻ, nếu như khi đó em không bị anh ta tìm được, có lẽ chuyện sẽ khác.”

Anh sâu sắc nhìn cô, miễn nhãn ôn nhu, Đàm Đình bị anh nhìn nên mặt cô nóng lên, vội vàng dời ánh mắt. Vừa vận chủ quán nhìn bọn họ bảo có đồ ăn rồi, Đàm Đình nhồm dậy rất khó, quần áo còn không cẩn thận kẹt vào cạnh bàn

“Cẩn thận một chút.” Trình Quý Thanh đưa tay đỡ cô, cánh tay cường tráng mà hữu lực, khoát lên bả vai cô không nỡ buông ra

Đàm Đình lúng túng cười cười.

Trình Quý Thanh cách cô rất gần, hơi hơi cúi đầu liền có thể ngửi được mùi hương trên tóc cô, anh cúi người gần tóc cô thấp giọng: “Cô bé, chúng ta còn nhiều thời gian, anh không muốn bức bách em. Cho nên đối mặt với anh, em cứ thả lỏng là tốt rồi.”

Đàm Đình âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhấc mắt vừa lúc nhìn thấy trông mắt đen nhánh của anh, lời nói cảm kích phát ra từ nội tâm: “Cám ơn.”

Trình Quý Thanh nhìn bộ dáng cô ngây ngốc, lại thật tâm, anh nhện không được liền đùa cô, “Bất quá ba năm trước em đã đáp ứng làm bạn gái anh, anh đợi nhiều năm như vậy, có thể giả vờ như bây giờ là ba năm trước, để anh hành xử như một người bạn trai hay không?”

Đàm Đình trừng mắt to, vẻ mặt khó tin, lần nữa bị anh đùa

Trình Quý Thanh đối với phản ứng của cô rất hài lòng, không chế không được cười lớn tiếng, thuận thế nheo nheo gương mặt hồng hồng của cô, “Cô bé, em

đích thực quá đáng yêu.”

“...” trong lòng Đàm Đình lặng lẽ nghĩ một chút, kỳ thật tổng biên tập đại nhân không thuần lương như vẻ bề ngoài nha

Lúc Thẩm Lương Thần đẩy cửa tiến vào, vừa lúc liếc mắt liền thấy được hai người “ngọt ngào với nhau”, còn có một màn tình nồng ý mật nữa. Đầu óc của anh oanh một tiếng liền nổ tung, lửa giận hời hởi bốc lên trán, ánh mắt càng hung hăng dừng tại cánh tay Trình Quý Thanh vẫn đang ôm Đàm Đình nãy giờ

Anh hận không thể lập tức xông lên, chặt đứt móng vuốt của tên kia!!

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cháp Mê Bất Ngộ

Nhưng mà người đàn ông như Thẩm Lương Thần, dù trên mặt lửa giận đã thiêu đốt phừng phừng, trên mặt vẫn mang nụ cười ôn nhu. Anh chậm rãi đi về hướng hai người, cực kì bình tĩnh mà thận trọng

Đàm Đình nhìn anh, thân anh cao ngất ngưỡng đầy cương trực làm cô hoang mang. Hên là Trình Quý Thanh nắm chặt bả vai cô, giống như tiếp cho cô sức mạnh vô hình để an ủi cô

“Dương Hằng nói em đã đi rồi, hoá ra là dối bụng.” Thẩm Lương Thần tự nhiên nhìn Đàm Đình, nói chuyện rất chậm, “Sao không chờ anh cùng đi?”

Đàm Đình cắn chặt răng, vừa định nói chuyện, Trình Quý Thanh ngăn cản cô, đáp phi sở vấn, “Không ngờ ở nơi hoang vu này cũng có thể ‘Gặp lại nhau’, thật đúng là có duyên.”

(đáp phi sở vấn: nói một đằng trả lời một nẻo)

Thẩm Lương Thần tựa như không nghe được ý châm chọc trong lời nói đó, “Ồ đây an ninh không tốt, tôi lo cô ấy gặp chuyện không may, cho nên Dương Hằng nhờ bạn bè hỏi thăm... Cậu có biết, Tiểu Nam bị mù đường mà.”

Lời nói nửa thật nửa giả, giải thích lí do anh xuất hiện tại đây thật hoàn mỹ không tí vết làm sao, Đàm Đình hiện tại càng ngày càng không lường trước được người này, quả thực thật đáng sợ!

Cô vốn có vóc dáng nhỏ xinh, bây giờ cả người đều núp sau lưng Trình Quý Thanh, hình ảnh kia thật sự rất chói mắt. Thẩm Lương Thần cúi xuống đánh giá cô, con người thâm trầm như băng gọn sóng mãnh liệt, nở nụ cười, mà ánh mắt đóng thành băng, “Nếu em dối bụng, chúng ta cùng nhau ăn cơm trước nhé.”

Nói với Đàm Đình, nhưng mỗi lần nói anh đều nhìn Trình Quý Thanh, đối phương cũng bất động thanh sắc mỉm cười, “Được, ăn cơm trước.”

Ba người cùng ngồi xuống, Đàm Đình theo bản năng lựa chọn chỗ ngồi cạnh Trình Quý Thanh, nhưng ngồi ở vị trí này càng làm biểu cảm trên mặt Thẩm Lương Thần thêm rõ ràng. Ánh mắt của anh thẳng tắp nhìn cô chằm chằm, sắc trông càng tối, hiển nhiên là rất bất mãn đối với hành động này của cô

Đàm Đình giả vờ không thấy, cầm menu che mặt, nhưng tâm lý vẫn rất bất an. Cơm nước xong thì sao đây, cô căn bản tưởng tượng không nổi ——

“Dối bụng đến mức ôm menu gọi một mình vậy à?” Trình Quý Thanh cười ngăn hành động của cô, nhẹ nhàng đem menu để lại trên bàn, ánh mắt ôn hòa nhìn cô.

Ánh mắt như vậy ngầm nói cho cô biết, “Có anh em không cần sợ”. Đàm Đình hơi mím môi, bình tĩnh lại rồi bắt đầu gọi món ăn.

Thẩm Lương Thần rõ ràng ngồi xem hai người diễn trò “Liếc mắt đưa tình”, hên là anh mang bao tay lông dê, nếu không sẽ phát hiện khớp ngón tay anh đã dùng sức tới nỗi trắng bệch. Nhưng trên mặt anh vẫn không biểu hiện gì, chỉ là ánh mắt anh sáng quắc nhìn chằm chằm Đàm Đình.

Mà Đàm Đình cũng không nhìn anh, nghiêng đầu cùng Trình Quý Thanh nói chuyện phiếm, “Anh có ăn cay không? Nghe giọng điệu anh chắc là người Tứ Xuyên.”

“Có chứ.” Anh nói xong lại mỉm cười nhìn về phía Thẩm Lương Thần, “Lương Thần, tôi nhớ rõ khẩu vị anh rất thanh đạm.” “Không sao.” Thẩm Lương Thần tùy ý giơ giơ tay, cười sâu, “Anh là khách, nhường anh đấy.”

“...” Mí mắt Đàm Đình hung hăng giật giật, da mặt người này thật quá dày

.....edited by Khuynh Lâu.....

Cô quả thật rất “nhường nhịn” Quý Thanh, tất cả món ăn đều là món cay, đặt đồ ăn lên thì sắc mặt Thẩm Lương Thần càng phấn khích. Anh chậm rãi tháo bao tay, cầm đũa thì khóe miệng như thường hơi nhếch lên, “Rất được”

Ăn được không ai mà biết, Đàm Đình cũng mặc kệ anh, thân nhiên ngồi ăn, không ăn no thì không đủ sức đâu

Trình Quý Thanh rót cho cô ly nước, rồi mới từ tốn ăn

Ba người ngồi điềm tĩnh ăn nhưng ai cũng mang tâm trạng, cho nên lúc ăn cơm đều im lặng. Thẩm Lương Thần ăn ít nhất, xem ra vẫn bị sắc ớt, ngồi uống tới mấy ly nước, sắc mặt có chút khó coi.

Chỉ là một trò đùa dai nhỏ, vẫn làm cho Đàm Đình không thể không chế được muốn cười, mà ngẫm lại cô cũng thật không tiền đồ, anh còn làm cho cô khó chịu hơn thế này nhiều. Biểu tình trên mặt cô biến hóa khó lường, nhìn không được trừng mắt nhìn người nọ.

Thẩm Lương Thần vừa lúc cũng đang nhìn cô, hai người ánh mắt giao nhau, anh thế mà nheo mắt cười cười với cô, bộ dạng có chút dung túng

Mà giống như anh biết rõ cô muốn trêu đùa anh nhưng vẫn mặc cho cô làm, chỉ vì làm cho cô vui. Đàm Đình lập tức cứng đờ, làm những đắc ý khi này của cô cũng trở nên vô nghĩa

Dù không muốn, đã hết thời gian dùng bữa, ba người cùng nhau đi ra khỏi nhà hàng. Bóng đêm bao trùm con phố nhỏ, chỉ còn mấy ngọn đèn nhỏ toả ra ánh sáng vàng leo lét, mà Dương Hằng một thân âu phục màu đen đứng cách đó không xa đang đi về phía này

Đàm Đình bất an nhìn Trình Quý Thanh.

Cô kỳ thật cũng không biết anh đang định làm gì, cô bị Thẩm Lương Thần nắm thóp trong tay, không cẩn thận, có thể trái lại liên lụy cả Trình Quý Thanh.

Trình Quý Thanh ngược lại bộ dáng không sao cả, cười cười với Thẩm Lương Thần đang sóng vai đi, “Nghe nói hôm nay anh đi Lê gia.”

Đây tuyệt đối không phải là một câu nghi vấn, Thẩm Lương Thần sau khi đứng vững lại, nhìn anh ta một cái, “Thì?..”

“Như vậy anh cho rằng, Lê Triệu Khang sẽ không biết anh tính toán chuyện kim ốc tàng kiều sao?” Trình Quý Thanh đối mặt với anh, tư thế đàm phán

(kim ốc tàng kiều: che giấu người tình)

Thẩm Lương Thần nhú mày, “Anh không định lấy chuyện này để uy hiếp tôi? Anh nghĩ tôi sợ?”

Nghĩ đến đối phương đã có chuẩn bị mà đến đây, Trình Quý Thanh bật cười, “Uy hiếp là chuyện không hay, tôi không thêm làm.”

Thẩm Lương Thần đứng khuất bóng, biểu tình đều ẩn trong bóng tối, mà lúc này ánh mắt anh không có thiện cảm gì. Anh cách Đàm Đình không xa, không nhẫn nại, “Dù sao kết quả đều giống nhau, cô ấy vĩnh viễn không thể rời khỏi tôi, chuyện của tôi không liên quan gì hết” Trình Quý Thanh cũng không có ý định nói nhiều với anh, nói thẳng: “Tôi muốn có một cuộc giao dịch với anh.”

Thẩm Lương Thần thản nhiên liếc nhìn anh một cái, bỗng nhiên cười, “Đôi sự tự do của cô ấy? Không có khả năng.”

Anh lại mang đôi găng tay vào, định rời đi, Trình Quý Thanh đứng sau anh không nhanh không chậm mở miệng, “Anh có biết Thẩm Bảo Ý luôn muốn vào Trình gia, nếu như chúng ta hợp tác, chắc chắn sẽ làm cho cô ta nhanh chóng vào cuộc...”

Thẩm Lương Thần bước chậm lại, đôi mắt nguy hiểm híp lại.

Trình Quý Thanh biết anh sẽ là phản ứng như vậy, cho nên đứng tại chỗ kiên nhẫn chờ anh, kỳ thật anh ta cũng rất tò mò, lại một lần nữa đặt lợi ích ngang hàng với Đàm Đình, anh ta sẽ chọn như thế nào?

.....

Thẩm Lương Thần rất nhanh quay đầu nhìn anh ta một cái, lại cười lạnh nói: “Trình nhị công tử, anh cảm thấy ba anh sẽ nghe anh? Bọn họ sở dĩ muốn anh đàm hỏi với Thẩm Bảo Ý rồi, đơn giản cũng vì coi trọng gia thế chị ta, anh bây giờ muốn bọn họ bỏ miếng mồi ngon Thẩm Bảo Ý để tin tưởng tôi?”

Đối với thế lực hiện tại của Thịnh Thế, Trình Quý Thanh chắc chắn không có khả năng giúp đỡ anh. Huống chi bây giờ còn có Phó Tuệ ở sau lưng thay Thẩm Bảo Ý bày mưu tính kế, chuyện này sao dễ dàng như vậy, anh trước đây cũng không phải chưa thử hợp tác với người khác...

Đáy mắt Trình Quý Thanh chợt lóe lên tia xấu hổ, lại kiên định nói: “Chuyện này tôi sẽ nghĩ biện pháp, Thẩm Lương Thần, ba năm trước, tôi không tin anh không hối hận. Cô ấy bây giờ đã nhớ ra một vài chuyện, anh thật không sợ sau này cô ấy sẽ hận anh cả đời?”

Nghe lời này, tất cả biểu tình Thẩm Lương Thần đều động lại, anh theo bản năng nhìn Đàm Đình, nhưng hai người cách nhau khá xa, khuôn mặt của cô bây giờ mơ hồ không thấy rõ lắm

Ban đêm gió lớn, thổi rét cả đầu, anh cầm nắm tay, lại mở miệng giọng hơi trầm, trên mặt vẫn bất cần đời cười, “Chỉ là hận thôi, tôi cũng muốn cô ấy ở bên cạnh tôi. Đời này làm quá nhiều chuyện ác, dù sao vẫn xuống địa ngục, làm nhiều chuyện khác cũng chả sao.”

Trình Quý Thanh bất khả tư nghị nhìn anh, “Anh điên rồi!”

Đúng, anh sớm đã thấy mình điên rồi

“Dù anh tìm nhiều cách đối phó tôi, đến mang cô ấy đi, nhưng tôi sẽ không cho anh cơ hội đó.” Thẩm Lương Thần quay lưng lại phất phất tay với anh ta, đi về phía Đàm Đình, nụ cười trên mặt dần dần bị gió cho thổi nhạt.

Quá nhiều thù hận anh đã ôm trong lòng, cứ tưởng rằng cả đời này chỉ có thể sống ở nơi u tối, mặc cho những thứ ác độc kia mọc đầy lòng của mình, nhưng cô đã cho anh ánh sáng, làm cho anh bắt đầu khát vọng tình yêu.

Biết rõ chính mình không xứng với cô, nhưng anh vẫn muốn, vẫn luyến tiếc, anh đời này chỉ còn cô ——

Đàm Đình nhìn anh đi tới, theo bản năng định lui về phía sau, mà Thẩm Lương Thần thân cao chân dài, lập tức tới trước mặt cô. Ánh mắt anh ảm đạm, ngữ khí đè nén, “Theo anh trở về, chuyện ngày hôm nay anh coi như chưa xảy ra.” Rõ ràng anh mới là người xấu, bây giờ làm ra bộ dáng thiện lương. Đàm Đình tức giận cười lạnh, “Nếu như tôi không nghe?”

Thẩm Lương Thần cũng cười, “Em có quyền quyết định sao?”

Ý thức được chuyện vẫn chẳng thay đổi gì, chuyện này làm cho Đàm Đình thấy cực kì thất bại, cô quật cường nâng cằm nhìn chằm chằm anh. Cho đến khi Thẩm Lương Thần nói: “Nghe nói em nhớ lại vài chuyện ba năm trước, vậy không biết em có nhớ tới, lí do lúc trước em nguyện ý trở về bên anh không?”

Đàm Đình bỗng dưng mở to mắt.

Thẩm Lương Thần cảm áo măng tô Dương Hằng đưa qua khoát thêm cho cô, rõ ràng cơ thể đã trở nên ấm áp hơn, nhưng lòng vì lời nói kế tiếp của anh mà rơi vào băng lạnh

“Trình Quý Thanh năm đó ở nước ngoài đụng phải luật pháp, nếu như những chứng cứ kia được đưa ra ngoài, cả đời này của anh ta sẽ bị phá hủy.”

“...”

“Tiểu Nam, là em ép anh, không ai ngay cả anh không nguyện ý muốn em nhớ lại chuyện này.” Bàn tay to lớn chậm rãi vuốt ve hai má cô, anh khe khẽ thờ dài, “Bây giờ có muốn theo anh về không?”

.....edited by Khuynh Lâu.....

Toàn thân Đàm Đình đều phát run, người này, người này cô quả thật nhìn lầm rồi, người cô rất quan tâm đang bức ép cô. Nay vừa mới nhớ lại vài chuyện xưa với Trình Quý Thanh, anh lập tức dùng Trình Quý Thanh ép buộc cô!

“Hèn hạ!” Cô không thể nhịn được nữa, nắm tay rung rung, cuối cùng nâng tay đem áo măng tô trên người quăng mạnh vào người anh

Cô không thể liên lụy Trình Quý Thanh, chỉ sợ lúc trước Thẩm Lương Thần cũng là vì muốn đối phó chuyện Trình Quý Thanh muốn trợ giúp cô nên mới điều tra đối phương, nghĩ đến việc Trình Quý Thanh không biết điều này, bằng không làm sao có thể tiếp tục giúp đỡ cô

Trình Quý Thanh rất nhanh bước tới, dùng sức kéo cô về bên người mình, nhủ mi nhìn Thẩm Lương Thần, “Anh còn muốn chấp mê bất ngộ? Anh như vậy sẽ hại chết cô ấy.”

Anh hiển nhiên còn có lời muốn nói, nhưng nhìn mặt Đàm Đình không biết vì sao lại nuốt trở vào.

Thẩm Lương Thần bắt vì sở động, chỉ khẽ cười nhìn về phía Đàm Đình, “Tiểu Nam, nói cho tổng biên tập Trình biết quyết định của em.”

(bắt vì sở động: đứng im bất động)

Đàm Đình được Trình Quý Thanh thả lỏng, Trình Quý Thanh khó có thể tin được quay đầu nhìn cô, “Em —— “

Nhưng anh rất nhanh ại siết chặt, hôm nay là anh thất sách, còn chưa làm tốt mọi chuyện thì nghĩ định mang cô đi, Thẩm Lương Thần thấy trình độ Đàm Đình đã vượt quá anh tưởng tượng.

Anh quay lưng lại với Thẩm Lương Thần, nhìn Đàm Đình nhẹ nhàng chớp chớp mắt, “Lời anh đã nói nhiều, em phải nhớ cho kỹ.”

Đàm Đình nhìn anh hai mắt thâm trầm sáng ngời, nhìn rất lâu, chân thành tha thiết mà nóng bỏng. Cô gật gật đầu, bỗng nhiên đưa tay ôm lại anh, ghé vào lỗ tai anh thật nhanh nhỏ giọng nói: “Em có chủ ý, đừng lo lắng.” Trình Quý Thanh hơi sững sờ.

Thẩm Lương Thần hoàn toàn không ngờ tới hai người này có thể trước mặt hán anh thân – nhiệt (thân mật – nồng nhiệt) thành như vậy, rốt cuộc anh không thể bình tĩnh nữa, sắc mặt âm trầm, phút chốc liền thò tay đem cô kéo trở về. Anh tràn ngập con tức trừng cô, siết chặt cánh tay cô lực đạo như muốn giết người, “Em muốn anh tức chết phải không?”

.....

Thẩm Lương Thần đưa Đàm Đình trở về căn biệt thự sát biển, cô lão đảo bị anh lôi lên lầu, vài lần muốn té ngã. Dương Hằng nhìn bộ dáng kích động của ông chủ, đứng ở chỗ cầu thang không dám đi lên

Cửa phòng bị anh một cước đá văng ra, tiếp đến Đàm Đình bị dùng sức quăng lên trên giường lớn

Cô lập tức ngồi dậy hung ác nhìn anh, “Làm gì vậy? Anh lại định cưỡng – gian tôi sao?”

Thẩm Lương Thần càng tức, bước nhanh đến trước mặt cô, thịnh nộ muốn nói cái gì đó, miệng mấp máy đóng mở vài lần sau lại bỏ. Anh cố gắng bình tĩnh

nói cho cô biết, “Chuyện này chấm dứt tại đây”

Anh quay người tháo caravat, đem caravat nắm ở trong tay hận không thể bóp nát nó, tiếp ném mạnh nó lên sàn nhà, quay lại nhìn cô kích động, đôi mắt đỏ mầu cực dọa người.

Thẩm Lương Thần bỗng dưng bóp chặt cổ cô, từng chữ lạnh lẽo, “Em cứ như vậy thích hấn ta, vừa mới nhớ lại vài chuyện liên quan đến hấn ta, liền vội vàng ôn chuyện cũ với hấn ta?”

Cho đến lúc này Đàm Đình mới biết được bộ dáng Thẩm Lương Thần nổi giận đáng sợ như vậy, quả thực như sói! Anh trước đây nhiều lần muốn bóp nát cổ cô đa số là giả, lúc này anh mới thật sự muốn bóp chết cô!

Lực đạo kia khiến cho cô không mở miệng được

Thấy thần sắc cô thống khổ, nhưng vẻ mặt vẫn không chịu nhận sai, Thẩm Lương Thần càng thêm nổi giận, “Hấn ta tốt như vậy, làm cho em ba năm nay không thể quên được hấn ta?” Vậy anh đâu, nhiều năm như vậy, cô tại sao có thể mau quên vậy được... Loại này cảm giác đau lòng này bắt anh nằm đi nằm lại một lần lại một lần

Nhìn khuôn mặt anh vặn vẹo, Đàm Đình cố gắng mấp máy môi nói một câu, “Anh ấy rất tốt, ít nhất nhớ tới anh ấy sẽ không làm tôi thống khổ, mà anh, tôi nghĩ cũng không muốn nghĩ tới!”

Tuy rằng câu này ngọng nghịu khó nghe, mà Thẩm Lương Thần vẫn nghe rõ, từng chữ đều hung hăng chui vào ngực anh, đau đến gần như không thở được

Anh thất thần nhìn cô, lại tỉnh tường nói: “Nếu như có thể, người tôi muốn quên nhất chính là anh!”

Vốn cho là tim mình đã sớm trở thành tường đồng vách sắt, sẽ không bao giờ đau đớn, sẽ không khó chịu, cứ tưởng rằng đem cô giấu ở bên người không cho cô thấy người kia, sẽ không trải qua cảm giác mất đi, nhưng hôm nay... Lại trải qua loại cảm giác đẩy lần nữa còn đáng sợ hơn so với trước kia

Giống như là bị bén nhọn lợi khí đem tâm xé thành lưỡng cánh hoa, còn tại dùng sức giảo thành mảnh nhỏ.

Thẩm Lương Thần nửa ngày không thể nói gì, anh rối cuộc ý thức được, Tiểu Nam của anh đã không còn là Tiểu Nam khi trước, trước mắt anh, là người hận anh tận xương tủy! Đàm Đình nhìn anh ngẩn người, một phen đẩy anh ra, cảm đã đau đến mức đường như bị trật khớp, cô nhìn hồi lâu mới dịu được cơn đau ấy

Thẩm Lương Thần mất nhìn tay mình dừng lại giữa không trung, chậm rãi dời tầm mắt, mấy giây sau khăn khăn nói: “Trình Quý Thanh, Diệp tử, còn cả hai người đồng nghiệp của em ở toà soạn, nếu như em dám trốn, anh sẽ khiến cho bọn họ tất cả đều sống không yên.”

Nếu không cách anh gần như vậy, Đàm Đình cũng nghĩ là mình nghe lầm. Cô tức giận nhìn qua, thuận tay nắm vật gì bên người đập vào người anh, “Anh còn là người sao?”

Thẩm Lương Thần nhìn cô một cái, kì lạ là anh không có phản kháng

Hai người nhất thời im lặng, Đàm Đình vẫn đang tức giận không kìm được, cô nhìn màn trời tối đen ngoài cửa sổ, trong lòng phát lạnh từng cơn. Hậu quả yêu nhằm một người, thật là chuyện đáng sợ

Thẩm Lương Thần nhìn cảm cô hồng hồng, mới biết được mình vừa rồi dùng lực quá mạnh, anh đưa tay định nhìn xem xem thì bị cô tránh né, giống như tránh rắn rết

Hai mắt anh đột nhiên cuối sầm, cúi người nặng nề hôn lên môi cô

Đàm Đình đã sớm đề phòng anh đánh lén, nắm gối đầu dùng sức chặn giữa hai người, tay đánh anh thật mạnh. Nhưng động tác kháng cự này càng thêm kích thích Thẩm Lương Thần, anh thoáng dùng sức liền đem cái gối đầu vướng víu kia ném lên sàn, bởi vì dùng sức quá mạnh, bao gối bị anh xé rách một cái, sợi bông vương vãi khắp nơi

.....edited by Khuynh Lâu,.....

“Thẩm tổng.” Dương Hằng đợi vài giờ mới thấy Thẩm Lương Thần xuống lầu, lập tức lại đón. Lại thấy thần sắc anh có chút quái dị, sắc mặt vô cùng tiêu tụy, không khỏi quan tâm hỏi, “Anh làm sao vậy?”

Thẩm Lương Thần khua tay, “Dạ dày không thoải mái.”

Dương Hằng hiểu rất nhanh, hôm nay bọn họ ăn cơm ở nhà hàng cay Tứ Xuyên, chi e là bị ột làm cho sốt bụng. Anh mở ngăn kéo tủ TV, Thẩm Lương Thần vẫn lắc đầu, “Vô dụng thôi, hết hạn rồi.”

Dương Hằng nghi ngờ nhìn thời hạn của lọ thuốc, chính xác, mua ba năm trước. Anh ta nhồm đậy nói: “Vậy tôi đi ra ngoài mua.”

“Không cần.” Thẩm Lương Thần uống cốc nước ấm anh ta đưa nên đã cảm thấy dễ chịu một ít, chống trán tựa vào trên xô pha.

Dương Hằng nhìn anh như vậy nhìn không được thờ dài, “Anh không thể làm hoà với Đàm tiểu thư sao? Cô ấy không phải loại người không phân rõ phải trái, anh cứ nói cho cô ấy biết cô ấy sẽ thông cảm.”

Thẩm Lương Thần vẫn cúi đầu không nói chuyện.

Dương Hằng thoáng nhìn trên cổ anh, khoe miệng co quắp, “Vừa rồi anh không làm chuyện gì quá phận đúng không?”

Tay Thẩm Lương Thần để trên đầu gối không tự giác nắm lại, Dương Hằng lập tức hiểu, mắt nhìn trần nhà, “Thật không biết nên nói với anh như thế nào, Đàm tiểu thư nhớ lại Trình Quý Thanh thì có sao đâu, tôi cảm thấy năm đó cô ấy đồng ý với Trình Quý Thanh cũng là bởi vì bị anh chọc tức. Anh bây giờ còn tính toán tức giận muốn ném cô ấy cho Trình Quý Thanh ôm ấp?”

Lời này thành công nhận được ánh mắt hung ác của Thẩm Lương Thần một, Dương Hằng run run nói, “Anh sáng suốt như vậy, phải nói ngọt một tí mới đúng chứ”

Thẩm Lương Thần nhớ tới bộ dáng của Đàm Dĩnh vừa rồi, anh càng về sau gần như không thể khống chế chính mình, làm thẳng một hồi, hơn nữa có chút bạo lực, cô hình như còn khóc. Xong anh không dám nhìn ánh mắt của cô, vẫn tiếp tục giữ lấy cô từ phía sau, nhưng lúc ôm cô vào trong ngực vẫn cảm thấy cô cách mình khá xa...

Anh áo nảo nhủ mi tâm, sau một lúc lâu mới hỏi: “Dễ như thế nào?”

Dương Hằng sững sốt một chút, Thẩm Lương Thần có chút không được tự nhiên ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi nhìn không được, cô ấy hình như rất đau, nhưng tôi vẫn cứ làm. Bây giờ làm sao đây?”

“...” Dương Hằng tiêu hóa hồi mới hiểu ý tứ mập mờ trong mấy chữ này, lập tức bị ông chủ của mình dọa sợ, có cần thiết phải nói ra chuyện thâm kín này hay không a

Thẩm Lương Thần vẫn nhìn hấn anh ta, trán hơi nhăn, “Tôi không biết dễ dành con gái.”

Dương Hằng theo Thẩm Lương Thần mấy năm, đương nhiên biết ông chủ của mình trên mặt tình cảm là một người cực kì khờ khạo, ngay cả với Lê An Ni đều là do anh ta giúp đỡ. Anh nắm chặt tay khẽ ho một tiếng, “Chuyện này hơi khó làm, Đàm tiểu thư vốn vẫn hận... Không có thích anh lắm”

Thấy Thẩm Lương Thần nhìn mình lom lom, Dương Hằng cẩn thận châm chọc tìm từ, “Không bằng anh làm cho cô ấy vui vẻ đi”

Biểu tình Thẩm Lương Thần càng thêm xấu hổ, làm Đàm Dĩnh vui vẻ? Cô ấy bây giờ vui nhất chính là rời anh đi phải không? Không ngờ anh cũng có một ngày như thế, từ từ cẩn thận lấy lòng cô, lại chẳng biết phải làm gì

Đúng là báo ứng, thật khó chịu

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gặp Gỡ Cô Ấy, Tôi Gặp Hận Rồi

“Đàm tiểu thư cô ấy thích cái gì?” Dương Hằng nhìn ông chủ với vẻ mặt hết thuốc chữa, vẫn kiên nhẫn đặt câu hỏi.

Thẩm Lương Thần ngồi ở đó trầm tư một chút, “Trước đây cô ấy thích nhất là tôi.”

“...” Khoẻ miệng Dương Hằng lần nữa co quắp một chút, miễn cưỡng mới gượng cười “Ý tôi là vật chất, hoặc là sở thích, anh với cô ở ở chung lâu như vậy mà không biết à?”

Thẩm Lương Thần lại trầm mặc, từ nhỏ đến lớn Đàm Dĩnh nhiệt tình nhất là khi cô ấy thích anh, anh bắt đầu cảm thấy cô ấy phiền đến mức không thể phiền hơn. Nhưng sau này, bỗng nhiên anh bị say mê đắm chìm vào không thể thoát khỏi

Có người bởi vì hi vọng ái ố của anh mà động lòng, loại cảm giác này đối với anh mà nói rất xa lạ, sau khi mẹ qua đời, có rất ít người quan tâm đến cảm xúc của anh

(hi vọng ái ố: vui giận yêu buồn)

Cẩn thận nhớ lại, bọn họ đã quen nhau mười mấy năm, anh luôn yên tâm thoải mái hưởng thụ tình cảm này, tựa như cô tốt với anh là chuyện phải làm, anh luôn có cảm giác thoải mái khó hiểu, trước giờ không nghiêm túc tìm hiểu sở thích của cô——

Đàm Dĩnh thích cái gì?

Thẩm Lương Thần liên tục suy nghĩ rất nhiều lần anh đều không suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, anh cùng Đàm Dĩnh đang chiến tranh lạnh. Lúc bắt đầu đi làm ở Thịnh Thế, anh khi trước đọc lướt qua giấy tờ bất động sản thì đã có phương án giải quyết ngay, mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tốt, trừ mối quan hệ của anh và Đàm Dĩnh...

Nhiều khi Thẩm Lương Thần về đến nhà, Đàm Dĩnh đã ngủ, cô nằm ở đầu giường, chỉ đưa lưng về phía anh. Anh nhìn bóng lưng cô đơn bạc lại quật cường,

thân thể gầy ốm như vậy, lại toát ra một nghị lực phản kháng không thể khinh thường

Sau này Thẩm Lương Thần chủ động nhường nhịn. Lúc cơm nước xong, nhìn cô buông bát đĩa định rời đi, anh căng thẳng trầm giọng nói: “Em muốn nháo tới khi nào?”

Đàm Đình cũng không để ý anh, như là cự tuyệt cùng anh nói chuyện, lập tức bỏ lên lầu

Thẩm Lương Thần nhìn cô như vậy càng mất hứng, nhưng anh còn nhớ rõ lời nói của Dương Hằng, vừa tính toán vừa gỡ nhẹ chiếc đĩa lên mặt bàn, cố nhẫn nại nói, “Lần đó anh không đúng, cho nên để chuộc lỗi, anh có thể đáp ứng em một điều kiện.”

Dù sao anh không nghĩ ra được cô thích cái gì, không bằng cho cô tự lựa chọn

Quả nhiên Đàm Đình nghe lời này lập tức dừng bước, Thẩm Lương Thần thấy cô từ từ xoay người lại nhìn mình, không khỏi vui vẻ trong lòng, lại vẫn không quên nhắc nhở cô, “Trừ việc cho em đi”

Đàm Đình đương nhiên sẽ không đề nghị ngây thơ như vậy, đứng tại chỗ nghĩ nghĩ, “Để tôi đi làm lại ở Vi Toa.” Toàn soạn báo cũng đã sớm đủ người, mà Thẩm Lương Thần gọi một cuộc đã làm cho cô bị đuổi việc, chuyện xảy ra đến bây giờ, anh đương nhiên không thể để cho cô cùng Trình Quý Thanh sớm chiều gặp nhau

Thấy cô vừa mở miệng liền nói chuyện này, Thẩm Lương Thần càng lúc càng khó chịu, sắc mặt hơi hơi trầm, “Trừ chuyện này.” Đàm Đình chằm chọc nhìn anh, “Vậy không bằng anh trực tiếp nói cho tôi biết quyết định của anh luôn đi”

Ánh mắt cô cọt nhả làm cho Thẩm Lương Thần nghẹn lời, kỳ thật anh thật lòng muốn cô vui vẻ mà. Anh nhồm dậy đi về phía cô, đưa tay vuốt ve đầu tóc đen mềm mại của cô, âm điệu cũng mềm đi vài phần, “Em muốn đi làm, anh sẽ tìm chỗ làm khác cho em?”

Đàm Đình không nói lời nào, đáy mắt tối đen tràn ngập khinh miệt. Thẩm Lương Thần không được đáp lời, đành phải tiếp tục đề nghị: “Hay là về quê một chuyến đi? Cả năm nay em chưa về nhà mà?”

Cứ tưởng là sẽ nghe câu cự tuyệt, Thẩm Lương Thần thậm chí còn định nghĩ lý do để làm cho cô không thể từ chối, định lấy khu mộ của ba mẹ cô ra uy hiếp cô, thủ đoạn này cũng có chút bi ối. Mà Đàm Đình nhũn mi đánh giá anh, mấy giây sau hơi hơi nhũn mày, nhưng lại đáp ứng, “Được đó”

“Nói phải giữ lời.” Thẩm Lương Thần thấy cô đáp ứng, tâm tình cũng tốt lên, mà lúc anh định nói thì Đàm Đình đã quay lưng đi lên lầu

Anh cứ đứng thững vậy ở đó

.....

Đàm Đình nói tiện dịp đi thăm cô với dưỡng, cũng chính là ba mẹ Diệp tử, cho nên định mang ít đặc sản Thanh Châu theo. Thẩm Lương Thần gần đây lại đang vì chuyện bất động sản của công ty mà bận rộn đến mức muốn phân thân làm hai, nên để cho Dương Hằng đưa cô đi

Không phải ngày cuối tuần, nhưng siêu thị hôm nay vẫn khá đông, Dương Hằng biểu tình nghiêm túc đi theo cô, chọc cho Đàm Đình cười, “Yên tâm đi, tôi bây giờ không có ý định bỏ trốn đâu, cho nên anh không cần khẩn trương như vậy.”

Dương Hằng nghe cô nói như vậy, xấu hổ, “Đàm tiểu thư, thật ra Thẩm tổng —— “

“Không nói về anh ấy được không?”

Thấy cô cười nhạt, Dương Hằng chỉ có thể nuốt lại lời vào bụng, “Dù sao cô đừng làm chuyện gì thiếu suy nghĩ, nếu không cả cô và tôi đều khó xử.”

Đàm Đình liếc anh ta, “Anh đi theo Thẩm Lương Thần lâu nay, khẩu khí của anh càng ngày càng làm cho tôi chán ghét.”

Dương Hằng mím môi không lên tiếng

Hai người cùng nhau đi đến các cửa hàng lưu niệm, Đàm Đình lựa quà, Dương Hằng nửa bước không rời theo sát cô, thấy cô chọn cái gì thì đều kêu người ta bọc gói lại. Nên lúc rời đi hai tay anh ta đều đầy áp túi xách, bao lớn bao nhỏ thực vướng bận víu, còn phải cẩn thận để mắt Đàm Đình không được để cho cô chạy mất

“Theo tôi đi dạo phố, chán hơn so với lúc đi cùng Lê An Ni phải không?” Đàm Đình bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu như vậy, làm Dương Hằng nháy mắt đỏ mặt

Anh nói quanh co một lúc lâu, “Tôi không hiểu ý Đàm tiểu thư”

Đàm Đình cười cười, “Kỳ thật tôi rất bội phục anh, rõ ràng thích Lê An Ni như vậy, còn phải nhìn cô ấy ở cùng một chỗ với người khác, anh không cảm thấy khổ sở sao?”

“Khổ sở cái gì?” Ý thức được mình vừa lỡ lời, Dương Hằng phút chốc cứng đờ mặt, âm điệu bắt đầu trở nên mất tự nhiên, “Lê tiểu thư rất tốt, nhưng tôi không có ý niệm nào khác.” “Thật không?” Đàm Đình nhún nhún vai, bộ dáng không muốn tiếp tục nói chuyện

Dương Hằng an tĩnh đi theo cô một đoạn, cuối cùng vẫn nhịn không được, “Khi nãy cô nói vậy là ý gì?”

Đứng bên cạnh tấm kính thủy tinh, lộ ra khuôn mặt mỉm cười của Đàm Đình, cô quay đầu nghiêm trang nói: “Hôn nhân đối với con gái là một chuyện rất quan trọng, anh cảm thấy Thẩm Lương Thần như vậy, là công bằng với Lê An Ni sao? Tôi thì không còn lựa chọn nào khác, nhưng anh thì có.”

Dương Hằng lập tức hiểu, đề phòng nói: “Cô muốn chiêm ngời mối quan hệ của tôi và Thẩm tổng đúng không!”

Đàm Đình buồn cười nhìn anh, “Anh làm như tôi là tên nịnh tặc không bằng, tôi chỉ hảo tâm nhắc nhở anh mà thôi, Thẩm Lương Thần không chịu thả tôi đi, Lê An Ni biết sẽ rất đau lòng —— “

Dương Hằng tâm sự nặng nề nhìn cô, Đàm Đình xòe tay, “Được rồi, tôi chỉ thuận miệng nói thôi”

Tiếp theo Dương Hằng im lặng suốt dọc đường, rõ ràng đã để ý lời nói của Đàm Đình, xe chạy với tốc độ rất nhanh, hình như là tâm tình phiền muộn cực điểm. Đàm Đình ngồi ở ghế sau chơi điện thoại, có tin nhắn mới, cô liền nhìn người ngồi ở hàng ghế trước, Dương Hằng nào có tâm tình chú ý cô

Tin nhắn là do Trình Quý Thanh gửi, ý hỏi cô có khỏe không?

Đàm Đình gửi anh cái icon mỉm cười, nói cho anh biết không cần lo lắng, cô rất khỏe.

Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thời tiết càng ngày càng ấm, hai bên đường cây cối cũng bắt đầu đâm chồi nảy lộc, khắp nơi tràn đầy sức sống, mà ánh mắt của cô ngày càng kiên định...

Bỗng nhiên xe đột ngột thắng gấp, có cảm giác xe bị đánh mạnh sang một bên, tim Đàm Đình theo cú lái kia muốn nghẹn lên cổ họng. Dương Hằng hiển nhiên cũng bị dọa, bèn nhón hô một tiếng, “Đàm tiểu thư ngồi chắc vào.”

Anh đánh mạnh tay lái, làm cho chiếc xe dừng bọn họ phóng thẳng một đường lách qua vượt lên, màn này làm hai người đều ngây ngẩn, rất lâu sau mới hồi phục tinh thần lại.

Dương Hằng chưa tỉnh hẳn, vội vàng từ trong kính chiếu hậu nhìn cô, “Cô không sao chứ?”

Tim Đàm Đình vẫn còn đập bịch bịch, cô bất tri bất giác xoa xoa thái dương, vừa rồi cũng không biết đụng chỗ nào, bây giờ còn có chút ê ẩm, đầu óc còn có chút choáng.

Dương Hằng vẽ mặt xin lỗi, “Xin lỗi, là tôi không để ý.”

“Không có việc gì.” Đàm Đình lại nhìn hướng chiếc xe kia rồi đi, hình như nó cố ý đụng vào bọn họ thì phải

“Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút.” Dương Hằng không yên lòng, trong lòng lại tràn đầy tự trách, Thẩm tổng phái anh đến để bảo vệ Đàm tiểu thư, kết quả anh lại bất cẩn như vậy

Đàm Đình cảm thấy chuyện bé xé ra to, nhưng cuối cùng không lay chuyển được anh, vẫn bị anh đưa đến bệnh viện

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lễ Đính Hôn Thế Kỉ

Thẩm Lương Thần hiếm khi ân cần như hôm nay, lúc ngủ còn tự mình pha nước ấm cho Đàm Đình rửa mặt. Đàm Đình nhìn anh buộc chặt tay áo sơ mi, ngón tay trắng ngọc của anh đang cẩn thận vắt khô chiếc khăn lau... Cảnh này cô chưa bao giờ thấy qua

Khi đó cô bị thương sau biển lửa, có chuyện gì đều là anh ở cạnh, ngày đêm không ngừng chăm nom cô. Một người đàn ông lãnh đạm như vậy, có thể săn sóc người khác như thế quả thực không dễ dàng.

Nếu như không phải cô đã khôi phục kí ức, cô thật sự sẽ bị sự “Ôn nhu” của anh lừa gạt rất nhiều năm nữa. Từ lúc bắt đầu một khắc kia, giữa bọn đều là nói dối cùng lừa gạt.

Thẩm Lương Thần quay đầu thấy cô nhìn mình chăm chăm, ánh mắt mờ mịt, trái tim không khỏi bị hung hăng quất một cái. Anh đi qua đem khăn lông nóng chườm lên trán cô, động tác này không phải là ôn nhu, nhưng vẫn cẩn thận tránh miệng vết thương của cô, “Càng nhìn càng thấy em bị đụng đến ngực rồi, ngày mai đến bác sĩ Lưu làm kiểm tra não bộ đi”

Bây giờ trên người anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, trắng đặc biệt chói mắt, Đàm Đình ngẩng đầu nhìn anh thì bị ngọn đèn chiếu xuống ánh sáng trắng cho càng thêm chói mắt. Cô hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ bình tĩnh phản kích, nói: “Anh ước gì tôi bị đụng ngực luôn?”

Lời này làm cho động tác Thẩm Lương Thần rõ ràng dừng một chút, không khí có chút động lại, ngay thanh âm của anh cũng trở nên lãnh đạm, đứng lên, “Đúng, anh hận không thể biến em thành kẻ ngốc, như vậy có lẽ sẽ rất thú vị.”

Ngón tay Đàm Đình đặt trên đầu gối dùng sức xoa nắn, đoạt khăn lông trong tay anh, “Tôi tự làm!”

Thẩm Lương Thần lại tinh xảo tránh được động tác của cô, kiên trì giúp cô vuốt vuốt tóc mái, “Nhìn bộ dáng có thù của em như vậy, giảng co đến nửa đêm vẫn chưa ngủ được đây

Đàm Đình vừa định phản bác, tiếp theo anh dùng khăn lông thô bạo lau, lực đạo kia không phải để rửa mặt, giống như là phát tiết thì đúng hơn. Tuy rằng khăn lông mềm mại, mà hai má của cô vẫn bị lau đến đỏ ửng

“Anh ——” lời của cô lần nữa bị động tác kế tiếp của anh làm cho kinh hãi, “Anh coi tất tôi làm gì!”

So với sự ngạc nhiên của cô, Thẩm Lương Thần mặt không đổi sắc liếc nhìn cô, “Rửa chân.”

Hai má Đàm Đình bị anh lau đỏ càng ngày càng nóng bừng, tuy rằng bọn họ đã làm nhiều chuyện thân mật, nhưng trước mắt tình cảnh này vẫn làm cho cô không thích ứng được, liên tục dùng hai tay đẩy anh, “Không cần, tôi có thể tự làm!”

Thẩm Lương Thần không nhịn được nhử mày, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn cô, “Dài dòng nữa anh sẽ đánh em.”

Đầu ngón tay anh mang theo một tầng da mỏng, đó là chất da thô ráp đặc biệt của đàn ông, lúc vuốt ve mắt cá chân làm cho người khác không khỏi cảm thấy mờ ám. Đàm Đình cực lực muốn lảng tránh cảm giác mập mờ kia, nhưng vẫn bị lực đạo xoa nắn của anh làm cho run rẩy một hồi

Ngón tay thon dài theo mắt cá chân của cô chậm rãi hướng lên, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve, mà nhìn thế nào cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp. “Anh đây là đang rửa chân sao...” Cô muốn mắng anh là đang gọi- tình sao? Mà vừa định nói lại nuốt trở vào, chỉ nhắc chân muốn thoát khỏi tay anh

Nào biết bàn tay ướt nhẹp của Thẩm Lương Thần dùng sức cầm bàn chân nhỏ gầy của cô, ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt mãnh liệt lạ thường, “Đừng nhúc nhích.”

Tiếng nói anh trầm thấp, rõ ràng đã động tình, Đàm Đình ngồi im không dám lộn xộn

Loại người như Thẩm Lương Thần, lúc đông- tình thì chẳng quan tâm hoàn cảnh, ở trong phòng bệnh làm loại chuyện này, Đàm Đình ngấm lại da đầu liền run lên.

.....edited by Khuynh Lâu.....

Ban đêm thật khó thoát khỏi vận rủi, Thẩm Lương Thần luồn vào bên trong đồ bệnh nhân của cô, càng ngày càng xấu xa, lúc đầu miệng thì bảo không làm gì bậy bạ, chỉ sờ sờ thôi, sau thì mạnh mẽ lôi cô làm một hồi

Đàm Đình suy đoán người này trong bản chất chính là tên biến thái vô điều kiện, ở chỗ này anh hình như đặc biệt hưng phấn, cả một đêm đặc biệt điên cuồng mà mị. Đàm Đình bị anh chơi đùa đến nổi cả người vô lực, mơ mơ màng màng ngủ, thế mà còn bị con mộng đu bám

Thời gian ấy là lúc nghỉ hè, cô còn nhớ rõ cùng Trình Quý Thanh quen nhau ở cửa cầu thang, người nợ cuối cùng đồng ý đưa cô về khách sạn, người đàn ông anh tuấn này khẩu khí lưu loát, mỗi một câu phát ra đều mang theo âm điệu kêu gọi

Đàm Đình đặc biệt sùng bái nhìn anh, nhìn thấy Trình Quý Thanh hơi nhử nhử mày. Sau cô vẫn ưỡn mặt hỏi đối phương, “À mà, có thể cho tôi tài khoản msn của anh không?”

Trên mặt Trình Quý Thanh rõ ràng khắc lên hai chữ “Quả nhiên”, vẫn cho cô là dùng thủ đoạn trên ghẹo anh, giống như những nữ sinh kia muốn liên lạc với anh, sắc mặt không khỏi có chút thối lại

Đàm Đình thấy bộ dáng này của anh cũng đoán được một hai, vội vàng giải thích nói: “Anh hiểu lầm rồi, tôi chính là, chính là muốn cùng anh học khẩu ngữ.” Kỳ thật Thẩm Lương Thần cũng có thể dạy cô, nhưng Thẩm Lương Thần không kiên nhẫn, luôn sợ cô ngốc nghếch chậm hiểu

Lúc còn nhỏ thích người ta, theo bản năng không muốn đem mặt vụng về của mình cho người mình thích xem, chẳng sợ sau lưng vì anh bỏ ra bao nhiêu cố gắng cùng mồ hôi, cũng muốn đem kết quả hoàn mỹ nhất ra cho anh

Thần sắc Trình Quý Thanh mới thoáng dịu đi một ít, nhưng vẫn mang theo vài phần hoài nghi, cũng không có lập tức đáp ứng cô, cho đến khi bọn họ đứng trước cổng lớn trường học gặp Thẩm Lương Thần cùng Lê An Ni.

Thẩm Lương Thần lúc đó bộ dáng hơi ngây ngô so với bây giờ, mà mặt mày vẫn làm cho người xem cảm thấy áp bách, anh đứng xa xa đối diện bọn họ, mmôi mồm gât gao mím một đường, thoát nhìn cực kì mất hứng.

Lạc đường ở một nơi dị quốc tha hương lại gặp được người thăm mến của mình, Đàm Đình trên mặt cao hứng cùng vui sướng không chút nào che giấu. Cô thật nhanh liền chạy qua trước mặt anh, thấy đối phương vẫn mặt lạnh lùng không nói lời nào, nháy mắt hiểu được anh đang nổi giận vì cô đi lạc. “Xin lỗi, làm cho anh cùng chú Thẩm lo lắng, em không cố ý.”

Cô thành tâm nhận sai, mà Thẩm Lương Thần mắt nhìn Trình Quý Thanh đứng sau lưng cô, lại cười nhẹ, “Anh đâu có lo lắng, dù sao em trước giờ da mặt dày, nhất định có cách tiếp cận người khác.”

Lời này giống như một chậu nước lạnh đổ xuống, Đàm Đình ngạc nhiên ngẩng đầu, máu trên mặt lui sạch sẽ. Chế nhạo cô thẳng thừng như vậy, da mặt dày như cô còn cảm thấy bối rối, đặc biệt còn là trước mặt Lê An Ni

Sau vẫn là Lê An Ni đi ra giải vây, cô ấy đi qua ôm bả vai Đàm Đình, an ủi cô nói: “Tụi chị đã tìm em khắp nơi, Lương Thần vừa nghe nói em mất tích, lo

lặng đến nỗi không ăn cơm, em đừng trách anh”

Thẩm Lương Thần không có biểu cảm gì nhìn cô một cái, chủ động xoay người định rời đi, mà Trình Quý Thanh cách đó không xa lúc này lại lên tiếng. Anh lập tức đi về phía Đàm Đình, đem danh thiếp cho cô, “Anh không thường dùng msn, nhưng cũng có thể liên hệ với anh qua hòm thư, cũng có thể gọi điện thoại.”

Lời này hoàn toàn là đổ dầu vào lửa, Thẩm Lương Thần quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt mà Đàm Đình đời này đều quên không được.

.....

Sau đó Đàm Đình tưởng sự ngốc nghếch của mình càng làm cho Thẩm Lương Thần chán ghét, cho nên càng thêm chăm chỉ, về chuyện khác cô cũng muốn theo anh đi du học, tốt nhất là chung thành phố với Thẩm Lương Thần

Vì thế cô cùng Trình Quý Thanh liên hệ rất thường xuyên, ngẫu nhiên còn có thể dùng điện thoại, cô cũng hỏi đôi phương tại sao lại giúp chính cô, chung quy là vô tình gặp nhau thôi, Trình Quý Thanh thật sự không có lí gì giúp cô đến vậy

Trình Quý Thanh lúc ấy trả lời không chút để ý, đáp án lại khác trong lòng Đàm Đình, nhớ rõ anh nói: “Ừ, chính là không quen nhìn vị đại thiếu gia kia quá kiêu ngạo mà thôi.”

“...” Thật ra vị Trình tiên sinh này nội tâm cũng cực kỳ ngây thơ.

Lúc ấy cô tuổi còn nhỏ, ba mẹ cũng không cho phép cô dùng di động, cho nên điện thoại gọi cô thì gọi đến máy bàn luôn. Sau này Thẩm Lương Thần về nước, hình như là từ người hầu nghe nói chuyện này, đối với cô lại càng ngày càng hồ hững

Chuyện này bao nhiêu đối với Đàm Đình cũng không sao, nhưng cô vẫn phát huy tinh thần vượt xa người thường, nhưng cuối cùng vẫn không thể xuất ngoại du học, bởi vì ba không cho phép.

Khi đó Đàm Đình cũng không phát hiện ba tỏ thái độ cương ngạnh đối với chuyện cô thích Thẩm Lương Thần, chỉ có mẹ hàm hồ ý tứ nói cho cô biết: “Môn không đăng hộ không đối, người như Lương Thần, tương lai chắc chắn sẽ cưới một thiên kim tiểu thư giàu có. Tiểu Nam con nên từ bỏ tình cảm này đi.”

Đã rất thích, sao có thể dễ dàng xoá bỏ?

Sau đó Đàm Đình học ở trong nước trường chính quy, mọi chuyện đều rất tốt, thế giới của cô cách Thẩm Lương Thần quá xa xôi, liên hệ cơ bản của bọn họ đều bị chặt đứt

Người cô msn trước giờ chỉ có hai người, một là Thẩm Lương Thần, một là Trình Quý Thanh. Trình Quý Thanh để cho tiện liên lạc, cố ý tạo một cái tài khoản, mà châm chọc sao tài khoản này của cô tạo cũng là để liên lạc với Thẩm Lương Thần. Nhưng Thẩm Lương Thần trước nay không để ý cô, trước đây còn có thể trả lời cô vài câu, từ lúc cô cùng Trình Quý Thanh quen biết, anh hoàn toàn coi cô là người vô hình

Trình Quý Thanh từng trêu ghẹo, “Tên thiếu gia kia có vẻ không được tự nhiên, có lẽ là do ghen tị cũng nói không chừng.”

Đàm Đình vừa nghĩ như thế, tim đập loạn xạ, vậy sao? Thẩm Lương Thần có thể hay không...thật ra cũng thích cô?

.....

Nhưng ý nghĩ này của cô rất nhanh bị Thẩm Lương Thần bác bỏ, lúc cô học năm nhất, Thẩm Lương Thần về nước, thoát nhìn tinh thần cực kỳ sa sút. Cô chưa thấy qua bộ dáng thất hồn lạc phách cùng uể oải như vậy, nghe mấy cô mách lại, do là cùng Lê An Ni chia tay.

Đàm Đình nhìn Thẩm Lương Thần thay đổi như vậy, ai cũng chẳng ngờ được, hai người gặp nhau trong hoàn cảnh này. Thời gian như vậy, mỗi phút mỗi giây đối với cô mà nói đều là dày vò.

Có ngày cô giúp đưa Dạ Tiêu cho anh, anh đứng bên cửa sổ ngăn người nhìn bóng đêm, từ lớp kính thủy tinh liếc thấy bóng dáng của cô, lại lạnh lùng không quay đầu lại, chỉ ném hai chữ, “Đi ra ngoài.”

Đàm Đình do dự vẫn nói với anh, “Nếu anh không ăn gì, sẽ càng ngày càng mệt mỏi, như vậy —— “

Cô muốn nói như vậy Lê An Ni sẽ càng ngày càng không thích anh, nào biết lời này cũng không biết có gì chọc anh, anh quay đầu hung dữ nhìn cô, phảng phất như muốn đem cô nuốt sống vào bụng, cuối cùng gợn ngón tay chỉ phía cửa, “Anh nói, đi ra ngoài, đừng làm cho anh lặp lại lần thứ hai.”

Thẩm Lương Thần toà ra âm khí dày đặc, trong nhà người hầu đều cố gắng tránh anh, anh cũng ít khi ở nhà, cho đến khi phát sinh trận hoả hoạn kia

.....

“Sao vậy?” Cô mở mạnh mắt ra, nháy mắt chạm phải con người tối đen của Thẩm Lương Thần, anh vẫn chưa ngủ, đang cau mày đánh giá cô.

Đàm Đình thất thần nhìn anh vài giây, toàn thân trên dưới đều đầy mồ hôi, cô lạnh lẽo dãi mồ hôi, “Không có việc gì, gặp ác mộng.”

Thẩm Lương Thần cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, trầm mặc giờ tay đem cô ôm vào trong lòng, lòng bàn tay vuốt theo sống lưng của cô, giống như đang vỗ một em bé, “Nếu là mơ, có cái gì phải sợ.”

Đúng vậy, có đôi khi ác mộng cũng không đáng sợ, hiện thực và lòng người mới đáng sợ nhất.

Giờ phút này đã là đêm khuya, ngoài cửa im ắng. Đàm Đình nhìn chăm chăm nóc nhà ám áp ánh sáng ngọn đèn, một lần nữa nhắm mắt lại, ngực vẫn như trước tràn ngập phiền muộn. Những thống khổ kia cứ quay đi uay lại, lần lượt lắng trĩu dây thần kinh của cô

Cách tay Thẩm Lương Thần vắt ra sau cổ cô, đầu ngón tay vuốt vuốt gò má cô, như là đang an ủi cô, Đàm Đình mặc anh quấy rầy giấc ngủ của cô như vậy liền vô lực chìm vào chiêm bao

Vậy mà không nằm mơ nữa

Ngày hôm sau Thẩm Lương Thần rời đi rất sớm, Dương Hằng tới đây giúp cô, nhưng đáng vẻ vẫn mang tâm sự nặng nề. Đàm Đình dời mắt khỏi TV, tò mò nhìn anh ta chăm chăm, “Anh làm sao vậy? Đang thất thần kìa.”

Dương Hằng lướt qua mặt cô, “Không có việc gì đâu, tối qua ngủ không đủ giấc”

“Ừ.” Đàm Đình gật gật đầu, lập tức lại cười híp mắt, đôi mắt cong cong, “Đang nhớ Lê An Ni?”

Mặt Dương Hằng bắt đầu đỏ lên, ra vẻ hung ác trừng mắt với cô, “Đàm tiểu thư, cô vẫn còn nhiều sinh lực như vậy à.”

Anh nghĩ nghĩ lại nghiêm túc nói cho cô biết, “Mặc kệ cô châm ngòi như thế nào, tôi cũng sẽ không thả cô đi.”

Đàm Đình bĩu môi, người này không thể đùa. Cô ngồi ở trên giường lười biếng duỗi eo, hôm nay trời rất đẹp, nếu có thể ra ngoài đi dạo một chút thì tốt rồi, nhưng không có Thẩm Lương Thần phân phó, Dương Hằng chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Cô chán đến chết vuron tay, “Báo hôm nay đâu?”

Ánh mắt Dương Hằng lóe ra, “Hộ lí không mang đến”

Đàm Đình nhìn anh ta một cái, nhưng cũng không có truy hỏi, chỉ là cảm điều khiển từ xa tiếp tục đổi kênh, thần sắc Dương Hằng càng thêm bất an, anh đứng lên căng thẳng suy nghĩ, bỗng nhiên nói: “Xem tv chán lắm, nếu không đi dạo trong sân một chút đi, hôm nay trời tốt như vậy.”

Đàm Đình càng thêm kỳ quái, nhưng cũng không vạch trần anh, đi theo Dương Hằng tản bộ trong viện

Buổi sáng bệnh viện rất nhiều người, người già trẻ con, còn có không ít hộ lí vội vã đi tới đi lui. Đàm Đình ngồi trên ghế đá duỗi mình, nghiêng đầu xem phong cảnh phía xa.

Dương Hằng cuối cùng nhẹ nhàng thờ ra.

“Anh hôm nay...” Lời Đàm Đình nói chưa nói xong, điện thoại Dương Hằng liền kêu. Anh làm tư thế xin lỗi liền đi đến một bên, quay lưng với cô bắt đầu nói chuyện

Có cô bé đẩy xe lăn qua trước mặt cô, mắt nhìn vị trí trống bên cạnh cô, cười hỏi: “Chỗ này không có ai ngồi?”

“Không có.” Nơi này là vị trí phơi nắng tốt nhất, Đàm Đình nhìn cô bé từ trên xe lăn đổi vị trí ngồi, vừa lúc ngồi phơi nắng ấm

Ông lão kia cầm trong tay tờ báo, Đàm Đình cũng theo bản năng nhìn một cái, báo sáng hôm nay, cô còn chưa kịp xem

Tiêu đề đích thực quá bắt mắt, cô giả vờ không thấy cũng không được, lớn như vậy vài chữ rõ ràng có thể đọc được —— Thịnh Thế cùng Lê thị mạnh mẽ liên thủ, lễ đính hôn thế kỉ, hôm nay cử hành ở Đình Hải

Đàm Đình nhìn chăm chăm vài chữ kia một hồi, chữ Hán quen thuộc, kỳ thật liếc mắt nhìn cũng có thể hiểu được hàm ý trong đó, cô lại cứ nhìn một hồi lâu mới tiêu hóa được. Cường ép chính mình dời tầm mắt, nhưng không khống chế liếc nhìn bức ảnh kia

Thật là một đôi vàng ngọc, tài tử giai nhân, đích thực quá xứng đôi

Cô nắm nắm tay, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Dương Hằng đang đưa lưng về phía mình nói chuyện điện thoại, huyệt Thái Dương thỉnh thoảng nháy không ngừng. Vừa lúc trong điện thoại di động có tin nhắn mới, là số lạ: Đàm tiểu thư, đây là lúc chúng ta gặp mặt nhau đấy

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Rời Đi

Dương Hằng làm việc trước giờ rất cẩn thận, nhưng cú điện thoại hôm nay làm cho anh ta thất hồn lạc phách. Lê An Ni ở bên kia vẫn nói liên miên rất lâu, hồi thì nói tìm không thấy cái này, một hồi nói cái kia không thấy, trong lời nói của cô ấy đều là ý lại vào anh ta

Nếu là bình thường anh tuyệt đối sẽ không phạm loại sai lầm ngu ngốc này, không muốn cho Đàm Đình rời khỏi tầm kiểm soát của anh, nhưng hôm nay... Anh theo bản năng không muốn nhìn thấy ánh mắt chế nhạo của cô

Dù sao anh và Lê An Ni một trời một vực, thứ tình cảm xa xỉ này chỉ nên đặt ở đáy lòng mà thôi

Tiệc đính hôn rất nhiều thứ đều do chính tay anh sắp xếp, cho nên anh phải kiên nhẫn giải quyết vấn đề này đến vấn đề kia. Lê An Ni cuối cùng vẫn nhận không được khế giong hỏi anh, “Sao hôm nay anh lại không tới? Có rất nhiều phóng viên ở đây, bọn họ hỏi những vấn đề tôi không trả lời được luôn đây.”

Dương Hằng chân đề lên hòn đá nhỏ, đáy lòng hơi hơi có chút khó chịu, “À, có vài chuyện riêng.”

Lê An Ni vừa nghe là chuyện riêng thì không hỏi nữa, chỉ nói anh làm xong việc thì nhớ đến ăn bánh, giao phó nói: “Anh không phải cực kì thích ăn bánh ngọt sao? Người làm bánh tay nghề rất tốt, vừa rồi tôi còn ăn một miếng to.”

Chính mình đính hôn còn như vậy không để ý hình tượng, Dương Hằng nhận không được nhẹ nhàng cười một tiếng, “Tốt.”

Cúp điện thoại, anh vẫn như trước đắm chìm trong không khí mập mờ rất lâu không thể thoát ra được, trong lòng tràn đầy vị ngấy ngấy của bánh ngọt, nhưng lại có chút vị chocolate, yêu đơn phương thật là muốn lấy luôn cái mạng người a

Anh dùng sức chà xát hai gò má, quay đầu lại thì hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Mới vừa rồi còn ngoan ngoãn ngồi đó phơi nắng, bây giờ đã mất tung mất dạng, anh nhanh chóng tìm bốn phía, hy vọng sẽ có bóng dáng Đàm Đình đâu đó trong vườn?

Dương Hằng bây giờ không dám báo cáo cho Thẩm Lương Thần, không chỉ sợ ông chủ giận dữ, càng quan trọng hơn là, anh rất rõ cuộc đính hôn này có ý nghĩa như thế nào đối với Thẩm Lương Thần. Anh lên kế hoạch lâu như vậy, làm sao lại để xảy ra bất kì một sai lầm nào?

Nhìn người đến người đi trên cỏ, Dương Hằng cắn chặt răng, vẫn nhắc điện thoại di động lên

.....edited by Khuynh Lâu.....

Mà giờ phút này Thẩm Lương Thần đã sớm chịu không nổi, quỹ cù Lê gia thật sự quá nhiều, buổi sáng mờ tiệc chiều dài truyền thông cùng khách mới, buổi chiều còn có tiệc rượu trong gia tộc. Giãng co cả một ngày, anh còn không có cơ hội gọi điện thoại cho Đàm Đình, trong lòng bỗng nhiên nôn nóng, nhưng khách quý nhiều như vậy, vẫn cố gắng ép chính mình duy trì phong độ hoàn mĩ nhất mỉm cười

Lê An Ni kéo cánh tay anh nhỏ giọng than thở, “Lâu quá, chân em đau chịu không nổi rồi.”

Thẩm Lương Thần nghe vậy dừng một chút, nhìn như suông sã nghiêng người nói nhỏ bên tai cô, “Kiên trì một chút.” Lê An Ni nản lòng nhìn anh, “Nếu như lúc này là cô ấy nói với anh những lời này, có phải anh sẽ phản ứng khác không?”

Biểu tình của anh nháy mắt lạnh như băng, độ cong khoé môi càng sâu, “Chớ nói lung tung, ở đây có rất nhiều phóng viên.”

Lê An Ni gục đầu xuống không lên tiếng, mặc cho ai cũng nhận ra biểu cảm thất lạc của cô

Tự nhiên nhắc tới Đàm Đình, tâm tình Thẩm Lương Thần càng thêm không khoái. Anh nhíu mày nhìn về phía khác, trùng hợp nhìn thấy Thẩm Bảo Ý bụng ily Champagne, hình như đang nghĩ gì nhìn anh chằm chằm. Đầu ngón tay anh hơi hơi dùng sức, bỗng nhiên nghiêng người đi qua kia nói vài câu với nhân viên

Đi một lúc liền trở lại, trong tay mang đôi dép lê màu trắng của khách sạn

Mà Lê An Ni đang khỏ sở nhìn chằm chằm cặp dép lê kia, liền bị động tác tiếp theo của anh làm cho giật mình. Cô cúi xuống nhìn, người nam nhân đang ngồi xôm xuống trước mặt mình, lắp bắp, “Anh, anh làm gì vậy?”

Thẩm Lương Thần cũng không trả lời cô, ngược lại ôn nhu cầm đôi chân của cô, thay cô cởi giày cao gót, tiện đà mang theo đôi dép lê trắng có chút xấu xí nhưng thoải mái kia. Trong nháy mắt đèn flash liên tiếp loé lên, người ở đây vốn nãy giờ vẫn chú ý bọn họ, chuyện này lại càng làm cho không khí trở nên sôi sục

“Thẩm tổng, sao anh lại hành động như vậy? Săn sóc vị hôn thê cực phải không?” Lập tức có phóng viên chen lên hi vọng anh nói vài câu, mà máy quay phim tức thì vây xung quanh bọn họ, hận không thể quay được cảnh tảo bạo hơn

Thẩm Lương Thần lạnh nhạt giúp Lê An Ni thay giày, rồi mới nói: “Là tôi sơ sót, phải đợi An Ni nói mới biết, sớm biết như vậy tôi sẽ bắt cô ấy mang giày đế bằng, so với chuyện khác, tôi cảm thấy sức khoẻ của cô ấy quan trọng hơn.”

“Thẩm tổng cùng với Lê tiểu thư thật đúng là ân ái!”

Thẩm Lương Thần cười không nói, chỉ hơi hơi ngược mắt nhìn về phía Lê An Ni, “Về sau không thích mang thì đừng mang, không cần lấy lòng anh, anh thích là thích bộ dáng em lúc này”

Bên trong sân truyền đến một trận hoan hô cùng tiếng pháo tay, hốc mắt Lê An Ni phi thường phối hợp trở nên đỏ bừng, một bộ dáng cảm động đến tột đỉnh

Thẩm Bảo Ý chăm chọc cười, rất nhanh liền xoay người rời khỏi đó

.....

Một đôi nam nữ kia đứng trong đám người cười sáng lạn, mà cảnh này đều bị Đàm Đình thấy rõ ràng, tuy rằng nghe không được bọn họ nói những gì, nhưng chỉ là xem biểu tình thì có thể hiểu được —— rõ ràng bọn họ hạnh phúc đến nỗi giấu không được

Cô đứng ở cửa sổ sát đất lâu hai nhìn, ngón tay dùng sức nắm chặt lan can, mặc cho những cảm xúc lãnh lẽo như mũi kim lần lượt đâm vào lòng cô

“Tôi nghĩ cô cũng đã thấy rõ rồi, cậu ta đối với con gái tôi rất tốt.” Lê Triệu Khang liền đứng cách cô vài bước, tươi cười thâm thúy

Đàm Đình dùng sức nhắm mắt, mà hình ảnh kia vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô, ngay cả hình ảnh bọn họ tươi cười giống như vẫn đang còn trước mắt cô. Cô đương nhiên thấy rõ ràng, Thẩm Lương Thần ôn nhu với nhiều người, nhưng sự thâm tình của anh lại chỉ thuộc về Lê An Ni, đây mới là sợi dây kết nối giữa người yêu với nhau, cô cùng Thẩm Lương Thần ở chung, đến cuối cùng vẫn không có chữ “Yêu”... Có ý xem nhẹ cảm xúc lạ lẫm tận sâu trong đáy lòng truyền đến, cô quay đầu mắt nhìn người đàn ông trước mặt, lại nói: “Nói như vậy Lê tổng, sẽ không cho phép anh ấy không chăm sóc tốt cho Lê tiểu thư?”

Nhìn đôi mắt hiểu chuyện của cô, Lê Triệu Khang gật gù đầu, đơn giản xác nhận, “Đúng, là tôi cố ý phóng đại bữa tiệc này, dùng nhiều cách lên trang đề tin tức hôm nay, đương nhiên không chỉ là vì để cho con gái được gả cho người ta. Mà còn để cho Đàm tiểu thư tận mắt chứng kiến xem cảnh này, cô với Lương Thần không hợp nhau —— “

“Lê tổng thật đúng là dụng tâm quá rồi.”

Trên mặt Đàm Đình nhìn không ra tâm tình gì, nghiêng người quay lưng lại với hai người kia, trực tiếp đánh gãy lời kế tiếp của ông ta, “Lê tổng làm như vậy hẳn là còn có lý do khác chứ. Tiệc đính hôn lớn như vậy, cả Thanh Châu trên dưới không ai là không biết, Thẩm Lương Thần chính nếu muốn đổi ý thì phải chấp nhận chịu thiên phụ sở chỉ, tội bội tình bạc nghĩa cũng không nhẹ, rất ảnh hưởng cho tương lai của anh ấy “

(thiên phụ sở chỉ: ngàn người chỉ trích)

Trong mắt Lê Triệu Khang chợt lóe lên kinh ngạc, tán thưởng nhìn cô một cái, “Xem ra nói chuyện cùng Đàm tiểu thư, sẽ không mất nhiều sức lực lắm nhì.”

Đàm Đình trầm mặc nói, “Không cần Lê tổng làm những chuyện này, tôi cũng biết tôi với anh ấy không hợp nhau, ông có thể yên tâm, tôi đã sớm không còn quán luyến anh ấy nữa.”

Lê Triệu Khang gật gù đầu, “Tôi đương nhiên biết cô sẽ không quán luyến cậu ấy không buông, chung quy... Ba cô đã làm nhiều chuyện có lỗi với Thẩm Lương Thần vậy.”

Lời này vừa phát ra, cả người Đàm Đình đều cương tại chỗ, huyết dịch cả người đều vọt tới trên ót, vừa xấu hổ lại khiếp sợ.

Cô bất khả tư nghị nhìn người trước mặt, Lê Triệu Khang không để ý cười nói: “Chuyện của cô, tôi đã điều tra được rõ ràng thấu đáo. Năm đó trận hoả hoạn là do ba cô phóng, chưa kể thiếu chút nữa hại chết Lương Thần, thế nhưng lại còn bắt cóc Lương Thần thuở còn nhỏ... Chắc chắn, khó trách cậu ta chán ghét cô như vậy.”

Đàm Đình nắm chặt nắm tay, đầu hơi hơi buông xuống.

Không sai, chuyện này cô vừa nhớ lại mấy ngày này, mà thật ra nhiều người đều đã biết chuyện này, cô lại theo bản năng quên lâu như vậy. Thật là không chịu nổi, căn bản cô không có cách nào đối mặt với nó

Lê Triệu Khang thấy sắc mặt cô không tốt, dùng một chút cuối cùng cũng không tiếp tục kể nữa, chỉ nói: “Bị cậu ta tra tấn nhiều năm như vậy, tôi cảm thấy cô cũng thực tội nghiệp, cho nên tôi sẽ giúp cô.”

Đàm Đình hoắc mắt ngẩng đầu nhìn Lê Triệu Khang. Lê Triệu Khang cười nhạt nói: “Cô chắc là không còn mang cảm xúc không thiết thực với cậu ta đi? Người đàn ông nếu quả thật yêu một người con gái, hôn nhân là cơ bản nhất để hứa hẹn và tôn trọng, cô theo cậu ta nhiều năm như vậy, hiển nhiên, cậu ta chỉ đùa nghịch cô thôi”

Chuyện này Đàm Đình cũng biết tất cả, không ai so với cô rõ ràng hơn, Thẩm Lương Thần nhiều năm như vậy đều có rất nhiều cảm xúc suy nghĩ, vẫn bịa lý do để giải thích với cô. Anh hận cô, cho nên mới đối với cô như vậy, vô tình lạnh lùng, từng bước ép cô. Lê Triệu Khang thấy mặt cô trắng bệch không nói lời nào, cho rằng cô còn đang do dự, lại ngồi trên sofa trầm ngâm nói: “Đàm tiểu thư thông minh tinh tường như vậy, cô chắc phải biết nên làm gì, cho nên tôi cũng không lo lắng. Hôm nay mời cô qua đích thực có chút mạo muội, nhưng tôi thành tâm muốn giúp cô, coi như là bảo vệ con gái của tôi.”

Đàm Đình nhìn người đàn ông tóc hoa râm trước mặt, cô bỗng nhiên rất hâm mộ Lê An Ni, cô khát vọng điều này đã nhiều năm, tình yêu hay tình thân cũng được, mà cô ấy đều có tất cả, thật là hạnh phúc.

Cô cúi mắt, lại mở miệng khẩu khí thập phần lý trí, “Tôi muốn rời khỏi anh ấy, nhưng trong tay anh ấy có rất nhiều thứ để kiểm soát tôi. Bao gồm... phần mộ kia.”

Dù Lê Triệu Khang kiến thức uyên bác, hiển nhiên cũng bị ánh mắt cùng lời nói của cô làm cho kinh ngạc, hơi hơi nhướn mi, “Yên tâm, tất cả đều giao cho tôi.”

..... “Sao vậy?” Lê An Ni nhìn theo ánh mắt thất thần của Thẩm Lương Thần, thấy anh đang nhìn chằm chằm cửa sổ sát đất lâu hai, nhưng ở đó rõ ràng chẳng có gì cả

Thẩm Lương Thần nhú nhú mày, “Anh hình như, thấy cô ấy.”

Lê An Ni mở to mắt lại nhìn hướng lầu hai, “Không có a, đâu có ai đâu, anh chắc bị hoa mắt rồi.”

“Có lẽ vậy.” Thẩm Lương Thần kiên nhẫn đã đến cực hạn, anh kéo kéo caravat, luôn cảm thấy tâm thần không yên, “Anh đi gọi điện thoại.”

“Dạ.” Lê An Ni lên tiếng, bỗng nhiên lại đưa tay nắm lấy cổ tay áo anh. Thẩm Lương Thần kỳ quái quay đầu, cô miễn cưỡng cười nói, “Nếu là diễn trò, nhưng chuyện vừa rồi dường như rất chân thật? Em sợ em sẽ nghĩ...”

Một câu “Diễn giả tình thật” còn chưa nói, Thẩm Lương Thần đã đánh gãy lời cô, “An Ni, anh đã sớm nói tất cả đều là giả, là em kiên trì muốn giúp anh.”

Cho nên phải hận chính cô không xứng sao? Ngón tay Lê An Ni đang kéo cổ tay áo anh chậm rãi buông lỏng, trên mặt toát ra một ý cười ngán ngùi, “Nói đùa mà thôi, anh thật là khó tiêu mà”

Thẩm Lương Thần sâu sắc liếc nhìn cô, vẫn là trầm giọng nói câu, “Xin lỗi.”

Lê An Ni nhìn bóng dáng anh thon dài vội vàng đi ra đại sảnh, chua xót trong lòng đột nhiên tràn đến khoe mát. Đây là một trò chơi ái tình, cuối cùng ai phải nói với ai câu xin lỗi? Nói đến cùng bọn họ đều =cam tâm tình nguyện, cô như thế, Thẩm Lương Thần cũng như thế, ai cũng không tránh được chữ “Sĩ”

Dương Hằng nhìn trên di động hai chữ “Thẩm tổng” thì hít thở sâu vài cái. Thẩm Lương Thần bật thốt lên liền hỏi, “Cô ấy đâu?”

“Ngủ.” Dương Hằng đáp cực nhanh, tìm bắt đầu đập không quy luật. Anh gần như có thể tưởng tượng Thẩm Lương Thần biết Đàm Dĩnh không có ở đây, chỉ sợ sẽ quay về bóp chết anh ta trước tiên

Anh ta khó chịu vô đầu, mà Thẩm Lương Thần nghe đáp án thì trầm tĩnh lại, âm thanh đều thư thái, “Để cho cô ấy ngủ ngon đi.”

“Được.”

Lúc Dương Hằng định cúp điện thoại, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên lại nói với anh ta, “Nếu cô ấy tỉnh, nhớ nói cho tôi biết một tiếng. Tôi rất nhớ cô ấy.”“...Được.” Dương Hằng khóc không ra nước mắt cúp điện thoại.

(editor: chết rồi chết rồi =)))))

Xong đời, ông chủ vừa bị trúng độc chú rồi, mà bây giờ giải được bị mất, chỉ sợ sẽ đem anh ta chôn cùng luôn!

.....

Mà lúc này Đàm Dĩnh, tạm biệt Lê Triệu Khang liền lên về quê bằng xe bus, lúc này trong xe hành khách cũng không nhiều, rải rác tổng cộng cũng không có mấy người. Cô ngồi vị trí phía sau bên phải gần cửa sổ, nhìn chằm chằm cảnh sắc bên ngoài

Sắc trời dần dần âm đạm, ánh mặt trời chiếu trong xe in lên một vệt vàng óng. Đàm Dĩnh theo quán tính xe lắc lư đến khó chịu, nhắm mắt lại định nghỉ một lát, mà vẫn không thể ngủ được

Trong đầu cô vẫn lặp lại cảnh đính hôn khi nãy, hình như không thể điều khiển được nữa, càng cố xoá thì càng rõ ràng, mở mắt ra lần nữa nhìn phía ngoài cửa sổ, khắp nơi đều nhuộm một màu âm đạm

Năm ấy sau trận hoả hoạn, Đàm Dĩnh có một thời gian không mở miệng nói chuyện, tránh né tất cả mọi người đến gần, tính cách trở nên cực kỳ cổ quái. Mà Thẩm Lương Thần vẫn chăm sóc cô, anh trước nay không nói với cô lời này, mà mỗi ngày đều im lặng ở bên cạnh cô

Gặp cô lúc cô đang phát tiết, anh cũng đều yên lặng nhìn, chẳng sợ cô dùng gì đó đập an đánh anh, dùng răng cắn xé anh, anh vẫn chẳng nói gì. Lúc cô khóc giống người điên, anh cũng chưa từng bỏ rơi cô

Khi đó Đàm Dĩnh nghĩ, chẳng sợ Thẩm Lương Thần không yêu cô, chẳng sợ anh chỉ là vì báo đáp ân tình của cô, có anh chăm sóc là tốt rồi

Cô không còn ai trên thế giới này, cũng chỉ có mình anh. Không có tình yêu cũng không sao cả, khi đó cô không có gì cả, lúc ấy anh là động lực giúp cô kiên cường chống đỡ. Khi đó Đàm Dĩnh có cảm tình với Thẩm Lương Thần, đã còn là một tình yêu đơn giản nữa

Vì thế chờ cô khá hơn một chút, quan hệ của bọn họ hình như cũng khá hơn trước, không có bất kỳ lời nói gì của người ngoài, chỉ thuận theo tự nhiên ở cùng nhau

Thẩm Lương Thần trước giờ không phải là một người bạn trai tốt, không kiên nhẫn, không muốn phí tâm trên người cô. Chờ cô hoàn toàn bình phục, những tật xấu trước kia của anh đều lộ ra. Hình như sự “Ôn nhu” của anh lúc cô đang bệnh đều là sự giả dối

Ngay cả các dì trong nhà cũng chê cười cô, “Tính tình thiếu gia trước giờ vậy đó ai cũng quen rồi.”

Trong lòng Đàm Dĩnh lại vui sướng hài lòng “Vậy mới tốt, sau này các nữ sinh khác sẽ không theo đuổi anh, phải chờ cháu đi thu phục thôi.”

Đẹp nhất là lúc tình yêu cuồng nhiệt, trận hoả hoạn kia làm chân Thẩm Trạch Nghiệp bị thương nghiêm trọng, Phó Tuệ hàng năm chăm sóc ông trị liệu ở nước ngoài, Thẩm Bảo Ý bạn chuyện của công ty cũng rất ít trở về, cho nên trong nhà không có ai can thiệp chuyện của bọn họ

Chỉ là cùng nhau chơi game, cũng thành những hồi ức vui sướng

.....edited by Khuynh Lâu.....Một tình huống kia phát sinh làm bọn họ càng ngày càng thân mật, lúc ấy Đàm Đình đang làm một luận văn quan trọng, Thẩm Lương Thần chán đến chết ngồi bên cạnh cô đọc sách. Lúc ấy là mùa hè, cả hai đều mặc ít, mà cô chỉ mặc một cái váy yếm, do quá nóng nên mái tóc dài ngang eo cũng được buộc lên, da thịt trắng nõn đều lộ ra trong không khí nóng bức ấy

Sau đó cô gặp câu không hiểu liền hỏi anh, lại phát hiện anh đang chống cằm nhìn mình, ánh mắt so với ánh nắng ngoài kia còn nóng hơn

Bàn tay anh nhẹ nhàng lướt qua sau cái gáy bóng loáng của cô, độ ẩm lại lạnh lạnh, còn có chút ngứa, hình như là dính đầy mồ hôi, có lẽ anh cũng đang khát nước?

Đàm Đình bị anh vuốt ve một đường, bỗng nhiên cảm thấy rất buồn cười, bị anh nhìn gần như vậy, nhìn không được phớt cười một tiếng, “Ngứa quá.”

Sắc mặt Thẩm Lương Thần liền tỉnh, hung hăng trừng cô, “Buồn cười lắm sao?”

“Xin lỗi.” Đàm Đình cúi đầu, hai má có chút đỏ bừng, “Không mắc cười, anh, anh tiếp tục đi”

Khi đó cô cũng không nghĩ anh sẽ đi đến bước kia, khi tước bọn họ thân mật nhất chỉ là môi chạm môi, anh thậm chí vẫn chưa hôn lưỡi với cô. Cho nên khi anh đem cô ôm lấy đặt tại trên bàn, Đàm Đình cũng không lường trước được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì

Anh là người có kinh nghiệm hơn cô, sau những bước dạo đầu, thành công làm cho cô phục tùng anh. Anh vẫn trầm mặc nhìn chăm chú vào cô, không ngưng hoạt động trong cơ thể cô, anh như vị vua, muốn cô sống thì sống muốn cô chết thì chết

Đàm Đình dùng sức ôm chặt anh, đã triệt để bị luân hãm vào lốc xoáy của anh, khi đó cô nghĩ anh là người đàn ông cả đời của cô

Cho nên con gái là loại động vật kì quái, cuối cùng sẽ cảm thấy, là người đàn ông đầu tiên thì sẽ là người đàn ông cả đời. Mà Thẩm Lương Thần dùng hành động kế tiếp chân chính nói cho cô biết đáp án, đó chính là hai chữ “Cả đời” này, là cô si tâm vọng tưởng.

Rất nhanh trong nhà liền có lời đồn đãi, nói hung thủ phóng hỏa là ba Đàm! Ông bởi vì chuộc nợ, vợ vét tài sản Thẩm Lương Thần không được, sau này vào đêm đó có xung đột với mẹ Đàm mới gây ra án mạng sau đó phóng hỏa để cùng Thẩm Lương Thần đồng quy vu tận.

Những lời này lọt vào lỗ tai Đàm Đình, làm cho cả người cô đều nổi da gà, làm sao có thể chứ? Tuy rằng ba vẫn thích chơi mạng chược, nhưng cũng không đến mức dã tâm như vậy

Nhưng đồn đãi càng truyền càng dữ, vấn đề của cô cùng Thẩm Lương Thần càng ngày càng rõ ràng. Thẩm Lương Thần đối với cô càng ngày càng lãnh đạm, thậm chí một thời gian rất dài không hề gặp cô, sau này chuyện còn phát triển đến mức không nghe điện thoại của cô

Có một người đi từng ám chỉ với cô, “Người như thiếu gia, rất khó chung thủy, cháu... Đừng nên quá nghiêm túc. Huống chi những lời đồn đãi kia nếu là sự thật, nói không chừng cậu ấy đang đùa giỡn với cháu đấy”

Đàm Đình nghe vài chữ ít ỏi này, quả thực không thể tin được ý tứ trong đó, cô không tin Thẩm Lương Thần là người xấu xa đến vậy! Chẳng sợ những lời đồn đãi kia là thật, anh làm sao lại ân cần đối xử với cô như vậy?

Mà sự thật là Đàm Đình thật quá ngây thơ, cô vĩnh viễn không hiểu quy tắc trò chơi trong thế giới của Thẩm Lương Thần, hoặc là chưa từng đi vào trong nội tâm của Thẩm Lương Thần. Cho nên nếu có ngã xuống, cũng là vì cô xứng đáng bị vậy

.....

“Đến rồi.” Có giọng nữ ở cửa thét to một tiếng, xe bus chậm rãi dừng ở bãi xe. Ngoài cửa sổ trời đã đen ngòm, Đàm Đình ngẩng đầu nhìn bầu trời không có chút ánh sáng, ánh trăng chói lọi treo trên ngọn cây.

Cảnh quê nhà rất đẹp, mặc dù là một thành phố nhỏ, mà không khí náo nhiệt đều đều tràn đầy khắp nơi

Đàm Đình không có hành lý, chỉ có một chiếc điện thoại trong người, cô sau khi xuống xe mới do dự mở máy, chuẩn bị gọi điện thoại cho Diệp Tử, mà cô nào biết cô vừa mở máy thì liền có thông báo tin nhắn mới

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Yêu Và Hận

Tin nhắn đến từ Dương Hằng, hiển nhiên anh ta đã lo lắng, gọi vô số cuộc điện thoại, cuối cùng chỉ có thể thông qua tin nhắn này để liên lạc với cô, “Đàm tiểu thư, Thẩm tổng vẫn chưa biết cô rời đi, cô mau trở về đi. Bằng không hậu quả rất nghiêm trọng”

Đàm Đình lãnh đạm nhìn nội dung tin nhắn, liền bấm phím xóa

Cô vô cùng tin tưởng Lê Triệu Khang, đi lâu như vậy rồi mà Thẩm Lương Thần cũng chưa phát hiện, có lẽ đang bị ông ta câu giờ chăng? Cô trước khi đi đã đưa ra yêu cầu cuối cùng với Lê Triệu Khang, nói muốn về quê thăm ba mẹ, vì cô nghĩ ông ta có khả năng giúp cô thực hiện tâm nguyện này

Lần này Đàm Dĩnh không lo lắng, gọi cho Diệp Từ, sau đó liền quăng điện thoại vô thùng rác

Diệp Từ không đây một lúc liền chạy tới, nhìn thấy cô thì vừa mừng vừa sợ, “Xú nha đầu, lúc trước cậu bảo cậu sẽ không về đây mà, hôm nay sao vậy?”

“Tớ nhớ ba mẹ.” Đàm Dĩnh khẽ cười, ngữ khí tự nhiên.

Diệp Từ cũng không chút hoài nghi, dù sao Đàm Dĩnh hàng năm đều trở về thăm cậu mẹ. Cô xoa xoa hai má bị cọng muốn đông đá, hơi hơi nhú mồm nói: “Vậy cùng tớ về ở một đêm đi, không lẽ đến nhà rồi còn không vào?”

Đàm Dĩnh cười cười, “Tớ chính là muốn gặp cậu một lần.” Lần này từ biệt, về sau cũng không biết còn có cơ hội gặp lại hay không, nguyên lai cô rời đi muốn đến một thành phố khác, nguyên nhân chỉ có vậy

Diệp từ liếc cô một cái, “Cậu hôm nay như biến thành người khác ấy”

Đàm Dĩnh cũng không giải thích nhiều, cô bây giờ không đến thăm bác không phải là vì còn ghi hận trong lòng, mà là nhiều người nhiều miệng, lỡ như Lê Triệu Khang hết cách, không phải gây phiền toái cho đương cô nữa sao?

Cô ôm lấy cổ Diệp từ, thân mật nói: “Tớ cũng chưa ăn gì, đi ăn khuya không?”

Diệp Từ Kỳ quái nhìn cô, luôn cảm thấy đêm nay cô có gì đó lạ lạ, nhưng lại không thể hiểu rõ là tại sao

Đàm Dĩnh lôi cô ấy đến một chợ đêm gần đó, lúc này chợ đêm đang náo nhiệt, khắp nơi là những hàng ăn màu sắc rực rỡ. Cô chọn một quán nhỏ ngồi xuống, kêu vài món ăn đặc sản ở đây

Diệp từ đều bị cô dọa sợ, “Gọi nhiều như vậy ăn hết không?”

Đàm Dĩnh mỉm cười, “Tớ khẩu vị tốt không được a?”

Diệp từ há to miệng, sau một lúc lâu mới nói một câu, “Tớ nghĩ, chắc là cậu không có mang thai đâu đúng không?”

“Đừng trù tớ được không?” Đàm Dĩnh giống như vừa nghe đến điều gì đáng sợ, hận không thể ngược lên trời chửi thề, “Nếu mang thai đứa nhỏ của tên khốn kia, đi chết còn tốt hơn.”

“Tớ đâu nói là của ai đâu.” Hai tay Diệp Từ bỏ vào túi trong, bị gió đêm thổi cọng đến mức run run, còn không quên liếc mắt trêu ghẹo cô, “Có phải cậu vẫn còn qua lại với anh ta không?”

Bằng không tại sao đã chia tay lâu như vậy, khi nhắc tới có em bé thì lại nghĩ đến người đàn ông kia?

Đàm Dĩnh cắn chiếc dưa giả ngu, vừa lúc ông chủ quán đem đĩa rau lên, cô cầm lấy chiếc dưa liền gấp đồ ăn, cuối cùng một bàn đầy món ăn chỉ động dưa được vài miếng “Thật lãng phí.” Diệp Từ lăm bằm, cầm chiếc dưa cùng ăn, bỏ một miếng rau vào miệng, “Khi còn nhỏ ba cậu hay đưa cậu tới đây, mỗi lần cậu phải ăn đến khi căng bụng mới thôi.”

Đàm Dĩnh cúi đầu không nói gì, hốc mắt lại từng chút một bắt đầu trở nên chua xót không thôi.

Hồi ức tốt đẹp của cô nhiều như vậy, dường như bây giờ ở đây cô mới có thể quên đi những chuyện xấu xí trong quá khứ, nhưng cũng vì như vậy mới có thể nhớ về ba lúc cô còn nhỏ, nhớ rõ anh tốt thế nào, yêu thế nào. May mắn thay những hồi ức xa xỉ này của cô không bị biến mất

Nhìn trên bàn mỗi một món đặc sản, Đàm Dĩnh đều ghi nhớ hương vị ở trong lòng, đây đã từng là hương vị tuổi thơ của cô, kể từ đó có một thời gian cô rất ít khi tới đây

Về sau xa quê hương, lại bắt đầu một cuộc sống mới

.....edited by Khuynh Lâu.....

Hai người không đầu không đuôi hàn huyên nửa ngày, Diệp từ như trước vẫn chưa từ bỏ ý định, “Cậu muốn ở khách sạn hả, cậu đâu có phương tiện đi lại. Không sợ gặp trộm à?”

Đàm Dĩnh chẳng an toàn chút nà, đến một nơi xa lạ cũng gần như không dám ngủ một mình, cô ấy càng nghĩ càng lo lắng, mỗi khi nhìn người chị em này cô đều cảm thấy lo lắng như vậy

Mà cũng chẳng sợ Diệp Từ hù dọa, Đàm Dĩnh cũng không phản ứng chút nào, ngược lại khẽ cười, dùng sức ôm chặt cô ấy, “Chị thân mến, cậu phải sống cho thật tốt, lấy chồng sớm một chút, đừng kén quá.”

“Làm chi?” Diệp từ ghét bỏ đẩy cô một cái, “Lại nói chuyện này nữa làm tớ thiệt mất hứng”

Đàm Dĩnh như trước cười híp mắt nhìn cô ấy

Diệp tử đành phải nói: “Trước còn phải giúp cậu thuê phòng, giờ không gặp cậu tớ không yên tâm”

“Không có việc gì, tớ có thể lo được mà, tớ đâu phải con nít.”

Thấy cô kiên trì, Diệp Tử cũng không nói gì thêm, nhìn Đàm Đình vẫn tươi cười như vậy, trong lòng luôn cảm thấy không thích hợp. Nụ cười này rất gượng ép, giống như cả một đêm vẫn luôn cười như vậy, cô hoặc là tâm tình tốt, hoặc là...

“Cậu đi nhanh đi, bác đợi sẽ lo lắng.”

Đàm Đình bắt đầu thúc giục cô ấy, vừa lúc đi động trong túi của cô cũng vừa lúc vang lên, vừa nhìn thấy là do mẹ gọi, vì thế chào vài câu rồi vào nhà

Đàm Đình nhìn bóng dáng Diệp Tử biến mất, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất. Cô đứng tại chỗ rất lâu, cho đến khi gió đêm lạnh lạnh thổi qua hai má, cảm thấy viên mắt đã ẩm ướt một mảnh

Cô mờ mịt đưa tay lên sờ, nước mắt rơi xuống đầy tay

Muốn từ biệt, phải nên cao hứng chứ? Nhưng vì sao lại khóc

Đàm Đình liếc mướt hít mũi, trong lòng một lần lại một lần tự nhủ, mà như thế nào vẫn không thể ngưng rơi lệ. Hết thấy sự tiêu sái của cô đều là giả dối, từ trong đáy lòng của cô có rất nhiều thứ không thể bỏ được...Không biết khóc bao nhiêu lâu, bỗng nhiên cảm giác có người đứng sau lưng nhẹ nhàng đụng bả vai của mình. Tầm nhìn cô mơ hồ quay đầu lại, theo ánh đèn leo lét đầu đường, thấy Trình Quý Thanh tự nhiên đang đứng ở đây

.....

Trình Quý Thanh mặc áo măng tô đen, áo sơ mi trắng cổ thấp lộ ra hai cái xương quai xanh, đáy mắt in vết sáng của sao trời, có vẻ phá lệ sáng ngời. Vầng sáng vàng nhạt xung quanh cũng ngày càng trở nên không chân thực, Đàm Đình sững sờ nhìn anh, tâm tình phập phồng không chừng.

Ở một chỗ như thế này gặp được anh, hiển nhiên thật quá mộng ảo, mà ở tình cảnh này, cùng với lúc trong quá khứ thật sự quá giống nhau. Về hồi ức với Trình Quý Thanh, trở nên càng ngày càng rõ ràng

Năm ấy cô cùng Thẩm Lương Thần xây ra mâu thuẫn, tâm tình xuống dốc không phanh, mỗi ngày buổi tối đều cuộn trong chăn không ngủ được, luôn luôn bị giật mình thức giấc bởi những tiếng động nhỏ như tiếng nước ngoài hành lang. Nếu là trả thù và đùa bỡn, cô chỉ cần chính miệng anh nói ra, nếu như anh nói là phải, cô nhất định sẽ không bao giờ mặt dày quăn anh nữa!

Này không chỉ là vì cô phải trả giá cho một đáp án đối với tình cảm tha thiết chân thành của cô, mà còn là sự trong sạch của ba mình. Những lời đồn đãi kia càng ngày càng lan rộng, cô đã sắp không chịu nổi những ánh mắt nghi ngờ của tất cả mọi người nữa rồi. Mọi người đều nói ba cô là kẻ xấu, cô cũng bị liên lụy, mọi người đều ở sau lưng cô chỉ trích.

Thẩm gia, cô sắp ở không nổi nữa

Đàm Đình không thể học nổi, mỗi ngày đều phải cực khổ vượt qua sự dày vò, cô vẫn không thể gọi cho Thẩm Lương Thần được, cô thậm chí không biết nên đi đâu tìm anh. Cô lúc đấy mới phát hiện Thẩm Lương Thần từ đầu chưa bao giờ chấp nhận cho cô bước vào thế giới của anh!

Rốt cuộc vào một đêm nghe được tiếng chân của Thẩm Lương Thần, cô không kịp mang giày liền chạy ra ngoài. Có lẽ là bởi vì thất vọng quá nhiều lần, quá thật khi đứng trên hành lang nhìn bóng dáng của anh thì cô ngược lại nhất thời sững tại chỗ đó.

Trong tay Thẩm Lương Thần còn cầm chìa khóa xe, như là tạm thời quay về làm gì đó thôi, khi thấy cô thì ánh mắt hơi ngưng lại, rất tự nhiên mở miệng: “Còn chưa ngủ?”

Đàm Đình gật gật đầu, đi bằng chân trần nên toàn thân bắt đầu cảm thấy lạnh giá, trái tim cũng từng đợt co quắp, thấy anh tránh cô đi về phía trước, cô vội vàng xoay người đuổi theo.

Thẩm Lương Thần một đường đi đến cửa phòng, cuối cùng dừng lại nghiêm túc nhìn cô “Có việc gì?”

Thấy thái độ lạnh lùng của anh như vậy, tâm Đàm Đình đã hung hăng trầm xuống vài phân, cô quanh co nói: “Em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Được” Thẩm Lương Thần cứ như vậy nhàn tản dựa vào cạnh cửa, cánh tay tùy ý vòng trước ngực, “Hỏi đi.”

Anh như vậy không chút để ý, những lời cất giấu trong đáy lòng Đàm Đình hàng đêm đột nhiên nghẹn lại không nói nên lời, rất lâu mới thấp giọng nói: “Những lời đồn đãi kia, có phải là thật hay không? Anh đối với em, đối với em...” Cô lúc đó tuổi còn nhỏ, một câu nói ngập ngừng, mà Thẩm Lương Thần rõ ràng có thể nghe hiểu, lại cố ý làm khó cô “Đồn đãi gì? Ba em từng bắt cóc anh, hay là nói ông ta muốn phóng hỏa giết người thì kéo luôn anh luôn, hoặc là nói, anh vì việc này cố ý lừa gạt em?”

Anh tự thuật rõ ràng, chuyện này bây giờ rõ như trở bàn tay, nguyên lai chuyện cô bị giày vò anh đều biết hết, chỉ là không nghĩ muốn nói gì với cô thôi

Đàm Đình rốt cuộc hiểu được chính mình giờ phút này hỏi vậy có bao nhiêu ngu xuẩn.

Thẩm Lương Thần nói đến đây làm cho người nghe có biết bao khó chịu, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhạt, thậm chí hơi cúi người nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của cô, giọng điệu đùa giỡn, “Hỏi về chuyện nào? Hử?”

Đàm Đình chỉ biết mở to mắt, không lời chống đỡ, như là hôm nay mới nhìn rõ được bộ mặt thật của anh

Thẩm Lương Thần nhìn cô rất lâu, ánh mắt chuyển biến ngàn lần, cuối cùng chậm rãi lãnh đạm, “Bất kể là chuyện nào, anh đều rất tiếc nói cho em biết, là, tất cả đều là sự thật. Bây giờ em không có ba, anh muốn trả thù thì phải đòi công đạo ở ai đây?”

Như là hoàn toàn không nghe thấy anh nói cái gì, Đàm Đình thần thò nhìn đôi môi anh khép mở, tất cả mọi chuyện đều thua một câu thương tổn từ miệng của người yêu. Anh kéo cô lên từ trong bóng tối tuyệt vọng, lại lúc cô đang ở trong cõi hy vọng thì thẳng tay đập cô xuống địa ngục

Có bao nhiêu hận thù mới trăm phương ngàn kế tính toán như vậy?

.....

Khi đó Phó Tuệ cùng Thẩm Trạch Nghiệp đã về nước, Phó Tuệ đã tự mình cho Đàm Đình xem kết quả điều tra của cảnh sát, chứng cứ vô cùng xác thực, thể sự không cần bàn cãi, mà Đàm Đình rốt cuộc không còn mặt mũi nào ở Thẩm gia được nữa.

Chuyện cho tới bây giờ, ai nhìn cô cũng tràn đầy khinh bỉ cùng khinh miệt, người khác cô có thể ngó lơ tất cả, nhưng Thẩm Lương Thần, mỗi một cái liếc của anh đều sắc bén như con dao, đâm vào tim cô đến chảy máu đầm đìa....

Đàm Đình hạ quyết tâm rời khỏi Thẩm gia, vừa lúc này, Trình Quý Thanh xuất hiện.

Anh cũng giống như lúc này, bất ngờ xuất hiện ở lúc cô khốn khổ nhất, anh luôn luôn xuất hiện đúng lúc như vậy

Nguyên lai Trình Quý Thanh đã mất liên lạc với cô từ lâu, từ lúc trong nhà cô gặp chuyện không may liền không lên msn nữa, Điện thoại nhà Thẩm gia cũng không gọi được, anh đành phải tự mình về nước thăm cô

“Mà nhìn em bây giờ, hình như chẳng tốt hơn anh tưởng tượng bao nhiêu? Xảy ra chuyện gì?”

Nhìn ánh mắt anh ân cần, Đàm Đình chỉ cảm thấy mũi chua xót. Một người vốn không quen biết, anh sao có thể làm như vậy với cô? Cô không phải không cảm động, ít nhất lúc cô bị cả thế giới vứt bỏ, Trình Quý Thanh lại mang cho cô một sự ấm áp khó tả

Đàm Đình thực cảm kích anh, nói cảm ơn anh, bảo rằng cô định rời khỏi Thanh Châu

Trình Quý Thanh cũng không có hỏi cô vì sao, chỉ nghe cô nói xong thì trầm mặc một lát, “Không bằng cùng anh đi Mĩ đi?” Lúc ấy tình bạn của hai người cũng xem là tốt, nhưng Đàm Đình cảm thấy theo anh ta xuất ngoại như vậy thì hơi mạo muội, cũng phi thường không thỏa đáng. Nhưng Trình Quý Thanh rất có kiên nhẫn thuyết phục cô, “Dù sao bây giờ là ngày nghỉ của em, đi giải sầu tốt lắm, chuyện sau này thì sau này hãy nói.”

Lúc ấy cô rất sợ ở lại nơi này sẽ làm cô càng thương tâm, khắp nơi đều là ấn kí của Thẩm Lương Thần, trong không khí hình như cũng có mùi của anh. Do dự một hồi, Đàm Đình vẫn đồng ý với đối phương

Nhân phẩm Trình Quý Thanh cô trước nay không hoài nghi, ít nhất anh mỗi lần đều cứu cô thoát khỏi tuyệt vọng buồn bã

Bọn họ cùng đi Mĩ, đó là một khoảng thời gian cực kì vui vẻ. Trình Quý Thanh bận rộn công tác, nhưng luôn bớt chút thời gian đi với cô, người thất tình sợ nhất tịch mịch, một khi an tĩnh sẽ dễ dàng suy nghĩ miên man, cho nên anh căn bản không cho cô thời gian rảnh, luôn dẫn cô tham gia các hoạt động lạ ở khắp nơi để giúp cô giải buồn

Trình Quý Thanh cùng Thẩm Lương Thần thực khác nhau, anh ta lớn tuổi hơn, cho nên tính cách rất kiên định tự nhiên, đối với cô cũng rất đúng mực, luôn làm cho cô cảm thấy rất thoải mái.

Chuyện kia Đàm Đình dần dần đỡ buồn một ít, ít nhất không hề đắm chìm trong bi thương mà Thẩm Lương Thần mang lại, Trình Quý Thanh cho cô một cảm giác rất mới lạ. Được anh đối xử nghiêm túc, coi trọng, quý trọng, tất cả điều này trước đây cô chưa từng trải qua

Sau Đàm Đình liền đi tới đi lui giữa trường học và nước Mỹ, cô cùng Trình Quý Thanh thành lập tình bạn thắm thiết, nhưng dần dần, cô cũng phát hiện có một chút phản ứng hoá học với Trình Quý Thanh

Lúc đi Mĩ với anh ta, Trình Quý Thanh thổ lộ với cô. Một người đàn ông tự tin xưa giờ như anh ta, hiếm hi khẩn trương, “Anh biết anh ta chiếm quá nhiều hồi ức của em, nhưng những hồi ức kia cũng không đẹp gì, cho nên anh xin em cho anh một cơ hội, để anh dùng thời gian kế tiếp làm cho em vui vẻ.”

Một người đàn ông như vậy, làm cô động lòng thật không khó khăn chút nào

Đàm Đình suy nghĩ một khoảng thời gian thì đồng ý với đối phương, cô nghĩ, cô cũng nên bắt đầu một cuộc sống mới. Có kỷ ức mới, mới có thể thoát khỏi chuyện cũ nghĩ lại mà kinh hãi kia

Nhưng mà sau đó, Thẩm Lương Thần lại lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của cô, đem cuộc sống mới mà cô chờ mong phá tan thành từng mảnh. Anh vẫn dùng sự ôn nhu mẽ hoặc cô như trước, lời nói máu lạnh đến cực điểm, “Có muốn xem bộ dáng em dục mị khi ở bên anh như thế nào không, anh đã chép ra rất nhiều đĩa, muốn cùng nhau xem không hả?”

“...” Cô nhìn gương mặt âm trầm lãnh khốc của anh, cảm thấy tim lần nữa bị xé ra, rốt cuộc không thể nào khép lại được nữa

Đàm Đình bây giờ mới ý thức được chính mình đã từng yêu một người đàn ông ma quỷ, luôn dùng bộ dáng mỉm cười này để đâm vào ngực cô, một lần lại

một lần.

Thẩm Lương Thần hoàn toàn không để ý bộ dáng khó chịu của cô, một tay vuốt sau gáy cô, ở bên tai cô khẽ giọng nỉ non, “Tiểu Nam, lúc em không ở đây, anh cảm thấy buồn chán lắm. Nếu như đùa bốn với em vui vậy, sao anh lại nỡ buông bỏ món đồ chơi thú vị như em chứ?” Mỗi câu nói đều làm cho tim cô như tro tàn, Đàm Đình nhìn người đàn ông trước mặt, hận không thể ước chưa bao giờ gặp anh. Nhưng Thẩm Lương Thần luôn có các loại lý do bức cô hận càng thêm hận, anh thậm chí tìm Trình Quý Thanh uy hiếp để áp chế cô!

Đàm Đình khi đó nghĩ, bị thương chết tâm chính là như vậy? Bị người nam nhân mình yêu sâu đậm làm mình thống khổ một lần lại một lần, yêu nhiều bao nhiêu cũng càng ngày càng vui dần. Nếu như có thể, cô thực sự không muốn nhớ lại nữa, yêu một người mà lại đau khổ như vậy, phần tình cảm này của cô còn có ý nghĩa gì?

.....

Bóng đêm càng sâu, ngọn đèn càng thêm sáng, Đàm Đình tròn to hai mắt nhìn Trình Quý Thanh, từ trong hồi ức quay trở về. Trình Quý Thanh lại gần cô một bước, hình như than nhẹ một tiếng, “Anh nghĩ em sẽ vui vẻ, nhưng em hiện tại như vậy, anh sẽ cảm thấy anh chưa đủ tốt.”

Đàm Đình có chút không rõ ý tứ trong lời nói của anh, Trình Quý Thanh giờ tay vuốt ve tóc của cô, ôn nhu nói: “Anh đáp ứng sau này giúp em rời đi, nói được sẽ làm được, anh cùng Lê Triệu Khang có ước định.”

Cô lập tức hiểu, nguyên lai bọn họ lên gặp gỡ nhau, hai người hiệp nghị liên thủ, lần này chỉ sợ Thẩm Lương Thần có năng lực cũng vô lực đánh trả. Cô nhất thời không biết nói cái gì cho phải, người đàn ông này vì cô làm hết thấy, cô rất cảm động, nhưng cô lấy cái gì báo đáp anh đây?

Thấy hai mắt cô vừa sưng vừa đỏ, Trình Quý Thanh nhìn không được thò tay đem cô nhẹ nhàng kéo vào trong ngực, “Anh làm những thứ này là vì để cho em vui vẻ, cho nên để báo đáp lại anh, em phải cười không được khóc.”

Đàm Đình ngửi mùi hương dễ chịu của anh, rốt cuộc đem mặt chôn thật sâu trong áo choàng của anh, ấp úng trả lời: “Anh sao lại bá đạo như vậy, anh làm vậy dễ làm người ta khóc lắm..”

Trình Quý Thanh nghe cô khịt mũi, nhìn không được dạt dạt khóe môi, “Anh là sợ em làm bẩn áo măng tô của anh ấy, anh đi vội quá, không mang quần áo để thay”

Cảm xúc của Đàm Đình nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, nhìn không được bật cười một tiếng

Trình Quý Thanh nắm bả vai cô đem cô đẩy ra, ghét bỏ nhũ mỳ, “Nước mũi cọ lên người anh rồi à? Đền anh cái áo khác đi!”

“Quần áo của anh đắt tiền như vậy.” Đàm Đình đi về phía trước, trong mắt nhợt nhạt ý cười, “Mua không nổi, anh ở trần luôn đi.”

Trình Quý Thanh cũng bước nhanh theo sau, nói nghiêm trang, “Nếu không buổi tối em giúp anh giặt?”

“Khách sạn có phòng giặt quần áo.”

“Anh muốn em giúp anh giặt.”

“Nhưng em không định giặt giúp”

“Đàm Đình.”

“Ai, đêm nay ánh trăng tròn thật, anh không ngắm trăng à?”

“Không có em trăng đẹp hơn ấy.”

“...”

Hai người một trước một sau đi về phía trước, dưới đất in xuống hai cái bóng thật dài, so với hình bóng đơn bạc khi trước, Đàm Đình cảm thấy như vậy hơi kì. Cô nghiêm túc nhìn Trình Quý Thanh, “Cảm ơn anh đến tiễn em” Trình Quý Thanh cũng sâu sắc nhìn cô, khóe miệng hơi hơi nhếch nhếch, “Anh muốn biết em định ở đâu, anh sẽ giấu Thẩm Lương Thần, sẽ đi tìm giúp em.”

Đàm Đình há mồm định trả lời anh, Trình Quý Thanh nâng nâng tay ý bảo cô im lặng, “Đừng vội trả lời anh, tình huống này của em anh rất có quyết định theo lí trí, anh sẽ không cưỡng ép em.”

Bộ dáng thâm tình này của anh, luôn làm cho Đàm Đình cảm thấy xấu hổ vô cùng, nếu như không gặp gỡ Thẩm Lương Thần trước, mọi chuyện hết thảy sẽ không như bây giờ phải không

Bọn họ cùng đi khách sạn gần đó, lúc ở bàn tiếp tân thì xảy ra chút vấn đề nhỏ. Trình Quý Thanh khi trở về trong tay chỉ lấy một chìa khoá phòng, trả lời một lí do vô cùng chính đáng, “Vì để tránh cho Thẩm Lương Thần tìm được, cho nên phụ tá của anh đã đặt trước phòng, nhưng chỉ có một phòng mà thôi. Nếu như bây giờ dùng chứng minh thư của chúng ta thì sẽ rất phức tạp, em cũng không muốn bị anh ta phát hiện dấu vết đúng không?”

Nhìn vẻ mặt anh đứng đắn không thể nghiêm chỉnh hơn, Đàm Đình cũng hoài nghi chính mình nếu phản đối, có càng chứng minh mình có tư tưởng xấu xa không?

Mà hai người ở trong một phòng, thật sự như vậy được sao?

.....

Giờ phút này ở nhà họ Thẩm cũng chẳng yên bình gì, Thẩm Lương Thần ngồi ở phía sau bàn hơi trầm mặt. Nếu như chỉ nhìn thôi sẽ thấy không có gì khác thường hết, nhưng cẩn thận quan sát thì sẽ không có phát hiện ra, ngón tay rữ bên đầu gối đã nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay tĩnh mạch nổi lên dữ tợn.

Anh nhắc mắt nhìn về phía Dương Hằng, môi mím chặt khẽ nhúc nhích, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Buổi sáng 11h là tám phút.” Dương Hằng chính xác báo cáo thời gian Đàm Đình biến mất, đuôi lông mày ở khoé mắt không động đậy, mặt vẫn bình tĩnh như trước

Mà Thẩm Lương Thần cuối cùng không thể kìm chế, tất cả kiêu ngạo cùng bình tĩnh của anh nháy mắt biến mất không còn sót chút gì, bước nhanh tiến lên đập một cước vào bụng của Dương Hằng, một cú toàn lực, làm Dương Hằng lui về phía sau vài bước.

Ánh mắt anh đỏ ngầu hung hăng nhìn Dương Hằng, gần từng chữ một: “Anh lúc ấy trả lời tôi thế nào?”

Dương Hằng cắn chặt hàm răng, yết hầu phồng lên, nói: “Lúc ấy Thẩm tổng đang ở tiệc đính hôn.”

Nay lại nghe hai chữ “Đính hôn”, quả thực càng làm anh thêm khó chịu. Nếu như không phải lúc đó anh phải tham gia lễ đính hôn chết tiệt đó, anh làm sao có thể, như thế nào có thể để Đàm Đình chạy trốn?

Thẩm Lương Thần đi lên nắm cổ áo anh ta, giương tay liền định cho một quyền, Dương Hằng không sợ chết nhìn anh chăm chăm, “Ban đầu là ngài nói, không tiếc tất cả đều phải báo thù, Đàm tiểu thư trước giờ đều là vật của ngài! Ba năm trước ngài đã buông tay cô ấy, hiện tại tôi chỉ thay ngài tiếp tục lựa chọn như vậy thôi, tôi nào có làm gì sai?!”

Nắm tay Thẩm Lương Thần phút chốc khựng ở giữa không trung.

Biểu tình trên mặt anh có thể nói là tuyệt luân (tuyệt vọng + trầm luân), có tức giận khi bị Dương Hằng vạch trần, sâu trong nội tâm thì cực kì bi ai, còn có chút mơ hồ nghi hoặc... Dương Hằng nói cũng không sai, ba năm trước lúc anh và Đàm Đình thân mật, rốt cuộc điều tra rõ ràng chân tướng, là anh vì báo thù mà lựa chọn thương tổn cô, buông tha cô!

Như vậy bây giờ, Dương Hằng thay anh lựa chọn như vậy, anh lại có tư cách gì giận chó đánh mèo với anh ta?

Nếu như lúc ấy Dương Hằng nói cho anh biết, Đàm Đình chạy, anh sẽ vứt bot thành công ngay bước chân mà chạy theo cô sao?

Có thể hay không?

Anh một lần lại một lần hỏi lại chính mình, trong đầu mơ hồ có đáp án, nhưng vẫn vô pháp đối mặt.

Mặc kệ tất cả có hay không, mọi chuyện đều không quan trọng, Tiểu Nam của anh bỏ trốn, lần nữa lựa chọn chạy trốn. Cô một khi nhớ lại chuyện cũ, chuyện thứ nhất chính là rời bỏ anh. Sự thật này tuy rằng vẫn rõ ràng, nhưng vẫn là không thể tránh khỏi việc đâm anh bị thương

Một lần lại một lần, lặp lại dây dưa, sẽ chỉ làm anh càng thêm nhận thức được sự thật này mà thôi.

Dương Hằng thấy ánh mắt anh minh minh diệt diệt, thần sắc hoảng hốt, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy ông chủ mình như vậy. Không khỏi khẩn trương nuốt nước miếng một cái, khẽ giọng nhắc nhở: “Thẩm tổng, không bằng liền —— “

Thanh âm của anh ta dường như thức tỉnh Thẩm Lương Thần, anh nặng nề nhìn anh ta một cái, đại lực kiềm chế anh ta liền buông lỏng, nhanh chóng đi ra sau bàn, “Hiện tại cô ấy về quê, mặc kệ cô ấy sẽ đi nơi nào, nhất định sẽ đi thăm ba mẹ trước. Dương Hằng, tìm không thấy cô ấy, anh biến mất trước mặt tôi luôn đi”

Dương Hằng giật mình, “Vâng.”

Sau khi Dương Hằng đi, Thẩm Lương Thần mới vô lực tiến tới ngồi trên ghế da, anh nhìn chăm chăm vách tường trống rỗng rất lâu, như là đang nhìn một điểm hư không, hoặc là đang ngăn người. Nhưng trong đầu ngoại trừ hai chữ Đàm Đình thì chẳng có cái gì khác

Nay khi nghĩ tới tên của cô, trái tim đều vô cớ co rút đau đớn

Ba năm này cô chẳng nhớ rõ chuyện gì, nhưng đối anh mà nói là sự tra tấn suốt ba năm. Mỗi ngày đối với anh, vừa là vui vẻ, lại là đau đớn.

Năm ấy biết cô đi Mỹ cùng Trình Quý Thanh, anh vốn cho là mình có thể chịu được, nhưng anh không thể nhịn được, một phút cũng không thể nhịn được! Chỉ cần nghĩ tới chuyện cô ở với tên đàn ông khác anh là không thể nào chịu đựng được! Anh tự nói với mình, lựa chọn thù hận, tình yêu đã sớm không thể hy vọng xa vời, nhưng anh mỗi ngày nhìn Dương Hằng gửi những bức ảnh chụp cô cùng Trình Quý Thanh, anh cảm thấy lục phủ ngũ tạng mình đều bị người ta nghiền nát!

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chân Tướng Năm Đó

Thẩm Lương Thần tỉnh tường nhớ rõ năm đó phát sinh chuyện kia, rõ ràng anh đã cố tình không nhớ đến, những kí ức kia cứ đột nhiên hiện về, hung hăng hành hạ thần kinh của anh

Sau khi có kết quả điều tra của cảnh sát về trận hoả hoạn, không chỉ làm cho Đàm Đình cảm thấy khó thừa nhận, đối với anh mà nói còn khó chấp nhận hơn. Anh không phải thần linh, không phải nhà tiên tri, cho nên ngay từ đầu lời hứa chăm sóc cô không phải là giả dối

Đùa bỡn gì chứ, trả thù gì chứ, tất cả đều là lời nói vô căn cứ.

Trên thực tế ba Đàm đã cuộc nợ vay nặng lãi từ lâu, ai cũng lần lượt bị ông ta lấy danh “vay tiền” để lừa bịp tổng tiền, anh đều nhin. Không phải là không chán ghét hành vi tham lam này, nhưng anh không muốn nhìn thấy mẹ Đàm và Đàm Đình đau lòng

Nhưng mỗi lần đối mặt với lời khuyên của anh, ba Đàm chỉ biết nói: “Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng..”

Lời nói của con ma bài làm sao đáng tin? Ông ta rốt cuộc cũng gây ra chuyện lớn, mà Thẩm Lương Thần vạn nhất không nghĩ tới, ba Đàm đối với mình oán hận sâu như vậy, muốn cùng nhau chết trong biển lửa? Nhưng nghĩ như thế nào đều cảm thấy hơi gượng ép, vì tiền mà muốn thiêu cháy cả anh, không phải là chết rồi càng bất lợi hơn sao?

Hơn nữa tại sao có thể truyền ra tin đồn bắt cóc như vậy?

Anh từ nhỏ lúc cùng cha đi Thủy Thành tham dự tiệc cưới thì bị lạc, lúc ấy cũng vừa lúc được ba Đàm nhặt anh về nhà, hơn nữa giúp anh liên lạc với người nhà. Nhưng khi đó ba Đàm đối xử với anh cũng tốt lắm, không có chút gì gọi là “Bắt cóc” hết!

Thẩm Lương Thần bụng đầy nghi vấn, rất nhanh sau đó thấy dấu vết khả nghi, nhưng càng cố gắng điều tra bao nhiêu, càng làm cho anh phát hiện một sự thật không thể chấp nhận được

Một đời có thể tin nhiệm người khác bao nhiêu, Thẩm Lương Thần không thể hiểu hết được, nhưng trong số những người anh quen biết, ba Đàm mẹ Đàm là người đặc biệt hơn cả. Bởi vì khi còn nhỏ có duyên gặp họ, cho nên anh cực kì tin nhiệm bọn họ, bọn là người giúp việc nhà Thẩm gia, nhưng vẫn muốn thân mật với bọn họ hơn chút nữa

Mà nếu “Cơ duyên trùng hợp” tự nhiên biến thành “Trăm phương ngàn kế” thì sao?

.....edited by Khuynh Lâu.....

“Sau trận hoả hoạn, người chủ nợ của ông ta bỗng nhiên bị thanh lí môn hộ. Mặc dù đối phương đã rất cẩn thận, nhưng tôi vẫn tra được là người đó họ Phó.” Dương Hằng nhu mày nói xong, trong lòng cũng thầm giật mình, “Lẽ ra trong chuyện này, với tính cách của Phó Tuệ thì không dễ dàng bị bại lộ chân tướng như vậy đâu, tôi đoán, bà ta chắc là cảm thấy lương tâm cắn rứt cũng nên.”

“Lương tâm?” Thẩm Lương Thần cười lạnh, người như Phó Tuệ, có trái tim sao?

Anh thật sự không nghĩ tới, anh vẫn cho là người tốt như ba Đàm, cũng không có trái tim. Ông như vậy mà lại là đồng lõa của Phó Tuệ!

“Phó Tuệ cũng ở Thủy Thành, không thể loại trừ khả năng đó. Có lẽ năm đó chính bà ta sai ông Đàm bắt cóc anh, hoặc là làm chuyện đáng sợ hơn nữa, nhưng ông Đàm sau này chắc vì một số nguyên nhân nào đó nên đã tha cho anh, còn đưa anh trở về Thẩm gia, sau liền được ông chủ thuê làm tài xế...” Dương Hằng quả thực giống như Holmes, nói có chứng cứ, “Tôi đoán sau này ông Đàm lấy chuyện này uy hiếp bà ta không ít lần, bà ta chắc là sợ sự việc bại lộ, cho nên thừa dịp ông Đàm vay nặng lãi đến mức không có khả năng xoay sở, uy hiếp ông ta thay mình chịu tiếng xấu thay cho bà ta.” Đây cũng chính là suy nghĩ trong bụng của Thẩm Lương Thần, một con người hiểm ác đến mức nào mới trở thành như vậy? Anh mấy năm nay đối đãi với Phó Tuệ cũng không tệ, mà Đàm gia thì cũng không cần phải nói

Chuyện này cứ nghẹn trong lòng anh, làm anh không thể nào hít thở nổi, càng không biết nên đối mặt với Đàm Đình thế nào. Mỗi khi đối mặt với cô, cuối cùng rồi anh vẫn sẽ không thể khống chế được tâm tình của mình. Anh đến cùng không phải thánh nhân, cũng sẽ có oán có giận, nhưng những thành tâm kia của anh chỉ được đối lấy phản bội cùng phản bội

Rốt cuộc quyết định cùng Đàm Đình chia tay, vốn cho là mình sẽ không buồn bã, nhưng cuối cùng không phải như thế. Anh không có ngày nào là không chìm trong trống rỗng tịch mịch, giống như có cái gì đó cũng bị biến mất theo cô ấy, làm cái gì cũng không thể tập trung tinh thần.

Lúc đó Đàm Đình quá ngây thơ vô lo, nhưng cuối cùng lại làm cho anh không thể quen được với nhịp sống sinh hoạt của chính mình. Không có người lái nhái bên tai, cũng không ai lo lắng anh đã ăn cơm chưa, càng không có người bởi vì anh về trễ mà trắng đêm không ngủ... Tất cả mọi chuyện này anh cũng chẳng cảm thấy đáng sợ gì, nhưng đều bởi vì cô rời đi mà dần trở nên đáng sợ

Chung quy là do hai người ở chung đã lâu, lúc quay về nhịp sống sinh hoạt một mình thì cảm thấy thật cô đơn. Một người đã từng ở trong cuộc sống của anh tới tận hai mươi năm, bỗng nhiên biến mất như vậy ——

Thẩm Lương Thần không biết mình bị vậy là vì cái gì, rốt cuộc không thể nào chịu được nữa, sai Dương Hằng theo dõi cô, sau đó báo cáo hết mọi hành tung của Đàm Đình

Anh thậm chí nhớ rõ về mặt kính ngac của Dương Hằng lúc ấy, “Thảm tửng, không phải anh nói sẽ không có bất kì liên quan nào đến cô ấy sao?”

Anh lúc ấy không phải không xấu hổ, sắc mặt cũng thực buồn cười, nhưng vẫn cố mạnh mẽ tìm cớ, “Tôi nhầm chán được không?”

Lúc nói những lời này, anh hận không thể đánh mình một bạt tai. Gần đây anh thật sự quá nhớ cô có được không, loại tâm tư này, ngay cả anh cũng xấu hổ không muốn mở miệng thừa nhận

Nhưng bây giờ Đàm Đình thật nằm ngoài dự liệu của anh! Cô cùng người đàn ông kia đi Mỹ, cùng bơi cùng vọc nước chưa nói, mà sau này hai người họ còn thường xuyên liên lạc với nhau đến mức người ta phải ghen tị

Không ai có thể thân cận với Đàm Đình vậy, huống chi là một người khác phái? Nhưng Thẩm Lương Thần vẫn nhẫn nại như trước, anh cực kì tin tưởng khả năng chịu đựng của mình, mà rất nhanh anh liền thua trận.

Cô thể nhưng đồng ý làm bạn gái tên kia, mà anh gần như không thể tin được chuyện này. Anh vẫn đang nghĩ về cô, nhớ cô, cô thể nhưng quay người liền dựa vào ngực của người khác? Cô luôn mồm nói thích, chỉ đơn giản như vậy thôi? Thẩm Lương Thần thừa nhận mình bị lòng đố kị làm cho mù mịt đầu óc, thường thường ở trong tình huống này thường sẽ làm ra những chuyện làm mình hối hận. Anh uy hiếp Đàm Đình, thủ đoạn kỳ thật cũng không sạch sẽ gì, ngoại trừ những chứng cứ về Trình Quý Thanh là thật, những cái khác tất cả đều là giả. Anh nói trong tay anh có bằng chứng, cô cũng không chút hoài nghi tin tưởng! Khi đó nhìn ánh mắt cô phẫn nộ cùng kinh nghi, anh thật sự cảm thấy chính mình thật đáng tội. Một cái cớ thật là hoang đường để ép cô phải nhìn về phía mình, đến tốt cùng anh nên cao hứng hay là khổ sở?

Lúc ấy Trình Quý Thanh đứng ở sau lưng cô có mấy mét, cũng không nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, mà Thẩm Lương Thần lại nhìn thấy thần sắc bọn họ giống nhau như đúc. Nhì hai mắt cô đỏ bừng tràn đầy lên án nhìn anh, một khắc kia anh gần như có ảo giác, giống như anh là tên đao phủ chia rẽ đôi tình nhân này vậy

Tiểu Nam của anh, giống như thật sự đã biến thành người khác...

.....

Rốt cuộc thành công làm cho Tiểu Nam trở lại bên người mình, Thẩm Lương Thần lại phát hiện ra mọi chuyện đã không giống như trước nữa. Cô rất ít cười với anh, càng không quanh quẩn bên người anh lập đi lập lại những đề tài nhằm chán bên tai anh. Cô bỗng nhiên không bao giờ coi anh làm trung tâm nữa, mà hết thảy mọi ngọn nguồn này là vì người đàn ông kia?

Mỗi khi nghĩ tới chuyện này, Thẩm Lương Thần cảm thấy trong lòng mình càng ngày càng đầy nộ khí, nhưng vẫn cưỡng ép chính mình phải bình tĩnh. Dù sao Đàm Đình trở lại rồi, cô vẫn còn ở bên người anh, đây là chuyện quan trọng nhất!

Thời gian sau, Thẩm Lương Thần rốt cuộc biết được mình sai rồi, Đàm Đình đã trở lại, nhưng trong nhà vẫn lạnh ngắt như lúc cô rời đi

Mặc kệ anh dùng sức giải thích bao nhiêu, cô vẫn luôn lãnh đạm với anh, trước đây cô đều thích những biểu hiện nhỏ nhất nhất của anh, nhưng hiện tại mặc kệ anh dụng tâm bao nhiêu đều không hề có tác dụng. Thẩm Lương Thần trước giờ đều không phải là người tốt, rất nhanh liền mất kiên nhẫn, hai người cãi nhau gay gắt, tình huống càng ngày càng rối hơn

Mỗi lần gặp mặt nhau đều bốc mùi thuốc súng mười phần, cô sẽ nói cái gì đó làm cho anh xấu hổ cực kì, những chuyện khó nghe đều sẽ nói ra hết, “Dù sao anh tìm tôi trở về cũng là vì để tiếp tục nhục nhã tôi, cố tỏ ra về làm gì, không bằng trực tiếp nói một lần luôn đỡ buồn nôn hơn.”

Nhìn ánh mắt cô khiêu khích lại ngoan cố, Thẩm Lương Thần cảm thấy ngực đau đớn, theo bản năng đáp trả, “Đúng, chỉ là để chơi đùa em mà thôi, anh sẽ không bận tâm những chuyện khác làm gì.”

Bọn họ như hai con nhím, phải đâm nhau bị thương mới bỏ qua cho nhau, mà câu này ngoại trừ làm cho lòng càng lạnh thêm, thì không còn chút đau đớn gì nữa

Hai người đều không phải người ôn nhu, ngay cả Đàm Đình cũng vậy, cãi nhau ồn ào kịch liệt một hồi sẽ đánh nhau. Vài lần anh muốn dạy dỗ cô, đã giơ tay lên định động thủ rồi, vẫn là không nện được bỏ tay xuống

Cô đau, so với cô anh còn đau hơn, cần gì phải vậy chứ?

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Thẩm Lương Thần có cảm giác rằng mình không thể tiếp tục ở cùng với cô được nữa, có thể tưởng tượng được một khi đã buông tay, cô lập tức sẽ trở lại bên cạnh Trình Quý Thanh, hoặc là người nam nhân khác, anh nghĩ đến những chuyện này liền cảm thấy ngực càng thêm bức bối.

Đơn giản cứ tiếp tục sai đi, dù sao cũng không quay đầu được nữa

Trước khi cô mất trí nhớ, lúc hai người khác khẩu nhau đến mức không thể hoà giải nữa, cụ thể là vì sao lại như vậy anh cũng quên mất. Dù sao bọn họ lại ở cùng một chỗ với nhau, bất kỳ chuyện gì đều không thành vấn đề

Anh khi đó uống rượu, cảm xúc không thể kìm nén được nữa, bị những lời này của cô làm cho hộc máu đỏ bừng. Trình Quý Thanh cứ như vậy là được sao? Làm cho cô căm ghét xoi mói anh!

Sau này lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn ở gần cầu thang, hai người giằng co nhau, anh vô ý đẩy cô xuống. Cảnh tượng này đã hình thành một khu vực trong trí nhớ anh mà anh không dám nhớ tới, lại không dám đụng vào, hận không thể chỉ là ác mộng thôi

Anh không biết nếu như Đàm Đình gặp chuyện không may, chính mình không biết sẽ sống thế nào

May mắn thay, ông trời đối xử với anh không tệ, sau này ở bệnh viện lúc tỉnh lại, Đàm Đình mất trí nhớ. Loại tình tiết này chỉ thường xuất hiện trong TV mà thôi nay lại xảy ra ở đây, anh chưa bao giờ vui vẻ như vậy

Đàm Đình cũng không quên hết tất cả, nhưng thật kì diệu lại quên đi Trình Quý Thanh, có lẽ đoạn kí ức này của cô đã xen lẫn quá nhiều chuyện không vui. Mà chuyện này đối Thẩm Lương Thần mà nói là một tin tức cực kì tốt, anh đâm lao phải theo lao, biên soạn hoàn mĩ để nói dối cô

Nhưng nay nhớ lại, bây giờ ông trời đối xử anh cực kì tệ, rõ ràng là muốn tra tấn anh, ít nhất bắt anh phải trải qua cảm giác mất đi dày vò này tới hai lần. Nhưng lần thứ hai này còn đau đớn hơn, chuyện này thật là hiếm gặp nhỉ?

.....

Thẩm Lương Thần ngồi im rất lâu, trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện cũ. Nhiều năm dây dưa như vậy, giống như đang tra tấn chính mình, đêm nào cũng bị ác mộng làm giật mình, nhìn cô ngủ như vậy, sợ rằng khi mở mắt ra cô sẽ nhớ lại hết thảy, như vậy bọn họ sẽ trở lại những ngày đâm nhau bị thương kia

Khi đó có bao nhiêu vui sướng đều là giả, cảm xúc kia không phải ai cũng có thể hiểu được

Ánh sáng trong mắt anh tắt dần, đột nhiên chợt đứng dậy, nắm chìa khoá trên bàn bước nhanh ra ngoài. Một phút đều không thể đợi nữa, anh không thể chịu đựng được cô càng ngày càng rời xa mình, phải ngay lập tức mang cô trở về

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tai Nạn

Mặt trời vừa mới ló ra khỏi chân trời, xe của Thẩm Lương Thần đã chạy đến Thủy Thành. Anh không đến nhà của Diệp Từ mà trực tiếp về Nam Sơn, Ba mẹ Đàm Đình an táng ở nơi đó, hôm trước Dương Hằng đã điều tra được hôm qua cô đã đến đây vào đúng lúc này, suy nghĩ một chút, nhất định hôm nay cô sẽ tới đây

Quả thực là ôm cây đợi thỏ, nhưng anh căn bản không kiên nhẫn ngồi trong xe, trực tiếp đến trước mộ phần. Nhưng mà vừa mới bước đến vài bước, trái tim liền mạnh mẽ chùn xuống

Ảnh trên mộ phần đã được lau chùi cẩn thận, không còn một chút bụi bẩn nào, còn được đặt một bó hoa mới mua, đúng là đã có người vừa mới tới rồi rời đi. Anh rủi mất đứng tại chỗ, nhìn bó hoa là biết ngay người đó là Đàm Đình, chỉ có cô mới hiểu rõ sở thích của ba Đàm mẹ Đàm, hoa nhất định phải là hoa bách hợp, rượu cho ba cũng phải là rượu Trúc Diệp Thanh...

Thẩm Lương Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời, giờ này ánh nắng xuyên qua những tầng mây chậm rãi bao phủ mặt đất, tia nắng ban mai chiếu xuống, ánh vàng hoàng kinh lan ra khắp nơi

Nhưng tim anh lại càng ngày càng lạnh, giống như rơi vào hầm băng

Cô vì trốn anh, suốt đêm đến để thấp nhang cho ba mẹ, vì trốn anh, cô thế mà đi đến bước này? Người nhất gan sợ tội như vậy, thế mà chọn giờ đó để đến Nam Sơn. Vừa nghĩ vừa đứng lên, anh so với những con quỷ ma cô hay sợ còn kinh khiếp hơn hay sao

Biết được chuyện này giống như con mũi khoan hung hăng khoan vào đầu anh, vừa đau vừa sợ, đánh bay lí trí của anh. Tiếp theo phải làm như thế nào? Đi đâu tìm cô? Lúc nào cũng bình tĩnh, tư duy nhanh nhẹn như anh, bỗng nhiên không biết phải làm gì

Anh chậm rãi ngồi xuống, tựa hồ như vậy mới có thể xoa dịu cơn đau trong lòng, ánh mắt sâu thẳm lướt qua bia mộ hai người, bộ dáng ba Đàm mẹ Đàm vẫn y như trong trí nhớ của anh. Nhưng bây giờ... Rốt cuộc vẫn không thể trở về như trước được nữa

Không biết ngồi bao lâu, xung quanh tĩnh mịch không có tí âm thanh nào, nhưng sự tịch mịch này so với việc mất đi cô còn dễ chịu hơn nhiều, cho đến khi Dương Hằng gọi điện thoại, anh giống như từ trong mộng tỉnh lại, nhanh chóng nghe máy

Bên kia chần chờ nói: “Tìm được khách sạn bọn họ ở tối qua.”

“Bọn họ?” huyết thái dương của Thẩm Lương Thần lại bắt đầu thành thạch kinh hoàng, khóe môi bắt đầu mím chặt, “Trình Quý Thanh?”

Dương Hằng cẩn thận trả lời, “Đúng vậy, buổi sáng sớm đã trả phòng, do trợ lí của anh ta giúp đặt phòng, nên phải mất một thời gian tôi mới có thể tìm được.”

Thẩm Lương Thần tất nhiên không truy cứu anh ta, hoàn toàn chẳng để tâm đến chuyện này, ngay nắm thành quyền chậm rãi mở miệng, “Phòng... Là chung một phòng?”

Dương Hằng sùng sốt một chút, cảm thấy có chút xấu hổ, “Khụ, đúng vậy.”

Trong điện thoại nháy mắt chỉ lại tiếng gió, Dương Hằng yên lặng không nói gì, chẳng lẽ bây giờ chuyện quan trọng nhất là xem thử tiếp theo nên làm gì sao?

Bên đầu dây Thảm Lương Thần truyền đến một thanh âm nặng nề ảm ỉ, hình như anh hung hăng đập cái gì đó một cước, Dương Hằng đoán là một cái cây nào đó. Rất nhanh lại truyền đến thanh âm lạnh lẽo lộ ra hàn ý của ông chủ, “Tôi mặc kệ anh dùng phương pháp gì, lập tức điều tra lộ trình của bọn họ.” Dương Hằng rất nhanh liền làm theo, nhưng tiến độ điều tra thực không lạc quan, không phải ở Thanh Châu, quan hệ của anh ta rất có hạn

.....edited by Khuynh Lâu.....

Mà lúc này Thảm Lương Thần vẫn đi gặp Diệp Từ, anh không tin Diệp Từ cái gì cũng không biết, Đàm Dĩnh là bạn thân của cô ta mà. Anh bức bách chính mình sẽ không bị ảnh hưởng bởi ba chữ “Trình Quý Thanh”, nhưng vẫn không chịu được mà suy đoán lung tung

Dương Hằng điều tra ra, chỉ có mình Đàm Dĩnh thôi, như vậy bọn họ có phải đã gặp nhau ở Thủy Thành rồi? Bọn họ có phải đã hẹn nhau xong xuôi rồi? Đàm Dĩnh có phải đã nhớ lại chuyện gì rồi?

Những nghi vấn này như ma chú, làm anh ngày càng liên tưởng xấu xa, anh thậm chí còn liên tưởng rằng bọn họ đã đến bước kia! Ở cùng một phòng, cùng một giường... Nghĩ tiếp anh đã gần không thể chịu được, hung hăng nện một cái trên tay lái.

Anh thề, nếu như Trình Quý Thanh dám đụng một đầu ngón tay của Tiểu Nam, anh nhất định phét tay anh ta!

Coi như hữu kinh vô hiểm đến nhà bác của Đàm Dĩnh, là Diệp Từ tự mình mở cửa. Sau chuyện của Lê An Ni, Diệp Từ liền không nhìn anh với vẻ mặt thiện cảm nữa, chần ừ cửa không muốn cho anh vào, “Anh đến đây làm gì?”

(hữu kinh vô hiểm: bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

“Đàm Dĩnh đâu?” Thảm Lương Thần thẳng thắn, không muốn cùng cô ấy lãng phí một phút giây nào

Diệp Từ nhìn bộ mặt bức bối của anh thì đoán được vài phần, ôm cánh tay cười rộ lên, “Anh hỏi tôi, tôi làm sao biết được? Cô ấy chẳng lẽ không ở Thanh Châu sao?”

Thảm Lương Thần đen mặt, tâm tình Diệp Từ trở nên tốt hơn, “Ngược lại thật kì lạ, tôi vừa nghe nói Thảm đại thiếu mới đính hôn, bây giờ không ở nhà với vị hôn thê, ở đây tìm bạn gái cũ có việc gì?”

Thảm Lương Thần trầm giọng nói: “Chuyện này không cần cô quan tâm, cô ấy hôm qua tới tìm cô?”

“Tôi dựa vào cái gì nói cho anh biết?”

Thảm Lương Thần cũng biết cô ấy không việc gì phải khai thật với anh, vì thế nhếch nhếch môi cười, “Tôi biết cô đang cạnh tranh với Jenny khốc liệt để được thăng chức, nếu như cô đem câu chuyện ngày hôm qua cô ấy tới tìm cô nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cô hạ gục cô ta.”

Diệp Từ khinh bỉ nhìn anh, “Ngại quá, tôi cũng định từ chức.”

Thảm Lương Thần sùng sốt.

Mặt Diệp Từ giãn ra nói: “Tên quản lí chỉ biết nhìn đùi và ngực đàn bà, năm trước tôi đã sa thải anh ta rồi, anh bớt lo chuyện bao đồng đi, chiều này đối với tôi cũng vô dụng.”

Sắc mặt Thảm Lương Thần lạnh đi, Diệp Từ một chút cũng không sợ anh, dừng một chút lại nói: “Không phải có vài đồng tiền dơ bẩn thì có thể mua được tất cả, không phải ai cũng hám lợi như anh. Chỉ cần Đàm Dĩnh sống tốt, tôi làm nghề gì cũng chẳng quan trọng.”

“Thật không?” Thảm Lương Thần cười lạnh, “Không biết ba mẹ cô có phải cũng nghĩ như vậy hay không?”

Diệp Từ ghen một chút, rất nhanh khôi phục như thường, “Vậy anh thử xem, xem thử có thể hỏi bọn họ cái gì, anh cũng biết, quan hệ của ba mẹ tôi và Đàm Dĩnh không tốt lắm.” Chuyện ấy Thảm Lương Thần đương nhiên biết, cho nên mới không trực tiếp hỏi chuyện đôi vợ chồng kia, bọn họ thật sự dễ nói chuyện hơn so với Diệp Từ nhiều

.....

Hai người giằng co ở cửa, anh vẫn còn muốn nói nữa, điện thoại di động lại kêu lên. Lại là Dương Hằng gọi đến, hình như đã có tin tức? Thảm Lương Thần vội vàng nhắc máy, Dương Hằng quả nhiên mở miệng nói: “Có tiến triển rồi, Đàm tiểu thư đi đến bến xe, mà Trình Quý Thanh lại trở về Thanh Châu không đi cùng cô ấy.”

Chuyện này đối với Thảm Lương Thần mà nói là một tin tức cực kì tốt, bởi vì Đàm Dĩnh không mang chứng minh thư cùng với hộ chiếu, cho nên không thể dùng nhiều loại phương tiện giao thông, anh căn bản không nghĩ nhiều, chỉ phản phó Dương Hằng, “Tôi giờ sẽ qua đó, có tin tức mới thì phải ngay cho tôi.”

Diệp Từ đứng bên cạnh cũng nghe được tất cả, không khỏi lau mồ hôi trong lòng bàn tay. Cô khẩn trương nhìn Thảm Lương Thần, trong lòng mắng thầm nha đầu Đàm Dĩnh sao lại bất cẩn như vậy, so với trí thông minh của cô ấy không thể nào lộ ra sơ hở mới đúng!

Thảm Lương Thần cũng không nghĩ nhiều, cúp điện thoại, thân nhiên liếc mắt nhìn cô ta, đáy mắt đầy ý cười đắc chí, “Xem ra tôi vẫn có duyên với cô ấy,

không dễ dàng cắt đứt như vậy.”

Diệp Từ siết chặt nắm tay, “Thẩm Lương Thần, anh lại ép cô ấy như vậy, sẽ chỉ làm cô ấy hận anh hơn!”

Lời này anh đã nghe được nhiều rồi, nay nghe được đã không còn tức giận nữa, đây là sự thực không cần bàn cãi, anh hiểu rõ hơn so với ai hết. Thẩm Lương Thần quay người muốn đi, cô ấy bước trước một bước cản anh

Cô tắt yếu muốn cho Đàm Đình tranh thủ nhiều thời gian, vì thế chỉ có thể kiên trì kêu, “Anh đến cùng muốn sai tới khi nào mới bằng lòng quay đầu lại, anh cùng vị hôn thê của anh sống qua ngày cho tốt, cho cô ấy tự do không được sao? Có phải anh muốn cô ấy chết mới bằng lòng bỏ qua không?”

Thẩm Lương Thần hơi giật mình, sắc mặt trắng bệch khó nhận ra

“Anh muốn như thế nào, muốn cô ấy cả đời không thể thấy được ánh sáng tình yêu sao? Cô ấy quật cường như vậy, đây không phải là bức tử cô ấy ngay trên đường sao?” Diệp từ khi thể bức người tiếp tục rống.

Thẩm Lương Thần nghe lời này thì trầm mặc, ánh mắt trở nên khác lạ. Anh nhìn Diệp Từ hồi lâu, dường như nghiêm túc tự hỏi vấn đề đó của cô ấy, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Không lâu đâu, cô ấy không cần phải đợi lâu nữa —— “

“Có ý gì?” Diệp Từ có chút không rõ ý tứ trong lời nói của anh.

Thẩm Lương Thần cũng không giải thích nhiều, ánh mắt kiên định nói: “Cô ấy sẽ không ngu xuẩn như vậy, cô ấy có rất nhiều thứ không thể bỏ được.” Không có sự cho phép của anh, cô sẽ không tìm chết, trong tay anh có nhiều thứ quan trọng với cô, hiểu rõ con người Đàm Đình, quan tâm thứ gì đó rồi sẽ liệu mạng bảo vệ

Đáy mặt anh âm trầm, nói xong câu này thì chuẩn bị đi ngang qua Diệp Từ.

Lúc này ở hành lang cực kì im lặng, hai người ai cũng không mở miệng, qua khe cửa còn vọng ra tiếng TV, âm thanh rõ ràng truyền tới: “Thông báo khẩn cấp, con đường Nam Hải xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, một chiếc xe bus biển số Lãng E433 lao khỏi rào chắn. Tình huống ở hiện trường vô cùng nghiêm trọng, cảnh sát vẫn đang điều tra làm rõ, khi đi trên tuyến đường này phải đảm bảo an toàn tuyệt đối....” Thẩm Lương Thần bỗng dừng xoay người lại, chân định bước ra cũng cứng đờ tại chỗ, ngay cả chính anh cũng không biết vì sao mình lại để ý tin tức này

Diệp Từ hiển nhiên cũng bị dọa sợ, liến lao vào trong nhà đến trước TV để nhìn xem. “Đó chính là chiếc xe mang biển số mà Đàm Đình lên mà, sao có thể thế được”

Mỗi ngày đều có vô số các tai nạn giao thông và sự cố, không thể nào trùng hợp như vậy. Ở trong lòng Thẩm Lương Thần một lần lại một lần tự nhủ, định lập tức rời đi, nhưng thân thể vẫn đứng im tại chỗ, hai tai ong ong, quanh quẩn tiếng đọc biển số chiếc xe bus kia

Thời gian, địa điểm, các thứ đều trùng hợp, trùng hợp đến mức đáng sợ. Anh lần đầu tiên có cảm giác tử chi như nhũn ra, trong đầu trống rỗng, cảm giác sợ hãi cùng cực, sợ hãi đến mức ngón tay phát run

Anh cúi đầu nhìn ngón tay mình, di động cầm trong lòng bàn tay vẫn đang rung, anh chết lặng nhìn, chậm nửa nhịp mới nhấc máy.

Bên kia truyền đến tham âm hưng phấn của Dương Hằng, “Tra được rồi, có người thấy một người rất giống Đàm tiểu thư lên chiếc xe bus đi Nam Hải, biển số xe... Đúng, biển số xe là Lãng E433!”

Ngón tay Thẩm Lương Thần trong khoảnh khắc trở nên lạnh lẽo, tứ chi giống như bị rút hết toàn bộ khí lực, kính trên cửa thang máy đối diện phản chiếu gương mặt một người đàn ông, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt nháy mắt trở nên đỏ ngầu

“Thẩm tổng?” Dương Hằng không thấy anh đáp lại, vẫn tiếp tục nói chuyện, “Tôi bây giờ đang đi trên đường, xe mới vừa xuất phát, nhưng có thể bắt kịp.”

“Không cần...” Thẩm Lương Thần lầm bầm nói ra, không biết rốt cuộc mình có nói ra câu đó hay không

Dương Hằng quả nhiên không nghe rõ, “Anh nói cái gì?”

Một tay Thẩm Lương Thần chống đỡ vách tường bên cạnh, mượn lực giúp mình đứng vững. Bộ ngực anh đau có chút thờ không nổi, toàn bộ thân mình muốn khụy xuống, vẫn không thể thoát khỏi một trận co rút điên cuồng, sau một lúc lâu mới nói: “Không cần đuổi theo, chiếc xe kia, đã xảy ra chuyện rồi.”

.....

“Không thể nào là cô ấy được đúng không, trợ lý của anh cũng bảo là có người giống cô ấy, có thể có người giống Đàm Đình thì sao.” Diệp Từ nói trái lương tâm, nhưng tâm lý lại mơ hồ hiểu được, người như Dương Hằng, không có chứng cứ xác thực sẽ không nói lung tung

Thẩm Lương Thần không nói một lời vẫn lái xe, hận không thể đạp lún chân ga, cũng không ai phát hiện, ngón tay anh đang run run từng đợt

Anh thật sự sợ hãi, nếu như không có Đàm Đình, anh không biết mình sẽ thế nào, anh từ chối không tiếp nhận sự thật này

Diệp từ nhìn phong cảnh vụt qua, nước mắt giấu trong hốc mắt, cô dùng sức lau nước mắt, cảm giận bất bình nhìn người nam nhân bên cạnh, “Bây giờ anh thật cao hứng nhỉ? Bây giờ trong radio vẫn nói về tai nạn kia, chắc là nghiêm trọng lắm —— “

Cô nói một nửa thì không nói được nữa, nói năng lộn xộn bắt đầu chỉ trích Thẩm Lương Thần, “Anh là đồ khôn khiếp, xuống địa ngục một trăm lần cũng

không đủ! Tốt nhất là phải sống một đời cô độc suốt quãng đời còn lại!” Mặc kệ cô ấy nói những lời khó nghe, Thẩm Lương Thần giống như chẳng nghe thấy, hay lúc này có người mắng anh sẽ làm anh dễ chịu một chút

Trên đường Lê An Ni gọi cho anh vài cuộc điện thoại, Thẩm Lương Thần giống như không nghe thấy, Diệp Từ nhìn tên trên màn hình càng thêm châm chọc nhìn anh. Mà Thẩm Lương Thần giống như không có tri giác, hoàn toàn không hiểu bất kì thứ gì bên ngoài

Lúc xảy ra tai nạn giao thông thì tình hình giao thông rất nguy hiểm, nơi này là quốc lộ, lên dốc núi, cực kỳ nguy hiểm, nếu như đứng ở ven đường cúi đầu nhìn, phía dưới dốc núi toàn là đá nhọn. Thẩm Lương Thần ngay cả hô hấp cũng không thông, rốt cuộc chạy đến hiện trường thì bị cản lại

Hiện trường rất rộn người, khắp nơi đều là cảnh sát giao thông và bác sĩ, xe roi ở giữa sườn núi, tình hình cứu viện rất không lạc quan. Mỗi khi có người bị thương được đưa lên, người ở chỗ này đều nín thở, tìm Thẩm Lương Thần càng đập chậm dần

Mà trên người Đàm Đình không có giấy tờ gì, điện thoại cũng không gọi được, chính Thẩm Lương Thần cũng không biết ai là cô. Bởi vì những người đó, mặt ai cũng đầm đìa máu, ngực cô có sẹo, nhưng anh không muốn đi lật áo người khác ra tìm cô, chỉ có thể dựa theo suy đoán tìm hình bóng của cô?

Anh thà rằng không nhận ra, giờ này khắc này mới hiểu được tình cảm của mình, thà rằng cô cứ chạy mất đi, cũng không hi vọng cô ở trong này ——

Thẩm Lương Thần cứ như vậy phải chờ đợi, mỗi lần có người thương tích trầm trọng được đưa lên, bị bác sĩ tuyên bố tử vong tại chỗ, trái tim của anh đều nãy liệt co quắp. Bỗng nhiên có bộ áo của cô gái kia đập vào mắt anh, bộ áo kia rất giống quần áo của Đàm Đình mặc khi nhập viện, do lúc đó anh giúp cô mua, cho nên anh nhớ rất rõ

Một khắc kia trái tim Thẩm Lương Thần run rẩy, anh lẩm bẩm nói: “Người kia...”

Diệp Từ hai mắt đầm lệ nhìn anh, tiện đà theo hướng ngón tay anh nhìn qua, cô hiển nhiên cũng cảm thấy thấy quen, nháy mắt nước mắt trào lên tiếng

Thẩm Lương Thần vĩnh viễn không quên được lúc anh tự mình xốc tẩm vải trắng lên, Đàm Đình ở cùng anh rất lâu, bộ dáng của nha đầu kia thế nào anh đều nhớ, ngay cả bộ dáng đỏ mặt khi làm chuyện xấu của cô anh cũng nhớ rất rõ

Nhưng Đàm Đình như vậy...

Anh đứng kia nhìn chằm chằm khuôn mặt đầy máu me, cái gì cũng không nhìn ra được, nhìn không ra, có phải là làm người không? Nha đầu kia thích làm đẹp như vậy, làm sao có thể để mình biến thành như vậy

Thẩm Lương Thần cảm thấy yết hầu mình nghẹn lại, nửa ngày không nói được lời nào, có người ở bên cạnh hỏi anh có phải đây là người anh muốn tìm không, anh không trả lời được

Tiểu Nam của anh tại sao có thể như vậy được, máu nhiều như vậy, lúc ấy có phải đau lắm không?

“Đồng hồ của cô ấy, trang sức của cô ấy, anh xác nhận xem”

Có người nhắc nhở anh, Thẩm Lương Thần giờ mới nhắc mắt nhìn qua, hốc mắt anh bị đâm đau càng thêm lợi hại. Đồng hồ cũng giống, đồng hồ này là anh mua cho cô, nhưng có thể có người xài đồng hồ giống cô mà? Có thể người này, quần áo và đồng hồ cũng giống cô thì sao?

Anh không muốn tin, run tay lại cởi bỏ cúc áo sơ mi của cô, áo sơ mi cũng đã bị máu thấm ướt mềm nhũn, khi thấy rõ ngực, anh rút cuộc cũng không thể không chế tâm tình của mình được nữa, đáy mắt dần nóng lên

Căn bản không thể phân biệt được, đây không phải cô, dấu vết duy nhất đã bị xóa rồi, ngực cũng bị thương thắm máu me đầm đìa, nhìn thương thế kia làm cho lòng anh bị đảo loạn hoàn toàn

Vì sao lại như vậy, anh chỉ muốn cô ở bên anh, chẳng cần mang cô về, chẳng sợ cô thật sự có gì đó với Trình Quý Thanh, anh không bắt cô làm gì cả. Anh chỉ là nhớ cô muốn nhìn cô một cái thôi, cô vì sao muốn trốn tránh anh như vậy...

Thương nặng như vậy, nhiều máu như vậy.

Thẩm Lương Thần lui về phía sau vài bước, cả người đều cứng ngắc, không thể mở miệng nói chuyện, càng không thể động đậy. Bác sĩ cùng hộ sĩ cũng thấy quen tình cảnh này, nói câu “Xin nín bi thương” liền vội vàng nâng cáng đem đi

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Yêu Nhau Nhưng Chẳng Thể Ở Gần Nhau

Một đời người phải nhiều lần đối mặt với sinh li tử biệt, Thẩm Lương Thần tự nhận mình là người máu lạnh, cho nên hai mươi mấy năm qua, không vì sự ra đi của ai mà anh đau thương tuyệt vọng hết. Lúc mẹ mất anh còn rất nhỏ, cảm xúc bị thương kia cũng không sâu sắc mấy, nhưng hôm nay anh rõ ràng cảm nhận được, sinh mệnh lại yếu ớt như vậy

Yếu ớt đến mức không cần thận một cái, liền âm dương cách biệt

Dương Hằng gõ cửa tiến vào, đứng ở phía sau anh rất lâu mới nhỏ giọng hỏi, "Đã hai ngày rồi, bên kia nhượng tới hỏi hỏi đã gọi hỏi, hậu sự của Đàm tiểu thư _____"

Nghe được hai chữ "Hậu sự", ngón tay Thẩm Lương Thần rũ đặt trên đầu gối hung hăng co quắp, anh không nghĩ tới rằng có ngày chính mình sẽ thay Đàm Đình lo hậu sự, cô rõ ràng còn nhỏ hơn anh ba tuổi... Trước mắt lại hiện ra dung nhan trẻ trung sáng lạng của cô, mỗi một chi tiết đều đâm lòng anh đau nhói

Dương Hằng thấy anh vẫn không nói lời nào, bất chấp nhắc nhở nói: "Phải được chôn cất đàng hoàng mới tôn trọng người đã khuất, Thẩm tổng, trước mắt phải điều tra thân phận đã, rất nhiều người đã đến rồi."

Hai ngày nay anh ta cũng không nhàn rỗi gì, điều tra xung quanh, mà càng điều tra thì càng có nhiều điều khó hiểu hơn. Đàm Đình không cha không mẹ, không thể làm DNA được, cho nên trước mắt chỉ có thể thông qua những chứng cứ cơ bản kia để xác nhận thân phận cô ấy

Lời này làm Thẩm Lương Thần càng nhũ mày chặt hơn, anh ngồi đó hướng mặt ra ngoài cửa sổ, hồi lâu mới mở miệng, thanh âm bức ách vô cùng, "Anh liệu mà làm đi."

"Vâng" Dương Hằng đồng tình nhìn anh một cái, muốn nói vài lời an ủi lại nuốt trở vào, lúc này nói cái gì cũng vô dụng, đạo lý của Thẩm Lương Thần như thế nào anh ta không hiểu rõ sao?

Gian phòng lần nữa chìm vào yên tĩnh, Thẩm Lương Thần nhìn chăm chú ngoài cửa sổ hồi lâu, chậm rãi lấy di động từ trong túi ra. Anh rũ mắt nhìn bàn phím, bấm soạn tin nhắn từng chữ từng chữ

Tiểu Nam, em cho rằng có thể giấu diếm anh?Em có thể trốn anh một đời?

Em trở về có được hay không?

Em bình phục trở lại, anh không bao giờ bức ép em

Anh rất nhớ em

Tiểu Nam

...

Anh tự mình gửi hết tin nhắn này đến tin nhắn khác, đá chìm đáy biển, không nhận được bất kì hồi âm nào. Từ trước anh hay dùng tin nhắn để uy hiếp bức bách cô, nay rốt cuộc không cần sử dụng đến nữa, chung quy trên thế giới này có một số việc anh vẫn chẳng thể nào nắm trong lòng bàn tay được.

Thẩm Lương Thần nhìn yên lặng di động, chỉ cần một tin đáp lại thôi, cho dù là câu mắng chửi khinh thường của cô cũng tốt. Ở sâu trong nội tâm, cuối cùng anh vẫn không thể thừa nhận rằng cô không còn ở đây nữa

Ngồi không biết bao lâu, có người lại đẩy cửa tiến vào, tiếng bước chân nhẹ nhẹ chậm chạp càng ngày càng đến gần, tim anh đập rộn lên, phút chốc liền ngồi dậy. Mà quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt khảm trương lo lắng của Lê An Ni, vẻ mặt của anh nhảy mắt chuyển từ kinh hi sang thất vọng

Rõ ràng anh rất uể oải, thậm chí không thèm che giấu biểu hiện, điều này cũng làm nội tâm Lê An Ni lo lắng, "Anh, có khỏe không?"

Thẩm Lương Thần không trả lời cô, thậm chí không nhìn cô ấy nữa, không nói một lời lại ngồi trở lại chỗ cũ, cúi đầu tiếp tục nhìn di động.

Lê An Ni đi đến phía sau anh, nhìn bóng lưng rộng lớn chắc nịch của anh, trong lòng càng chua xót, cô không chế không được đưa tay ôm anh, thanh âm bất đầu nghẹn ngào, "Lương Thần, sẽ tốt thôi, mọi chuyện sẽ tốt thôi." (Editor: haizz, ai cũng bị dày vò)

Thẩm Lương Thần trầm mặc, lại từng chút một vận tay cô ấy ra. Anh cũng không quay đầu nhìn cô, nói kiên định rõ ràng, "An Ni, xin lỗi."

"Không cần phải xin lỗi, trước khi đính hôn anh đã nói hết mọi chuyện cho em biết rồi mà, là em tình nguyện muốn giúp anh. Chúng ta bây giờ đã đến bước này, anh muốn đáp đũa hết sao?" Cô nói chuyện này, nói vừa nhanh vừa vội vã, sợ nghe được câu đã thương mình trong miệng anh

Mà Thẩm Lương Thần lần này lại hoàn toàn không bị cô ấy tác động, ánh mắt mờ mịt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, "Lúc có cô ấy, anh đã làm cho cô ấy đau lòng như vậy, bây giờ cô ấy không còn nữa, anh không muốn cô ấy tiếp tục đau lòng nữa."

Những lời này thật buồn cười, người đã không còn, làm tất cả việc này lại có ý nghĩa gì nữa? Nếu là trước kia anh tuyệt đối sẽ không buông tay thắng lợi trước mắt. Nhưng bây giờ, anh không muốn làm cho cô tiếp tục khổ sở, anh muốn cô vui vẻ, đây là anh nợ cô

Cô bị anh cướp đi hạnh phúc, anh phải nên hoàn trả lại cho cô

Ngày qua ngày không nhiều người đến viếng lễ tang lắm, bạn Đàm Đình thật sự rất ít. Vắng ngắt chẳng có mấy ai, đa số là vài vị đồng nghiệp ở toà soạn báo, nhưng thật tâm thương tiếc cô cũng chẳng mấy người

Thẩm Lương Thần nhìn ảnh chụp trên linh đài, đó là hình Đàm Đình đứng dưới ánh mặt trời ngoài đầu quay lại mỉm cười, đôi mắt đen láy. Lúc anh giúp chọn ảnh mới phát hiện, hình như lâu rồi cô chưa cười như vậy, lâu nay cô có bao nhiêu khổ sở, bây giờ anh mới nghiêm túc suy nghĩ vấn đề đây

Thẩm Lương Thần vừa nghỉ thì bắt đầu khó chịu, hơi hơi nghiêng đầu, vừa lúc nhìn thấy Trình Quý Thanh mới từ bên ngoài vào. Anh hơi rùng mình, nhắc chân chủ động đi qua bên đó.

Trình Quý Thanh cũng liếc mắt liền thấy được anh, khuôn mặt se lạnh, sắc trông trầm dần.

Hai người đàn ông đứng đối mặt nhau, sắc mặt cả hai đều khó coi, Thẩm Lương Thần càng trầm hơn, từng câu từng từ lạnh như băng phát ra từ đôi môi mỏng. "Lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh gặp cô ấy ở Thủy Thành? Anh có phải..."

Có phải lại cùng cô ở cùng một chỗ hay không? Mà một câu nói đơn giản như vậy, anh nói không nên lời, chỉ có thể càng thêm âm hàn trừng đối phương.

Trình Quý Thanh một chữ cũng chưa nói, giờ tay chào anh bằng một cú đấm. Anh dùng sức đánh Thẩm Lương Thần, cho nên Thẩm Lương Thần bất ngờ không kịp đề phòng, khoe miệng bị răng nanh đập xuống, máu tươi liền chảy từ khoe miệng

Khách tổng phòng liền kinh hô, Dương Hằng cũng rất nhanh xông tới.

Thẩm Lương Thần lại giờ tay ngăn lại anh ta

Anh không đáp trả, chỉ dùng đầu lưỡi liếm môi dưới, vị sắt tràn đầy khoang miệng, toàn là chất nhầy của máu, anh lại chẳng có cảm giác gì, không hề chớp mắt tiếp tục nhìn chằm chằm Trình Quý Thanh, lẳng lặng chờ đợi anh ta trả lời

Đáy mắt Trình Quý Thanh vẫn đầy tàn nhẫn, bước lên một bước lần nữa nắm cổ áo anh, "Anh còn dám hỏi? Cô ấy cái gì cũng nhớ ra rồi, đã nhớ ra những hồi ức cũ, vậy mà còn phải tận mắt chứng kiến anh đánh hôn! Thẩm Lương Thần, anh chẳng lẽ cho rằng cô ấy không biết đau hay sao?"

Thẩm Lương Thần giật mình, đáy mắt tràn đầy khó tin, "Cô ấy..."

Khó trách đêm đó mặt cô lạ lạ, còn luôn nhắc tới chuyện của ba mẹ, nhưng anh quá tự phụ, không nghĩ tới cảm nhận của người khác, lúc đó anh hoàn toàn bị thắng lợi che mắt

"Đúng, anh làm chuyện vô liêm sỉ! Từ trước đến nay, mỗi một chuyện anh làm đều rõ ràng rành rành." Đáy mắt Trình Quý Thanh lóe lên một tia tàn nhẫn, nhìn bộ dáng anh thất thần tiếp tục nói, "Cô ấy đến cuối cùng cũng vẫn hận anh, hận không thể trốn thật xa, cô ấy biến thành như vậy tất cả đều là do anh ép! Anh còn mặt mũi nào hỏi cô ấy có quan hệ gì chứ!"

Thẩm Lương Thần cuối cùng vẫn bị câu này đánh cho một cước "Nếu như anh còn chút nhân tính, đừng dây dưa cùng cô ấy nữa, để cho cô ấy yên đi." Trình Quý Thanh nói xong câu này liền quay đầu bỏ đi, Thẩm Lương Thần đứng yên tại chỗ, chỉ cảm thấy hoa mắt

Ép buộc đến cùng, anh thành thủ phạm hại chết cô, bây giờ nhắc đến cô đã trở thành một chuyện xa xỉ ư? Chẳng sợ chú Đàm thúc từng phản bội anh như vậy, nhưng anh thật sự không muốn làm vậy với Đàm Đình, càng không nghĩ chuyện ép cô chết. Tình cảm anh giấu ở đáy lòng chưa kịp nói ra, cứ như chấm dứt hết sao.

Dương Hằng đi tới, lo lắng xem xét thương thế của hanh, "Thẩm tổng?"

Thẩm Lương Thần không làm gì, nhìn ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa, cố gắng nén cơn đau nơi lồng ngực. Anh thấp giọng phân phó nói, "Người canh giữ ở nhà Diệp Tử, cho lui đi."

Dương Hằng trừng mắt to, "Không theo dõi nữa?"

"Không theo dõi nữa."

"..."

Dương Hằng nhìn ông chủ từng bước một cực kỳ chậm rãi đi ra ngoài cửa, dưới đất in xuống một cái bóng dài, cô đơn lại tịch mịch. Trong lòng anh ta không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mặc kệ Đàm Đình có phải là thật hay không thật, kết cục này đối với hai người họ mà nói, là tốt nhất rồi

Có vài người, dù yêu nhau, nhưng chẳng thể ở gần nhau

Huống chi giữa bọn họ, luôn cách nhau một bước...

.....edited by Khuyh Lâu.....

5 năm sau, ở Thủy Thành.

"Nghe nói đêm nay công ty tổ chức tiệc mừng một năm của Nghê Vi! Không biết cô ấy có muốn bản thân mình lên TV xinh đẹp một chút hay không?"

"Ai biết được, tôi đoán là cô ấy có chỉnh sửa, xem cái mũi kia." Hai người đồng nghiệp đang mặc đồng phục đứng trước gương trang điểm, bắt đầu tám chuyện

Trong đó có một người đang lau son môi, mơ hồ không rõ nói: "Tôi không quan tâm Nghê Vi có sửa hay không, tôi chỉ quan tâm hôm nay ông chủ không tham gia thôi."

"Tham dự hay không cũng không đến lượt cô." Một vị khác bĩu môi, "Nhân tiện, vị Thẩm tổng này của chúng ta thật đúng là thần bí, một năm tới công ty chưa được vài lần, có phải là bộ dáng ngài ấy dọa người lắm hay không?"

Người mới vừa lâu son môi kia nghe vậy, lắc lắc ngón trỏ, "Cô mới tới nên không biết, vị Thẩm tổng của chúng ta đẹp trai miễn bàn, cậu nhìn Thẩm giám đốc cũng biết em trai của chị ta đẹp trai bao nhiêu."

"Thẩm giám đốc? Cậu vừa nói chuyện này tôi liền hiểu kì, thân là em trai mà chỉ lẫn lộn trong phòng giám đốc thị trường thôi?"

"Chuyện này tôi cũng không biết, nghe nói hai năm trước công ty xảy ra cuộc điều chỉnh nhân sự quy mô lớn, công ty chúng ta năm trước mới chuyển đến Thủy Thành, chuyện này lúc trước không ai biết."

"Nhà giàu thiệt là loạn, có phải là tranh tài sản không, giống trong truyền hình?"

"Nếu thật sự như vậy, Thẩm giám đốc của chúng ta rõ ràng là thua một điểm, trách không được bà cô già một bó tuổi như vậy còn chưa già được, chắc là bị xô đẩy trở nên ác rồi, tính cách cực vụn vụn."

Hai người càng trò chuyện càng thoải mái hơn, hoàn toàn không bận tâm đang ở trong phòng vệ sinh của công ty, Thẩm Bảo Ý đứng trong buồng một lát, rồi mới đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Hai vị kia nhìn cô ta thì lập tức sắc mặt biến đổi lớn, lưng đứng thẳng chào hỏi, "Thẩm giám đốc."

Thẩm Bảo Ý rửa tay, từ trong gương quay lại nhìn sắc mặt hai người tái nhợt, nói: "Rảnh rồi như vậy? Có phải là công ty phát lương cao quá hay không?"

"Không có không có, chúng tôi lập tức đi ra ngoài đây."

Hai người vội vàng vàng mang giày cao gót đi ra ngoài, chỉ còn Thẩm Bảo Ý vẫn đứng trước bồn rửa tay. Cô rút khăn tay chà lau ngón tay, đến khi khô hết vệt nước, mới nghe thấy tiếng cô thờ dài.

Lúc ra cửa cô gọi cho Thẩm Lương Thần, cô sớm đã thành thói quen đổi thân phận, ngữ khí phi thường tự nhiên, "Thẩm tổng, tôi muốn biết tối nay ngài có tham dự không."

Bên kia rất nhanh truyền đến giọng nam trầm thấp, thanh âm hỗn tạp ở sân bay, "Cỡ bốn giờ sẽ tới."

Thẩm Bảo Ý "Ừ" một tiếng, hai người bây giờ là mối quan hệ trên dưới, ngoại trừ công việc thì không nói gì với nhau cả. Cô rất nhanh cúp điện thoại, bỏ lại vào trong văn phòng mình.

Mà lúc ở sân bay, Thẩm Lương Thần tiếp tục cúi đầu xem tạp chí, không chút để ý bụng cá phê lên nhấp một cái. Tài chính kinh tế của anh gần đây cực kì thuận lợi, ca ngợi hết sức nhiệt liệt, anh tùy tay lật ra liền vút xuống một bên.

Nay tất cả mong muốn đều đạt được, nhưng lại không có cảm giác thoải mái.

Anh chống cằm nhìn về phía cửa sổ sát đất, bữa giờ thời tiết cực kì tốt, ánh nắng bao phủ mặt đất, mà bây giờ anh làm gì cũng chẳng thấy hứng thú. Cách đó không xa có một bàn, có cô gái trẻ tóc dài đang chú ý anh bên này, cô gái ở độ tuổi thanh xuân, vẻ ngoài thanh thuần xinh đẹp, đuôi lông mày nơi khoé mắt lộ ra vài phần thương thức và ái mộ.

Thẩm Lương Thần chỉ liếc một cái liền dời tầm mắt.

Danh lợi cũng tốt, quý mến cũng thế này,, này đối với anh mà nói chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì cả, mấy năm nay trong lòng càng ngày càng hư không, chính anh đương nhiên biết trái tim mình bị vút đi nơi nào. Không muốn tiếp tục nhớ lại nữa, anh cầm giấy tờ chuẩn bị đi, áo khoác tùy ý khoát lên cánh tay, vừa lúc Dương Hằng gọi tới.

Anh nghe điện thoại sau khi rời khỏi, rất nhanh có người chạy tới.

"Tớ bảo này bà cô ơi, sao cậu còn ở đây, máy bay sắp bay rồi!"

Đối mặt với giọng to quá mức của đại diện, Lục Từ biết nhưng không thể trách, chỉ chỉ về phía hướng Thẩm Lương Thần vừa đi, hưng phấn nói: "Trâu Đinh a, vừa rồi tớ nhìn thấy..."

"Im lặng." Bị cô gọi Trâu Đinh quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt thanh tú, lại cười như không cười nói, "Tớ đối với những gã nhà giàu kia không có hứng thú chút nào, đôi những com kia thiếu hình dạng càng không có hứng thú, nhanh xách hành lí qua đây với tớ!"

Lục Từ chu môi, "Cậu thật chán, anh ta dạo này dần dần tạp chí kinh tế tài chính đấy nhé, trên TV khắp nơi đều là anh ta! Người đàn ông kim cương, Tớ định tạo cơ hội cho cậu làm quen với anh ta."

Trâu Đinh cúi đầu xem lịch trình ghi trong di động, hoàn toàn không đem câu chuyện cô ấy nói đề trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Em Lại Muốn Trốn?

Trình Quý Thanh lên chuyến phi cơ sớm nhất bay về nước, đến Thanh Châu thì đã xế chiều. Anh vừa ra đến cửa phi trường liền gọi điện thoại, bên kia hình như đang bận, rất lâu mới nghe, mở miệng liền nói thẳng: "Có việc gì?"

Mấy năm nay Trình Quý Thanh cũng đã quen tính hấp tấp của cô, khỏe miệng không khỏi mang theo ý cười, "Anh đến rồi, lời hứa đến đón anh của em đâu?"

Bên kia dừng một chút, anh tỉnh tường nghe được tiếng lật giấy bên đầu dây kia. Gần như có thể suy ra được bộ dáng ảo não giờ lịch ngày của nha đầu kia, anh không khỏi giờ tay nhẹ nhàng che trán, "Em thật đúng là không thêm đề ý một chút gì về chuyện của anh ở trong lòng."

"... Xin lỗi, gần đây công việc bận rộn. Anh chờ tí, em lập tức tới ngay!"

Trình Quý Thanh ôn hòa cười nói: "Thôi, em không cần vội, anh sẽ trực tiếp về nhà. Em đang bận đừng đến." Anh nói xong liền cúp điện thoại, đưa tay bắt taxi.

Đợi đến nửa ngày, chuông cửa vang lên ngay lúc Trình Quý Thanh đang ở sân phơi nắng đọc sách, anh giờ tay nhìn đồng hồ, hơi hơi nhướn mày, lúc này

Quả nhiên cửa vừa mở ra, đập vào mắt là hai bịch đựng hộp xốp lớn, bên trong là mấy hộp cơm bình dân. Trình Quý Thanh một tay chống lan can cửa, đầy hứng thú nhìn gương mặt trốn sau hai bịch lớn kia, "Anh biết mà, hèn em ăn bữa cơm thật khó."

Cô gái lộ mặt ra, hung hăng nói, "Tất cả đều do anh thích đồ ăn, ở nhà ăn lúc nào cũng tốt hơn ra ngoài nha, em vì anh mà xếp hàng lâu lắm."

Trình Quý Thanh không khỏi bật cười, "Em thật là, không phải vì em đến muộn nên kiếm cơm?"

"Xem thời tiết hôm nay tốt cỡ nào, ra ngoài ăn công anh thấy sao" Đối phương tự động né câu hỏi của anh, thè lưỡi, nghiêng người chen vào cửa, lại bắt đầu đem hộp đồ ăn dọn ra

Trình Quý Thanh nhìn một màn trước mắt này, thật là cực kỳ giống tình cảnh năm đó ở Vi Toa, khi đó cũng có một cô gái nhỏ mỗi ngày giúp anh mua cơm trưa, mà ánh mặt trời hôm ấy cũng ấm áp như hôm nay... Lòng anh giật giật, chậm rãi đi đến phía sau cô, bỗng nhiên đưa tay từ phía sau ôm trụ cô

"Đàm Đình, đã 5 năm, em thiếu đáp án của anh, bây giờ nghĩ được chưa?"

Bị anh ôm nên cảm thấy nao nao, thân mình cứng ngắc, lập tức tỏ vẻ hung hãn đánh anh, "Anh lại quên lời của em?"

"sorry." Trình Quý Thanh buông tay, cười lại gọi tên bây giờ của cô, "Trâu Đình. Nhưng anh vẫn cảm thấy họ của mẹ em không dễ nghe bằng họ ba."

Trâu Đình nhẹ nhàng thở ra, lại liếc xéo anh, "Chỉ là cái họ mà thôi, có dễ nghe hay không không sao, chủ yếu nhân cách em tốt là được."

Cô nói xong cố ý làm biểu cảm kiêu mị với anh, chọc Trình Quý Thanh cười to, "Giống như là nói thật vậy."

Không khí mập mờ vừa rồi liền tan biến, đề tài kia cũng bị lướt qua một cách thần kì không ai nhắc đến, hai người cùng nhau đến bàn kính ngoài sân ngồi ăn

.....

Trâu Đình bây giờ so với Đàm Đình càng nhiều khí chất của một cô gái hai mươi tám tuổi hơn, vài phần quyền rũ của một người phụ nữ trưởng thành, son môi màu đỏ càng làm cô thêm sắc sảo, cũng không thiếu vẻ gợi cảm. Trình Quý Thanh nhìn cô một hồi, uống một ngụm cà phê, "Gần đây thế nào? Nghe nói công ti Trung Ảnh kia có nhiều thay đổi."

"Đúng, có một vài cổ đông mới, nhưng không có việc gì, không nhiều ảnh hưởng lắm." Trâu Đình vừa ăn một miếng, vừa mơ hồ không rõ giải thích, "Bất quá không thể không thừa nhận Đường Trọng Kiều quả thật rất có bản lĩnh, cục diện trước kia của Hứa Niệm cực kì rối rắm, nhưng hai ba lần thôi đều bị hấn ta giải quyết triệt để"

"Đường Trọng Kiều?" Trình Quý Thanh hơi hơi chau mày, "Công ti Đường thị, em trai Đường Khải Sâm?"

Trâu Đình gật gù đầu, cực kỳ kinh ngạc, "Anh biết?"

"Có nghe qua." Trình Quý Thanh với người giữ kín chuyện tư này hơi hơi có chút tò mò, "Gia tộc bọn họ thường phát triển công việc ở nước ngoài, tại sao lại chen chân vào Trung Ảnh?"

Tuy nói bây giờ kẻ có tiền đầu tư điện ảnh cũng bình thường, nhưng Đường thị chưa từng có tuyên bố gì về dự án đầu tư này, huống chi ngàn vạn cái lại chọn một cái công ti Trung Ảnh nhỏ bé (windyhill2017.wp.com)

Trâu Đình thờ dãi, "Từ xưa rồi anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

Trình Quý Thanh lập tức hiểu, "Hắn coi trọng Hứa Niệm?"

"Hai người bọn họ trước đây ở nước ngoài có giai đoạn xuất hiện cùng nhau, dạng dạng phim truyền hình ấy." Trâu Đình cũng không muốn nhiều lời, thuận miệng nói đại khái.

Trình Quý Thanh đương nhiên cũng không phải thật tâm muốn nghe, anh quan tâm chỉ có mình Trâu Đình mà thôi. Hai người an tĩnh ăn cơm, trầm mặc hồi lâu, Trình Quý Thanh do dự một chút vẫn nói: "Em trong khoảng thời gian này, đã gặp anh ta chưa?"

Từ "Anh ta" là chỉ ai, lòng ai đều rõ. Trâu Đình cắn cắn chiếc đũa, ánh mắt nhìn phía xa, "Ừ, thường nhìn trên TV."

Cô dừng một chút, quay đầu phát hiện vẻ mặt lo lắng của Trình Quý Thanh đang nhìn mình, không khỏi cười khẽ, "Yên tâm đi, em thấy anh ta chẳng sao cả, mà càng ngày em càng miễn dịch, bây giờ nhìn anh ta, em không sợ nữa."

Trâu Đình nói xong còn chớp chớp mắt, bổ sung thêm "Em bây giờ không phải là Đàm Đình nữa."

Chuyện năm đó cô vẫn còn nhớ rõ ——

Cô cùng Trình Quý Thanh thấp nhang cho cha mẹ xong thì đi thẳng đến bến xe, lúc đó chính xác là mua vé xe đi Lăng Hải, nhưng chỉ khác số xe mà thôi

Sau đó xe bọn họ chưa kịp xuất phát thì chiếc xe tuyến trước gặp chuyện không may, đường bị phong toả, tài xế đang đợi lệnh nhà xa, coi thử có muốn đổi tuyến đường khác hay không. Mà lúc này có người vội vàng bắt kịp chiếc xe của cô để thông báo với cô, đưa điện thoại ra cho cô thì thấy Lê Triệu Khang gọi

Lê Triệu Khang không có giải thích gì thêm, chỉ phân phó cô, "Đem phụ kiện quan trọng của cô cho người này, sau đó anh ta sẽ an bài cô đi nơi khác, tôi cam đoan từ nay về sau, Thẩm Lương Thần sẽ không bao giờ tìm thấy cô."

Khi đó tưởng Lê Triệu Khang chỉ muốn cô đi thôi, cho nên Đàm Đình hoàn toàn làm theo.

Ước chừng nửa tháng sau cô mới biết được tin mình bị "Tù vong", Lê Triệu Khang phái người đưa tới giấy tờ hộ chiếu mới, cô mới cảm thấy, rốt cuộc mình đã bắt đầu sống cuộc sống mới

Nghĩ tới Diệp Từ sẽ bị tin mình giả chết mà đau lòng, trong lòng cô cực kì áy náy cùng tự trách, nhưng cũng chỉ có như vậy Thẩm Lương Thần mới có thể thật sự buông tha cô, đây là một lần hy vọng được tự do duy nhất của cô. Đàm Đình rốt cuộc vẫn quyết tâm giấu diếm Diệp Từ, cũng chỉ có lúc này, cô mới cảm thấy vô cùng may mắn khi bình thường mình không có bạn bè, ít nhất là lúc mình khổ sở thương tâm nhất, như vậy tội nghiệt của cô mới nhẹ đi một ít

Kia sau đó "Đàm Đình" liền triệt để đổi tên thành "Trâu Đình", cô ở một thành phố xa lạ bắt đầu mai danh ẩn tích làm lại cuộc sống mới

Nhắc tới cũng khéo, sau khi sửa tên vận khí bỗng nhiên cũng khá lên, cô bắt đầu làm nên từ một người chẳng biết gì, một đường được người có lòng đề bạt, từ từ bắt đầu làm người đại diện. Mà sau này trải qua bốn năm cố gắng, vị trí người đại diện của cô càng ngày càng lên cao

Đến Trung Ảnh làm việc cũng là ngoài ý muốn, nửa năm trước Trâu Đình gặp được người bạn thời thơ ấu Hứa Niệm. Hứa Niệm bởi vì đi nước ngoài học mới cắt đứt liên lạc với cô, mà khi gặp lại vẫn thân mật như trước, chuyện gì cũng có thể tâm sự

Lúc hai người nói chuyện phiếm, Trâu Đình biết được Hứa Niệm đính hôn, mà trước lúc cưới vị hôn phu bỗng nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô ấy một người một mình chăm sóc cả nhà vị hôn phu. Điện ảnh và quay phim truyền hình cũng không phải sở trường của Hứa Niệm, cho nên cô ấy thập phần vất vả, Trâu Đình luôn châm chọc trước sau, quyết định gia nhập công ti Trung Ảnh giúp Hứa Niệm.

Khi đó cô vừa lúc biết được Thịnh Thế từ Thanh Châu rất xa Thủy Thành, cũng đã tính toán sẵn trong lòng, muốn hoàn toàn tránh đi người kia...

Trâu Đình nhìn bầu trời xanh thẳm phía trước, thở ra một hơi thật sâu, mấy năm nay lăn lộn, cô đã sớm không phải là Đàm Đình mới bước vào đời sợ trước sợ sau. Nay chính khi gặp lại người nam nhân kia, cô cũng không chút nào sợ hãi!

Trâu Đình nghĩ lúc ấy, vạn vạn không nghĩ tới chuyện xảy ra nhanh như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng tình huống, cô quả thật không hề báo trước chạm mặt Thẩm Lương Thần.

.....

Hôm nay khí trời rất tốt, Trâu Đình bận việc xong, đi ngang qua phòng làm việc Hứa Niệm thì thấy cô ấy còn chưa đi, gõ cửa đi vào, mà người nọ thê mà hoàn toàn không phản ứng.

"Nhìn cái gì đấy?"

Hứa Niệm từ ngoài cửa sổ sát đất thu hồi tầm mắt, nhìn thấy cô là thần sắc từ từ giãn ra, kéo ghế cũng ngồi xuống, "Không có gì, sao cậu vẫn chưa về?"

Trâu Đình vừa vận cũng có việc muốn nói chuyện với cô ấy, từ trong túi cầm phần bản thảo đưa ra, "Người đẹp tổ kia muốn thay cậu làm sư tâm tài liệu, mọi chuyện tớ đã thay cậu lo liệu, cậu lại nhìn xem."

Hứa Niệm cầm bản thảo, nhìn không được chê cười cô ấy, "Tiểu Kỳ lại đi hẹn hò? Cậu ngược lại thật sáng khoái nha, mỗi lần anh ta đem công việc quảng cho cậu, cậu đều không nói gì cả. Chính cậu cũng không suy xét vấn đề cá nhân a"

Bình thường cũng hay bị bạn tốt trêu, Trâu Đình chỉ cười nói: "Nam nhân nào có tiền đều đáng yêu"

Mấy năm nay cô càng kiếm nhiều tiền, mà vẫn thiếu cảm giác an toàn, trong lòng liền tự an ủi chính mình, có lẽ là vẫn chưa kiếm đủ tiền?

Hứa Niệm đem bản thảo đẩy sang bên cạnh, nghiêm túc đánh giá cô, "Có cô gái nào mà chẳng muốn yêu? Cậu tri hoãn nữa sẽ chẳng ai thèm lấy đâu."

"Cậu so với tớ thật tốt hơn nhiều."

Giữa hai người rất ít khi nói về đàn ông, Trâu Đình cũng hiếm khi đề cập tới, cho nên hai người nói đến cuối cuộc trò chuyện, ngược lại ai nấy đều sầu sã. Dứt khoát hẹn nhau cùng đi ăn cơm, trên đường Hứa Niệm còn thăm dò cô, "Vị tổng biên tập kia đâu, giữ cậu nhiều năm như vậy, tớ không tin cậu vô tâm."

Trâu Đình nhìn trái phải mà nói, "Cậu nói ăn cái gì tốt đây, ăn cơm thật đúng là chuyện đáng ghét, nếu con người không cần ăn cơm tốt biết bao nhiêu."

Hứa Niệm tròn trĩnh mắt, "Xem ra người không chỉ đem mình thành đàn ông, mà nghĩ mình làm siêu nhân?"

Khi nói chuyện hai người đến một nhà hàng mới mở, là Hứa Niệm đưa cô đi, nhắc tới cũng thật khéo, đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy Đường Trọng Kiều cùng nghề Vi ngồi ở trong góc. Vốn tài tử đi cùng giai nhân cũng không có gì đáng kỳ quái, nhưng Đường Trọng Kiều vừa mới ở chung với Hứa Niệm đây, tuy rằng Hứa Niệm cũng bị ép buộc...

Thấy một màn này, Trâu Đình không khỏi lo lắng về cảm xúc của Hứa Niệm, "Muốn đổi chỗ khác không?"

"Đổi làm gì?" Hứa Niệm cười nhạt với lời đề nghị của cô, rồi cô đến chỗ khác ngồi

Trâu Đình nén cười, "Không đổi thì cậu trốn làm gì?"

"Ai trốn? Tớ không muốn ảnh hưởng việc ăn cơm của tớ và cậu."

Trâu Đình nhướn nhướn mày, bỗng nhiên có chút ý nghĩ đồng tình với Đường Trọng Kiều, hẳn ta dùng nhiều thủ đoạn với Hứa Niệm như vậy, xem ra tất cả đều uống phí.

Hai người ngồi cách Đường Trọng Kiều cũng khá xa, mà vẫn có thể nhìn cảnh tượng bên kia. Trâu Đình thấy Hứa Niệm vẫn luôn tâm thần không yên, mà trên mặt vẫn tỏ ra vẻ bình thường, dứt khoát đi đến WC, để cho cô ấy tinh táo lại một chút

Vừa vặn công ty gọi tới, cô đứng ở khúc quanh hành lang nghe máy, thuận tiện châm điếu thuốc.

Điện thoại là do một đạo diễn gọi đến, đối phương ở trong nghề rất nổi danh, đáng tiếc tác phong ông ấy hơi bẽ bối. Cô đã trò chuyện với đối phương một lần, bị ánh mắt trần- trụi của ông ta nhìn làm cô chịu không được

"Vâng, Lưu đạo?" Trâu Đình mỉm cười ứng phó đối phương, trên mặt nửa điểm ý cười cũng không có

(Lưu đạo: Lưu đạo diễn í)

Lưu đạo hình như là uống say, lớn đầu lười nói: "Tiểu Trâu a, anh không phải nói em đưa Lục Từ đến sao, em như thế nào gần đây đều không liên lạc với anh"

Vậy là bởi vì chương mất cách làm việc của ông, Trâu Đình ở trong lòng thầm mắng, mà ngoài miệng vẫn ngọt ngào nói: "Ông thấy gần đây tôi bận như vậy, Đường tổng cho phân việc cho Lục Từ, nhưng sự lịch làm việc không có chỗ trống, không báo trước cho ngài, thật là xin lỗi."

Bên đầu dây kia Lưu đạo rõ ràng không thanh tỉnh, dừng một chút, âm điệu lập tức đề cao vài độ, "Cái gì là Đường tổng? Anh chỉ biết lúc đầu là Hứa tổng tại em nói trước chuyện này em tự mình lại đây nói rõ cho anh!!"

Trong điện thoại âm thanh ồn ào, còn kèm theo vài tiếng cười nhẹ của đàn bà, Trâu Đình biết không có chuyện gì tốt, ngoài miệng vẫn vòng vo, "Ồ, tôi bây giờ đi không được, bên này đang bận lắm. Nếu không hôm sau tôi mời ông ăn cơm, đến lúc đó sẽ chuộc lỗi"

"Đừng hôm sau, ngay hôm nay đi." Lưu đạo không có cảm xúc bật cười, "Tiểu Trâu a, anh bên này còn có Trần đạo Điền đạo, em cũng không muốn khiến bọn họ thất vọng chứ."

Sắc mặt Trâu Đình đã chìm xuống, hung hăng đề tàn thuốc vào chậu hoa

Lưu đạo còn nói: "Bọn Điền đạo năm nay sẽ có dự án lớn, em qua đây bồi chúng ta uống một chén, ngồi tâm sự ý tưởng, nhé?"

Nhé cái đầu quý ông

Trâu Đình hít vào một hơi, cưỡng ép mình cười tủm tỉm như trước, "Vậy cũng không được, Lưu đạo a, ông có biết từ lượng của tôi, lần trước mới uống hai ly thiếu chút nữa liền ——"

Lời của cô còn chưa nói xong, điện thoại trong tay bỗng nhiên liền bị người khác cướp đi, còn chưa thấy rõ người tới là ai, di động đã bị đập vào bức tường, tiếp thân máy liền bị chia năm xẻ bảy

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tìm Em Tính Nợ

Thẩm Lương Thần vẫn còn đang ở bệnh viện băng bó nhưng vẫn bớt chút thời gian gọi cho Đường Trọng Kiều một cuộc điện thoại, anh muốn nắm tình hình hiện giờ của Đàm Đình trong tay cũng không khó, một cuộc điện thoại đã có thể tra ra toàn bộ địa chỉ cùng số di động của cô

Mà di động Đường Trọng Kiều vô luận thế nào cũng không gọi được, anh nghĩ một chút sẽ hiểu, tiểu tử kia trước giờ trọng sắc khinh hūu (trọng sắc đẹp khinh bạn =))), khi đã bận rồi thì không thể nào quấy rầy... Anh cố bình tĩnh ngồi dậy, mặc cho hộ lí lót đệm sau gáy mình, mùi nước Javel tràn đầy trong xoang mũi, nhưng vẫn như cũ không thể làm cho anh từ trong trận bất ngờ kinh hi phục hồi trở lại

Chuyện phát sinh đêm nay đều hiện lên trong đầu, đặc biệt là cái công kích cuối cùng của cô dành cho anh, mang theo hận ý cùng cảnh cáo, giống như muốn như vậy kết thúc mối quan hệ của hai người, nhưng cũng là chuyện ấy làm cho anh càng ngày càng có niềm tin

Nói trắng ra, Tiểu Nam đối với anh còn có oán, có oán là tốt rồi, chúc mừng rằng cô vẫn hoàn toàn chưa thể buông tay? Điều này làm cho cảm giác uể oải trước đây của anh tan thành mây khói

Hộ lí kì quái nhìn người bệnh nhân, đầu bị đập bị thương, bây giờ còn ngồi cười ngây ngô, chẳng lẽ đụng đụng hư dây thần kinh luôn rồi?

Thẩm Lương Thần đương nhiên cũng phát hiện đối phương đang hoài nghi nhìn mình chằm chằm để đánh giá, nghiêm trang liếc mắt nhìn cô ta, “Có thể giúp tôi băng bó chút không?”

“Vâng?”

“So với bề ngoài thì vết thương tôi nghiêm trọng lắm, hơi dọa người một chút.”

Hộ lí trừng to mắt, sau một lúc lâu mới ấp úng nói: “Nhưng là vết thương do giày cao gót để lại, có gì nghiêm trọng đâu ạ, người ta cũng không phải là ngốc.”

Ngụ ý, người này bị đập nên đầu óc có chút không bình thường chứ gì. Mà Thẩm Lương Thần hình như căn bản nghe không hiểu, chỉ bất mãn liếc nhìn đối phương, đơn giản ngậm miệng không nói gì nữa.

Thôi, dù sao tâm tình anh tốt, chấp nhận một cô gái làm gì

Trầm mặc một hồi thì có người vội vàng xông vào, giày cao gót đi trên nền gạch cọc cọc vang lên, Thẩm Lương Thần quay đầu, nháy mắt đụng phải ánh mắt lo lắng của Thẩm Bảo Ý

“Chị tại sao lại ở đây?” Đáng lẽ lúc này, chị ta hẳn phải ở Thủy Thành mới đúng.

Thẩm Bảo Ý đầu tiên nhìn vết thương của anh, dừng một chút mới nói: “Chị trở về thăm ba, nghe nói em đã xảy ra chuyện, thuận tiện tới xem một chút.”

Thẩm Lương Thần chưa nói cái gì, hộ lí đã xử lí xong vết thương của mình, rồi mới tùy ý cầm áo khoác bị ném ở bên giường, nhòe dậy hướng ra ngoài định đi, “Chỉ là bị thương ngoài da, chị trở về đi.”

Thẩm Bảo Ý đi theo phía sau anh, vẫn như trước có chút không yên lòng, “Thật sự không có chuyện gì sao? Đụng vào đầu chấn thương lớn lắm.”

“Chị thật hi vọng em gặp chuyện không may?” Thẩm Lương Thần thản nhiên liếc chị ta một cái, thấy sắc mặt chị ta phỉếm hồng, cười càng thêm châm chọc, “Chị hai bỗng nhiên quan tâm em như vậy, sẽ khiến em không tự chủ được nghĩ tới từ kia. Gọi là gì ấy nhỉ, à, đúng rồi, không có hảo tâm.”

“Lương Thần.”

Thẩm Bảo Ý không đồng ý nhú mày, “Tuy rằng em đem chứng cứ phạm tội của mẹ chị giao cho cảnh sát, ba bởi vậy mới ngã bệnh. Nhưng chị cũng không có vì vậy mà oán hận em, bởi vì chị biết năm đó mẹ làm sai phải trả giá, khi đó chị không hiểu chuyện mới che giấu cho bà, nhưng chị bây giờ là thật tâm quan tâm em, nói đến cùng Thẩm gia chỉ còn chị em chúng ta —— ”

“Nói dễ nghe như vậy, em rất cảm động.” Thẩm Lương Thần đánh gãy lời chị ta, xoay người sâu sắc liếc mắt nhìn, mà đáy mắt vẫn như trước không có cảm xúc gì.

Thẩm Bảo Ý cũng biết là mẹ mình làm sai quá nhiều, mà trước đây cô vẫn chèn ép Thẩm Lương Thần đến mức mất quyền hành, bây giờ mới làm cho em trai mình đối với mình đầy địch ý như vậy, nói đến cùng cũng là do cô. Cô nhẫn nại không cãi lại, mà cầm món đồ từ trong bao đưa ra.

“Chị nghĩ, vẫn nên nói cho em biết” Thẩm Bảo Ý hơi mím môi, đem những tư liệu kia đưa tới tay Thẩm Lương Thần, “Chị mấy ngày hôm trước ở bệnh viện gặp được một người, thoát nhìn hình như Đàm Đình, lúc ấy không dám nói với em, sợ chị nhầm lẫn. Nhưng bây giờ cơ bản có thể xác nhận.”

Thẩm Lương Thần nhú mày nhìn nhìn chị ta, rồi mới cúi đầu xem vật trong tay, quả nhiên là kết quả báo cáo điều tra của Đàm Đình

Mặt anh không thay đổi nhìn chăm chăm Thẩm Bảo Ý, “Nếu như không phải hôm nay em vô tình gặp cô ấy, chị chắc là cũng sẽ không nói cho em biết? Thẩm Bảo Ý, có phải chị đang mưu đồ chuyện gì hay không? Em nếu dám đem người giữ ở bên cạnh, chắc chắn sẽ không sợ những chiêu trò lừa gạt của chị.”

So với sự lãnh đạm của anh, Thẩm Bảo Ý ngược lại tâm bình khí định. “Tùy em nghĩ như thế nào, Lương Thần, em bây giờ thật sự bị bệnh đa nghi quá nặng. Lúc trước vì báo thù, mất đi người mình thương nhất, lại gần như cửa nát nhà tan, chị không biết em rốt cuộc có từng hối hận hay không.”

Con người xanh đen của Thẩm Lương Thần sâu không thấy đáy, đầu ngón tay nắm tờ giấy mỏng manh kia càng siết chặt

Thẩm Bảo Ý trước khi anh nổi giận lần nữa thì thông minh rời đi, chỉ là trước khi đi còn nói: “Làm như vậy, chỉ là để chứng minh thành ý của chị mà thôi. Lương Thần, trên thế giới này thật ra còn có rất nhiều thứ tốt đẹp hơn thù hận.”

Nhìn bóng Thẩm Bảo Ý dần dần đi xa, Thẩm Lương Thần chậm rãi ngồi trên ghế dài ở hành lang. Anh nhìn trên tư liệu hồ sơ công việc và thông tin cá nhân của Đàm Đình, e rằng mấy năm nay cô vui vẻ được tự do phóng khoáng, so sánh với anh mà nói, mình quả thực chán nản đến cùng cực

Mà tại sao lại như vậy? Anh rõ ràng đã chiếm được những thứ mình muốn cơ mà ...

...../.....

Hôm sau Đàm Đình không đi làm, đương nhiên không phải vì trốn Thẩm Lương Thần, nếu như đối phương có ý muốn dây dưa với cô, nhất định sẽ trực tiếp tìm đến nhà cô thôi. Cô chỉ là nhất thời không điều tâm tính cho thật tốt, vừa lúc lâu rồi không nghĩ ngợi, vì thế cô hẹn Trình Quý Thanh đi câu cá.

Câu cá là một hoạt động nhằm chán, nhưng đối với hai người mà nói lại là trò tiêu khiển tốt nhất, Trình Quý Thanh cũng không thích náo nhiệt, điểm này hai người bọn họ ngược lại rất giống nhau.

Trời trong nắng ấm, ánh nắng trên biển tuyệt đẹp, Đàm Đình mặc một bộ đồ trắng, cuối cùng ngoài ý muốn đụng hàng với Trình Quý Thanh. Người nọ cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản cùng chiếc quần tây màu vàng, nhìn thấy cô thì mập mờ cười nói, “Hình như có Linh Tê*, chúng ta không ở cùng nhau thật là thiên lý khó dung.”

(*trích trong “tâm hữu linh tê”: tâm linh tương thông)

Đàm Đình không để ý lời anh nói, mà đem tất cả công cụ mang hết lên thuyền, sắc mặt thoát nhìn có chút quái dị. Trình Quý Thanh nghi ngờ nhú mày, đi theo sau thì giả vờ vô tình hỏi, “Tâm tính không tốt?”

Đàm Đình do dự 2 giây, rồi mới nhìn thẳng vào anh, “Em tối qua gặp Thẩm Lương Thần.”

Khả năng này trước kia đã ở trong đầu Trình Quý Thanh vài lần, cho nên anh cũng không nghĩ nhiều, mà là đầy hưng trí nói: “Sau đó thì sao, em lại bắt đầu nôn nóng bất an?”

“Cũng không có.” Đàm Đình phủ định, “Em chỉ là có chút uể oải, tối qua em hành động hình như hơi quá khích.”

Cô đem chuyện hôm qua cô dùng giày cao gót đánh đối phương, sau đó vội vàng chuồn mất kể lại, ảo não vuốt đầu tóc đen, “Có phải em nghĩ quá hay không? Anh ta hẳn phải càng lãnh tính mới đúng. Làm như vậy, giống như trong lòng em còn gì đó.”

Trình Quý Thanh đứng bên cạnh cô, cánh tay tùy ý khoát lên lan can giống cô, trông về phía xa cảnh biển nói: “Vậy trong lòng em là sao? Đến cùng còn có cái gì không?”

Đàm Đình gần như không suy nghĩ, bật thốt lên liền nói: “Đương nhiên không có.”

Trình Quý Thanh nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt xanh đen như có tinh quang trong suốt, phảng phất có thể hiểu rõ hết thảy, “Phải không? Nếu không có, cần gì phải vì một sai lầm nhỏ mà phiền não?”

Lời này làm cho Đàm Đình không lời chống đỡ, cô ngăn người đứng đó, nhất thời không được lời nào. Đúng a, nếu trong lòng không còn gì, trận phiền não và nôn nóng này từ đâu mà đến?

Trình Quý Thanh đưa tay cầm bả vai cô, âm thầm dùng sức, như là dùng cái này cổ vũ cô, “Kỳ thật chỉ là một chuyện bình thường thôi, em cũng không phải là thánh nhân, khó tránh khỏi lầm lẫn. Do em không chuẩn bị tinh thần gặp mặt anh ta, đương nhiên sẽ một tác vô cùng đại loạn, là người không phải máy móc, làm sao có thể chỉ có lý trí mà không có tình cảm được?”

(tác vô cùng đại loạn; ý là loạn hết cả lên ấy)

Chung quy, Thẩm Lương Thần từng chiếm cứ một đoạn thời gian dài trong sinh mệnh của cô, đây là chuyện anh ghen tị cùng bất lực nhất

Nghe Trình Quý Thanh nói như vậy, trong lòng Đàm Đình mới dễ chịu một chút, có lẽ thật sự là do quá khứ để lại ảnh hưởng quá nặng nề

Đối phương còn nói: “Quan trọng là em biết tiếp theo mình nên làm gì, anh rất tin tưởng em.”

“Anh luôn đối với em tràn ngập chờ mong, em sợ làm cho anh thất vọng.”

Trình Quý Thanh cười ôn hoà với cô, lại ý vị thâm trường nói: “Em đã để anh thất vọng rất nhiều lần rồi, thấy thất vọng lần nữa cũng chẳng sao cả.”

Đàm Đình cắn môi một cái, “Quý Thanh, em —— ”

“Anh biết, em lại muốn nói mình không đủ tốt, để anh đừng lãng phí thời gian phải không?” Trình Quý Thanh không khỏi thờ dãi, “Đề tài này anh cũng trả lời rất nhiều lần rồi, đối với người tốt mà mình quý trọng, làm sao có thể tính là lãng phí thời gian.”

Đàm Đình còn muốn nói với anh vài câu, Trình Quý Thanh đã xoay người đi chỉnh mỗi câu, chỉ để lại bóng dáng cao ngất cho cô

Cô đành phải đem một bụng định nói nuốt trở vào, những đoạn đối thoại như vậy trong năm năm nay lặp lại không ít lần, Trình Quý Thanh là người thông minh cơ trí, sao lại không hiểu những đạo lý kia được. Thấy cô vẫn đang ngăn người, Trình Quý Thanh quay đầu nhìn cô một cái, “Không lại đây à? Hôm nay người nào thua sẽ phải rửa bát”

Đàm Đình hướng anh nheo mắt, “Tổng biên tập, anh chưa bao giờ thắng tôi nha.”

“Đó là anh nhường em, theo đuổi phụ nữ đương nhiên phải dùng chút mưu kế chứ, bắt quá hôm nay anh không định nhường em đâu.” Trình Quý Thanh đã bắt đầu quăng lười câu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Đàm Đình giương mắt nhìn anh, “Vì sao không nhường em?”

“Bởi vì em vừa mới từ chối anh lần nữa.” Trình Quý Thanh cố ý làm mặt lạnh lùng nhìn cô, “Anh mất hứng.”

“...” Người này, thế nhưng cũng có lúc ngây thơ như vậy

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 37: Tình Cảm Với Em Là Thật

Đàm Đình đương nhiên cũng không để mình chịu thiệt, không nể mặt giống như Chiêu Chiêu, do đôi dép lê cô đang mang hơi rườm rà bất tiện tí thôi, khi đánh nhau bị Thẩm Lương Thần vô ý giẫm lên, tiếp cả người theo quán tính té xuống.

Cứ tưởng rằng lần này xong đời rồi, ít nhất phải bị chảy máu mũi, nào biết cơ thể mình đột nhiên đùng vào một lồng ngực rắn chắc, sau đó bị anh ôm chặt lấy, hai người cùng té ngã trên sàn.

Dù có Thẩm Lương Thần lót ở dưới, mũi cô vẫn bị đập mạnh vào lồng ngực của anh, anh có tập luyện cơ bắp, làm cô đau muốn rơi nước mắt.

"Không bị đau chứ?" Thấy hai mắt cô đỏ lên, Thẩm Lương Thần khẩn trương đưa tay giữ chặt gáy cô. Anh có chút ảo não mình đã làm cho cô đau, 5 năm trôi qua, anh thật không biết mình còn bao nhiêu cái 5 năm nữa để lãng phí. Đàm Đình khí thế hung hăng nhìn anh, "Thẩm Lương Thần, anh đến cùng còn muốn thế nào nữa? Nếu anh muốn lời xin lỗi của ba tôi, ông ấy đã mất rồi, anh ——"

Cô đang nói bỗng nhiên dừng lại , bởi vì
Thẩm Lương Thần nhanh ngẩng đầu lên
chạm nhẹ vào môi cô, chỉ là lướt nhẹ, đôi
môi cánh hoa vừa chạm liền rời đi
Đàm Đình không tin nhìn anh, giống như
nhìn một người điên. Thật ra cô cũng không
biết đây có phải là ảo giác của mình hay
không, nãy giờ họ đang đánh nhau cơ mà,
nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy chuyện bị hôn
một cái này thật là quý dị..
Thẩm Lương Thần ngoại trừ hai tai hơi đỏ,
không có bộ dáng xấu hổ nào, anh nặng nề
nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên lần nữa
ngửa đầu nguy hiểm cúi gần cô
Dù Đàm Đình có chạm tiêu đi nữa cũng lập
tức hiểu được anh muốn làm cái gì, lập tức
vừa sợ vừa giận dè anh lại không cho anh
lộn xộn, "Bệnh thần kinh, đầu óc anh bị đập
hổng rồi phải không! Anh TMD cách xa tôi
ra một chút nghe không!"
(TMD: con mị nó =))

Cũng mặc kệ cô kịch liệt chống cự, Thẩm Lương Thần tựa như không có chút nào lùi bước. Anh xác định mục tiêu, bàn tay to rắn chắc có lực để trên gáy cô, ra sức đè cô không cho cô nhúc nhích

Đàm Dĩnh thật sự phát điên rồi, tùy tay chống đỡ anh, mà hai người ngồi dây dưa nhau ở hành lang gần cửa ra vào, nơi đó là nơi cô quét dọn đầu tiên, bây giờ mấy đôi giày đã bị vứt lung tung không thấy đâu

"Tiểu Nam." Khí tức Thẩm Lương Thần không ổn lại cực thấp thấp trầm trầm gọi tên cô, giọng nói kia so với không khí giăng co bây giờ thật đối lập, "Chúng ta có thể bàn bạc một chút không?"

windyhill2017.wordpress.com

Đàm Dĩnh phách khẩu liền nói: "Không có gì để nói."

windyhill2017.wordpress.com

Anh mắt Thấm Lương Thần có một tia bị thương, lại vẫn kiên trì nói: "Anh biết em vẫn còn trách anh, lúc trước có nhiều chuyện anh làm không đúng, nhưng tình cảm đối với em là thật sự."

Nói là nói ra miệng, cần phải làm thế nào để cho cô tin tưởng đây? Trên mặt Đàm Đình quả nhiên không có chút biểu cảm gì, giống như nghe một câu chuyện châm chọc, "Tình cảm với tôi? Tôi thật không biết sao anh vẫn còn mặt mũi nói lời này. Tình cảm đối với một người là thật lòng? Thật đến mức lại lần nữa lừa gạt cô ấy, uy hiếp cô ấy, ác khẩu với cô ấy, làm cho cô ấy tận mắt thấy mình đính hôn với một cô gái khác?"

windyhill2017.wordpress.com

Cô càng nói càng cảm thấy buồn cười, "Thấm tiên sinh, phiền anh muốn nói dối hãy viết một bản nháp trước đi."

windyhill2017.wordpress.com

"..." Thẩm Lương Thần không lời chống đỡ, chỉ có thể dùng sức siết chặt sau gáy cô, "Anh có thể giải thích."

windyhill2017.wordpress.com

"Không cần thiết." Đàm Đình nhìn ánh mắt anh, từng chữ từng chữ nghiêm túc nói, Anh muốn giải thích, tôi dựa vào cái gì phải nghe? Thẩm Lương Thần anh cho rằng anh là ai, dựa vào cái gì mà nghĩ 5 năm trôi qua, trong lòng tôi vẫn nghĩ về anh như trước?" 5 năm trước anh tùy ý đã thương cô, nếu có thể giải thích được, vì sao 5 năm trước chưa từng nói dối lời với cô, nhất định chờ cho đến khi trái tim cô đầy thương tích mới giải thích, nhẹ nhàng băng quơ vài câu, dựa vào cái gì nghĩ rằng cô sẽ muốn nghe? Nói đến cùng, vẫn là những năm đó cô yêu mà không có tôn nghiêm, nên mới làm cho anh tùy ý giẫm lên tình cảm của cô, nay tim cô đã sớm không thể khâu lại nữa, lời giải thích tự nhiên cũng trở nên không cần thiết.

windyhill2017.wordpress.com

Đàm Đình đã lãnh đạm đứng lên, cao ngạo nhìn xuống anh.

Thẩm Lương Thần hơi giật mình, khóe môi nhấp vén, "Em mấy năm nay vẫn độc thân như trước." Nếu không phải trong lòng còn có anh, tại sao khi thành công thoát khỏi anh rồi vẫn thủy chung như vậy?" Cho nên Thẩm Lương Thần phi thường tin tưởng, làm cho cô hồi tâm chuyển ý chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đàm Đình nghe xong nhin không được cười to, "Chỉ vì cái này? Anh cho rằng tôi độc thân là vì anh?"

"Cười mỉa mai như vậy, không thích hợp với em." Thẩm Lương Thần bị cô cười liên không thoải mái, giống như mình đã nói gì sai, giống như là đã hiểu lầm gì đó

Đàm Đình ngừng cười, biểu tình nghiêm túc đi không ít, "Được rồi, nếu Thẩm tiên sinh hiểu lầm nghiêm trọng như vậy, vậy tôi nghĩ tôi nên làm sáng tỏ một chút. Không yêu đương không phải là vì trong lòng tôi vẫn còn có ai, mà là thật sự không có thời gian, tôi tin chắc rằng anh đã điều tra thành tựu trong công việc của tôi, vô ý nhìn xem sẽ biết tôi liều mạng trong công việc thế nào."

Cô xòe tay, liếc nhìn phòng ở xung quanh, "Nói tới đây, tất cả còn phải cảm ơn Thẩm tiên sinh. Là anh để tôi hiểu được, một người con gái nếu như một mặt ý lại vào người khác, sẽ không có bất kỳ giá trị gì, vĩnh viễn không có được sự tôn trọng cơ bản nhất. Cho nên vì tôi đã hy sinh một phần tình yêu, tôi cũng phải nên chau chuốt tôi một chút đúng không?"

Thẩm Lương Thần vẫn ngồi ở trên sàn, nhưng không có chút đáng vẻ chật vật nào, chỉ là ánh mắt có chút phức tạp ngưng mắt nhìn cô, hồi lâu mới nói: "Tiểu Nam, chúng ta nhất định phải tổn thương lẫn nhau như vậy mới bằng lòng bỏ qua sao?"

“Anh cảm thấy tôi lại gât anh?”

Thẩm Lương Thần trầm mặc không nói.

Đàm Đình thờ ra một hơi, không thèm để ý cười, “Thôi, dù sao anh sẽ tự hiểu những điều tôi nói là sự thật”

.....

Hai người nhìn nhau không nói gì, mới vừa rồi còn Hứa Niệm mới đứng bên cạnh giờ cũng không biết đi nơi nào, nhưng giờ phút này hai người rõ ràng chẳng bận tâm gì nữa, ai cũng không nói gì, không khí nhất thời trở nên lạnh. Lúc này vừa lúc có người từ ngoài cửa đi vào, chỉ thấy một thân ảnh xong vào không tiếng động, giọng nam mãnh liệt tục tăng vang lên, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Không nghĩ là cảnh sát tới thật, Đàm Đình chưa kịp điện thoại báo cảnh sát thì di động đã bị anh cướp đi, mà hai người ồn ào kịch liệt như vậy chắc là hàng xóm đã báo

Vị cảnh sát đến rất trẻ tuổi, nhưng khuôn mặt lại chính khí mười phần, “Nói đi, đây là chuyện gì.”

Đàm Đình mở miệng trước nói: “Vị tiên sinh này vẫn gây rối cho tôi, tôi rất bối rối.”

Thẩm Lương Thần chỉ chỉ vết thương trên trán mình, cười phi thường vô tội, “Cảnh quan, anh nhìn tôi như vậy, là bộ dáng chủ động gây rối cô ấy nói sao?”

Cảnh sát cau mày, giống như tình hình trước mắt này đối với anh ta cũng mơ hồ không rõ, Thẩm Lương Thần ngồi trên sàn rõ ràng là đang ở vị trí bất lợi, mà Đàm Đình bên này, hình như cũng không giống là có khả năng đánh anh thành như vậy... Anh ta hắng giọng một cái, nói: “Hai người các người trước đây có quen?”

“Quen”

“Không quen”

Cảnh sát lại bắt đầu nhíu mày, “Cuối cùng là có quen hay không?”

Đàm Đình liếc nhìn Thẩm Lương Thần, đành phải ăn ngay nói thật, “Trước đây có quen, bây giờ không quen.”

Lần này xem ra cảnh sát cũng đã nhìn ra, “Đòi tình nhân giặc dối?”

Khoé miệng Đàm Đình co quắp, “Ngài nhìn lầm rồi, tôi đã sớm chia tay với anh ta, anh ta không đồng ý, mấy hôm trước đến giờ vẫn tiếp tục dây dưa với tôi. Xin hỏi ngài có thể thay tôi làm chủ, để cho anh ta biến mất khỏi mắt tôi không?”

Cảnh sát bị hai người này nháo đến mức đầu choáng váng, nhìn nhìn Thẩm Lương Thần, “Anh nói đi.”

Thẩm Lương Thần nhôm dậy sửa sang lại quần áo, không nhanh không chậm nói: “Chúng tôi trước đây đã từng yêu nhau, cô ấy bỏ tôi, nhưng tôi vẫn không trách cô ấy. Ngược lại vết thương trên trán tôi là do cô ấy làm, tôi có thể hỏi tiền thuốc men với cô ấy không?”

“Anh mà thiếu tiền thuốc men à?” Đàm Đình bị da mặt dày của anh làm cho cả kinh.

“Nói như vậy, vết thương của anh ta là do cô tạo thành?” Cảnh sát liền chú ý điểm bất thường, lập tức bắt lỗi sai của cô

Đàm Đình nhất thời nghẹn lời, “Là, trước đó anh ta đập di động của tôi.”

“Anh hôm nay chính là đến bồi thường chiếc di động cho em.” Thẩm Lương Thần bỗng nhiên thoải mái nói một câu, từ trong túi áo khoác lấy ra một cái di động mới.

Thái dương Đàm Đình hung hăng nhảy nhảy, tên hỗn đản này, thế mà lại bị anh làm cho mất mặt!

Cảnh sát nhìn chằm chằm hai người này, cuối cùng đem tay giấu ra sau lưng, lập tức đưa ra kết luận, “Cho nên anh đến để trả máy, sau đó cô ấy không nhận, lại đánh anh một trận?”

Thẩm Lương Thần vừa định gật đầu, bỗng nhiên lại nghe cảnh sát “Sách” một tiếng, “Anh sao lại ngốc như vậy, cô ấy đánh anh anh đánh không lại sao không chạy?”

“...” Thẩm Lương Thần thật khó lòng giải bày, nhất thời có cảm giác đâm lao phải theo lao

Đàm Đình liền nín cười, nào biết cảnh sát lập tức quay đầu lại với vẻ mặt nghiêm túc giáo dục cô, “Còn cô, vị nữ đồng chí này. Người khác thành tâm giải thích, cô không nghe thì thôi, sao còn muốn đánh anh ta? Bây giờ hàng xóm lại than phiền cô ồn ào! Cô —— ”

“Sao vậy?” Đứng sau bọn họ lần nữa truyền đến một giọng nam, ôn hoà trầm thấp, làm sắc trông Thẩm Lương Thần nháy mắt trầm xuống

.....

Trình Quý Thanh tay xách đồ, bước nhanh đến bên cạnh Đàm Đình, mặt mỉm cười nhìn vị cảnh sát kia, “Anh này, xin hỏi bạn gái tôi đã xảy ra chuyện gì?”

“Bạn gái?” Mọi người ở đây đều sững sốt, mà vị cảnh sát này bị mối quan hệ hỗn loạn của bọn họ làm cho bối rối, chỉ chỉ Đàm Đình, “Cô ấy là bạn gái của anh?”

“Đúng.” Trình Quý Thanh giống như vô tình liếc nhìn Thẩm Lương Thần, thấy đôi phương mặt trầm như nước, khóe miệng ý cười càng thâm, “Có phải là có hiểu lầm gì hay không?”

Cảnh sát lại nhìn ánh mắt của Thẩm Lương Thần tràn đầy đồng tình, cuối cùng nói trọng điểm: “Mặc kệ có mẫu thuẫn lớn bao nhiêu, đánh nhau gây nhiều cho người dân là không đúng, cô, đây là di động của anh ta đưa cô, cô cũng đem tiền thuốc men trả cho anh ta. Chuyện này coi như xong.”

Cuối cùng cảnh sát xử lý như một vụ tranh cãi bình thường, rồi người phê bình giáo dục mấy người họ một phen. Đàm Đình và Trình Quý Thanh vẫn giữ thái độ tốt đẹp, nhất là Trình Quý Thanh, từ đầu đến cuối đều là tư thế của một bạn trai hoàn mỹ, cánh tay nửa ôm Đàm Đình, liên tục bảo đảm nói: “Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy, chuyện này sẽ không xảy ra nữa.”

Cảnh sát đối với phản ứng của hai người họ rất hài lòng, nghiêng đầu thấy ánh mắt Thẩm Lương Thần như muốn ăn thịt người! Anh ta vẫn không yên tâm bỏ đi, lại giả hoà nói Trình Quý Thanh đưa tiền thuốc men.

Trình Quý Thanh từ trong ví tiền rút ra mấy tấm tiền giấy, vị cảnh sát hỗ trợ chuyển giao. Anh ta bảo hai người, “Không có gì rồi, vào nhà đi”

Trình Quý Thanh ôm Đàm Đình về phòng, thấp giọng nói với cô, “Không phải nói chờ anh cùng về dọn phòng sao?”

“Anh không phải định đi công tác hả?”

“Tạm thời hủy bỏ, vốn muốn cho em kinh hi, kết quả em cũng làm cho anh kinh hách một trận.”

Lời nói Đàm Đình sau đó bị ngăn cách bởi cánh cửa, Thẩm Lương Thần căn bản nghe không được cô đang nói gì, tưởng tượng thôi cũng biết là những câu nói mềm mại của đôi tình nhân. Hai người bọn họ thái độ thân mật, một điểm lạ lắm hay mất tự nhiên cũng không có, điều này chứng tỏ họ vẫn liên lạc với nhau?

Thẩm Lương Thần bị sự thật này kích thích, giờ mới ý thức được mình quả nhiên hiểu lầm nghiêm trọng, cuối cùng cô thật sự không đợi anh nữa, quá khứ kia tất cả, cuối cùng chỉ có mình anh sa vào thôi

Anh không nói một lời nhìn chằm chằm cánh cửa trước mặt, ánh mắt kia giống như muốn đập bể nó ra

Vị cảnh sát vỗ vỗ vai anh, ngữ điệu thâm trầm nói: “Loại cảm tình này, không bỏ được cũng không còn cách nào, người ta đã có bạn trai rồi, thôi đi vậy, được không? Đã chia tay nhiều năm như vậy, anh lại quấn người ta, chửi trách cô gái đó động thủ với anh.”

Anh ta còn nói rất nhiều, như là sợ Thẩm Lương Thần không hiểu được ý nghĩa rồi trượt chân trở thành một thanh niên phạm pháp xấu xa, tận tình khuyên bảo cùng khuyên nhủ.

Thẩm Lương Thần đứng tại chỗ một hồi mới quay đầu nhìn anh ta một cái, “Tôi không tin anh ta là bạn trai cô ấy!”

Chẳng sợ trong lòng có tiếng nói đang vang lên, đây có thể là sự thật, bọn họ tám năm trước suýt nữa ở chung một chỗ với nhau, nay bắt quả là ôn chuyện cũ mà thôi. Mà nay anh đã trở thành một người qua đường, hay cũng bắt quả là một bên tình nguyện, đầu đuôi đều bị người khác chê cười

Nhưng anh vẫn không cam lòng!

Thiên kim tiểu thư không bằng người yêu cũ bốn lượng, mà người yêu của anh sao có thể dễ dàng bỏ đi được? Quá khứ bên nhau của bọn họ tất cả còn ở trong đầu anh, cô thật sự có thể quay người liền quên hết sao?

Trong đầu thỉnh thoảng tái hiện cảnh khi này, Đàm Đình bị hắn ta nửa ôm về phòng, anh còn không dám liếc mắt nhìn cô một cái... Đây là báo ứng sao? Năm đó anh quen Lê An Ni, dù là giả, nhưng đối với một người không biết chân tướng như Đàm Đình mà nói, cảm giác cô ngay lúc đó có phải giống anh bây giờ không?

Có phải cô lúc ấy, tim đau như vậy không? Đau đến mức lực phù ngũ tạng đều lệch khỏi vị trí vốn có

“Ài, sao anh lại hiểu như vậy, nhưng trăm ngàn đừng đầu vào chui ngõ cụt a.” Cảnh sát vẫn ở phía sau anh lớn tiếng nói gì đó, Thẩm Lương Thần đã bước nhanh rời đi.

Mấy tấm tiền giấy trong tay đều bị anh hung hăng vo quăng vào thùng rác, mà cảm giác buồn bã trong lòng ngực vẫn không thể nào xóa đi được

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 38: Dựng Tâm Nhiều Mới Đau Một Đời

Trình Quý Thanh khi mở miệng nói thay Đàm Dĩnh khi nãy, đã vô ý vác lên bà vai cô, cũng xin lỗi thu tay lại, “Anh nói như vậy, là anh muốn người tự phụ như Thẩm Lương Thần ít nhất sẽ không tới gây rối em, em không giận chứ?”

Người này thật đúng là thông minh, lập tức đem hết mọi lời cô định nói trong bụng nuốt về, Đàm Dĩnh neho mắt nhìn anh, sau một lúc lâu mới cười, “Anh nói như vậy, em có giận thật cũng không giận nói gì, vậy chẳng phải là lấy oán trả ơn sao?”

“Nếu cảm thấy ngại, em cũng có thể lựa chọn lấy thân báo đáp.”

Hai người càng quen lâu, Đàm Dĩnh càng phát hiện người này niệng mồm lạnh lạnh, luôn có thể nghiêm trang nói ra những điều làm người khác đỏ mặt tía tai. Cô mím chặt môi không nói chuyện, đi đến bàn ăn mở túi đồ anh mua ra, “Mua gì đây?”

“Anh nghĩ chắc rằng trong tủ lạnh của em vẫn còn những đồ lần trước anh mua quá.” Trình Quý Thanh nói xong tự nhiên đi đến trước tủ lạnh, cầm một hộp sữa chua ra xem ngày sản xuất, quả nhiên đã sớm hết hạn.

Trình Quý Thanh cuốn cổ tay áo, đem hết những thứ còn lại lấy ra bỏ, “Bình thường trước mắt người khác là bộ dáng chị cả, tiếc rằng bên trong thì không chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Đàm Dĩnh cảm thấy cực kì ngượng ngùng.

Cô bình thường công việc bận rộn, có đôi khi hỗ trợ các nghệ nhân tham gia các hoạt động kiêm luôn việc đi công tác, lần đi là mười ngày đến nửa tháng. Trong nhà có hoa cỏ và một vài con cá, cho nên thường là nhờ Trình Quý Thanh chăm sóc, khi trở về ngoại trừ phát hiện nhà cửa luôn sạch sẽ, trong tủ lạnh cũng chất đầy đồ, đều là các loại hoa quả tươi sạch

Anh cố chấp muốn cho cô sự yêu thương, mà Đàm Dĩnh luôn cảm thấy hổ thẹn, “... Mua bao nhiêu tiền, em trả cho anh.”

Đàm Dĩnh cảm ví tiền, xoay người lại nhìn người đứng ở chỗ tủ lạnh trước mặt, không biết từ khi nào anh ta đã bước tới, cặp mắt tối đen như mực liếc nhìn cô. Cô nhất thời khản trương, nhưng sau eo đã đụng phải bàn com rồi, không thể lùi được nữa.

“Đàm Dĩnh.” Trình Quý Thanh hai tay kéo, nhẹ nhàng đem cô tới trước người mình, chậm rãi nói, “Anh chăm sóc cho em, nhưng em không cần khách sáo với anh, bởi vì anh muốn theo đuổi em, mỗi chuyện anh làm đều có tấm lòng trong đó.”

Hơi thở hai người hoà vào nhau, anh ngày càng sát lại gần cô, đầu gối trên cặp chân dài của anh hơi hơi chạm vào da thịt cô. Đàm Dĩnh nuốt nuốt nước miếng, muốn nói chuyện, lại bị anh dùng ngón tay trò nhẹ nhàng đề lên môi, “Em bây giờ gấp gấp phải sạch anh đi, sợ mình động lòng hả?”

Đàm Dĩnh có tài ăn nói, nhưng so ra vẫn kém cái vị trước mắt này, nhưng cô vẫn thành thực đáp lại, “Không, em chỉ cảm thấy phụ nữ nên tự lập, không cần dựa vào đàn ông, bất kể là trong sinh hoạt hay trên tiền bạc cũng thế, em không muốn thua thiệt bất kì ai.”

Trình Quý Thanh hơi hơi neho mắt, “Anh không phải Thẩm Lương Thần, anh ta sợ em rồi anh ta mà lựa chọn bẻ gãy đôi cánh của em, mà vậy anh lại càng hy vọng. Anh càng thích em đứng trước mặt người khác luôn kiên cường độc lập, nhưng chỉ ý lại một mình anh.”

Đàm Dĩnh cảm thấy nhịp tim của mình lạc một nhịp, nhưng cô vẫn trấn định tự nhiên cười cười, thò tay đem anh đẩy ra một ít, “Trình tiên sinh, lời nói này rất làm người ta cảm động, nhưng trước hết, tôn trọng ý nghĩ của em được không?”

“Đương nhiên.” Trình Quý Thanh nghe lời lui ra, cũng đành hoàng đứng tại chỗ không tới gần cô, chỉ là ánh mắt kia rõ ràng chứa đầy ý cười.

Đàm Dĩnh xoay lưng đi, không nhận được thờ dài. Người đàn ông này giống như hiểu được trong lòng cô suy nghĩ gì, lúc nào cũng đúng mực thoả đáng, làm cho cô trong lúc vô tình từng bước một trầm luân vào đó. Kỳ thật cũng không phải là không muốn bắt đầu một tình cảm mới, chỉ là ở sâu trong nội tâm còn có chút sợ hãi chần chờ, đoạn tình cảm trước kia đã bị chơi đùa đau thương, ở cái tuổi này, lại bắt đầu một đoạn tình cảm khác, tất nhiên phải cẩn thận và càng cẩn thận.

Muốn bắt đầu phải tính toán cho một đời

.....

Mấy ngày kế tiếp quả nhiên yên tĩnh không ít, như lời Trình Quý Thanh nói, Thẩm Lương Thần cá tính kiêu ngạo bất khả kham, đương nhiên ngại mặt mũi không đến dây dưa cô. Đàm Dĩnh không có cảm giác gì, ngược lại là Hứa Niệm nhìn không được cảm thán nói, “Vốn còn tưởng rằng anh ta đối với cậu chưa dứt tình, bây giờ như vậy nhìn xem, cũng không có mấy phần thật lòng a, nhanh như vậy đã buông tay.”

Thấy Đàm Dĩnh vẫn đang bận rộn không để ý mình, Hứa Niệm lại lắc đầu, “Nói tới đây, tớ mấy năm nay cũng nghe không ít chuyện về Thẩm Lương Thần, cậu muốn nghe không?”

“Không nghe” Đàm Dĩnh trực tiếp từ chối, đầu không thèm ngẩng lên

Hứa Niệm lại chống cằm tự nhiên nói: “Ai, tớ khi ấy biết cậu đổi tên để tránh người đàn ông kia, mà thật không biết người đàn ông kia chính là Thẩm Lương Thần.”

“Biết thì sao?” Đàm Dĩnh chống cằm dưới cười híp mắt quay lại nhìn cô ấy, “Anh ta trước đây là khách hàng lớn đó.”

Hứa Niệm bĩu bĩu môi, “Tớ đương nhiên không thể đối nghịch với tiền tài, nhưng tớ tốt xấu cũng có thể âm thầm giúp cậu xuất vài chiêu nha, ai bảo anh ta lúc trước lại như vậy.”

Thấy Đàm Dĩnh không phản ứng, Hứa Niệm lại gần nói: “Anh ta cùng với vị hôn thê kia đã sớm chia tay. Nghe nói Lê gia vì việc này làm khó dễ anh ta, cậu còn không biết lão hồ ly Lê Triệu Khang kia đâu, nếu là người khác thì đã sớm bị lão ta chèn ép đến chết. Có người nói anh ta đem Thịnh Thế về Thủy Thành chính là vì tránh Lê gia, Lê gia thế lực lớn, anh ta ở Thanh Châu quả thật không thể phát triển tiền đồ. Nhưng tớ nghĩ, tám phần nguyên nhân chắc cũng là vì cậu ấy? Chung quy năm ấy đó là nơi cậu gặp chuyện không may.”

“Như vậy có ý gì?” Đàm Dĩnh dừng một chút, như có điều suy nghĩ nhìn cô ấy, “Cậu không phải là bị Đường Trọng Kiều uy hiếp, đến đây nói vậy để tẩy trắng tên Thẩm Lương Thần đúng không?”

Ánh mắt Hứa Niệm nổi lên, “Tớ là hạng người như vậy sao?”

“Cậu chắc chắn không phải, nhưng là cậu đâu không lại người nhà kia.”

Hứa Niệm bị lời này của cô làm trợn trắng mắt liếc nhìn, “Anh ta dù là lấy dao treo trên cổ tớ, tớ cũng sẽ không đẩy cậu vào hố lửa a.”

Lời nói này hơi chút nghiêm trọng, nhưng Đàm Dĩnh vẫn đồng ý gật gật đầu, “Vậy cậu hôm nay thế nào, công việc không xử lý, mà ở nơi này trò chuyện bát quái với tớ”

“Tớ chỉ là không nghĩ trong lòng cậu vẫn có một vương mắc, người khác không biết, tớ mà còn không hiểu cậu? Thẩm Lương Thần là mối tình đầu của cậu, đã nhiều năm như vậy cậu không chịu yêu đương, nói trắng ra còn không phải trong lòng còn có gì sao.”

“Trong lòng tớ còn giữ gì đâu, xin cậu trước hết hãy giải quyết chuyện của mình trước, với Lục Sơn đã mất nhiều năm như vậy rồi, cậu vẫn ảnh hưởng quá khứ chưa thoát ra được à?” Đàm Dĩnh thủ thế, “Hứa tổng, đừng làm rộn tôi khi tôi đang kiếm tiền cho ngài, cầu ngài.”

Hứa Niệm trừng cô nghiêm rằng, “Nha đầu chết tiệt, tớ giúp cậu cậu ngại gì chứ?”

Nghe cô ấy nói như vậy, Đàm Dĩnh nháy mắt hiểu được, thật ra có người là vì trốn người nào đó. Cô không hảo ý cười, dựa vào lưng ghế nhướn mày, “Đường Trọng Kiều đang ở văn phòng cậu? Lại ép cậu làm chuyện gì mờ – ám à?”

Hứa Niệm phun ra hết trà vừa mới uống, hai má nghẹn đến mức đỏ bừng, cũng không biết là bởi vì do lời nói của Đàm Dĩnh làm rối loạn hay không, bị nước trà làm cho sặc, chỉ vội nói: “Đầu óc cậu có chỗ nào trong sáng được chút không? Không nói với cậu nữa.”

Hứa Niệm uốn người đi, văn phòng cuối cùng chỉ còn lại mình Đàm Dĩnh. Cô nhìn chăm chăm văn kiện vừa xem, dài dài thờ ra một hơi.

Cho dù Thẩm Lương Thần giải trừ hôn ước với Lê An Ni thế nào, vấn đề giữa bọn họ không phải là chuyện kia. Nói đến cùng, Thẩm Lương Thần chưa từng học cách tôn trọng cô, càng không hiểu được thế nào là yêu một người, lấy tình hình trước mắt xem, 5 năm trôi qua, anh cũng như cũ không bất kỳ thay đổi nào.

Đương nhiên anh thay đổi hay không thay đổi không liên quan đến cô. Cô đang suy nghĩ, Hứa Niệm bỗng nhiên quay lại, từ cửa thò nửa người vào, “À, tớ nhớ rõ trước lúc cậu già chết cậu nói Thẩm lão gia đối với cậu không tệ lắm. Nghe nói ông ta hai năm trước đã ngã bệnh, tớ nghĩ nên nói cho cậu biết một tiếng.”

Đối phương nói xong câu này rồi đi, chỉ còn Đàm Dĩnh sững tại chỗ, lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, Thẩm Trạch Nghiệp ngã bệnh?

.....

Đàm Dĩnh do dự rất lâu, vẫn nghe ngóng địa chỉ của Thẩm Trạch Nghiệp rồi quyết định đi thăm ông ấy, hoá ra ông ấy ngay cả nhà cũng không ở được, trực tiếp bị chuyển đến trại an dưỡng.

Xem ra mấy năm nay quan hệ hai cha con họ so với trước còn kém hơn...

Là trại điều dưỡng tốt nhất Thanh châu, vật chất cực kì tốt, chất lượng phục vụ cũng hạng nhất. Đàm Dĩnh không phí nhiều công sức tìm số phòng của Thẩm Trạch Nghiệp, tiếc là ông ấy không ở trong phòng.

Vị hộ lí cho cô biết ông ấy đang ở sân phơi nắng, “Có người nhà tới thăm ông ấy.”

Người nhà? Xa xa vừa nhìn thì hoá ra là Thẩm Bảo Ý đang ngồi ở đó, cô ấy đang bóp chân cho Thẩm Trạch Nghiệp, còn cười tủm tỉm nói gì đó với ông. Tuy rằng khi trước đã không có cảm tình đối với cô gái cường thế này, nhưng không thể không nói rằng cô ấy giờ phút này tươi cười thật ấm áp, là một tư thái của một nữ nhi hiếu thuận.

“Chị Bảo Ý.”

Đàm Dĩnh đi qua cùng chị ấy chào hỏi, biểu tình đối phương biểu tình cứng ngắc, nhưng rất nhanh gạt gạt đầu, “Đã lâu không gặp.”

Thấy chị ấy sợ hãi vì sự xuất hiện của mình, Đàm Dĩnh đoán đối phương đã biết chuyện mình già chết, may mà không cần tốn sức giải thích.

Cô cúi người nhìn Thẩm Trạch Nghiệp, 5 năm, ông ấy giống như già đi mười mấy tuổi, tóc hoa râm không nói, nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn so với

trước. Trên bàn tay thô ráp bị che kín bởi nếp nhăn tuổi già, nhìn cô bằng ánh mắt hỗn độn, khoe miệng giương lên.

Ông run rẩy, khoe môi kịch liệt co rút, như là vui sướng khi nhìn thấy cô, lại bất đắc dĩ một chữ cũng nói không nên lời, chỉ có thể phát ra âm thanh hàm hàm hồ hồ

“Chị nói cho ông ấy chuyện em gặp chuyện không may là hiểu lắm, ông rất cao hứng, hôm nay có thể thấy em ở đây, nghe vậy ông càng cao hứng hơn.” Thẩm Bảo Ý nói xong hốc mắt đỏ bừng, khó chịu xoay người sang chỗ khác.

Đừng nói chị ấy, chính Đàm Dĩnh cũng cảm thấy mũi cay cay, năm đó trung khí mùi phẫn, nay lại biến thành bộ dáng này. Cô ngồi xổm trước xe lăn ông, nhẹ nhàng nắm lấy tay phải run run của ông, “Chú Thẩm, xin lỗi, muộn như vậy mới đến thăm chú.”

Ngón tay Thẩm Trạch Nghiệp hơi hơi chạm đầu ngón tay cô một chút, giống như là đáp lại cô

Đàm Dĩnh khó chịu nhìn ông, hít hít mũi, cô gắng che giấu sự bi thương của mình, “Về sau cháu sẽ thường xuyên đến thăm chú, cháu bây giờ đang ở Thanh Châu, ở cách đây cũng không xa lắm...”

Cô nói rất nhiều lời với Thẩm Trạch Nghiệp, đúng hơn là mình cô làm bầm lầy bầy, có thể nhìn thần sắc thê lương của ông ấy ở trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy thời gian thật sự rất vô tình. Hoá ra 5 năm đối một người mà nói là một đoạn quá trình tàn khốc như vậy, cô quá đặc ý khí phẫn chấn, mà Thẩm gia bây giờ lại biến thành như vậy.

.....

Lúc Thẩm Bảo Ý tiễn Đàm Dĩnh, chị ấy ở trên đường nói không ít lời, “Cảm ơn em đến thăm ba chị, chị còn tưởng rằng em sẽ vì mẹ chị mà ghi hận cả nhà chị.”

Thấy Đàm Dĩnh trầm mặc nhìn mình, Thẩm Bảo Ý vẫn mở miệng nói chân tướng cho cô, “Năm đó, mẹ chị biết chú Đàm vay nặng lãi, cho nên cố ý lợi dụng nhược điểm này của ông ấy tạo hiện trường tự sát giả, ý định ban đầu là muốn cho ông cùng Lương Thần cùng nhau chết cháy.”

“Thực quá đáng sợ?”

Thẩm Bảo Ý cười khổ, “Chị biết lúc ấy chị cũng cảm thấy rất đáng sợ, chị vạn nhất không nghĩ tới việc người mẹ mình vẫn sùng bái, thế mà ác độc như vậy. Bà ấy có bầu chị ngay lúc li hôn, cảm tình bất hòa, cho nên bà ấy ở trong lòng chị thật sự rất dửng dưng, ít nhất lúc ấy không dùng chị để trói chặt ba, một người phụ nữ kiên trường nên như vậy đúng không?”

Thẩm Bảo Ý hít một hơi thật sâu, nhìn về mặt bình tĩnh của Đàm Dĩnh nói: “Sau này mẹ Lương Thần ngoài ý muốn qua đời, ba gặp lại chị và mẹ, vì bù lại người vợ trước đã nuôi lớn chị, gần như đã uỷ khuất Lương Thần. Chuyện này kỳ thật chị đều biết, khi còn nhỏ cố ý làm cho Lương Thần xấu hổ, nó thích món đồ chơi thì chị giành, nó muốn đi công tác thì chị cướp, chị gần như cái gì trong tay nó đều muốn đoạt lại, chị muốn cho mẹ vui vẻ. Mà khi đó căn bản là chị không biết những điều này đều là sai lầm.”

“Ba cảm thấy chị và bà ấy thua thiệt, thậm chí nhượng Lương Thần còn gọi bà là bác gái, nhưng chị không nghĩ tới bà muốn đẩy Lương Thần vào chỗ chết.”

Thẩm Bảo Ý lau khóe mắt, thật sự vì mẹ mà cảm thấy thương tâm, “Chị cho rằng bà là vì chị, sợ chị về sau không tranh được Thịnh Thế, hoá ra không phải! Mà là vì bà năm đó lái xe đụng chết mẹ của Lương Thần, bị Lương Thần thấy được khuôn mặt ——”

Đàm Dĩnh không khỏi hung hăng ngăn người ra, “Khi đó chị không biết, nhưng chị biết chuyện ba năm đó cùng bà ấy có liên quan với nhau” Hai năm trước vụ án của Phó Tuệ vừa đưa ra, Trình Quý Thanh liền đem tư liệu cho cô coi, cô cũng căn bản không ngờ tới Phó Tuệ là một người đáng sợ như vậy

Thẩm Bảo Ý sắc sảo nhìn cô, đáy mắt có một tầng lệ quang nhợt nhạt, “Lương Thần nó kỳ thật cũng thực đáng thương, Đàm Dĩnh, đã qua 5 năm, chuyện nên buông xuống thì buông đi. Bị oán hận dẫn dắt mãi, sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp.”

Đàm Dĩnh còn chưa kịp nói, Thẩm Bảo Ý lại vội vàng đánh gãy lời cô, “Em có thể tha thứ cho mẹ chị, vì sao không thể tha thứ cho Lương Thần? Nó dù sao cũng yêu em a.”

Lúc này sắc trời đã sớm tối, hai người đứng trước ánh đèn trại điều dưỡng, xa xa có đèn xe trắng tấp chiếu lại đây. Đàm Dĩnh nghiêng đầu vừa nhìn, Thẩm Lương Thần mặc một thân màu đen, cao ngất đứng ở cách đó không xa.

...../.....

Đàm Dĩnh ngồi ở trong xe, vẫn nhìn phía cảnh phố phía trước, lúc này ánh đèn của những toà nhà cao tầng chiếu ra, toàn bộ thành phố đều loé sáng trong màn đêm.

Trong khoang xe thực tĩnh lặng, Thẩm Lương Thần ngoại trừ trước lúc lên xe nói một câu "Anh đưa em đi" khi nãy, nãy giờ cũng không nói một câu nào nữa.

Giữa hai người kỳ thật không có gì để nói, ngoại trừ mỗi lần gặp nhau thì đối chọi gay gắt, khó có được một lần im lặng, không thể tìm thấy một đề tài nào.

Xe không biết đi được bao lâu, rốt cuộc có người đánh vỡ trầm mặc trước, như cũ vẫn là Thẩm Lương Thần mở miệng trước, "Anh cũng muốn biết đáp án của em."

Đàm Dĩnh sửng sốt một chút mới hiểu được câu không đầu không đuôi này của anh, nghĩ nghĩ chắc là đoạn đối thoại của cô và Thẩm Bảo Ý khi nãy đều bị người này nghe được. Cô cắn môi một cái, gom đủ dũng khí nhìn anh một cái, "Giữa chúng ta, chưa từng có tha thứ hay không tha thứ"

Thẩm Lương Thần trầm thấp cười một tiếng, có chút bi thương, "Vậy bây giờ em vẫn trách anh."

windyhill2017.wordpress.com

Đàm Đình hít vào một hơi, vừa thở ra thật mạnh, như là thật sự không nề hà, "Hôm nay nghe được lời nói của chị Bảo Ý, tôi nghĩ tôi có thể hiểu được tâm tình nóng lòng báo thù của anh."

Lời này làm cho ánh mắt của Thẩm Lương Thần hơi hơi có chút sáng.

Anh nhìn về phía Đàm Đình, bỗng nhiên lại nghe cô nói: "Nhưng Thẩm Lương Thần, chuyện này cùng với chuyện của chúng ta không có quan hệ. Từ ban đầu, tôi đối với chuyện thất vọng với anh hay không không liên quan gì nữa. Anh giờ trong lòng tôi, trước giờ không phải là một người ôn nhu săn sóc, nhưng tôi vẫn yêu anh, anh chê tôi phiền cũng được, chê tôi không thông minh cũng được, nhưng tôi vẫn thích anh. Nhưng thích đó của tôi, là hi vọng được anh hồi đáp, không phải được anh lừa gạt và giễu cợt."

windyhill2017.wordpress.com

Toàn thân Thẩm Lương Thần bắt đầu căng thẳng , tay cầm tay lái càng khẩn trương,
"Anh..."

windyhill2017.wordpress.com

Anh muốn nói là anh lúc ấy sợ Đàm Dĩnh chịu không nổi chuyện anh thân mật với cô gái khác nên mới gạt cô , lúc đầu là cố ý giả vờ ra vẻ không yêu cô, mà nào biết, đến cuối cùng ngược lại là giả thành thật. Bởi vì không bỏ cô được, chịu không nổi cô cùng Trình Quý Thanh thân mật mới hiếp bức cô về bên mình ! Mà những lời này, nói ra chẳng có lợi ích gì, sẽ chỉ làm Đàm Dĩnh càng thêm khinh bỉ anh

Trong lòng anh từng đợt phát khổ, lại vô kế khả thi. Hoá ra có miệng lại không thể nói mới là sự tra tấn đau đớn nhất, tình yêu của anh đối với cô không thiếu so với bất cứ ai, có thể nói ra cô sẽ không tin, trong lòng anh khổ hơn là không có dịp để nói ——

(vô kế khả thi: không có cách nào có tác dụng)

windyhill2017.wordpress.com

Đàm Đình trực tiếp giơ tay ý bảo anh đừng nói nữa, "Chuyện này đã qua rồi Thẩm Lương Thần, chúng ta hảo tụ hảo tán đi. Anh cũng nói, cuốn sổ nợ giữa chúng ta đã rồi mà vĩnh viễn không thể tính rõ."

(hảo tụ hảo tán: gặp nhau rồi chia tay trong vui vẻ)

Thẩm Lương Thần tươi cười nấp trong ánh sáng mờ, tiếng cười bi khổ, "Hảo tụ hảo tán?" Khá khen cho câu hảo tụ hảo tán, cô nói nhẹ nhàng như vậy, có bao nhiêu khó khăn cô hiểu được hay sao!

windyhill2017.wordpress.com

Thẩm Lương Thần hung hăng đạp phanh một cái, đem xe dừng sát ở ven đường, anh rất nhanh cởi dây an toàn, động tác chỉ dùng vài giây mà thôi, lúc Đàm Đình phản ứng lại, cả người đã bị anh đặt trên đùi.

Anh sâu sắc nhìn cô, đáy mắt xanh đen ứ thương, "Tiểu Nam, em làm sao được?"

"Cái gì?" Đàm Đình nhú mày nhìn anh, căn bản không biết anh nói cái gì.

windyhill2017.wordpress.com

Thẩm Lương Thần không chút sứt mẻ nhìn chăm chăm cô, "Em làm sao được, đem anh từ trong lòng em xoá sạch sẽ tận gốc được vậy ? Anh thử 5 năm, nhưng vẫn làm không được."

windyhill2017.wordpress.com

Cô ở trong lòng anh nhiều năm như vậy, đến mức mọc rễ, một khi muốn xoá đi, dính dấp ở mỗi một nơi trên tế bào, đau đến mức không chịu được. Cho dù nhìn đau xoá đi , nó vẫn sẽ mọc lại, cô làm sao lại dễ dàng nói ra bốn chữ "Hảo tụ hảo tán"?

Đàm Đình bị thần sắc đáy mắt anh làm chần chừ, cô dùng sức nắm chặt nắm tay, bỗng nhiên thất khống nói: "Làm sao làm được , chuyện này không phải nên hỏi anh sao?

Anh năm đó làm những chuyện gì với tôi đã quên rồi à? Thẩm Lương Thần, không phải vì một chữ yêu có thể tùy tiện tha thứ được!

Nguyên nhân vì dụng tâm yêu quá nhiều mới đau một đời biết không?"

Thẩm Lương Thần giật mình, cánh tay khoát lên lưng ghế cô hơi cứng đờ

windyhill2017.wordpress.com

"Anh đến bây giờ cũng vẫn tự yêu chính mình không phải sao? Gấp rút muốn tôi tha thứ cho anh, muốn tôi trở lại bên cạnh anh, nhưng tôi nghĩ gì hay không, có nguyện ý hay không, anh tôn trọng sao?"

Đối mặt với chỉ trích của cô, anh lại không lời chống đỡ, anh thật sự như vậy phải không? Anh chỉ là không muốn bỏ qua từng giây từng phút, anh đã từng trải qua cảm giác mất cô, thật sự không muốn lãng phí thời gian nữa .

Hơi thở hai người giao nhau, hai người không ai nói gì thêm, mà đáy mắt đều đọng đầy những cảm xúc khó nói

Thẩm Lương Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gần trong gang tấc, đáy lòng khẽ nhúc nhích, không chế không được liền cúi đầu muốn hôn cô, cái miệng nhỏ làm cho anh vừa yêu vừa hận, lúc nào cũng có thể ngoan một chút thì tốt biết bao?

Đàm Dĩnh lập tức liền quay đầu tránh đi động tác của anh, vừa lúc di động trong gió kêu lên, cô luống cuống tay chân móc ra, vừa nhìn đúng lúc Trình Quý Thanh gọi đến

(Khuynh Lâu: phá game không agggg)

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 39: Bây Giờ Đã Thành Của Người Khác

Lúc này nhìn thấy tên của
Trình Quý Thanh, không
thể nghi ngờ là lửa cháy đã
đổ thêm dầu, Thẩm Lương
Thần vốn cũng không phải
là người có tính tốt, đoạt
điện thoại di động của cô
muốn quăng đi

"Anh dám!" Đàm Đình lớn tiếng hô, hai mắt
cháy lên ngọn lửa

Thẩm Lương Thần bị bộ dáng này của cô kích
thích, ngực điên cuồng co rút, buồn bã tràn
ngập không thể tiêu tán ra, cô vừa mới chỉ
trích rằng anh không hiểu hai chữ "Tôn trọng",
tình hình rối rắm trước mắt, không phải càng
đem người đẩy càng xa sao?

Suy nghĩ cẩn thận đạo lý này, anh cố nén cảm
giác không thích hợp ở đáy lòng, nói: "Trước
hết đừng nghe, Tiểu Nam, chúng ta nói chuyện
một chút, tất cả chuyện hiểu lầm này sẽ được
giải trừ."

Đàm Đình nhìn anh chằm chằm, cố chấp vươn
tay ra, "Trả di động cho tôi."

Hai người giống như đang ở trong trận giằng
co, lồng ngực Thẩm Lương Thần kịch liệt phập
phồng, sau vài lần thì chủ động trả điện thoại
lại cho cô, chấp nhận thua trận. Đối với cô,
anh thật là chẳng còn biện pháp nào

<https://windyhill2017.wordpress.com/>

Edited by Nguyễn Lâu

Đàm Đình lấy được thì lập tức nghe máy, như vậy trước mặt Thẩm Lương Thần giống như là chuyện khẩn cấp, cô thật sự không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa windyhill2017.wordpress.com

"Vâng, em đang ở bên ngoài, lập tức về ngay." Âm điệu của cô mềm mại ôn hòa, đối với con người khi nãy giằng co với anh giống như là hai người khác nhau, Thẩm Lương Thần chán nản ngồi trên ghế lái, từng chữ từng chữ cô nói đều bay vào trong lỗ tai. Không lâu trước đây, phần ôn nhu và phục tùng này tất cả đều là thuộc về mình, nhưng anh đến tận cùng đã làm những gì, mới bức cô bây giờ không bao giờ nghĩ muốn quay lại nữa, liếc mắt nhìn anh hồi lâu cũng cảm thấy khó chịu?

Trong khoang xe thực sự quá yên tĩnh, thanh âm của Trình Quý Thanh cũng cực kì rõ ràng, "Không sao, em lần trước đã đưa chìa khoá dự phòng cho anh rồi, anh vào trước chờ em."

Xương ngón tay cầm tay lái của Thẩm Lương Thần đang vì dùng sức mà trở nên run rẩy, mặt anh cứng đờ, cố gắng khống chế mình để không quay sang giật lấy điện thoại của cô. Trình Quý Thanh còn có cả chìa khoá của cô? Hai người tiến triển thật là nhanh chóng!

"Do tăng ca? Có muốn anh tới đón em không?" Bên kia Trình Quý Thanh giống như đã mở cửa rồi, lại vẫn sẵn sàng hỏi.

Thẩm Lương Thần cảm thấy nộ khí của mình ngày càng không khống chế được, hô hấp cũng ngày càng không đều, may mắn thay Đàm Dĩnh nói: "Không cần, em đang ở trên đường."

"Vậy đi đường cẩn thận. Anh đi mua cá, về chừng trước, em về có thể ăn được rồi."

Trình Quý Thanh cuối cùng cũng cúp điện thoại, mà Thẩm Lương Thần cảm thấy tâm tình của mình vẫn như trước không dễ chịu chút nào. Hai người họ như vậy, là đã bắt đầu sống chung rồi? Vậy có phải trong tương lai gần còn chuẩn bị kết hôn luôn không?

Thẩm Lương Thần nghĩ tới hai chữ "Kết hôn", cảm xúc đã không thể nào khống chế được nữa, anh quay đầu nhìn Đàm Dĩnh, cố ép chính mình bình tĩnh lại, "Anh đưa em về."

"Không cần, phía trước có bến tàu điện ngầm, anh trở về đi." Khi này đang ở trước cửa trại an dưỡng không tiện thuê xe, thế nên cô mới đồng ý cho anh chở, bây giờ có một phương tiện giao thông nhanh gọn rồi, tự nhiên cô sẽ không cần phiền đến anh.

Thấy Đàm Dĩnh đã cởi dây an toàn, Thẩm Lương Thần dùng sức cầm nắm tay, "Đàm Dĩnh, vừa rồi anh đã học tôn trọng em."

"..." Về mặt Đàm Dĩnh không giải thích được nhìn anh.

windyhill2017.wordpress.com

Đến nhà vừa mở cửa, quả nhiên có một hương thơm bay xộc vào mũi, phòng bếp đang mở cửa, cho nên Trình Quý Thanh quay đầu thì liền nhìn thấy Đàm Dĩnh, cười với cô, "Vừa lúc."

Trình Quý Thanh mặc áo sơ mi màu xám, một tay chống bồn rửa, quay đầu nhìn cô với biểu tình trầm tĩnh lại soái khí. Đàm Dĩnh nhìn anh lúc này, bên môi không tự giác hiện ra nụ cười tươi, "Sao hôm nay anh qua sớm vậy?"

Trình Quý Thanh biểu tình chớp mắt liền biến hóa, sau thì không đáp lại cô, chỉ là đem tất cả nồi đồ ăn bung đến bàn cơm. Đàm Dĩnh thay giày xong liền đi qua, thấy thức ăn hôm nay cực kì phong phú, bên cạnh bàn còn có một bình rượu vang

Cô nhận không được liền nghi ngờ nhìn đối phương, liếc mắt nhìn, "Hôm nay là..."

Trình Quý Thanh từ trong tủ lạnh lấy ra một cái bánh kem ngọt, tùy ý nói: "Sinh nhật anh."

Chuyện này Đàm Dĩnh cảm thấy mình thật không dặt dưng thân, cô năm năm này gần như không nhớ đến sinh nhật của mình, nhưng là Trình Quý Thanh hàng năm sẽ nhớ rõ, còn dụng tâm chuẩn bị kinh hi cho cô. Trái lại cô thì sao?

Kỳ thật mấy ngày hôm trước cô còn mong ngày này mới, mà hai ngày nay bận rộn liền quên mất, nhưng tóm lại không phải là do cô lầy cớ.

Cô thấp giọng xin lỗi nói: "Xin lỗi, em ——"

"Không sao." Trình Quý Thanh đứng bên cạnh bàn, mỉm cười nói, "Em ở cùng anh là đủ rồi."

Nhưng Đàm Đình vẫn cảm thấy ngại, mặc kệ quan hệ của hai người có gần hơn một bước hay không, Trình Quý Thanh đối với cô mà nói đều là người thiết ở bên cạnh, giống như bằng hữu cũng giống như thầy, nay còn có chút giống như là thân nhân... Tóm lại mình như vậy hình như không có lương tâm lắm

Cô rất nhanh cảm áo khoác đi tới cửa, “Anh chờ tôi một chút.”

“A.” Trình Quý Thanh ở sau lưng gọi cô, mà Đàm Đình một bước cũng không dừng

Sau khi Đàm Đình đi, Trình Quý Thanh ngồi một mình ở trước bàn ăn, nhìn không được nhẹ nhàng giường khóe môi, anh quả nhiên là sống để trở về, chỉ là một hành động nhỏ của cô thôi, liền khiến tim anh nhìn không được đập thình thịch, lần này xem ra, không biết lại muốn anh cam tâm tình nguyện chờ bao lâu?

Mà lúc này giờ phút này, xe Thẩm Lương Thần cũng không biết ngừng ở dưới lầu bao lâu.

Sau khi bị Đàm Đình từ chối anh vốn định trực tiếp rời đi, nhưng sau đó đột nhiên nhớ lại đoạn đường về nhà của cô gái này rất tối, lần trước lúc hắn đi anh còn nhớ được là có đoạn không có đèn. Anh trái lo phải nghĩ vẫn là không yên lòng, trước tiên đứng ở góc đường chỗ đó chờ, sau này nhìn cô đi một đường từ bến tàu điện ngầm đi ra, nghĩ muốn nhìn cô đến trước cửa rồi đi

Mà mắt thấy cô lên lầu, vẫn không thể lập tức rời đi...

Trên ban công toả ra ánh sáng ngọn đèn ấm áp, xinh đẹp lại ấm áp xuyên qua bức màn hoa, mà hết thấy những thứ đó không liên quan gì đến anh, nhưng anh vẫn muốn ở lại nhìn xem. Muốn nhìn cái gì chứ? Chính anh cũng không rõ ràng lắm.

Thị phi đến mức phải xem Trình Quý Thanh ngủ ở đây mới yên tâm sao? Chính anh cũng không biết đáp án.

Thấy được có thể liên chết tâm không? Nếu quả như là có thể, cũng không phải là không có khả năng

Anh đang nhìn chăm chăm cửa hành lang, cửa sắt bỗng nhiên được mở ra từ bên trong, tiếp Đàm Đình vội vã từ bên trong đi ra, như vậy giống như là thập phần nôn nóng. Thẩm Lương Thần lập tức ngồi thẳng người, cũng suy nghĩ ra những chuyện trọng yếu gì đó

Tiếp cô lái xe rời đi, anh quý thần xui khiến đi theo, mà càng đi thì tâm càng lạnh

Cô đến siêu thị, anh lúc đầu không biết cô đang tìm cái gì, sau này tò mò hỏi một người trong quầy đó mới biết được, cô đang tìm một chiếc đồng hồ nam... Bởi vì là hàng số lượng ít, trong tiệm còn lại một chiếc đó có người đặt, còn có một cái vài ngày mới về

Đàm Đình thế nhưng tự mình gọi điện thoại thương lượng với vị khách kia, cô đứng ở cửa cùng đối phương nói chuyện rất lâu, Thẩm Lương Thần cứ như vậy nhìn về mặt cô phản xạ trên chiếc gương đối diện, chói mắt như vậy, chói mắt đến mức anh không dám nhìn nữa

Cuối cùng có lẽ là đã thành công rồi, mày cô giãn ra, cười vui vẻ, thiếu chút nữa nhảy lên

Nụ cười kia, cô từng dùng để lấy lòng anh, để đổi được sự vui vẻ của anh, quả thực quá giống đi? Nay hết thấy hết tất cả, tất cả thuộc về anh, bây giờ đã biến thành của một người khác... Anh không muốn thừa nhận cũng không được, sự thật đã phơi bày trước mặt anh, nhưng anh không muốn thừa nhận

Sau khi Đàm Đình lái xe rời khỏi, Thẩm Lương Thần rút cuộc cũng không theo sau nữa, anh có thể cảm giác được lòng mình càng đau càng đau dữ dội, thật sự hết hy vọng sao? Nhưng vì cái gì giờ phút này trong đầu anh như trước tất cả đều là thân ảnh của cô, tại sao vẫn đuổi không đi.

.....

Đàm Đình đi rất lâu, trở về thì thờ hồn hèn, một bộ mặt cũng bởi vì nôn nóng quá mức mà đỏ bừng, cô ngay cả áo khoác cũng chưa cởi, lập tức đi về phía anh

Trình Quý Thanh an tĩnh nhìn cô, đáy lòng lại chứa đầy chờ mong.

Đàm Đình thấp giọng nói: “Em biết anh cái gì cũng không thiếu, hơn nữa cho dù đưa cái gì đi nữa, cũng không cách nào biểu đạt cảm tạ của em đối với anh. Quý Thanh, cảm ơn anh cùng em vượt qua thời gian gian nan nhất, quen biết anh, em thật sự rất cảm kích.”

Cô từ sau lưng đưa ra một cái hộp, đóng gói tỉ mỉ, mở ra là một chiếc đồng hồ kim cương. Ánh mắt Trình Quý Thanh trở nên ngăm đen, ánh mắt nóng bỏng dừng trên mặt cô

“Người ta nói giữa nam nữ không có tình cảm thuần túy, anh cũng không biết tương lai chúng ta sẽ ra sao, nhưng em cho anh khoản thời gian này, quý giá như vậy, anh sẽ nghiệm túc nhớ chúng.”

Trình Quý Thanh nhìn chăm chăm cô rất lâu, nói giọng khàn khàn: “Em cũng có thể đưa khoản thời gian còn lại cho anh, Đàm Đình, tám năm, em thật sự không hiểu lòng anh sao” |

“Em——” Đàm Đình nhất thời nghẹn lời.

Trình Quý Thanh thuận thế cầm tay cô, “Anh không còn trẻ nữa, không có mấy người có thể lãng phí tám năm đầu, nói như vậy có lẽ hơi hèn hạ, nhưng... Anh đêm nay vốn có lời muốn nói với em.”

Đàm Đình phút chốc ngừng đầu lên.

Trình Quý Thanh dừng một chút, như là đang tiếp lời, “Em có biết gia tộc của anh rất phức tạp, anh vốn cho là mình có thể thoát khỏi bọn họ, nhưng cuối cùng anh vẫn không thể nào làm được. Anh tất yếu dựa vào bọn họ để làm rất nhiều việc, không thể không thừa nhận, hiện thực xã hội này là như vậy.”

Đàm Đình sững sờ nghe, Trình Quý Thanh tựa như rất khó mở miệng, nói vòng vèo mới nói ra ý đồ thật sự, “Mẹ đã ép anh kết hôn, anh là người Trình gia, đương nhiên muốn vì Trình gia làm chút chuyện gì đó. Nhưng về chuyện này, anh thật sự rất bài xích, may mắn thay bà ấy đã nguyện ý cho anh một lần cơ hội.”

Anh nắm chặt tay Đàm Đình, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào mắt cô, “Bà ấy muốn gặp em một lần, nếu như anh thích một cô gái, cô ấy cũng thích anh, nguyện ý gả cho anh, bà sẽ nguyện ý thành toàn cho anh.”

Đàm Đình cảm giác buồn tim của mình giống như bị chống đỡ, Trình Quý Thanh nói xong hết thấy, hơi hơi dừng một chút, “Anh biết nói như vậy sẽ tạo cho em áp lực lớn, nhưng mà Đàm Đình, anh tin mình có thể cho em hạnh phúc. Em cần là người đàn ông như anh, em mấy năm nay cùng anh ở cùng một chỗ, rất vui về không phải sao?”

(Khuynh Lâu: Anh rất tốt nhưng em rất tiếc, em yêu anh Lương Thần TT TT)

Thật sự rất vui vẻ, cũng rất tự nhiên, nhưng đây là tình yêu sao? Đàm Đình càng ngày càng không hiểu nổi tình yêu rốt cuộc là thứ gì, nó là một loại cảm giác, giống như một hình thức đã được định trước, hay là kết quả, cô đã suy nghĩ không ra nữa. Chỉ là lời này của Trình Quý Thanh này, đích đích xác xác cho cô một áp lực không nhỏ

Không ai nguyện ý dùng hôn nhân của mình để đổi lấy ích lợi, cô quen Trình Quý Thanh nhiều năm như vậy, cũng biết anh đối với tình yêu và hôn nhân là một cảm xúc quý trọng. Cho nên lúc này, nếu như cô từ chối, Trình Quý Thanh sẽ nghe theo mẹ, yêu một người không quen, cộng phò cả đời.

Nếu như đối phương có phẩm hạnh tốt đẹp hoàn hảo, nhưng lỡ khi điêu ngoa hay tùy hứng thì sao?

Đàm Đình bỗng nhiên cảm thấy chính mình đang mang trách nhiệm trọng đại.

Trình Quý Thanh nhìn sắc mặt cô không tốt, lại an ủi cô, “Em thật em cũng không hiểu mình, Đàm Đình, em nguyện ý vì anh mà tổn tâm tư, chứng tỏ là anh đã ở trong lòng em, chỉ là em không chịu thừa nhận mà thôi. Em bây giờ cần, chính là anh nhẹ nhàng kéo em một cái, em liền có thể an an ổn ổn ở trong lòng anh”

Anh nói xong đã nhẹ nhàng đem cô ôm vào lòng, đôi môi – cánh hoa chậm rãi cúi xuống

Phải không? Là thế này phải không? Đàm Đình ở trong lòng một lần lại một lần lặp lại câu hỏi cho chính mình, khi hô hấp của anh dừng trên cánh mũi mình, vẫn đưa tay chống bộ ngực anh. Cô khấn trương lại cơ quắp nói: “Em, có thể để em suy xét không?”

(Khuynh Lâu: chưa, không hiểu sao anh lại có thể nói với người ta như vậy được:

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40: Làm Chơi Ăn Thật

“Chị Trâu, chị bình thường cũng nên trang điểm nhiều chút, nhìn xem, sẽ đẹp đến chết cũng cam lòng.” Ammy trước giờ miệng đã ngọt như đường, bây giờ càng ngày càng tựa như mật ong

Đàm Đình nhìn chính mình trong gương, không khỏi mỉm cười, “Nào giờ chỉ có em mới khoa trương như vậy.”

Đích thật là so bình thường nhìn có tinh thần hơn nhiều, nhưng tóm lại không hề giống năm đó tí nào, ánh mắt không còn trong suốt như trước nữa, quả nhiên thanh xuân mới là quãng thời gian đẹp nhất. Cô nhất thời có chút sầu não, nhồm dấy tính rồi đi, lại bị Ammy dùng sức đè bả vai xuống

Cô ấy thần bí khó lường nháy mắt với cô trong gương, “Là con gái, hoá trang hay trang điểm thiếu một thứ cũng không được, bây giờ đã trang hóa xong, đương nhiên để xứng đáng thì quần áo phải đẹp mới được.”

“Ai, không cần, chị mặc vậy được rồi”

Cô ấy hoàn toàn không để ý tới cô, lập tức liền đi chọn lễ phục cho cô. Lục Từ từ sớm đã chuẩn bị xong đang đứng cạnh chơi điện thoại, nghe vậy mà cũng bắt đầu nói thêm, “Chị Trâu, tuy rằng bộ của chị được rồi, nhưng mặc không đúng thời điểm nhìn hung dữ lắm a, ”

Đàm Đình liếc xéo cô ấy, lại nói: “Sáng nay chị giao cho em chuyện gì em nhớ chưa? Em lại đang lên blog của ai? Sẽ không phải là Chu Kính Sinh đúng không?”

Lục Từ hung hăng trừng mắt, “Anh ta đâu liên quan gì đâu, thay đồ xong rồi sao vẫn còn dữ như vậy a, còn như vậy chị sẽ rất khó gả đi đó.”

Đàm Đình như cũ vẫn liếc nhìn cô ấy

Lục Từ đành phải cảm điện thoại đưa tới trước mặt cô, “Người này em mới quen gần đây, vừa từ nước ngoài trở về, anh ấy đêm nay cũng muốn tham gia tiệc sinh nhật của Chu lão gia, muốn mời em làm bạn gái.”

“Vậy rất tốt a, em đi cùng anh ta đi.”

Thấy Đàm Đình lập tức buông miệng, Lục Từ nghi ngờ nhìn chằm chằm cô, Đàm Đình tự nhiên cũng có một lý do cho mình, “Em cùng Chu Kính Sinh, dù chuyện xấu đó đã xảy ra lâu rồi, mà đêm nay chắc chắn vẫn sẽ là tiêu điểm cho truyền thông săn đuổi. Có một người biết chăm sóc vậy thôi, chúng ta cũng không thể hạ giá, không thể cho bất cứ kẻ nào như tên bại hoại kia một cơ hội nữa!”

Cái từ “Tên bại hoại” này, trên mặt Lục Từ hiển nhiên rất không cao hứng, cô ấy nhin nửa ngày mới cắn giận phun ra hai chữ, “Xảo trá!”

Đàm Đình đương nhiên cũng biết cô bé này đang suy nghĩ cái gì, ngoài miệng kiên trì bảo là đã chia tay với hắn ta, mà lần nào thấy người đàn ông kia ánh mắt cũng tràn tràn rơi trên người hắn, thật không biết có phải cô ấy bị quỷ mê hồn rồi không nữa.

Làm người đại diện kiêm luôn tiền bối, Đàm Đình vẫn nhin không được hạ giọng giảng đạo với cô ấy, “Quý sứ, người như Chu Kính Sinh, em đã vấp ngã bao nhiêu trên người hắn ta rồi. Em còn chấp mê bất ngộ? Em ở cái tuổi này, lại đang hot, đương nhiên phải bo bo giữ mình mới được.”

Lục Từ cắn môi một cái, lúc nhìn cô ánh mắt có chút phức tạp, “Chuyện này em đều biết... Thôi, nói với chị chị cũng không hiểu. Chị Trâu, chị nhất định là chưa nghiêm túc yêu người nào đúng không? Nếu không như thế nào lại không rõ, không hiểu đạo lý này được”

Đàm Đình nghe vậy giật mình, tay dưới ống tay áo vô thức nắm chặt lại, Lục Từ đã cảm di động đi ra khỏi phòng thay đồ, chỉ còn mình cô ngồi ở đó, sững sờ nhìn mình trong gương.

Nhân quá lưu tâm, đạo lý dễ hiểu như vậy sao cô không hiểu được? Chỉ là Lục Từ vẫn chưa bị thương đến mức như cô mà thôi. Khi đã chân chính thương tích đầy mình, liền sẽ giống như cô vậy, mà quá khứ từng giọt từng giọt không bao giờ dám hồi tưởng lại, hoàn toàn khoá trái tim mình một cách triệt để

(Nhân quá lưu tâm ý là nói một người có quá nhiều tình cảm)

Về chuyện trong lòng còn có ai, căn bản đã không còn quan trọng nữa rồi

.....

Bởi chuyện này của cô, Lục Từ rõ ràng chẳng hứng thú mấy, buổi tối khi ở buổi tiệc của Chu gia thì bộ dáng có chút hứng trí ngờ nghệch. Cái người kia thoại nhin có chút lịch sự, anh ta xuất hiện cùng Lục Từ quả nhiên trở thành một tiêu điểm cho truyền thông, bất cứ phóng viên nào hỏi, anh ta đều có thể trả lời một cách khéo léo lại hài hước, ngược lại làm cho giới truyền thông cực kì hưng phấn

Vừa nhin như vậy, tin tức ngày mai sẽ ít đề cập về xuất hiện Lục Từ hơn, Đàm Đình thoáng nhẹ nhàng thở ra, trốn ở bên cạnh cầm cốc rượu nho uống

Cả ngày nay thần kinh của cô như bị buộc chặt, lúc này mới có thể buông lỏng xuống, mà một ngụm rượu còn chưa uống vào, bên tai liền nghe được một giọng nam quen thuộc, thấp thấp trầm trầm, như là đang đè nén cảm xúc, “Bây giờ mới nâng cốc uống rượu rồi sao?”

Nếu lác có thể, Đàm Đình thật muốn làm bộ như không biết gì, nhưng anh cách cô quá gần. Cô đơn giản quay người nhìn anh, bên môi dặng ra giống như đang cười, “Ai cũng sẽ thay đổi, bây giờ anh thấy chỉ là một sự biến hoá nho nhỏ của tôi mà thôi.”

Không thể không nói Thẩm Lương Thần mặc âu phục thật đúng là cực kì đẹp mắt, áo màu tối làm cho ngũ quan của anh càng ngày càng thâm thúy, thân hình thon dài cao ngất, gần như hoàn toàn chặn ánh sáng trước mặt cô. Cho nên chỉ mới một cái chớp mắt, Đàm Đình hình như thấy trong mắt anh toát lên một nét bi thương, nhưng cẩn thận nhìn lại, đôi mắt anh vẫn sâu như mực như bình thường, làm người ta khó có thể thấy rõ ràng

Thẩm Lương Thần buông mắt nhìn cô hồi lâu, không nói một lời, chỉ là thò tay lấy ly rượu của cô, tự mình đổi thành một cốc nước trái cây rồi đưa tới, “Ồ trường hợp này vẫn nên uống ít một chút, thân thể em vốn không khỏe.”

Đầu ngón tay của anh lạnh lạnh, sát qua mu bàn tay của cô làm cô rùng mình, Đàm Đình theo bản năng tránh xa anh, nhui mày đánh giá anh. Người này hôm nay không khỏi kì quái, vậy thể mà vẫn chưa kích động cô?

Thấy cô tìm tòi nghiên cứu nhìn mình chăm chăm, Thẩm Lương Thần không chút cảm thấy xấu hổ, ngược lại dè dặt mặt mày đứng đối diện cô, “Sao vậy?”

“Anh... Anh lại muốn giờ trò gì?” Đàm Đình lui một bước, chân mày nhui càng sâu hơn, “Thẩm Lương Thần, chuyện hôm qua chúng ta đã nói xong rồi, anh nếu lại quẩn lấy tôi nữa, tôi liền ——”

“Hừ.” Thẩm Lương Thần nhắm mắt, đáy lòng tràn ngập khổ sở, trên mặt vẫn phải cường ngạnh nói, “Tiểu Nam, chúng ta cũng đã có thời gian chung sống hoà thuận rồi mà? Em không cần phải đề phòng anh vậy.”

Đàm Đình lại nhìn anh vài giây, “Anh như vậy, tôi thật sự không quen, tôi cũng không muốn miễn cưỡng mình như đã cùng anh ở chung.”

Cô bước nhanh qua bên cạnh, Thẩm Lương Thần rất nhanh đi theo sau, anh hôm nay thái độ vẫn duy trì không nóng không lạnh, nói “Anh biết em không muốn nhin anh, anh đáp ứng với em, về sau sẽ không bức em làm chuyện em không muốn.”

Đàm Đình dừng chân, nghi ngờ quay người qua, hôm nay mặt trời chắc mọc từ đằng Tây đúng không? Trước đây lúc nào cũng bảo không thuận theo cô,

hôm nay đây là như thế nào?

Thẩm Lương Thần nhìn cô, giống như không hiểu cảm xúc ở đáy mắt của cô, thấp giọng nói: “Bất quá chúng ta cũng đã từng quen nhau, lúc gặp lại nhau, có thể tiếp đón một chút không?”

Trước đây hai người sò dĩ đối chọi gay gắt, nói tới chung quy là vì tính tình hai người quá nóng nảy, nay anh nguyện ý chủ động lùi một bước, hình thức ngược lại càng làm rồi ren thêm. Đàm Dĩnh đương nhiên cũng không thể lại được lý không buông tha người, huống chi yêu cầu của anh hình như cũng không có quá phận, cô đứng đắn kia do dự một chút, nói: “Tốt thôi.”

Dù sao hai người về sẽ ít có cơ hội gặp nhau lần nữa, chỉ cần anh hết lòng tuân thủ lời hứa hôm nay

Thẩm Lương Thần nghe lời này nhin không được giờ giờ khỏe môi, con ngươi đen thẫm lại sáng lên, cực kỳ giống một con vật nào đó, “Nói hay lắm, không cho em đổi ý đâu.”

“Anh đừng đổi ý là được.” Đàm Dĩnh vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao qua một đêm, người này lại dễ nói chuyện như vậy?

.....

Sau đó Thẩm Lương Thần quả nhiên không quán lấy cô nữa, phần lớn thời gian đều ở cùng người khác hàn huyên xã giao, lúc này anh rốt cuộc cũng khôi phục bộ dáng thâm trầm ngày xưa, hoặc là nói, so 5 năm trước anh lại thêm vài phần thành thực cùng ôn trọng hơn. Đàm Dĩnh nghĩ rằng, có lẽ là những lời tồi qua của cô làm bị thương lòng tự tôn của anh chăng, cho nên anh không muốn làm những chuyện dây dưa vô vị nữa? Chung quy Thẩm Lương Thần người này, vẫn kiêu căng ngông cuồng tự đại

Như vậy đương nhiên là ổn thôi, cũng không biết vì cái gì, cô như trước có chút không yên, luôn cảm thấy có chỗ nào kì quái, không biết có phải là có liên quan đến bộ lễ phục cô mặc ngày hôm nay không, đặc biệt cuốn hút hay sao, đã có vài người khác phất đến gần cô rồi

Đàm Dĩnh bất tiện giao tiếp cùng người khác phái, ngoài công việc gần như cũng không biết nên nói cái gì cho phải, ngồi đây một lát thì không thể nào chịu nổi nữa. Cũng không biết có phải là ảo giác của cô hay không, độ ẩm trong đại sảnh hình như giảm đi nhiều, như là không bằng sự ẩm áp khi trước vậy?

Không ít những vị khách nữ mặc khoác thêm áo hoặc mặc những chiếc áo gió mỏng, Đàm Dĩnh tự nhiên cũng cảm thấy lạnh. Đến khi cô bị Ammy kéo đi thay bộ đồ lễ phục dạ hội đó, lúc này cảm giác gió lạnh chui thẳng từ phía sau vào, đặc biệt nghĩ tới đêm nay phải bắt chuyện với đàn ông, phần lớn bởi vì đường cong hiện lên bởi bộ lễ phục này, trong lòng cô càng thêm không được tự nhiên.

Cô định quay lại xe lấy áo khoát, thuận tiện lấy một cái cho Lục Từ, ngược lại ở khu hoa viên nhỏ gặp được Thẩm Lương Thần. Anh hình như đang đứng đợi người, thấy cô thì thần sắc hơi ngưng lại, tự nhiên nói: “Muốn đi về à?”

“Không phải.”

Tuy nói trước kia hai người đã có một hiệp nghị, nhưng Đàm Dĩnh vẫn không muốn liên quan quá nhiều với anh, khẽ vuốt cảm liền lập tức đi về phía trước.

Thẩm Lương Thần bỗng nhiên gọi cô lại, “Tiểu Nam.”

Đàm Dĩnh vừa mới xoay người, trên người là một chiếc áo khoát, bởi vì quá ẩm áp, cô có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương. Điều này làm cho cô cực kì bất an, quanh thân đều bao quanh bởi khí tức của chiếc áo, bao phủ toàn thân làm cô khó chịu, không chế không được lui về phía sau nửa bước.

Thần sắc Thẩm Lương Thần như thường cúi đầu nhìn cô, “Gió đã thổi mạnh vậy mà vẫn chạy tới chạy lui, lạnh rồi đúng không?”

Đàm Dĩnh bây giờ mới cảm thấy không đúng lắm, đột nhiên ngẩng đầu theo dõi anh, “... Bên trong có điều hòa, không phải là anh giờ thủ đoạn gì đúng không?”

“Có ý gì?” Thẩm Lương Thần nhướn mày, hình như hoàn toàn không hiểu ý tứ giống lời nói của cô

Đàm Dĩnh nói xong lại cảm thấy chính mình đích thực quá mức mưu luận, Thẩm Lương Thần chẳng lẽ vì cho cô y phục để khoát, mà cố ý đi cùng vị Chu lão gia chỉ vì cái này thôi? Anh là người cao ngạo, căn bản phải ngại mặt mũi mới đúng. Như vậy hoài nghi anh như vậy thật chẳng hợp tình hợp lý, cô có chút ách nã quay đầu, kéo y phục trên người trả cho đối phương, “Không cần, trên xe tôi có quần áo, còn phải mang một cái cho Lục Từ nữa.”

“Lục Từ?” Thẩm Lương Thần hình như có chút kinh ngạc, “Cô ấy vừa mới đi, em không biết sao?”

Đàm Dĩnh trừng to mắt, “Lúc nào?”

Thẩm Lương Thần có thâm ý “À” dài một tiếng, nhớ lại nói: “Hình như em lúc ấy đang nói chuyện phiếm với Hoài Vũ Trần, trò chuyện rất cao hứng, hình như là không để ý.”

Lời nói này, giống như là chỉ trích cô thiếu cảnh giác vậy? Đàm Dĩnh cũng không nghĩ nhiều, một bên tay lấy điện thoại từ trong ví ra, một bên thì vội vàng hỏi, “Cô ấy đi cùng ai?”

Đáp án còn là điều cô không muốn nghe nhất, Thẩm Lương Thần chậm rãi nói ra một cái tên, “Chu kính sinh.”

Đàm Dĩnh hít vào một hơi, bất đắc dĩ điện thoại của nhà đầu Lục Từ kia như thế nào lại không gọi được, cô cảm thấy hoá khí của mình càng ngày càng bùng

cháy, chốc đã đến cực hạn. Thẩm Lương Thần đứng bên cạnh bất động thanh sắc nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Anh biết anh ta thường đi đâu, không bằng đi tìm một chút xem sao?”

Đúng vậy, Thẩm Lương Thần quen Đường Trọng Kiều, Đường Trọng Kiều cùng Chu Chu Kính Sinh lại là hồ bằng cầu hữu... Cô lập tức đưa điện thoại cho Thẩm Lương Thần, “Anh gọi cho Chu Kính Sinh, hỏi anh ta bây giờ đang ở đâu?”

(hồ bằng cầu hữu: bè mà không phải bạn, bạn xấu)

Thẩm Lương Thần cười, “Em cảm thấy anh ta lúc này, có khả năng nghe điện thoại của anh sao?”

Đàm Đình vừa nghĩ đến hàm nghĩa ám chỉ của câu đó, gân xanh trên ót nhảy cẫng lợi hại, “Chu Kính Sinh là tên bát đần, huỷ hoại Lục Từ thì mới vui vẻ đúng không?” |

Cô nói xong quay người muốn đi, lại quay đầu mắt nhìn Thẩm Lương Thần, “Anh chắc chắn có thể tìm được hắn ta?”

Thẩm Lương Thần xòe tay, “Không chắc lắm, ai biết anh ta có nhất thời hứng thú hay không, mang Lục Từ đi đâu đó —— ”

“Anh cảm miệng.” Đàm Đình thật sự không thể nghĩ nhiều rằng hai người này ở cùng một chỗ sẽ làm gì, vừa nghĩ thì đầu liền đau, nếu như bị phóng viên chụp lần nữa, Lục Từ phỏng chừng đời này sẽ không yên thân. Cô dậm chân, vẫn là theo Thẩm Lương Thần lên xe, trước mắt tìm được Lục Từ là chuyện trọng yếu nhất!

Thẩm Lương Thần đứng tại chỗ, giờ mới lộ ra một người tươi cười thoải mái của đêm nay, đáy mắt tinh quang liên hiện lên

.....

Trên đường Thẩm Lương Thần gọi mấy cuộc điện thoại cho Chu Kính Sinh nhưng vẫn không có động tĩnh gì, mà vẫn chẳng có tin tức gì. Đàm Đình che trán, tất cả mọi chuyện sắp bị nhá đầu kia làm hỏng hết, “Tôi nghi Chu Kính Sinh hạ cô với cô ấy, nếu không so với người giả tốt như hắn ta, cô ấy sẽ cảm thấy chướng mắt liền.”

Thẩm Lương Thần nhờ vào ánh sáng leo lét của ngọn đèn liếc nhìn cô một cái, cho cô chai nước, rồi mới nói: “Ở trong mắt em, tình yêu là vậy sao, hắn ta sẽ tốt vì có mục đích sao?”

Đàm Đình liếc mắt nhìn anh, sáng suốt lựa chọn cách lảng tránh, cùng Thẩm Lương Thần nói về tình yêu, trừ khi là đầu óc cô bị hư

Thẩm Lương Thần thấy cô không tiếp lời, cũng thức thời không tiếp tục đề tài này nữa

Người bên cạnh bỗng nhiên trở nên kiên định hơn bình thường, không làm chút nào, chỉ thiếu một ít cảm giác mà thôi? Đàm Đình càng thêm nghi ngờ, nghiêng đầu nhìn anh, nhưng vẫn như trước nhìn không ra nguyên do gì. Mà người đang chuyển tâm lái xe bỗng nhiên cũng quay đầu nhìn cô, ánh mắt hai người đột nhiên chạm vào nhau, dọa cho Đàm Đình nhảy dựng.

Cô lúng túng thu hồi tầm mắt, giả ý nhìn ngoài cửa sổ xe, “Anh cảm thấy Chu Kính Sinh sẽ đi đâu?”

Thẩm Lương Thần nói tên một điểm, hai người lại lần nữa trầm mặc, Đàm Đình thấy anh thật sự có quá nhiều dây dưa với mình, nên mới nhìn không được nhẹ nhàng thờ ra, xem ra, anh thật sự muốn buông tay rồi

Thẩm Lương Thần làm sao có thể quyết định buông tha được? Tới qua trở về anh một đêm không ngủ, ngồi ngoài ban công đến bình minh. Anh trước đây cũng không hút thuốc lá, nhưng một đêm nọ lại hút gần hai gói, Hương vị Nicotine làm cho tư duy của anh cuối cùng cũng thanh minh được một ít, cũng nhờ cả đêm đó, bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận về rất nhiều chuyện.

Mặc kệ Đàm Đình có phải là không yêu anh không, kỳ thật đầu liên quan gì? Cô muốn tôn trọng, anh liền học tôn trọng cô, cô thích Trình Quý Thanh, không phải là thích một người đàn ông ôn nhu sẵn sốc sao? Anh có thể làm được giống vậy, thậm chí tốt hơn so với đối phương gấp trăm lần! Chung quy anh đối với Đàm Đình còn ý nghĩa hơn là người nợ nhiều

Không có cơ hội cũng không sao cả, anh có thể tạo ra cơ hội. Tựa như vừa rồi chỉnh độ ẩm thấp lại, dùng vài thủ đoạn nhỏ thích hợp, không chỉ có thể che khuất bộ lễ phục đòi mạng kia của cô, còn có thể ở trong lòng của cô bao nhiêu giờ bao nhiêu khắc, tính thế nào đi chăng nữa đều là làm chơi ăn thật

Thẩm Lương Thần biết bộ dạng mình hèn hạ, nhưng anh bây giờ không có biện pháp nào, thủ đoạn là giả, nhưng tình cảm của anh còn thật hơn so với trước

Xe một đường chạy đến địa điểm mà Thẩm Lương Thần nói, nơi này rất tư mật, hai người một đường đi qua, thậm chí ngay cả bảo vệ cũng không đụng tới. Sau khi vào thang máy, Thẩm Lương Thần nói với cô: “Kỳ thật Chu Kính Sinh không có như em nghĩ đâu, hắn ta biết chính mình đang làm gì, so với hai chúng ta càng rõ ràng hơn”

“Tôi không quan tâm nhân phẩm hắn tốt cỡ nào, chỉ biết hắn nếu quả thật là vì muốn tốt cho Lục Từ, sẽ không mặc kệ tất cả làm những chuyện nguy hiểm như vậy.”

Thẩm Lương Thần chỉ mặc áo sơ mi và quần tây, thân mình tùy ý dựa vào tường thang máy, biểu tình của anh trầm ngưng nhìn thân ảnh mình trong gương, thật lâu sau mới nói: “Em bây giờ đang oán trách anh, lúc trước em tốt nghiệp không cho em đi làm, hạn chế quan hệ xã giao của em?”

Đàm Đình đứng một góc khác trong thang máy, vừa lúc hình thành giằng co với anh, cô mím chặt môi, chỉ thần nhiên liếc nhìn anh, “Không, chuyện trước kia tôi chẳng oán hận ai, tôi chỉ biết trải qua những chuyện ấy, tôi càng trở nên độc lập hơn. Hồi hận, hoặc là oán trời trách đất, không có tác dụng gì với tình

trạng của tôi hiện giờ.”

Thẩm Lương Thần nghe lời nói này, thật là có hàng trăm tư vị ở tim, Tiểu Nam của anh đã trưởng thành, trở nên không cần ai che chở, đương nhiên cũng không hề cần anh. Mà thật buồn cười, anh lại chính là đầu sỏ gây nên không phải sao?

Đàm Đình thấy ánh mắt anh vẫn thẳng tắp nhìn mình chằm chằm, ánh mắt kia càng ngày càng nồng cháy, nhanh chóng xoay đầu đi, rất nhanh nói: “Không phải bảo là chuyện trước kia sẽ không nói tới nữa à?”

Thẩm Lương Thần cúi đầu cười khẽ, “Xin lỗi, hình như là do thói quen, luôn cảm thấy thiếu em quá nhiều lời giải thích. Em không muốn nghe, anh sẽ không nói.”

Đàm Đình dùng sức nắm chặt nắm tay, vách tường trong thang máy đều phản chiếu tứ phía, giống như nơi nào cũng có nét mặt của cô, biểu tình của Thẩm Lương Thần, chiếu không chỗ nào có thể che giấu. Anh nói như vậy, ánh mắt vẫn chứa đầy chờ mong nhìn cô, ba mặt vách tường đều phóng đại sự chờ mong của anh, lớn đến mức làm người ta hít thở không thông.

Cô trầm mặc một lát, ngẩng đầu quay lại nhìn, chậm rãi toát ra một nụ cười, “Thẩm Lương Thần, thu hồi chút ít thông minh của anh đi được rồi, có phải anh cảm thấy nói vậy, làm cho tôi áy náy, hoặc là mềm lòng? Hoặc là thuận miệng nghe anh giải thích?”

Đàm Đình nhìn biểu tình của Thẩm Lương Thần biến hóa, chẳng sợ anh cực lực che giấu, vẫn không thể nào giấu được khoe mắt cùng đuôi lông mày buồn bã. Cô cười nhạt một cái nói: “Thật đúng là ngại quá, tôi nói quá rồi, nhưng anh sẽ hiểu, vừa lúc tôi bây giờ, chính là cái ý chí sắt đá lại chán ghét hồi ức xưa thôi, cho nên nói với anh những này, tôi đích thực không có gì hứng thú gì.”

Không khí trong thang máy trở nên càng thêm quỷ dị, Đàm Đình cho rằng Thẩm Lương Thần sẽ giở tính, đại khái sẽ nổi trận lôi đình, mà người đàn ông này lần nữa làm cho cô cảm thấy giật mình ——

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 41: Không Bằng Kết Thúc Như Vậy Thì Tốt Hơn

Đội nửa ngày, trước giờ người đàn ông tính tình cực kém này cũng tâm bình khí hòa cười cười, nói: “Được, em không thích nghe, anh không nói là được, tìm người quan trọng hơn.”

“...” Đàm Đình quả thực cảm thấy hình như mình không quen con người này, người này vẫn là Thẩm Lương Thần sao? Cũng là cùng một người nhưng hôm nay anh lại không cãi lại?

Bộ dáng của Thẩm Lương Thần giống như chưa phát sinh chuyện gì, lưng thẳng tắp, tự nhiên chuyển đề tài, “Đúng rồi, em vẫn chưa liên lạc cho Diệp Tử? Em nên thăm cô ấy một lần, cô ấy rất nhớ em.”

Nói tới Diệp Tử, trong lòng Đàm Đình có một trận khó chịu, ánh mắt cũng trở nên thương cảm, “Tôi nãy hôm trước gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng cô ấy đã kết hôn và đã dọn đi, cô đang cùng đôi nhà mới. Tôi tính để mấy hôm cho hết bận rồi mới đi tìm cô ấy sau.”

Cô nói xong lại cảm thấy không đúng, tại sao lại nói nhiều trước mặt người này làm gì?

Thẩm Lương Thần dường như căn bản không nhận thấy được sự mất tự nhiên của cô, ngược lại ngữ điệu nhẹ nhàng an ủi: “Cô ấy mấy năm nay sống rất tốt, gả cho một người đàn ông đúng mực, bây giờ đang mang thai, dự tính ngày sinh sẽ là cuối năm.”

Đàm Đình kinh ngạc sao anh lại nắm rõ chuyện của Diệp Tử như vậy, đôi mắt trừng cực lớn, “Thật sao?”

“Thật ” Thẩm Lương Thần mỉm cười, mà thanh âm cũng mềm xuống hẳn, “Mấy năm nay bọn anh vẫn liên lạc với nhau, vừa lúc ta anh cũng rất lâu không gặp cô ấy, ngày sau cùng đi thăm cô ấy không?”

“...” Câu này làm cho Đàm Đình trề nài hỏi cũng ngửi được mùi không thích hợp, người này rõ ràng là đang chờ cô nói điều này mà

Thấy cô không nói lời nào, lại như có điều suy nghĩ quan sát chính mình, Thẩm Lương Thần lập tức giải thích, “Anh vừa lúc biết cô ấy hiện tại đang ở đâu, so với việc em lao lực đi thăm dò không phải tốt hơn sao? Tiểu Nam, em tránh anh như vậy, đang sợ anh?”

Đàm Đình nghiêng đầu liếc anh một cái, “Làm gì mà sợ anh, tôi chỉ là ghét bỏ anh mà thôi”

Thẩm Lương Thần bật cười, “Nói hay lắm, hôm sau đi cùng nhé”

“Nói sau đi” Đàm Đình có chút khó chịu, luôn cảm thấy Thẩm Lương Thần như đang từng bước ép sát mình, nhưng anh lại không có hành động quá đáng gì? Cô nếu vẫn nói lạnh nhạt như vậy, có phải làm cho mình trở nên hẹp hòi không

“Tiểu Nam, rất nóng sao? Em chảy mồ hôi kia.”

Bên tai bỗng nhiên lướt qua một hơi nóng, thanh âm của nam nhân nhẹ nhàng bay vào lỗ tai, Đàm Dĩnh bị dọa giật mình, nghiêng đầu liền thấy gương mặt tuấn tú chết tiệt của Thẩm Lương Thần đang cách mình gần vô cùng, gần đến mức có thể thấy được lông mi dài rậm của anh!

Cô thực không có tiền đồ liên kinh hoàng, “Sao anh đột nhiên đứng lại gần đây làm gì?”

“Đột nhiên?” Thẩm Lương Thần ra vẻ mặt vô tội, “Xin lỗi, lần sau anh đến gần em, sẽ thông báo trước cho em một tiếng”

“...”

“Nhưng em thật sự thấy không thoải mái sao? Mặt cũng có chút hồng hồng, có phải hay không vừa rồi bị trúng gió cảm lạnh?” Khớp xương ngón tay xinh đẹp thon dài của người nam nhân chậm rãi thò về phía mình, tiếp theo là một động tác nhẹ như lông vũ, đầu ngón tay chậm rãi đặt trên trán cô, ngón tay còn lại như có như không lướt qua da thịt của cô

Có lẽ là trong thang máy quá yên tĩnh, hay là do hơi thở của hai người đan vào nhau, tóm lại giờ phút này mỗi động tác nhỏ của anh đều được phóng đại một cách rõ ràng, ngay cả độ ấm nóng bóng trên da thịt của anh Đàm Dĩnh cũng cảm nhận được

Vừa lúc thang máy cũng mới vừa lên đến tầng cao nhất, cùng với tiếng “ting” vang lên, cửa thang máy từ từ mở ra, cô không kịp chờ mở cửa cho hết, vội vàng bước ra, đầu cũng không quay lại nhìn một chút nào

Thẩm Lương Thần bị động đứng tại chỗ, thế mà còn cúi đầu cười xuy xuy một tiếng, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, cả trái tim của anh đều trở nên ngứa tê tê, như là có một dòng điện vừa mới xẹt qua

.....

Đàm Dĩnh đứng ở cửa thang máy, cố gắng hít thở không khí, mà khi Thẩm Lương Thần vừa đi tới, bỗng nhiên cô nhấc chân đạp lên chân của anh, “Tội cảnh cáo anh a, còn như vậy nữa tôi sẽ tố cáo anh muốn – gãy rồi!”

Lực đạo của cô giống như là gãy ngựa vậy, phong độ Thẩm Lương Thần cực tốt chỉ hơi hơi nhướn mày, “Anh chỉ là giúp em kiểm tra nhiệt độ cơ thể có bình thường hay không thôi, chẳng lẽ vừa rồi anh có phản ứng gì đặc thù với em sao?”

Lời này làm cho Đàm Dĩnh ngẹn lời.

“Đi bên này.” Thẩm Lương Thần cười híp mắt chỉ đường cho cô, ra bộ dáng nhường đường

Đàm Dĩnh nhìn không được tròn trĩnh mắt, “Như vậy chẳng giống anh chút nào đâu!” Đề nói giang sơn dễ đổi, cô cũng muốn nhìn xem, biểu tượng ôn nhu của người này có thể giữ bao lâu

Giám đốc hội sở vừa thấy Thẩm Lương Thần hai mắt liền sáng lên, kích động đến mức muốn nói năng lộn xộn, “Thẩm tổng, đã lâu không gặp a, ngài thật là một quý nhân bận rộn, lâu rồi không thấy tới thăm?”

Ông thuận hướng thò người ra mắt nhìn ra sau lưng Thẩm Lương Thần thì thấy Đàm Dĩnh, bỗng nhiên dùng sức vỗ tay một cái, “Ai, vị tiểu thư này tôi nhớ rất rõ, lần trước cùng ngài đến đây chính là cô ấy!”

Sắc mặt Thẩm Lương Thần phút chốc một biến, quả nhiên thấy Đàm Dĩnh mặt khinh bỉ nhìn mình, vội khụ một tiếng nói: “Chu tiên sinh hôm nay có đến đây không?”

“Chu tiên sinh?” Giám đốc lập tức biết ngay anh nói tới ai, thẳng thắn lắc đầu, “Ngày hôm qua ngược lại thì đến sớm, hôm nay tới muộn một chút, nếu không ngài ngồi chơi trước, chờ anh ta tới tôi sẽ —— ”

“Không cần, anh ta tới thì ông thông báo cho tôi.” Thẩm Lương Thần khi nãy đã bị người làm miệng này quấy cho tâm phiền ý loạn, không muốn đợi thêm một giây nào nữa

Lúc hai người đi ra ngoài, Thẩm Lương Thần luôn nghĩ xem phải giải thích với Đàm Dĩnh thế nào, nào biết Đàm Dĩnh cái quan tâm căn bản không phải cái này, ngược lại hỏi anh, “Chu kính còn sống thì còn có thể đi chỗ nào nữa?”

Thẩm Lương Thần bị cô lơ hoàn toàn, trong lòng thập phần khó chịu, sắc mặt đã sụp xuống vài phần, “Không rõ lắm, anh ta thường tới đây, ở những chỗ khác anh cũng đã tìm hiểu rồi, đều không thấy.”

Đàm Dĩnh gục đầu xuống, nghĩ nghĩ hồi cảm di động từ trong túi ra, cô gọi cho trợ lý, bảo cô ấy phải tùy cơ xử lý tình huống bên kia ngay, nếu có ai chụp được thì phải dùng quan hệ xã hội xử lý ngay

Hai người ai cũng ôm tâm tư đi xuống lầu, Đàm Dĩnh đến ven đường chuẩn bị đón xe rồi đi, Thẩm Lương Thần ở sau lưng đã gọi cô lại, “Lúc trước vị giám đốc kia nói ...”

Đàm Dĩnh quay đầu nhìn anh một cái, “Không liên quan gì, Thẩm Lương Thần, cuộc sống riêng của anh không cần giải thích với tôi.”

Thẩm Lương Thần bước nhanh đi đến trước mặt cô, ánh mắt trầm như hồ nước sâu, “Không, chuyện này anh nhất định phải nói cho rõ! Khi đó nghĩ chuyện

em không ở đây nữa, anh đã quá rồi lòng, bọn họ không biết từ đâu tìm cho anh một cái gái bộ dáng đặc biệt giống em.”

Bởi vì dùng sức nắm chặt bả vai của cô, nói đến đây thì anh mới cảm thấy cả người Đàm Dĩnh cứng ngắc. Điều này làm cho trái tim Thẩm Lương Thần trở nên mềm hơn, hạ giọng bên tai cô nói: “Nhưng anh cùng cô ấy chẳng có gì cả. Bởi vì anh biết rằng không ai có thể thay thế em, em chính là em, chẳng sợ không ai ở bên cạnh anh, và cũng không ai có thể thay thế địa vị của em, cho nên anh mới có thể cố chấp nhiều năm như vậy.”

Đàm Dĩnh chậm rãi nhấc mi mắt lên, trầm mặc nhìn chăm chú vào ánh mắt anh

Thẩm Lương Thần cũng nhìn cô, cuối cùng chậm rãi cúi đầu, cách đôi môi hồng của cô ngày càng gần

Trong phim ảnh đều diễn như vậy, chỉ cần vài câu nói kích thích, thêm nhiều phần thâm tình, cô nhất định sẽ động lòng. Đàm Dĩnh xưa nay vẫn là một người mạnh mẽ nhưng tâm mềm yếu, chỉ cần anh tổn chút tâm tư cùng công phu, luôn có thể cầu xin được sự tha thứ của cô ——

Thẩm Lương Thần nghĩ như vậy, tay đang đặt trên vai cô chậm rãi di chuyển xuống, cuối cùng ôm chặt thắt lưng của cô, dùng sức đem thân thể mềm mại của cô ôm gần sát vào mình

Mà một giây sau, cô bỗng nhiên mặt không thay đổi đưa tay chặn giữa môi của hai người, nói ra một câu liên quan đến tình yêu của họ, “Anh có thể nghĩ như vậy, nói thật tôi rất vui, ít nhất chứng minh những trả giả của tôi năm đó không tan thành bọt nước. Bất quá về sau gặp được người thích hợp rồi, thì anh hãy sống tốt với cô ấy

Cô nói xong cúi – áo vest âu phục của anh trên người mình ra, nhẹ nhàng sửa sang lại, đưa tới trước mặt anh, “Cám ơn anh đêm nay đã giúp tôi, hẹn gặp lại.”

Mất thấy cô quay người muốn đi, Thẩm Lương Thần rốt cuộc không thể điều khiển được mình, không chút nghĩ ngợi liền hung hăng nắm lấy cổ tay cô, bởi vì quá mức vội vàng nên quên không chế lực đạo.

Đàm Dĩnh bị anh siết đau một cái, theo bản năng nhú nhú mày, không vui quay người qua.

Lòng ngực Thẩm Lương Thần kịch liệt đập phồng, giống như trái tim đã bị quật tung cả lên, làm hại anh đau đến mức chịu không nổi. Anh hít sâu vài hơi, rồi mới miễn cưỡng ép mình không nổi giận, “Em gấp rút như vậy, muốn đá anh đi? Đàm Dĩnh, em còn có trái tim hay không? Có phải những chuyện anh làm vì em em đều không có cảm giác gì không!”

Cặp mắt đen kia giận đến mức phát hoa bất cứ lúc nào, mà biểu tình của Đàm Dĩnh lại bình tĩnh, cô kiên nhẫn chờ hán anh nói xong, rồi mới nói: “Tim? Anh không biết, tim tôi sớm đã cho anh, cũng sớm đã bị anh nhàu nát không phải sao?”

Đáy mắt Thẩm Lương Thần đầy bi thương, nắm chặt nắm tay, dùng sức đem người ôm vào lòng ngực

.....

"Xin lỗi." Lòng bàn tay thô ráp chậm rãi vuốt ve cái gáy trơn bóng của cô, anh khàn giọng nói, đôi môi cánh hoa âm áp kề bên tai cô, "Anh trước kia không biết quý trọng em,

nhưng bây giờ anh rất muốn bù đắp lại, em cho anh một cơ hội nữa, anh nhất định trở nên tốt hơn trước."

Gió đêm thổi qua hai má, hốc mắt hình như có chút ẩm ướt lạnh lẽo, Đàm Đình nhắm chặt mắt, lúc mở ra thì đã bình tĩnh lại, cô nói: "Không cần thiết, thật sự không cần thiết. Tôi bây giờ sống rất tốt, cái gì cũng không thiếu cả, cũng chẳng xa cầu cái gì cả, cho nên không cần bồi thường cái gì cho tôi."

Đời người sợ nhất chính là vô dục vô cầu, Tiểu Nam của anh nói bây giờ rất tốt, nói cái gì cũng không thiếu, còn bảo nếu anh gặp được người con gái thích hợp, thì ở chung với nhau?

Thẩm Lương Thần chưa từng tuyệt vọng như lúc này, anh ôm người trong ngực chặt hơn chút nữa, hỗn loạn nói: "Không thể... Đời người không ai không phạm sai lầm, vì sao bây giờ đến lượt anh, em liền trực tiếp kết án tử hình, em phải cho anh một cơ hội để sửa..."

Đàm Đình tự hỏi đời này chưa từng thấy qua một Thẩm Lương Thần như vậy, tay cô ngưng ở giữa không trung, vẫn chần chờ nhẹ nhàng vuốt lưng anh, "Anh không qua được cửa ải này, bất quá là bởi vì anh chưa từng bị mất đi. Nhưng đời người, đâu có thể chuyện nào cũng được như ý? Anh muốn sửa sai, cũng không nhất định là với tôi, cũng có thể là người khác, đừng phụ những cô gái khác nữa. Chung quy, không phải ai cũng đều muốn anh sửa sai."

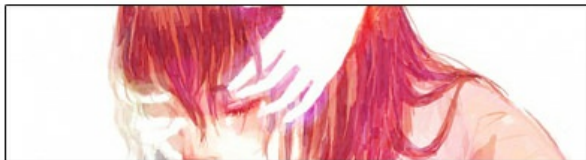
Cô nói xong liền buông tay ra, cũng không quay đầu lại liền đi về phía trước, chỉ còn mình Thẩm Lương Thần lẻ loi đứng tại chỗ. Anh trong giây lát cảm thấy trên ngực như không , cùng lúc đó, giống như lồng ngực hoàn toàn bị vết sạch , toàn thân và khí lực vất vả tích tụ được liền bị câu này của cô đánh bại Tiểu Nam hình như là, thật sự không cần anh nữa

Anh nhìn cô càng chạy càng xa, nôn nóng cùng bất an tràn đầy thân mình, hung hăng đá một cước vào cửa xe của mình, thân xe bóng loáng nháy mắt lồm vào một hố lớn, càng không hết giận nhìn hướng cô bỏ đi hô to: "Anh không mất đi? Đàm Dĩnh, nếu như ngay cả mất đi 5 năm vẫn không tính, thì cái gì mới gọi là mất đi, em nói cho anh biết đi!"

Mà thân ảnh kia cách mình đã rất xa , Thẩm Lương Thần thậm chí không biết cô có nghe những lời này hay không, mà cũng không ai cho anh biết đáp án

windyhill2017.wordpress.com

Like or comment to encourage me :)

Đàm Dĩnh đều cố gắng tránh chạm mặt với Thẩm Lương Thần sau buổi tiệc hôm ấy, nhưng cô có thể thoát được Thẩm Lương Thần, lại tránh Trình Quý Thanh không được. Trình Quý Thanh đã gọi vài cuộc điện thoại cho cô, nói chuyện phiếm vài câu sau, đề tài không tránh khỏi việc hôn sự khi trước

“Nếu như em cho anh lời từ chối, kỳ thật cũng không quan trọng, Đàm Dĩnh, anh sẽ không ép em”

Đàm Dĩnh trầm mặc một lát, nói: “Quý Thanh, em có thể nói thật với anh sao?”

“Nói đi.”

Đàm Đình nắm chặt bút máy trong tay, “Em có lẽ không có anh vẫn thấy thoải mái, trong lòng em... Có lẽ...”

“Không sao.” Trình Quý Thanh không để cô nói xong, hình như đã sớm đoán được trong lòng cô suy nghĩ gì, ôn hòa nói, “Em có nhớ không, kỳ thật trước đây em đã đáp ứng, cùng anh sống chung. Sau này nếu như không phải là do Thẩm Lương Thần dùng thủ đoạn hèn hạ, em có thể đã trở thành vợ anh.”

(Khuyên Lâu: Ôi giờ tôi vẫn thương Lương Thần hơn các bạn ạ ;_;;, anh đâu phải là phụ chị Đình đâu, ảnh khó xử mà mà cái ông Quý Thanh này cũng tự tin + thâm tình phết ra đấy =))))

“...”

Trình Quý Thanh lại nói tiếp: “Khi đó anh biết, em chỉ là muốn bắt đầu một tình cảm mới, quên cái người đã làm tổn thương em, nhưng anh vẫn nguyện ý làm bạn trai em. Em nói, đây là sao?”

Đàm Đình cắn môi, càng cúi đầu thấp hơn. Đáp án cô đương nhiên biết rõ, chính là bởi vì như thế, điều này làm cho cô càng cảm thấy xấu hổ vô cùng

“Bởi vì yêu.” Trình Quý Thanh khẽ giọng nói ra khỏi miệng, đôi mắt chìm xuống, “Em bởi vì đoạn kia tình cảm kia, không dám tùy tiện bước về trước, nhưng anh cũng là bởi vì tình yêu, cho nên vẫn trụ vững. Anh tin chúng ta có thể đi đến cuối cùng, Đàm Đình, thử tin tưởng anh được không?”

Có người nguyện ý chờ nàng cô tám năm, có người nguyện ý đem thời gian tốt nhất của đời người giao cho cô, dù là tim Đàm Đình đã bị đóng băng triệt để, cô cũng cảm thấy không nên nói lời từ chối

“Được.” Đàm Đình gượng tay che mắt, nhẹ nhàng lên tiếng.

Bên kia Trình Quý Thanh ngược lại bỗng nhiên im lặng, giống như là bị bất ngờ cùng hạnh phúc làm kích thích, hồi lâu mới thăm dò hỏi: “Em vừa rồi... Đáp ứng với anh?”

Đàm Đình nhin cười không được, mà hốc mắt có chút Hồng Hồng, cô trịnh trọng gật đầu, dùng âm điệu rõ ràng nói: “Đúng. Quý Thanh, em nguyện ý cùng anh đi quãng đường kế tiếp, cảm ơn anh vẫn đợi em”

Trình Quý Thanh cũng phát ra một tiếng cười khẽ trầm thấp dễ nghe “May mắn là em không để anh chờ đến lúc anh bạc đầu.”

Nói một khi đã nói ra khỏi miệng, Đàm Đình ngược lại cảm thấy không gian nan như trong tưởng tượng, cảm xúc của Trình Quý Thanh rõ ràng cao hứng không ít, luôn đặt ra kế hoạch tiếp theo, “Vậy em chuẩn bị một chút, hai ngày tiếp anh phải đi công tác một chuyến, trở về sẽ dẫn em đi gặp mẹ anh nhé?”

Nói đến việc gặp mẹ anh, Đàm Đình vẫn còn có chút khản trương, “Vậy em cần chuẩn bị trước một chút”

“Không cần chuẩn bị, bà ấy nhất định sẽ thích em.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh thích em a, không phải nói mẫu tử liên tâm sao?”

(mẫu tử liên tâm: tâm tư mẹ con thông với nhau)

Đàm Đình nhin không được bị anh chọc cho cười, hai người lại hàn huyên rất nhiều chuyện, cô chỉ cảm thấy Trình Quý Thanh đích thực quá hưng phấn, tâm tình tốt đến mức không thể che giấu được

Trình Quý Thanh đối với câu trả lời này cũng thập phần thần nhiên, “Anh ở cái tuổi này mới kết hôn, kiếm chế nhiều năm như vậy phải vui sướng rồi, đương nhiên so với người ta có hơi khoa trương một tí. Bà Trình, em nhanh như vậy đã ghét bỏ ta anh?”

(Khuyên Lâu: xui đây ;_;;)

Bị anh kêu như vậy, Đàm Đình vẫn còn có chút không quen, cũng có vài phần xấu hổ, nhất thời không biết nói cái gì. Vừa lúc cô bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, “Em ngày mai định đi thăm Diệp Từ.”

Trình Quý Thanh đương nhiên đồng ý, còn không quên nhắc nhở cô, “Thuận tiện có thể nói với cô ấy tin vui này, có thể mời cô ấy tham gia hôn lễ của chúng ta.”

“Vâng.”

Sau khi cúp điện thoại, Đàm Đình đứng trước cửa sổ sát đất ngắm bầu trời sáng sủa bên ngoài, chuyện quá khứ, cứ trôi qua như vậy đi. Cô cùng Thẩm Lương Thần đã dây dưa nhiều năm như vậy, kết cục đều là thất bại thôi, tính cách cả hai đều cố chấp như nhau, căn bản không muốn thỏa hiệp nhường nhịn nhau, nói đến phải chăng là yêu nhau chưa đủ sâu?

Mà vẫn tiếp tục cùng chỉ càng làm đôi thương bị thương mà thôi, một khi đã như vậy, không bằng kết thúc như vậy thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42: Có Một Ngày Người Em Gả Không Phải Là Anh

Cuối tuần về quê nhà, Đàm Đình dựa theo địa chỉ mà trợ lý gửi cho đi đến nhà ở của Diệp Từ. Dọc theo đường đi không thể không cảm thấy tốc độ đô thị hoá một cách nhanh chóng nơi đây, nhưng khu đô thị mới mọc lên càng nhiều, hơn nữa những ngã tư trước đây không còn giống khi xưa nữa, cô phí không ít sức mới tìm được khu nhà ịa

Khóa cửa xe lại, Đàm Đình xách hai túi đồ dùng to dùng đứng trước lầu, đáy lòng bỗng nhiên sinh ra vài phần khẩn trương. Dựa theo tính tình nóng nảy của Diệp Từ, đừng vì cô đột nhiên xuất hiện mà động thai thì tốt hơn nhiều nhĩ...

Đàm Đình lo sợ bất an ần chuông cửa, người mở cửa lại là người đàn ông xa lạ, ngũ quan thoát nhìn cực kì anh tuấn, khí chất cũng không tầm thường chút nào. Luôn cảm thấy đã gặp nhau ở nơi nào rồi, nhưng nằng cô lại nhất thời nhớ không nổi, may mắn đối phương đã khẽ cười, mở miệng nói, “Đàm Đình?”

“À?” Đàm Đình càng cảm thấy kinh ngạc, đối phương thế mà nhận ra cô?

Người đàn ông kia cũng không có ý giải thích gì, nghiêng người nhường đường cho cô, nói: “Vào đi, Diệp Từ chờ cô đã lâu.”

Ngụ ý là, Diệp Từ đã sớm biết cô sẽ đến?

Đàm Đình đầy bụng nghi vấn đi vào sảnh thì thấy cái thân ảnh kia thì đã hiểu luôn, Thẩm Lương Thần vắt đầu chân dài nhàn nhã ngồi ở phòng khách, thấp giọng nói gì đó với Diệp Từ

Cô nhất thời ngây ra, người này thật đúng là không chỗ nào là không có mặt a!

“Đã sớm nói với em là chúng ta sẽ đi cùng nhau mà, anh phải đến trước hai giờ đấy.” Thẩm Lương Thần hơi nhướn mày với cô, bộ dáng có vẻ đắc ý, giống như đem hết những cảm giác không thoải mái trong hai ngày kia quét sạch đi

Đàm Đình gật gật đầu, ngược lại hỏi anh, “Anh có cần thiết đi đâu?”

Thẩm Lương Thần tự dung bị ghen lòi, nhất thời dờ khóc dờ cười, mà nói cho cùng Đàm Đình cứ vô tư ba hoa với anh, ánh mắt lại thật sâu dừng trên người Diệp Từ

Diệp từ đã chủ động đứng lên, bởi vì mang thai, cho nên bây giờ cô ấy đã hơn nhiều so với 5 năm trước, nhưng có lẽ cũng chính là vì sắp làm mẹ, cả người thoát nhìn cũng dịu dàng ấm áp hơn rất nhiều. Cô ấy cũng im lặng nhìn chăm chăm Đàm Đình, môi hơi hơi run rẩy, sau một lúc lâu mới không khách khí chút nào hô một tiếng, “Cậu đến làm chi? Đồ không có lương tâm, vẫn còn nhớ rõ tớ à!”

Ngoài miệng thì hung hăng vậy thôi, nhưng hốc mắt đỏ bừng của cô ấy lại bán đứng cảm xúc của mình, Đàm Đình cũng nhất thời không khống chế được, đáy mắt liền nóng lên. Cô đi nhanh đến gần Diệp Từ, thật cẩn thận lại vụng về đưa tay ôm cô ấy, “Xin lỗi...”

Nhiều lời đã dự định sẽ nói nhưng bây giờ cô lại không nói nên lời, hướng chỉ cô tin rằng, những suy nghĩ của mình chắc chắn Diệp Từ sẽ hiểu

Quả nhiên khí thế của Diệp Từ liền mềm nhũn, ấp úng nói bên tai cô: “Cậu nếu không nói cho tớ một lí do để tớ chấp nhận, cả đời tớ sẽ không tha thứ cho cậu”

Cầm của Đàm Đình chôn trong hõm vai cô ấy, dùng giọng mũi dày đặc trả lời: “Khi tớ tới đây đã chuẩn bị sẵn một bụng câu để nói với cậu, nhưng giờ quên hết rồi”

“Đồ ngốc.” Diệp Từ mắng một câu, đẩy cô ra bắt đầu đưa mắt đánh giá, sự thân thiết trong ánh mắt không chút nào che giấu, “Cậu có phải khi bị tai nạn giao thông đầu bị đụng hư không?”

Đàm Đình nhìn không được, đôi mắt lại càng thêm hồng, khóe mắt đã có nước mắt tràn ra, “Không có, tớ không sao. Xin lỗi, hại cậu lo lắng, tớ thật đáng chết.”

“Chết cái gì a!” Diệp Từ bỗng nhiên lớn tiếng hô, “Nhắc lại chữ đó nữa thử xem! Cậu không biết cậu còn sống đối với tớ mà nói có bao nhiêu vui mừng đâu! Chẳng sợ hồi xưa đã khó vượt qua khi không có cậu, đã rơi nhiều nước mắt như vậy, tớ bây giờ cũng rất vui vì cậu có thể xuất hiện trước mặt tớ không phải sao? Nha đầu ngốc, không có gì quan trọng hơn so với việc cậu có thể xuất hiện đường hoàng trước mặt tớ!”

.....

Đàm Đình bị khí thế của Diệp Từ làm rung động, nghe lời này, trong lòng lại càng thêm áy náy. Cô hoàn toàn không biết nên biểu đạt áy náy cùng tự trách cũng mình như thế nào, nghe một hồi, nước mắt cuối cùng nên không được nữa lũ lượt rơi xuống

Diệp Từ vừa nhìn thấy cô như vậy cũng bắt đầu khó chịu, thút thút lau nước mắt cho cô, “Khóc cái gì a, tớ đã không trách cậu rồi. Tình cảnh của cậu lúc đó như thế nào tớ không hiểu sao, nếu không đi, sớm muộn gì cũng bị anh ta bức chết, anh ta khốn kiếp như vậy, còn lấy cả nhà tớ uy hiếp cậu —— ”

Nói tới đây, hai người mới đột nhiên ý thức được thủ phạm tạo chuyện đang đứng xung quanh đây! Vì thế nên đều cùng chung một mối thù nhìn qua, hung ác nhìn Thẩm Lương Thần.

Thẩm Lương Thần: "..."

Vì thế kết quả cuối cùng chính là Đàm Dĩnh cùng Diệp Từ hợp phe phản Thẩm Lương Thần, sức lực công kích cũng hai nữ nhân, hưởng chi tính tình Diệp Từ vốn nóng nảy, nói chuyện rất không lọt tai.

Mà Thẩm Lương Thần đều nhẫn nhịn, thống khoái mà chưa hé miệng câu nào, nếu so với anh trước kia, cảnh tượng này sẽ gần như không có khả năng! Đến cuối cùng ngược lại là Diệp Từ bình tĩnh lại, bưng ly nước trước mặt rầm rầm uống một hớp lớn, uống xong đặt mạnh xuống bàn, "Thôi, tôi cũng đã tận mắt thấy anh mấy năm nay không vượt qua được rồi, giờ mắng tám trăm lần đủ rồi."

Xem ra hai người trong 5 năm này đã thành lập nên cuộc cách mạng hữu nghị, Đàm Dĩnh đều không biết gì, nghĩ người như Thẩm Lương Thần, sao mà lại giải hoà được với Diệp Từ. Hồi trước Diệp Từ cũng rất ghét anh a ...

Cô đang thất thần, trước mặt bỗng nhiên có một li nước, ánh mắt liền dời lên, đúng dịp thấy Thẩm Lương Thần đang nhìn chiếc đồng hồ tinh xảo. Cô lập tức rũ mắt, câu "Cám ơn" kẹt ở yếu hầu không biết cuối cùng có lọt ra khỏi miệng hay không

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, vẫn là chồng của Diệp Từ chủ động lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc trước. Anh ta ôm bả vai của Diệp Từ nhẹ giọng nói: "Được rồi, chưa thấy qua tính tình táo bạo như vậy của em bao giờ, bảo bảo sẽ bị dạo đấy nha."

"Lục Thiệu Hành, trong mắt anh lúc nào cũng có đứa nhỏ" Diệp Từ liếc xéo anh, trong lời nói thể mại là có chút hờn dỗi yếu thế

Lục Thiệu Hành nhẹ nhàng cười, lòng bàn tay ôn thuận xoa xoa tóc cô, "Tại sao lại giận chó đánh mèo với anh vậy?"

Diệp Từ rõ ràng rất hưởng thụ bộ dáng này của anh, hai má có chút đỏ lên, gục đầu xuống không lên tiếng. Ngược lại là Lục Thiệu Hành lại thấp giọng thương lượng với cô, "Hai chúng ta đi siêu thị mua đồ ăn không?"

"Chị Trần không có ở đây sao?"

"..." Lục Thiệu Hành giờ tay vỗ vỗ trán, anh đôi khi cảm thấy cạn lời đối với người vợ có dây thần kinh khô cằn này

"Anh đi cùng tôi đi đi" Cuối cùng ngược lại là Thẩm Lương Thần đứng dậy, anh đứng từ trên cao hạ mắt nhìn Đàm Dĩnh, "Chị em các em lâu như vậy không gặp nhau, cứ ngồi tâm sự đi."

Mà hai người đàn ông vừa đi, Diệp Từ lập tức ngồi cạnh bên người Đàm Dĩnh, sốt ruột kể lể: "Tớ nói cho cậu nghe, Thẩm Lương Thần mấy năm nay ——"

"Cậu thật sự muốn nói với tớ về anh ấy?"

Thấy Đàm Dĩnh không có hứng thú, Diệp Từ thế mà có chút thất vọng, "Thời gian là thứ kiểm chứng tình yêu rõ ràng nhất, năm năm này, tớ ngược lại lại nhìn ra vài phần chân tâm của anh ta."

Đàm Dĩnh uống một ngụm nước, độ ấm của nước rất vừa vặn, uống một hơi làm cho dạ dày của cô trở nên thoải mái ấm áp, cô nắm chặt cốc thủy tinh, rồi mới lấy hết dũng khí nói: "Diệp Từ, tớ muốn kết hôn."

Một tiếng "Đùng" vang lên, như là có cái tự nhiên rơi xuống sàn nhà, Đàm Dĩnh cùng Diệp Từ cùng nhau quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Lương Thần đi rồi thế mà quay lại, cứ như vậy đứng thẳng tắp ở hành lang gần chỗ cửa ra vào, bên chân của anh vừa lúc có cái bốp da nằm yên tĩnh trên sàn

.....

Sau 2,3h trưa ánh mắt trời trở nên gắt hơn, ánh sáng vàng từ cửa phòng tràn vào, hoàn toàn làm cho khuôn mặt của Thẩm Lương Thần trở nên mơ hồ không rõ, Đàm Dĩnh và Diệp Từ đều không thể nào phân biệt được biểu tình và ánh mắt của anh lúc này. Trong phòng khách cực kì yên tĩnh, chỉ có tiếng đồ rơi khi này tạo thành một tiếng vang trầm thấp, Đàm Dĩnh cảm thấy nhịp tim của mình, hình như càng ngày càng mạnh hơn

Thẩm Lương Thần cúi người nhặt bốp da, động tác vô cùng tự nhiên, nhưng chỉ có chính anh biết, khớp ngón tay đã cứng ngắc đến chết lặng gần như không nghe lời anh nữa. Hồ hấp của anh nặng nề ép chính mình kẹp tiền vào trong bốp, từ yết hầu gian nan tràn ra một câu, "Tụi em tiếp tục đi."

Anh đập lên vệt sáng ánh nắng đi ra ngoài, cánh cửa lần nữa được khép lại, chặn hết tiếng ồn náo loạn ở ngoài. Sự yên tĩnh lần nữa cán nuốt không khí trong phòng, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác thôi

Diệp từ nuốt nước miếng một cái, "Chuyện kia, cậu, cậu vừa mới nói gì?"

Đàm Dĩnh cũng chậm nửa nhịp khôi phục lại, "Ừ, tớ muốn kết hôn. Hôm qua mới quyết định xong, nhưng hình như không có ai hiểu tớ cả, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ muốn chia sẻ với cậu"

Về mặt Diệp từ lại không lộ ra vui sướng một chút nào, ngược lại có chút ngưng trọng nhìn chằm chằm hai mắt của cô. Đàm Dĩnh bị cô ấy nhìn nên không được tự nhiên, phất phất lọn tóc mỏng bên tai, "Cậu không hỏi tớ, đối phương là ai sao?"

"Là ai, cũng giống nhau." Diệp Từ bình tĩnh nói xong, lại bổ sung, "Cậu đã lựa chọn lảng tránh, cho nên dù đối phương là ai, có liên quan gì sao?"

Đàm Đình cắn chặt môi, nóng lòng giải thích, “Không phải, Quý Thanh đối xử với tớ rất tốt, tớ cũng thích anh ấy, rất muốn sống cùng với anh ấy”

Diệp Tử ôm cánh tay, “Phải không? Vậy sao cậu không nhìn tớ nói.”

Đàm Đình buông cái cốc trong tay, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn chăm chú vào người trước mặt, “Diệp Tử, cậu vừa rồi không phải còn nói, thời gian là tiêu chuẩn kiểm nghiệm tình yêu duy nhất sao. Anh ấy cũng đã đợi tớ rất lâu, tám năm, mặc kệ tớ cự tuyệt bao nhiêu lần, anh ấy đều không buông tay.”

Diệp Tử hít vào một hơi, ánh mắt chậm rãi dời đi, cô ấy trầm mặc hồi lâu sau mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, “Quả thật không có mấy người đàn ông có thể làm được. Nhưng mà Đàm Đình, cậu đã xác định mình đối với anh ta là tình yêu, không phải là cảm kích hoặc là thứ khác sao? Tớ cảm thấy, cảm thấy Thẩm Lương Thần kỳ thật cũng không dễ dàng gì, anh ta năm năm này quả thực là, cậu biết rồi sẽ không tin mấy năm nay anh ta sống thế nào đâu.”

“Tớ biết.”

Thấy Đàm Đình nói như vậy, Diệp Tử cũng ngậm ngùi cả người, “Cậu biết?”

“Ừ.” Anh hôm đó tự mình nói, quả thực không được rồi, nói chung cũng vì cô nên ý chí tinh thần sa sút rất lâu đi? Lâu đến mức những người xung quanh anh nhìn không nổi, an bài một người thế thân cho anh. . .

Đàm Đình dùng sức siết ngón tay mình, “Tớ biết anh ấy rất hối hận, nhưng mà Diệp Tử, tớ thật sự không nghĩ sẽ cùng anh ấy bắt đầu lại lần nữa. Tớ đã quá rõ ràng khi đã tiêu phí nhiều năm của một người với một người rồi, mà vẫn như trước không được gì lại từng chút một trở nên tuyệt vọng, tớ không muốn ném thứ lại một lần nữa, cũng không nghĩ sẽ để người cạnh mình ném thứ nó. Hướng chỉ cá tính của Thẩm Lương Thần tớ đã rất rõ ràng, anh ấy trời sinh ích kỷ lạnh bạc, chúng ta cũng rất khó có thể đi đến cuối cùng.”

Những lời này cũng không phải là không có đạo lý, Diệp Tử suy trước tính sau, vẫn là đem một bụng định nói nuốt trở vào. Cũng thế, chuyện tình cảm trước giờ âm lạnh tự biết, không đến lượt người ngoài như mình xen vào, hướng chỉ năm đó Thẩm Lương Thần thật sự làm quá đáng, thế mà còn quyết định cùng Lê An Ni đính hôn! Nay đứng là nhân quả luân hồi, báo ứng khó chịu.

Chỉ là biết sau trong tim mình, không khỏi cảm thấy có chút tiếc hận.

Giữa hai người này, tần số tình yêu của họ không thể thống nhất, tựa như vĩnh viễn kém nhau một bước, nhưng vốn vẹn một bước này, lại không thể nào chấp nhận được

.....

Từ lúc chuyện kết hôn bị Thẩm Lương Thần nghe được, Diệp Tử cùng Đàm Đình đều cho rằng người nọ sẽ trực tiếp rời khỏi đây, nhưng anh thế mà tự nhiên sau khi cùng Lục Thiệu Hành mua nguyên liệu nấu ăn về, vẫn ngồi ở sofa xem tv.

Lục Thiệu Hành cố ý để hai người một không gian riêng, kéo Diệp Tử vào bếp, mà trong phòng khách vẫn lặng yên, ngoại trừ tiếng TV, còn lại chẳng nghe ngóng được gì

Diệp Tử ép sát tai vào cửa phòng bếp nghe ngóng, còn không quên hỏi người đàn ông phía sau, “Sau khi các anh đi ra ngoài, anh ta có cái gì lạ hay không?”

Lục Thiệu Hành đang dựa vào bồn rửa uống cà phê, không để ý lắm nhún vai, “Trừ chuyện sau khi lên xe không thắt dây an toàn, sau khi xuống xe không đóng cửa, vào siêu thị một câu cũng không nói chỉ phụ trách đẩy xe. . . Anh đem nguyên liệu nấu ăn bỏ vào trong xe rồi, anh ta liền trực tiếp đẩy ra quầy thu ngân, vì thế bọn anh thiếu chút nữa bị coi là ăn trộm, còn cái khác, hình như không có gì.”

Diệp Tử lặng lẽ nhìn ông xã nhà mình, đã như vậy, thế mà còn nói là không có gì?

Cô lại nhìn về hướng Thẩm Lương Thần, không khỏi có chút đồng tình, bĩu bĩu môi, “Ài, dù sao em vẫn cảm thấy là vô lực hồi thiên, Đàm Đình đã quyết định thì một trăm con bò cũng kéo không lại. Hơn nữa, anh ta trước đây cũng thật khôn khéo, kết quả như vậy cũng chỉ ảnh hưởng anh ta mà thôi.”

(vô lực hồi thiên: không thể quay trở về được nữa)

Lục Thiệu Hành hai năm qua cũng có lui tới với Thẩm Lương Thần, hai người cũng coi như là vừa hợp tác vừa là bạn, đáng tiếc lúc này anh lại bảo, “Ai quy định là anh ta làm việc gì sai, Đàm Đình nhất định phải tha thứ? Anh cảm thấy tên tiểu tử này phải nghiêm khắc giáo huấn một chút, nếu không sẽ không hiểu cách tôn trọng phụ nữ.”

Diệp Tử nghe vậy ý vị thâm trường nhìn anh, “Đã hiểu rõ như vậy, vậy anh lúc đầu đối với em thế nào?”

Nói tới chuyện cũ, Lục Thiệu Hành lập tức thay đổi thần sắc, quay người lại bắt đầu rửa ly, “Em bảo hôm nay chúng ta ăn gì? Theo sở thích của Đàm Đình, hay là theo Thẩm Lương Thần?”

“...”

Ở bên này hai người trò chuyện khí thế ngất trời, trong phòng khách bên kia không khí sắp kết thành băng. Thẩm Lương Thần ngồi ở đó không chút sứt mẻ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình TV, Đàm Đình cũng ngồi thẳng tắp, hai người giống như hai bức tượng điêu khắc

Ngồi hồi lâu, Đàm Đình vẫn nhìn không được, ánh mắt lặng lẽ quan sát sắc mặt người đàn ông kia, Thẩm Lương Thần thoạt nhìn giống như rất bình thường, nhưng là ——

“Anh thích xem cái này?”

Trên màn hình TV đang quảng cáo mua sắm, vấn đề là đang quảng cáo đồ lót phụ nữ, hai người bọn họ cùng nhau xem cái này, nghĩ như thế nào lại cảm thấy thật quý dị. Cô liếc mắt nhìn người nọ, kết quả người nọ vẫn như cũ không có phản ứng gì, chân mày hơi hơi nhíu lại, như là sớm không biết đã đi vào cõi thần tiên nào rồi

Kể tiếp cả một buổi chiều, biểu hiện của Thẩm Lương Thần vẫn như vậy, bên ngoài nhìn rất bình thường, nhưng cẩn thận quan sát thì nhận ra một vài vấn đề. Tỷ như cùng anh nói chuyện, luôn đáp ngắn gọn một câu, hoặc là trả lời không liên quan, hơn nữa lúc ăn cơm, thế mà lại ăn tất cả những đồ ăn mà anh ghét?

Lúc rời đi thì hai người cùng đi, Diệp Từ không yên tâm kéo Đàm Dĩnh lại, vụng trộm kê vào tai nói nhỏ, “Cậu hãy nói chuyện với anh ta một chút, từ đây về có vài giờ đi xe, đừng để xảy ra chuyện.”

Đàm Dĩnh tâm sự nặng nề gật gật đầu, “Tôi biết rồi.”

.....

Kết quả là Thẩm Lương Thần căn bản không nghĩ để ý đến cô, vóc dáng của anh vốn cao, chân dài một bước, một bước bằng hai bước của cô, rất nhanh bỏ cô lại

phía sau. Mặc cho Đàm Dĩnh gọi anh như thế nào, Thẩm Lương Thần cũng không lên tiếng, chỉ một đường đi tới bãi đỗ xe

Đàm Dĩnh nhất thời phát cáu, đứng tại chỗ hung hăng dậm chân, "Thẩm Lương Thần, anh đứng lại đó cho tôi!"

Lưng của Thẩm Lương Thần cũng ngắc, làm như không thấy vẫn đi về trước

Lúc Đàm Dĩnh dậm chân thì lực hơi mạnh, kết quả làm gót giày của giày cao gót kẹt ở đường kẻ trong của gạch đường, cô nhất thời không để ý, muốn tiếp tục đuổi theo người nọ, kết quả liền bị trặc chân

Cô theo bản năng thét lớn một tiếng, âm lượng so với tiếng la vừa rồi không biết là nhỏ hơn bao nhiêu lần, nhưng mà Thẩm Lương Thần lại nghe được, phút chốc liền dừng chân, ba bước cũng bước thành hai chạy về

Anh vẫn không chịu nói, chỉ nhú mày nhìn cổ chân của cô, ngón tay thử áp vào hai lần. Đàm Dĩnh đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, anh cuối cùng cũng ngáng đầu liếc nhìn cô, cúi người bế cô dậy

Lúc này Đàm Dĩnh đương nhiên không liều mạng chống đỡ, thực ra cổ chân của cô rất đau!

Thẩm Lương Thần đem cô đặt ở kế bên ghế lái, bắt đặc dĩ nhìn tất quần của cô, liền thân, căn bản không có cách nào xem cổ chân của cô được. Sắc trông anh chìm trầm, ngạnh cổ họng nói: "Anh phải xem vết sưng, em... Nhìn một chút..."

Lời anh nói vừa mới kham kham hạ xuống, "Roẹt" một tiếng đem tất trên đùi của cô kéo rách, mặc dù là tình thế bất buộc, nhưng Đàm Dĩnh vẫn là cảm thấy có chút... Xấu hổ.

Thẩm Lương Thần thô lược kiểm tra hạ, lại nhìn mắt chung quanh, "Xe của người trước đình này, bên ngoài có tiệm thuốc, mua bình xịt thử xem có thể hay không tốt chút."

Đàm Dĩnh bị thương ở chân phải, tất nhiên không thể lái xe, đành phải gật đầu đồng ý, vừa lúc trên đường có thể ngồi nói chuyện với anh một chút?

Đại khái là khi trước anh có đến vài lần, cho nên đối với nơi đây rất quen thuộc, trực tiếp lái xe đến tiệm thuốc gần đây. Đàm Dĩnh nhìn anh vội vàng chạy vào, rất nhanh liền đi ra, cúi người ngồi xổm trước người của cô xịt thuốc cho cô, trên thái dương hình như có giọt mồ hôi trong suốt, một đường trượt đến cằm của anh

Lời anh nói vừa mới kham kham hạ xuống,
"Roẹt" một tiếng đem tất trên đùi của cô
kéo rách, mặc dù là tình thế bắt buộc,
nhưng Đàm Dĩnh vẫn là cảm thấy có chút...
Xấu hổ.

Thẩm Lương Thân thô bạo kiểm tra, lại nhìn
mắt chung quanh, "Xe của em cứ để đây,
bên ngoài có tiệm thuốc, mua bình xịt thử
xem coi có đỡ hơn chút nào không."

Đàm Dĩnh bị thương ở chân phải, tất nhiên
không thể lái xe, đành phải gật đầu đồng ý,
vừa lúc trên đường có thể ngồi nói chuyện
với anh một chút?

Đại khái là khi trước anh có đến vài lần, cho
nên đối với nơi đây rất quen thuộc, trực tiếp
lái xe đến tiệm thuốc gần đây. Đàm Dĩnh
nhìn anh vội vàng chạy vào, rất nhanh liền
đi ra, cúi người ngồi xổm trước người của
cô xịt thuốc cho cô, trên thái dương hình
như có giọt mồ hôi trong suốt, một đường
trượt đến cằm của anh

Từ góc độ của cô, còn có thể nhìn thấy toàn bộ chân tóc của cô, nhớ rõ trước đây lúc hai người ở cùng nhau, cô đặc biệt thích ghé trên bàn nhìn anh viết chữ và làm bài tập, nhìn chân tóc của anh, có đôi khi đưa tay bứt sợi tóc mềm mại của anh

Lúc đầu anh có phản kháng, sau này cũng vì cô hay náo loạn, kỳ thật bây giờ nhớ lại, miệng anh bảo rằng anh giận, nhưng hồi lâu cũng nguyên ý chiều cô...

Có lẽ là đột nhiên nhớ lại chuyện xưa, trong lòng Đàm Đình khó chịu không nói ra được, chuyện này trước kia cô giữ trong tim, trước giờ không dám nhớ lại. Đây là người cô đã yêu nhiều năm, tại vì cô còn nhỏ nên mới ở với cô, cô còn ngu hồ hồ thê trong nhật kí, không phải anh thì không gả

Nhưng hôm nay bọn họ lại biến thành như vậy, muốn nói gì với nhau cũng phải suy nghĩ hồi lâu, không phải là chế nhạo châm chọc nhau, thì chẳng biết nói gì.

Chẳng lẽ không thể từ biệt trong hoà bình, ai nấy tự an hảo (sống tốt) hay sao?

"Tôi ——" Đàm Dĩnh muốn nói vài câu với anh, mà nào biết mới mở miệng, anh liền cắt lời cô "Không được nói." Anh vẫn cúi đầu, làm cho cô không thể bắt được cảm xúc bây giờ của anh, âm điệu lại trầm thấp oa oa, "Em muốn nói gì, anh đều biết. Em muốn anh làm gì, anh hiểu hết, chỉ là...Anh làm không được."

(Khuynh Lâu: tui muốn khóc quá; ——; anh ơi sao đau đớn thế này?)

Đàm Dĩnh xiết chặt ngón tay, móng tay bất giác cắm vào trong lòng bàn tay phấn nộn, cô nhìn anh chậm rãi vươn cánh tay ra ôm lấy mình, đem mặt chôn vào chân của cô

"Anh thật sự chưa từng nghĩ qua, có một ngày người em gả không phải là anh."

windyhill2017.wordpress.com

Like or comment to encourage me :)

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Chương 43: Coi Như Chúng Ta Có Duyên Vô Phận

Lời này nghe vào
giống như là lời âu yếm
êm tai, mà khi Đàm
Dĩnh nghe được, ngoại
trừ cảm thấy thương
cảm thì không còn cảm
giác gì cả.

Cô khẽ cười khổ, ánh mắt mờ mờ nhìn
về phía phương xa, khẽ lẩm bẩm nói:
"Nhưng anh lúc trước thiếu chút nữa đã
cười người khác, vào lúc đó tôi cũng
cho rằng không phải anh thì không thể
được, bây giờ không phải là tốt rồi sao
?"

"Không giống đâu..." Thẩm Lương Thần
ôm lấy cô, hai tay siết chặt vòng eo của
cô, căng thẳng giống như một giây nữa
thôi cô sẽ biến mất, "Anh không có thích
ai khác, luôn luôn yêu mỗi mình em, anh
cùng An Ni khi đó đã nói xong xuôi hết
rồi, chỉ là giả bộ đính hôn thôi. Nhưng
mà em, Tiểu Nam, em thích hẳn ta đúng
không?"

Đàm Đình cắn chặt răng, sợ không cẩn thận sẽ nói ra một câu làm mình vạn kiếp bất phục

Cô trầm mặt giống như là đang cảnh cáo anh, Thẩm Lương Thần chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cô, đáy mắt đen như mực tràn đầy vẻ thất vọng cùng khó tin.

Thần sắc anh đậm nhạt, cả người nháy mắt giống như bị đẩy xuống địa ngục,

"Em thật sự muốn kết hôn với hán ta?"

"Đúng vậy." Đàm Đình bình tĩnh gật gật đầu, "Những câu tôi nói với anh khi trước tất cả đều là sự thật, tôi không có khích anh, cũng không phải là trả thù anh."

Chúng ta trước kia đều vướng vào những cuộc cãi nhau không đúng, đã không thể biết được là ai đúng ai sai, nói đến cùng, nói chung là có duyên mà vô phận đi."

Còn có cái gì làm cho người ta tuyệt vọng hơn bốn chữ này nữa ? Nếu không có kết quả gì, vậy trước đó cứ dây dưa làm gì, càng làm nhau lún sâu, nay cũng càng làm đau nhau thêm. Anh nhắm mắt, bên môi tràn ra một tia tự giễu, cười, "Nói đến cùng, em vẫn ác hơn so với anh nhiều."

Khoé môi Đàm Đình giật giật, cuối cùng không nói gì cả, sự tình đi đến bước này, cô nói cái gì cũng phí công mà thôi, Thẩm Lương Thần giờ không qua được , sớm muộn gì cũng sẽ qua được thôi , cô lúc trước không phải là vẫn sống được đến giờ sao ?

Thẩm Lương Thần lại lên xe, nhưng cảm xúc của anh cực kì phức tạp , sắc mặt càng lúc càng trắng đến mức dọa người. Lúc khởi động xe ngón tay anh mơ hồ run rẩy, Đàm Đình nhìn không được, lên

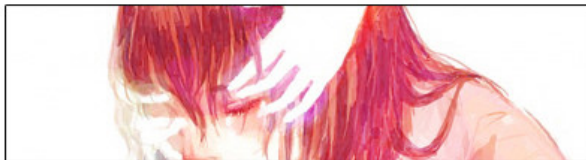
Anh cũng không có trả lời ngay, mà là dùng sức nắm tay lái, như là đang cố đè nén cái gì, hồi lâu mới mệt mỏi chà xát hai gò má, "Công ty còn việc chưa xử lý xong, nếu như em không vội, chúng ta nghỉ ở đây một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ quay về Thanh Châu sau?"

Thấy cô chần chờ, anh lần nữa lại cười khổ nói: "Em hận anh như vậy, anh còn có thể làm gì em nữa?"

Đàm Dĩnh cúi đầu mắt nhìn gót chân bị thương của mình, hơn nữa cảm xúc của anh đã kém như vậy, suy nghĩ một hồi vẫn gật đầu đồng ý.

windyhill2017.wordpress.com

Like or comment to encourage me :)

Tiếp theo Thẩm Lương Thần trực tiếp lái xe đến trụ sở của anh ở Thủy Thành, lúc hai người đi vào trong, mở cửa lại gặp Tuệ Tỷ. Đàm Dĩnh vạn nhất không nghĩ tới việc gặp người quen ở đây, đứng sững ở cửa tròn tròn mắt

Tuệ Tỷ vào lúc tối khuya này lại gặp cô, tự nhiên bị dọa giật mình, sắc mặt trắng như tờ giấy, cầm tay Thẩm Lương Thần, run rẩy hỏi: "Khoan, tiên sinh, đây là?"

Thẩm Lương Thần liếc mắt nhìn Đàm Dĩnh, "Chú không biết cô ấy à, như giả bao hoán, còn sống."

(như giả bao hoán: nếu giả thì đổi lại)

Nói xong câu này người nọ liền đi vào phòng, hoàn toàn không có ý quân thúc Đàm Đình, chỉ còn cô và Tuệ Tỹ đứng ở kia hai mặt nhìn nhau. Tuệ Tỹ cẩn thận đưa tay sờ hai gò má của Đàm Đình, cảm thấy nhiệt độ cơ thể ấm áp, rồi mới dài dài thở ra một hơi, “Còn sống thật a.”

Đàm Đình xấu hổ cười, “Ngại quá, Tuệ Tỹ, dọa chú rồi.”

“Thiệt là bị dọa rồi.” Tuệ Tỹ thấp giọng lầm bầm một câu, trấn an vỗ nhẹ ngực, “Chú còn tưởng rằng tiên sinh cố ý làm những việc đó chẳng có nghĩa gì nữa kìa”

“Sao ạ?” Đàm Đình nghe không rõ lời của đối phương, nhú nhú mày.

Tuệ Tỹ liên tục vẩy tay, mặt mày hớn hờ nói: “Không có việc gì không có việc gì, cháu trở về là tốt rồi, trở về là được a.”

Đàm Đình bị ông kéo vào trong, vừa qua khỏi cửa thì cô lại giật mình lần nữa. Rõ ràng đã trôi qua 5 năm, hơn nữa là ở một thành phố khác, mà hiện ra trước mắt, lại là bóng dáng khi xưa của ngôi biệt thự trước kia cô sống chung với Thẩm Lương Thần, những căn phòng lớn với những bức rèm lớn và đồ nội thất, đến mỗi một chi tiết nhỏ, những thứ lặt vặt cô thích trước kia đều đặt đúng tại vị trí của nó.

“Tiên sinh đã phân phó, tất cả phải được sắp xếp giống khi xưa, công ty dọn nhà lúc ấy đã thay đổi một vài đồ dùng do sợ không được an toàn, đem mấy thứ đó vứt đi...” Tuệ Tỹ vừa lúc nói xong, lại nhìn không được thờ dài, “Những đồ dùng cũ thì giữ lại là có nghĩa gì? Cháu đã không ở đây nữa. Tiên sinh bình thường cứ ngồi lì trong phòng, nếu không phải ở trong phòng thì thôi, ra ngoài là mười ngày nửa tháng không quay về, thì lúc về sẽ uống say đến mức không biết trời đất gì.”

Đàm Đình vốn không muốn đem mấy thứ này nghe lọt vào trong tai, mà cũng không hoàn toàn kháng cự, hoặc là đơn giản sợ mình mềm lòng. Nhưng bây giờ bất ngờ nghe không kịp chuẩn bị gì cả, nghĩ muốn chống lại thì dễ mà làm thì khó

Bàn tay của Tuệ Tỹ vỗ vỗ lưng của cô, “May mắn tiểu thư người cuối cùng trở lại, người lại không trở lại, ta đều cảm thấy tiên sinh sắp không chịu nổi.”

Đàm Đình liếc mắt nhìn ông, Tuệ Tỹ ngữ trọng tâm trường khuyên nhủ: “Mặc kệ trước kia có chuyện gì, cậu ấy cũng đã nhận sự trừng phạt rồi, nghĩ đến những ngày cháu không có ở đây, tiên sinh thảm lắm”

Lời này giống như hồi sáng Diệp Tử nói, khi trước Đàm Đình lại không muốn nghe, nay cũng muốn hiểu đầu đuôi, chần chờ một lát vẫn hỏi, “Anh ấy đến tốt cùng ——”

“Tuệ Tỹ.” Thẩm Lương Thần đứng ở lầu hai hô một tiếng, không vui từ chỗ thang cuốn lộ nửa người ra, “Cô ấy bị trật chân, chú gọi cho bác sĩ Hoàng đi.”

Đàm Đình liếc nhìn Thẩm Lương Thần, ánh mắt của anh dừng ở trên chân cô vài giây rồi nhanh chóng dời đây, nhanh chóng kéo caravat đi lên lầu.

.....

Chỉ là đau chân bình thường thôi, huống chi khi này đã sơ cứu rồi, Đàm Đình đương nhiên không phiền Tuệ Tỹ gọi bác sĩ giúp cô nữa, khi được ông đỡ đi lên lầu, cô đã mệt đến mức mồ hôi đầy người

“Đêm nay cháu hãy ở trong phòng cũ của cháu đi.” Tuệ Tỹ vui vẻ nói, đỡ cô về phòng ngủ, “Ra giường mỗi ngày đều đổi, trong phòng cũng đã quét tước, rất sạch sẽ.”

“Tuệ Tỹ, cháu ở phòng khách được rồi.” Đàm Đình dùng bước không đi lên trước nữa, cô và Thẩm Lương Thần bây giờ như vậy, đương nhiên không thể nào ở trong căn phòng đó nữa, vạn nhất lỡ như lại cho anh một hy vọng sai lầm nào đó sẽ không tốt

Tuệ Tỹ sừng sốt một chút, quay đầu lại về mặt không hiểu, “Vì sao cháu lại muốn ở trong phòng khách?”

Đàm Đình cúi đầu, nghĩ nghĩ nói: “Cháu cùng anh ấy có chút vấn đề với nhau, tách ra ở riêng tốt hơn.”

Ông lo lắng nhìn cô, như là còn lời muốn nói, không biết từ đâu lại bảo, “Tiểu thư, có phải cháu còn e ngại tiên sinh hay không, tuy rằng chú cũng cảm thấy khi xưa tính tình cậu ấy không tốt, nhưng tiểu thư và tiên sinh đã phi hoà nhiều năm như vậy, bây giờ đừng giận nhau nữa.”

Mỗi người ai cũng khuyên cô, Đàm Đình không biết nên giải thích thế nào, may mắn thay chủ phòng ngủ vừa mở cửa phòng ra, Thẩm Lương Thần đã thay bộ quần áo khác, bước nhanh ra ngoài.

Anh dừng lại trước mặt cô, ánh mắt phức tạp, dùng một chút mới nói: “Người thay đổi giường hội ngủ không ngon, tuy rằng quá 5 năm, nhưng đôi gian phòng đó cùng chiếc giường kia, hẳn là còn có chút quen thuộc đi.”

Đàm Đình trầm mặc không nói. Anh cúi đầu vuốt ve khuy áo, âm điệu vẫn như cũ có chút trầm thấp, “Anh phải về công ty, buổi tối có thể không về, em nên nghỉ ngơi sớm một chút. Nếu như không yên lòng có thể khoá cửa.”

Đoạn đối thoại như vậy đúng là làm cho người ta ư ử oái, Tuệ Tỹ đứng bên cạnh nghe được thì lắc đầu

Thẩm Lương Thần nói xong thì thật thâm sâu nhìn cô một cái, rồi mới nhắc chân rời đi, thân ảnh cao ngất rất nhanh liền biến mất ở hành lang, chỉ còn tiếng bước chân mơ hồ nặng nề truyền đi xa

Tuệ Tỹ thờ dài, “Đi thôi, tiên sinh đã nói như vậy, tiểu thư đừng từ chối nữa, cậu ấy sẽ mất hứng đấy.”

.....

Phòng ngủ đương nhiên cũng giống như khi xưa, chiếc rèm sọc do cô tự tay chọn, trước kia hay bị Thẩm Lương Thần ghét bỏ lên án, nhưng hôm nay vẫn hoàn hảo treo ở đó, nhẹ nhàng chấp chờn trong gió đêm. Đàm Dĩnh đứng bên cửa sổ nhìn tài xế chạy đi mở cửa xe cho Thẩm Lương Thần, xe chậm rãi rời khỏi khuôn viên, đèn sau đuôi xe hoà tan vào trong bóng đêm.

Cô nhẹ nhàng thở ra, lại đứng một lát mới xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy Tuệ Tỷ từ tủ quần áo trên cao cầm quần áo ra. Cánh cửa được khép mở như vậy, dễ dàng thấy được tủ quần áo trong, những bộ quần áo của cô từ trước vẫn y nguyên được mắc ở bên trong không đổi.

Dựa theo tập tục ở quê nhà, một người sau khi qua đời thì đồ vật của họ phải được chôn cùng hoặc đem đi thiêu huỷ, giữ ở bên người là một điềm xấu, đối với người sống sẽ không tốt. Dù sẽ khiến cho cô lưu hữu niệm tưởng (lưu giữ, nhớ nhung), nhưng cô vẫn bất chấp tất cả rời đi...

Đương nhiên đây chỉ là cách nói mê tín, nhưng đời đời đều được truyền nhau như vậy, các đại gia cũng nhất quán nghe theo. Mà Đàm Dĩnh không nghĩ tới Thẩm Lương Thần thế mà lại giữ nhiều đồ của cô như vậy, còn xem như trân bảo cất giữ cẩn thận.

Cô đi qua một lần nữa mở cửa tủ quần áo ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên, mỗi kiện đồ đều được sửa sang lại cẩn thận tỉ mỉ, tựa như cô trước giờ vẫn chưa hề rời đi. Nay những điều này chính cô lại cảm thấy khó hiểu, không biết ngay lúc đó tâm tình của Thẩm Lương Thần như thế nào?

Đây là lần đầu tiên Đàm Dĩnh tự hỏi vấn đề này, sau khi cô rời đi, tâm tình của Thẩm Lương Thần như thế nào?

Tuệ Tỷ trải ra giường cho cô, đứng ở sau lưng cô u u thở dài nói: “Tất cả những thứ này là bảo bối của tiền sinh, ai cũng không thể chạm vào. Cậu ấy bảo tiểu thư thích nhất là trang điểm, để lại những thứ đồ này cháu sớm muộn gì cũng sẽ quay về lấy, đại khái cậu ấy nghĩ vẫn còn cơ hội gặp lại cháu...”

Ông nói nói xong bỗng nhiên bắt đầu nghẹn ngào, vụng trộm gạt nước mắt, “Cậu ấy nói cậu ấy có rất nhiều lời chưa kịp nói cho cháu biết, để lại những thứ này, cháu sẽ không thể đi được, cậu ấy không nghĩ trong lòng cháu hận cậu ấy mới kết thúc cuộc đời này. Một người buồn bã như vậy, bình thường căn bản sẽ không cùng người khác nói gì đâu, nếu không phải lần đó cậu ấy uống say, chú cũng nghĩ rằng cậu ấy sẽ giữ ở trong lòng cả đời.”

Đàm Dĩnh cúi đầu, nhìn lại nhìn, mà nước mắt lại không có tiền đồ chảy ra.

Sau khi cô bỏ Thẩm Lương Thần đi chỉ cảm thấy mình như được sống lại cuộc đời mới, lại cố ý ép mình không được nhớ về quá khứ, vì thế trước nay không dám nghĩ lại những thứ liên quan đến anh, càng không muốn biết tất cả những thứ mình “không biết” về sau, anh rốt cuộc làm sao có thể vượt qua được.

Cô cứ tưởng, anh có lẽ cũng sẽ khổ sở? Nhưng rất nhanh sẽ quên được cô. Chung quy anh có nhiều thứ phải quan tâm, còn có nhiều việc phải làm như vậy, cô trong sinh mạng của anh có cũng được mà không có cũng không sao, luôn bị buông bỏ, luôn là thứ bị hy sinh đầu tiên... Trên thế giới này, có mấy ai lại vì ai rời đi mà thay đổi đâu?

Không có, Trái Đất vẫn quay, sự sống vẫn luôn tiếp diễn, 5 năm quá dài, đủ để thay đổi rất nhiều chuyện.

Nhưng bây giờ nhìn những thứ này, cô phát hiện mình lầm rồi, cô giống như chưa từng hiểu Thẩm Lương Thần. Giống như có một vài thứ, không hề giống trong tưởng tượng của cô tí nào?

Tuệ Tỷ thấy cô đứng trước tủ quần áo hồi lâu không nói gì, bả vai khẽ run, tâm niệm vừa dao động, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, “Được, chú sẽ cho cháu xem. Tiểu thư, tiền sinh cậu ấy đối với cháu là thật tâm!”

Đàm Dĩnh cố gắng điều chỉnh cảm xúc, quay người thấy Tuệ tỷ chạy tới tủ đầu giường tìm thứ gì đó, cũng không biết đang tìm cái gì?

Một hồi liền tìm được ngay, lập tức để cái hộp gỗ màu đen trước mặt cô, chiếc hộp rất nhỏ, bề ngoài đặc biệt tinh xảo, nhìn ra được bên trong là một thứ mà Thẩm Lương Thần rất quý trọng. Đàm Dĩnh chần chờ chưa nhận chiếc hộp, ánh mắt thẳng thắn nhìn chằm chằm cái hộp kia, sợ rằng có cái gì đó bên trong mà cô không thể đối mặt.

Tỷ như... Những thứ trước đây cô không biết, về tâm tư của anh...

Tuệ Tỷ thấy ánh mắt cô dăm dăm, sững sờ đứng đó không động đậy, lại đưa chiếc hộp về phía cô, “Tiểu thư mở ra nhìn xem đi a, nếu cháu định cả đời này sẽ không thêm đề ý đến cậu ấy nữa, cũng nên biết rõ ràng mọi chuyện, triệt để cởi bỏ mọi khúc mắc mới được a.”

Đàm Dĩnh nghe vậy liếc nhìn Tuệ Tỷ, Hứa Niệm cũng đã nói như vậy, mọi khúc mắc không được mở ra, vĩnh viễn không thể bắt đầu một tình yêu mới được, như vậy mặc kệ là đối với chính cô, hay là đối với Thẩm Lương Thần, hoặc là Trình Quý Thanh mà nói, sẽ không công bằng.

Cô run tay tiếp nhận cái hộp kia, chậm rãi ôm vào trong ngực.

“Cháu từ từ xem đi.” Tuệ Tỷ liền đóng cửa đi ra ngoài, để cô một mình ở trong phòng, như là cho cô một không gian để đối mặt với mọi chuyện kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hoang Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.